Çağdaş Öğretiler (New Age) Dizis

ÖZ
YIN
AJANS
asıyan Yol

CARLOS CASTANEDA

İKİNCİ ERK ÇEMBEI

Türkçesi : NEVZAT ERKM

Her geçen gün Carlos Castane
kitaplarını Türkiye'de yayıml
başlamış olmaktan dolayı büyük
duyagelmekteyim. Sevincimin
nedeni de gene her geçen g
konuda beni arayan, kutlay
teşekkür eden okurlarımın artag
Asıl ben sizlere teşekkür ederim.
Sizin bu yüreklendirmeleriniz sa
tuttum, Castaneda'nın tüm kitap
telif haklarını aldım. Şu anda
kitap yazmış o. Beşini yayımladı
kitaba da yakında kavuşacaksınız

Ben etiketleyici terapinin de zekâ ölçümlerinin de karşısın
Onun içindir ki, uğraşlarım Geştalt, Zen ve oyunlardır. Çoğu
zekâyı beynimizin bir işlevi olarak görür ve ona aşırı öner
Oysa, midemizden, bacaklarımızdan, çevremizden, solud
havadan, ilişkide bulunduğumuz insanlardan soyutlanmış bi
düşünebilir misiniz? Bütünsel yaklaşımlarda, beyin to
organizmamızın sadece bir parçasıdır ve önemlidir, çünkü
ayağımız ve gözümüz de önemlidir. Kanımca, Castane
bütünselliği Don Juan'ın ağzından bizlere çarpıcı biçi
öğretmektedir.

Carlos Castaneda Club (CCC) dosyası giderek kab
Castaneda'nın bundan sonra yayımlayacağımız altıncı
Kartalın Armağanı (The Eagle's Gift) kitabının önsözünde, C
katılmak için başvuruda bulunan okurlarımızın listesini
sunmayı tasarlıyorum. İlgilenenler lütfen bana yazsınlar.

Nevzat

ISBN 975-95491-9-0

ÇAĞDAŞ ÖĞRETİLER (NEW AGE) DİZİSİ: 6

Özgün Adı:
THE SECOND RING OF POWER:

OYUNAJANS

Yürek Taşıyan Yol

P.K. 7 Levent
80622 İstanbul

Telefakslar:
(0212) 293 10 40
(0212) 244 02 26

ISBN 975-95491-9-0

Birinci Basım
Ocak 1996

Dizgi:
Yazıevi (Tasarım/Yapım)

Kapak Deseni:
Mario Toral

İç Desenler:
Murat Ertel

Baskı ve Cilt :
Mart Matbaacılık Sanatları Tic. ve San. Ltd. Şti.
İstanbul (0212) 212 03 39 - 40

CARLOS CASTANEDA

*

İkinci Erk Çemberi

Çeviri:
NEVZAT ERKMEN

1. Baskı

OYUNAJANS
©
Yürek Taşıyan Yol

İçindekiler

Çevirenin Sözü

Her geçen gün Carlos Castaneda'nın kitaplarını Türkiye'de yayımlamaya başlamış olmaktan dolayı büyük sevinç duyagelmekteyim. Sevincimin temel nedeni de gene her geçen gün bu konuda beni arayan, kutlayan ve teşekkür eden okurlarımın sayısının artagelmesi. Asıl ben sizlere teşekkür ederim. Sizin bu yüreklendirmeleriniz sayesinde tuttum, Castaneda'mn tüm kitaplarının telif haklarını aldım. Şu anda dokuz kitap yazmış o. Beşini yayımladık, dört kitaba da yakında kavuşacaksınız.

İzin verirseniz (ki şu anda verdiğinizi varsayıyorum), son gelişmeleri bıraktığımız yerden sıralayayım:

* Carlos Castaneda Club dosyası giderek kabarıyor. İlgilenenler lütfen bana yazsınlar.

* SÖZ YAYIN'ın kardeş kuruluşu OYUNAJANS'ın BEYİN OLİMPİYATLARI DİZİSİ'nin yeni kitapları yakında yayımlanacak. *KARE KARALAMACA*'dan sonra *MANTIK VE MATEMATİK OYUNLARI* ve 1992'den bu yana New York City (ABD), Brno (Çek Cumhuriyeti), Köln (Almanya) ve Braşov (Romanya) Dünya Zekâ Oyunları Şampiyonaları'nın tüm soru ve yanıtları.

* Kültür Bakanlığı, Boğaziçi Üniversitesi, Arçelik ve Coca–Cola'nın değerli destekleriyle katılabildiğimiz

Dünya Zekâ Oyunları Şampiyonaları'ndan biri de çok yakında Türkiye'de yapılacak. Her yıl yeniden seçilen Türk Beyin Takımı'nın **Zekâ Oyunları** alanında kaliteli ve yeterli yayınlara ulaşabilmesi, gerek kız gerek erkek çocukların kendilerini yıllar boyunca hazırlayarak hem zekâlarını geliştirip hem de Türk Beyin Takımı'na aday olabilmeleri ve bu oyunların Olimpiyatlar'a katılabilecek şekilde federasyonlaşması amacıyla bir

Beyin Oyunları Olimpiyatlarına Hazırlanma
ve
Türkiye Zekâ Geliştirme Merkezi

kurduk. Oyun kitapları yanında bir de zekâ oyunları dergisi yayımlayacağız.

Bu sözüme son vermeden önce, Castaneda'nın gizemsel psikoloji diyebileceğimiz bir alandaki kitaplarını sunarken niçin zekâ temasına değindiğimi soranlar çıkabilir. Bunun bir nedeni, pratik açıdan okurlarımıza bu alandaki çalışmalarımıza ilişkin bilgiler sunmaktır. Ne var ki, dikkat buyurulursa, ben çalışmalarımda (ister *Ulysses* çevirisi olsun, ister Dünya Zekâ Oyunları Şampiyonaları olsun) aslında zekâyla değil de oyun kavramıyla ilgileniyorum—zira *Ulysses*, temelde sözcük oyunlarıdır, Şampiyonaların da adı üstünde: Zekâ Oyunları.

Kısacası, ben etiketleyici terapinin de zekâ ölçümlerinin de karşısındayım. Onun içindir ki, uğraşlarım Geştalt, Zen ve oyunlardır. Çoğu kimse zekâyı beynimizin bir işlevi olarak görür ve ona aşırı önem verir. Oysa, midemizden, bacaklarımızdan, çevremizden, soluduğumuz havadan, ilişkide bulunduğumuz insanlardan soyutlanmış bir beyin düşünebilir misiniz? Bütünsel yaklaşımlarda, beyin topkyekûn organizmamızın sadece bir parçasıdır ve önemlidir, çünkü elimiz, ayağımız ve gözümüz de önemlidir. Kanımca, Castaneda, bu bütünselliği Don Juan'ın ağzından bizlere çarpıcı biçimlerde öğretmektedir.

Castaneda'nın bundan sonra yayımlayacağımız altıncı kitabı *Kartalın Armağanı (The Eagle's Gift)* kitabının önsözünde, CCC'ye katılmak için başvuruda bulunan okurlarımızın listesini sunmayı tasarlıyorum.

Nevzat Erkmen
Ekim 1995
Sıraselviler

sunuş

Don Juan, don Genaro, iki çömezi Pablito ve Nestor'la son kez Orta Meksika'da, Sierra Madrelerin batı yamaçlarında düz ve çıplak bir dağ tepesinde buluşmuştuk. Orada başımızdan geçenlerin görkemi ve kapsamı, kafamda çömezliğimizin son anlarını yaşamakta ve don Juan'la don Genaro'yu son kez görmekte olduğuma ilişkin en küçük bir kuşkuya bile yer bırakmamıştı. Son ana yaklaşırken herkes vedalaştı ve Pablito'yla ben, dağın tepesinden karanlık uçurumumuza atladık.

Don Juan bu atlayışın öncesinde, başıma gelecek her şeye ilişkin temel bir ilkeyi bana anlatmıştı. Ona göre, uçuruma atlamamla birlikte salt algıya dönüşecek ve yaratılışın iki ilkesi, tonal ile nagual arasında gidip gelecektim.

Atlayışım boyunca sezgim, tonal ile nagual arasında on yedi esnek sıçrama gerçekleştirdi. Nagualın içindeki devinimlerim sırasında bedenimin ayrıştığını sezgiledim. Her zaman yaptığım gibi tutarlı, birleştirici anlamda düşünemiyor ya da hissedemiyordum, ama her nasılsa, düşünmenin ve hissetmenin üstesinden gelmiştim. Tonal içindeki devinimlerimde bütünlüğe ulaştım. Bütündüm. Sezgimde tutarlılık vardı. Düzenli görülerim oldu. Öylesine yoğun bir zorlama güçleri vardı, canlılıkları öylesine gerçek ve karmaşıklıkları öylesine oylumluydu ki, istesem de bunları açıklamaya gücüm yetmiyordu. Bunlara,

görü, canlı rüya ya da sanrı adını vermek, gerçek niteliklerini aydınlatmaya yetmez.

Duygularımı, sezgilerimi ve izlenimlerimi olabildiğince dolaysız ve özenli biçimde inceleyip çözümledikten sonra, bunları gerçekten yaşadığıma mantıksal açıdan inanmadığım bir noktaya geldim. Ne ki, içimde bir yerde, bunların gerçekten olduğu, atladığım konusunda inatla direten bir parça vardı.

Don Juan ve don Genaro artık yoktular ve bir yokluk duygusu, bende endişe verici bir gereksinime, çözülmeyecek gibi görünen ikilemlerin arasında yolumu bulabilme gereksinimine neden olmuştu.

Karmaşalarımı çözümlemede yardımlarını istemek için Pablito ve Nestor'u bulmak amacıyla Meksika'ya döndüm. Ama bu yolculuk sırasında başıma gelenler, ancak mantığımı yıkmaya yönelik son bir hücum, don Juan'ın gıyabında yönettiği ve çömezlerinin uyguladığı yoğun bir saldırı biçiminde tanımlanabilir. O birkaç gün içinde çömezler büyücülüklerinin iki uygulayımsal yanından birini, rüya görme sanatını, bir başka deyişle bu kitabın özünü açıkladılar.

Büyücülüklerinin öbür uygulayımsal yanı ve don Juan'la don Genaro'nun öğretilerinin doruğu olan sanatıysa bana, art arda yaptığım görüşmelerde tanıtıldı ve bu, onların dünyadaki varlıklarının en karmaşık yüzünü oluşturuyordu.

Bölüm Bir

*

DOÑA SOLEDAD'IN DEĞİŞİMİ

Pablito'yla Nestor'un evde olmadıklarına ilişkin ani bir önseziye kapılmıştım. Kendimden öylesine emindim ki, arabayı durdurdum. Asfaltın birdenbire bittiği bir yerdeydim, o gün onların Orta Meksika dağlarındaki kasabalarına giden o bozuk ve taşlı yolda araba sürmek isteyip istemediğimi gerçekten anlamak istiyordum.

Arabamın camını indirdim. Hava rüzgârlı ve soğukçaydı. Bacaklarımı germek amacıyla arabadan çıktım. Saatlerce direksiyon sallamanın gerginliği, sırtımı ve boynumu sertleştirmişti. Taşlı yolun kenarına doğru yürüdüm. Toprak daha önce serpiştiren sağanak nedeniyle nemliydi. Bulunduğum yerin az uzağında, güney yönündeki dağ yamaçlarına yağan o şiddetli yağmur hâlâ sürüyordu. Ama tam önümde gök, doğuya ve kuzeye doğru apaçıktı. Kıvrıla kıvrıla gelen yolun kimi noktalarından uzaktaki mavimsi dorukların gün ışığıyla parıl parıl parladıklarını görebilmiştim.

Bir an düşündükten sonra, dönüp kente gitmeye karar verdim. Don Juan'ı pazarda bulacakmışım gibi, çok yabansı bir duyguya kapılmıştım. Önünde sonunda, onunla tanıştı-

ğımdan bu yana hep böyle yapmış ve gidip onu pazaryerindc bulmuştum. Kural gereği, onu Sonora'da bulamazsam, arabamı Orta Meksika'ya sürüp, o belirli kentin pazaryerine gitmem gerekirdi. Don Juan er ya da geç çıkardı ortaya. Onunla bu biçimde buluşmaya öylesine alışmıştım ki, onu her zamanki gibi, yeniden bulacağıma kesinkes emindim.

Bütün öğleden sonrayı pazarda beklemekle geçirdim. Bir şeyler alırmış gibi yaparak tezgâhların aralarında bir aşağı bir yukarı yürüyüp durdum. Sonra, parkın çevresinde bekledim bir süre. Alacakaranlığa doğru, artık gelmeyeceğini anlamıştım. Birden, buradaymış da gitmiş duygusuna kapıldım. Onunla birlikte oturduğumuz sıraya oturdum ve duygularımı çözümlemeye çalıştım. Kente varışımda, don Juan'ın burada olduğu yolunda kesin bilgim nedeniyle kıvanmıştım. Hissettiklerim, burada onunla sayısız kez buluşmalarımızın anısından öte bir şeydi; beni aradığını ayırt eden, bedenimdi. Ne var, sıranın üstünde öylece otururken başka türden, yabansı bir kesinlik duygusuna kapıldım. Artık burada olmadığını anlamıştım. Gitmişti ve onu kaçırmıştım.

Bir süre sonra çıkarsamalarımı göz ardı ettim. Bulunduğum yerden etkilenmiş olduğumu düşündüm. Mantığı elden bırakmaya başlamıştım; bu, geçmişte de, bölgeyi terk ettikten sonra, iki üç gün boyunca daima başıma gelmişti.

Birkaç saat dinlenmek amacıyla otel odama döndüm, ama kendimi yeniden sokaklara vurdum. Öğleden sonra yaşamış olduğum, don Juan'ı bulma umudunu taşımıyordum. Vazgeçmiştim. Güzel bir gece uykusu uyumak için yeniden otelime döndüm.

Gündüzün, dağlara doğru yola çıkmadan önce, arabamla caddelerde gezindim, ama her nasılsa zamanımı harcadığımın ayırdındaydım. Don Juan orada yoktu.

Pablito'yla Nestor'un yaşadığı küçük kasabaya varmak tüm sabahımı aldı. Öğleye doğru oradaydım. Don Juan, sokaktakilerin dikkatine hedef olmamak amacıyla arabayı doğrudan kasabanın içine sürmemeyi öğretmişti bana. Oraya

her gidişimde, kasabanın hemen girişine yakın bir yerde gençlerin futbol oynadıkları bir alanın yanına bırakırdım arabayı. Oradan da, toprağı iyice sıkıştırılmış bir yaya yolundan yürüyerek Pablito ve Nestor'un, kasabanın güneyinde yer alan yamaçların dibindeki evlerine ulaşırdım. Alanın yakınına vardığımda toprak yola taş döşenmiş olduğunu gördüm.

Bir süre Pablito'nun evine mi, yoksa Nestor'unkine mi gideyim diye düşündüm. Onların buralarda olmadığına ilişkin duygum hâlâ sürüyordu. Pablito'nun evine gitmeye karar verdim. Nestor'un tek başına yaşadığını, Pablito'nun ise yaşamını anası ve dört kız kardeşiyle birlikte sürdürdüğünü düşünmüştüm. Evde değilse, kadınlar onu bulmama yardımcı olurlardı. Eve yaklaştığımda, yoldan eve uzanan patikanın genişletilmiş olduğunun ayırdına vardım. Arabayı neredeyse evin sokak kapısına dek soktum. Kerpiç eve, kiremitten bir sundurma eklenmişti. Havlayıp duran köpekler dolaşmıyordu ortalıkta, ama çitle ayrılmış bir bölgenin ardında, tetikte beni izleyen kocaman bir köpek gördüm. Bir dizi tavuk gıtgıtlayarak evin önünde yemleniyordu. Motoru susturdum ve gerindim. Bedenim sertleşmişti.

Evde kimseler yok gibiydi. Kafamdan, Pablito ve ailesinin taşınmış olabileceği ve eve bir başkasının yerleştiği düşüncesi geçti. Birden sokak kapısı çarpılarak açıldı ve Pablito'un annesi, arkasından birisi itmişçesine ortaya çıkıverdi. Bir an, beni tanımamışçasına baktı. Arabadan çıktığımda tanır gibi oldu. Mutluluk dolu bir titreme her yanını sardı ve bana doğru koştu. Evde hafiften kestirirken arabamın sesiyle uyanıp, ne oluyor diye bakmaya çıkınca beni önce tanıyamamış olduğunu düşündüm. Bana doğru koşan yaşlı kadının uygunsuz görüntüsü beni güldürdü. Daha da yakınlaştığında bir kuşku anı yaşadım. Bir biçimde, öylesine çevikçe davranıyordu ki, hiç de Pablito'nun annesini andırmıyordu.

"Tanrım, bu ne sürpriz!" diye bağırdı.

"Doña Soledad?" diye sordum, gözlerime inanamazcasına.

"Tanıyamadın mı beni?" diye yanıt verdi gülerek.

Şaşırtıcı çevikliği hakkında kimi aptalca yorumlarda bulundum.

"Neden beni hep yaşlı bir kocakarı gibi görürsün?" diye sordu, şakacı bir meydan okuyuşla bana bakarak.

Ona, "Bayan Piramit" lakabını takmış olmam nedeniyle lafını sakınmadan suçladı beni. Nestor'a bir keresinde, kadının çizgilerinin bana bir piramiti anımsattığını söylemiş olduğumu anımsadım. Geniş ve kocaman bir sırtı, ufacık da bir kafası vardı. Çoğunlukla giydiği uzun giysiler de görüntüyü tamamlıyordu.

"Bi bak bana," dedi. "Hâlâ benziyor muyum piramite?"

Gülmeyi sürdürüyordu, ne var, gözlerindeki bir şey beni çok rahatsız etmişti. Şaka yaparak kendimi savunmaya yeltendiysem de lafı ağzıma tıkayıp, lakaptan beni sorumlu tuttu. Bunu isteyerek yapmadığımı söyledim, hem zaten görüntüsünün piramitle yakından ya da uzaktan bir ilgisi olmadığı konusunda güvence verdim.

"Neler oldu sana, doña Soledad?" diye sordum. "Değişmişsin sen."

"Söyledin ya işte," diye yanıtladı birdenbire, "değiştirildim."

Biçimsel anlamda demek istemiştim. Ne var, yakından bakınca mecazın hiç de yeri olmadığını teslim etmem gerekti. Gerçekten de değişik bir insan olup çıkmıştı. Birden, ağzımda kuru, madensi bir tat oluştu; korkmuştum.

Yumruklarını kalçalarına dayadı, ayakları hafifçe aralık ve yüzü bana dönük biçimde öylece durdu. Açık yeşil renkli kat kat bir etekle, beyazımsı bir gömlek giymişti. Eteği, üzerinde görmeye alışık olduklarımıza oranla daha kısaydı. Saçlarını göremiyordum; kalınca bir bantla, türbanı andıran bir kumaşla bağlamıştı başını. Ayakkabısı yoktu ve bir genç kız

edasıyla gülerek, büyük ayaklarını, tartımla yere vuruyordu. Gücünü bu denli dışarı yansıtan bir insan görmemiştim daha önce. Gözlerinde yabansı bir parlaklık vardı; korkutmayan ama rahatsızlık veren bir parlaklık. Görünüşünü belki de hiçbir zaman bu denli dikkatlice incelememiş olabileceğimi düşündüm. Don Juan'la birlikte olduğum yıllar boyunca, her şeyin ötesinde, gözlerimi insanlardan kaçırmış olmaktan suçluluk duydum. Don Juan güçlü kişiliğiyle çevredeki herkesi soluk ve önemsiz kılmıştı.

Böylesine şaşırtıcı bir canlılık içinde olabileceğini gözümde hiç canlandırmadığımı, onu gerçekten tanıma konusunda gösterdiğim özensizliğin utanç verici olduğunu, belki de herkesle yeni baştan tanışmam gerekeceğini söyledim doña Soledad'a.

Daha yakınıma geldi. Güldü ve sağ eliyle sol kolumun arkasını tutup yavaşça kavradı.

"Hiç kuşku yok," diye fısıldadı kulağıma.

Gülüşü dondu ve gözleri cam gibi oldu. Bana öylesine yakın duruyordu ki, göğüslerinin sol omzuma değdiğini hissettim. Rahatsızlığım arttı ve tetikte durmak için hiçbir neden bulunmadığına kendimi inandırmaya çalıştım. Hiç durmadan, Pablito'nun annesini gerçek anlamda tanımadığımı, bu yabansı davranışına karşın büyük olasılıkla bunun, onun normal hali olduğunu yineleyip duruyordum kendime. Ne var, içimde, korkmuş bir yanım, bunların mesnetsiz ve dinginleştirici düşünceler olduğunu, çünkü her ne kadar gözlerimi ondan kaçırmış olsam da onu yalnızca çok iyi anımsamakla kalmayıp çok iyi tanıdığımı da biliyordu. O, benim için tam bir anne örneğiydi. Onu altmışına merdiven dayamış, hatta daha da yaşlı olarak düşünürdüm. Zayıf kasları onca ağırlığı zorlukla taşırdı. Saçlarına çokça beyaz düşmüştü. Anımsadığım kadarıyla, hüzünlü, somurtkan, hoş yüz hatlarına sahip bir kadın, her zaman mutfakta ve her zaman acı çeken, kendini adamış bir anneydi. Yine anımsayabildiğim kadarıyla, çok nazik, hiç de bencil olmayan, pek utangaç, çevredeki herkese hizmet edebilmek için kendini para-

layan bir kadındı. Bende, sayısız ve sıradan karşılaşma sonucunda oluşan tablosu işte böyle bir şeydi. Ne var, o gün korkunç derecede farklı bir şeyle karşılaşmıştım. Gözümün önündeki kadın, Pablito'nun annesinin bendeki imgesiyle hiç mi hiç örtüşmemişti, yine de kadın aynı kadındı; daha zayıf ve daha güçlüydü. Onu son gördüğüm zamankine oranla yirmi yaş daha genç duruyordu. Bedenimin titrediğini hissettim.

Önümde birkaç adım ilerleyip yüzünü bana döndü.

"Dur sana bir bakayım," dedi. "Nagual bize senin bir şeytan olduğunu söylediydi."

O anda hepsinin, Pablito'nun, annesinin, kız kardeşinin ve Nestor'un, don Juan'ın adını dile getirmek istemezmişçesine ona "Nagual" dediklerini, benim de onlarla konuşurken aynı kullanımı benimsemiş olduğumu anımsadım.

Ellerini cesurca omuzlarıma koydu, böyle bir şeyi daha önce denemeye bile kalkışmamıştı. Bedenim gerginleşti. Gerçekten ne diyeceğimi bilemedim. Kendimi toplamama olanak tanıyan uzun bir suskunluk oldu. Görüntüsü ve davranışı, Pablito ve Nestor'u sormayı unutturacak kerte ürkütmüştü beni.

"Söylesene, Pablito nerede?" diye sordum, birdenbire kafama dank etmişçesine.

"Ha, o mu, dağlara gitti," diye kayıtsız bir titremle yanıtlayarak benden uzaklaştı.

"Peki, Nestor nerede?"

Kayıtsızlığını göstermek istermişçesine gözlerini devirdi.

"Birlikte dağlardalar," dedi aynı titremle.

Birden kendimi iyi hissettim ve onların da iyi olduğuna ilişkin en ufak bir kuşku bile duymadığımı söyledim ona.

Bana baktı ve güldü. Bir mutluluk ve hafiflemişlik havası her yanımı sardı ve ona sarıldım. Sarılışıma cömertçe karşılık verdi ve beni tuttu; nefesimi kesen, sarsıntı verici bir edimdi bu. Bedeni sımsıkıydı. Ondaki olağandışı gücü hissettim. Kalbim çarpmaya başladı. Nestor'un, don Juan ve

don Genaro'yu hâlâ görüp görmediğini sorduğum sırada onu nazikçe kendimden itmeyi denedim, veda buluşmamız sırasında don Juan, Nestor'un hazır olduğundan tam anlamıyla emin olmadığını belirtmişti. Beni bırakırken, don Genaro'nun sonsuza dek dönmemek üzere gittiğini söyledi.

Sinirle, gömleğinin kolunu çekiştirdi.

"Peki ya don Juan?"

"Nagual da gitti," dedi dudaklarını büzerek.

"Nereye gittiler?"

"Ne yani, bilmiyo musun?"

Ona, her ikisinin de iki yıl önce bana veda ettiklerini ve tüm bildiğimin, o saat sırra kadem bastıkları olduğunu söyledim. Nereye gittikleri konusunda düşünce üretmeye cüret edememiştim. Geçmişte, nerede olduklarını bana asla söylemezlerdi; ben de, yaşamımdan çıkmak istemişlerse, tüm yapmaları gerekenin beni görmekten vazgeçmeleri olacağını kabullenmiştim.

"Buralarda değiller, hiç kuşkusuz," dedi hiddetle. "Hiç kuşkusuz, geri de dönecek değiller."

Sesi aşırı derecede duygusuzdu. Onun yanında sıkıldığımı hissettim. Oradan ayrılmak istedim.

"Ama sen burdasın," dedi, hiddeti gülümsemeye dönüşmüştü. "Pablito'yla Nestor'u beklesen iyi olur. Seni görmek için yanıp tutuşuyorlardı."

Kolumu güvenle tutup, beni arabadan uzaklaştırmak amacıyla çekti. Geçmişteki haliyle karşılaştırıldığında, şaşkınlık verici bir yürekliliği vardı.

"Önce, sana arkadaşımı göstereyim," dedi ve beni zorla evin önüne getirdi.

Burada, küçük bir bahçeyi andıran, çitle çevrilmiş bir alan vardı; içinde de kocaman, erkek bir köpek. Dikkatimi çeken ilk şey sağlıklı, sık, sarı kahverengi tüyleri oldu. Kötü bir köpeğe benzemiyordu. Zincirlenmemişti ve çit, aşamayacağı denli yüksek değildi. Köpek, ona yaklaştığımızda o ilgi-

siz tavrını bozmadı, hatta kuyruğunu bile oynatmadı. Doña Soledad, arkadaki orta boy bir kafesi imledi. İçinde kıvrılıp yatmış bir çakal vardı.

"Arkadaşım bu," dedi. "Köpek değil. O, kızlarıma ait."

Köpek bana baktı ve esnedi. Ondan hoşlanmıştım. Aramızda anlatılmaz bir dostluk bağı oluşmuştu.

"Hadi gel, eve girelim," dedi kolumdan çekerek.

Duraksadım. Bir yanım korkmuş, gidelim diyor, öte yanım dünyaları verseler gitmem diye diretiyordu.

"Benden korkmuyosun ya?" diye sordu suçlarcasına.

"İnan ki çok korkuyorum!" diye bağırdım.

Kıkırdamaya koyuldu ve oldukça güven veren bir titremle, inatçı ve ilkel bir kadın olduğunu, sözcükleri yerinde kullanamadığını, insanlara nasıl davranılacağını bilemediğini açıkladı. Doğrudan gözlerimin içine bakarak, don Juan'ın, kendisini bana yardımcı olmakla görevlendirdiğini, çünkü benim için endişelendiğini söyledi.

"Bize, senin pek ciddi olmadığını ve çevrede dolaşarak masum insanların başına dert açacağını söylediydi," dedi.

O ana dek, tüm söylediklerinin benim için bir anlamı vardı, ama don Juan'ı, benim hakkımda bu ifadeleri kullanırken canlandıramıyordum gözümde.

Evin içine girdik. Pablito'nun her zaman oturduğu yere oturmak istedim. Beni durdurdu.

"Burası sana ve bana uygun değil," dedi. "Hadi, benim odama gidelim."

"Burasını yeğlerim," dedim, kendimden emin. "Bu noktayı tanırım ve kendimi burada iyi hissederim."

Hoşnutsuzlukla dudaklarını büzdü. Hayal kırıklığına uğramış bir çocuk gibi davranıyordu. Üst dudağını ördek gagası gibi gerdi.

"Çok yanlış işler dönüyor burda," dedim. "Eğer neler olduğunu söylemezsen, ben de giderim."

Tam bir bocalama içinde, tüm sorunun benimle nasıl konuşacağını bilememek olduğunu söyleyerek kendini savundu. Ben de, kuşku götürmez değişimin altını çizerek karşı durdum ve derhal neler olduğunu anlatmasını istedim. Böylesine bir değişimin nasıl gerçekleştiğini bilmem gerekiyordu.

"Söylersem kalıcan mı?" diye sordu bir çocuğun sesiyle.

"Öyle olsa gerek."

"Öyleyse her şeyi anlatırım sana. Ama benim odamda."

Birden ürküye kapıldım. Kendimi dinginleştirmek için olağanüstü bir çaba sarf ettikten sonra odasına doğru yürüdük. Evin arkasında, Pablito'nun kendisine yaptığı yatak odasında yaşıyordu. Oda yapılırken bir kez ve bittikten hemen sonra, taşınmasından önce bir kez daha görmüştüm. Oda, tıpkı daha önce gördüğüm gibi, ortadaki yatak ve kapının yanında pek göze batmayan iki konsol dışında boştu. Duvarların kireç beyazı, rahatlatıcı bir sarımsı beyaza dönüşmüştü. Tavanın ahşabı da zamanla değişik bir renk almıştı. Duvarların düz, temiz beyaz görüntüsü her gün süngerle temizlenmiş hissini veriyordu. Oda, oldukça yalın, içedönük bir manastır hücresini andırıyordu. Hiçbir süsleme göze çarpmıyordu. Pencerelerde, demirle desteklenmiş kalın ahşap kapaklar vardı. Ne bir iskemle, ne de üstüne oturulacak bir şey göze çarpıyordu.

Doña Soledad yazı takımımı aldı, göğüslerinin üstünde tuttu ve üst üstte konmuş iki şilteden oluşan somyasız yatağının üstüne ilişerek, yanına oturmam gerektiğini imledi.

"Sen ve ben aynıyız," dedi ve defterimi bana verdi.

"Efendim, anlayamadım?"

"Sen ve ben aynıyız," diye yineledi yüzüme bakmadan.

Ne demek istediğini anlayamıyordum. Bir tepki beklercesine bana baktı.

"Şimdi bu ne demek, doña Soledad?" diye sordum.

Sorum onu çok şaşırtmışa benziyordu. Görünüşe bakılırsa, sözünü söyler söylemez anlayacağımı ummuştu. Önce güldü, ne var, ben anlamadığımda diretince çok kızdı. Ayağa fırlayıp, beni kendisine karşı dürüst davranmamakla suçladı. Gözleri öfkeyle parladı; ağzı, onu çok yaşlı gösteren öfkeli bir devinimle gerildi.

Kafam gerçekten karışmıştı ve ne söylersem söyleyeyim, yanlış anlaşılacağını hissediyordum. O da aynı durumu yaşıyor olsa gerekti. Bir şey söylemek ister gibi ağzını oynattı, ama dudakları büzülüp kaldı. Sonunda, böylesi bir anda hiç de kusursuzca davranmadığımı mırıldandı. Sırtını döndü.

"Bak bana, doña Soledad!" dedim güçlü bir sesle. "Senin kafanı hiçbir biçimde bulandırma niyetinde değilim. Ben hiçbir şey bilmiyorum, seninse bir şeyler biliyor olman gerekir."

"Çok konuşuyorsun!" diye çıkıştı kızgınlıkla. "Nagual, seni konuşturmamamı söylediydi. Her şeyi birbirine karıştırıyorsun." Birdenbire zıpladı ve şımarık bir çocuk gibi ayağını yere vurmaya başladı. İşte o anda odanın zemininin değişmiş olduğunun ayırdına vardım. Anımsadığım kadarıyla yörenin koyu toprağı sıkıştırılarak yapılmış bir zemindi. Yeni zemin isc kızıl pembe rengindeydi. Onunla sürdürdüğüm tartışmaya bir an ara verip odada dolanmaya başladım. İlk girdiğimde bu zemini nasıl olup da göremediğimi anlayamamıştım. Büyüleyiciydi. Önce, yumuşaklığı ve nemliliği nedeniyle, çimento gibi yayılıp düzlenmiş kızıl kilden yapıldığını düşündüm; sonra, aralarda hiçbir çatlak olmadığını gördüm. Kil kuruduktan sonra büzüşür, çatlar ve aralarda oluklar oluşurdu. Eğilip, parmaklarımı yavaşça zeminin üstünde dolaştırdım. Kiremit kadar sertti. Kil fırınlanmıştı. Sonunda, zeminin çok geniş ve düz kil tabakalarından yapıldığını, aralarının da yine yumuşak kille derzlendiğini ayırt ettim. Tabakalar, insanın, dikkat etmeyince anlayamayacağı, göze çarpmayan, çok ilginç ve çekici bir şekil dizisi oluşturmuşlardı. Tabakaların yerleştiriliş biçimindeki ustalık, bana, bunun iyi ta-

sarlanmış bir plana göre yapılmış olduğunu düşündürdü. Böylesine büyük tabakaların kırılmadan nasıl fırınlanabildiğini anlamak istedim. Doña Soledad'a sormak amacıyla arkamı döndüm. Aynı anda vazgeçtim. Neden söz ettiğimi anlayamazdı. Yeniden zemini incelemeye koyuldum. Kil biraz kabacaydı, ince bir zımparayı andırıyordu. Kaymayı önleyici bir yüzey oluşturuyordu.

"Pablito mu yaptı bu zemini?" diye sordum.

Yanıtlamadı.

"Müthiş bir çalışma," dedim. "Oğlunla iftihar ediyor olmalısın."

Bunu Pablito yapmıştı hiç kuşkusuz. Bu planlama gücü ve yeteneği başka kimseye ait olamazdı. Bunu, benim burada olmadığım zaman dilimi içinde yapınış olduğunu düşündüm. Ama ikinci kez düşündüğümde, doña Soledad'ın odasına altı ya da yedi yıl önce yapıldığından bu yana hiç girmemiş olduğumu anımsadım.

"Pablito! Pablito, ha?" diye bağırdı kızgın, tırmalayıcı bir sesle. "Bu tür şeyleri yalnızca onun yapabileceğini nerden çıkardın?"

Uzun bir süre konuşmadan birbirimize baktık ve birden zemini kendisinin yaptığını, don Juan'ın da onu buna yönelttiğini anladım.

Zaman zaman birbirimize bakarak, uzun süre konuşmadan öylece kaldık. Yeni düşüncemin doğru olup olmadığını düşünmenin kesinlikle gereksiz olduğunu hissettim.

"Ben kendim yaptım," dedi sonunda, sert bir titremle. "Nasıl yapılacağını Nagual söyledi."

Söyledikleri, kendimi çok iyi hissetmemi sağlamıştı. Neredeyse tam anlamıyla sarılarak onu ayağa kaldırdım. Dans eder gibi döndürdüm. Onu soru yağmuruna tutmaktan başka bir şey düşünemiyordum. Tabakaları nasıl yaptığını, oluşan şeklin neyi simgelediğini, kili nereden getirdiğini öğren-

mek istedim. Ne var, heyecanımı paylaşmadı. Sessiz ve kayıtsız kaldı; arada bir sorar gibi bakıyordu.

Yeniden zemini incelemeye koyuldum. Yatak, birbirlerine doğru yaklaşan kimi çizgilerin tam merkezine yerleştirilmişti. Kil tabakalar, yatağın altından odaya doğru yayıldığı anlaşılan, gittikçe uzaklaşan bir motif oluşturmak amacıyla, keskin açılarla kesilmişti.

"Ne denli etkilendiğimi dile getirecek sözcük bulamıyorum," dedim.

"Sözcükler! Kimin sözcüklere gereksindiği var ki?" dedi kesercesine.

Ani bir içgörü anı yaşadım. Aklım bana ihanet ediyordu. Ondaki bu muhteşem değişikliği açıklamanın tek bir yolu vardı; don Juan onu çömezi yapmış olmalıydı. Yoksa, doña Solcdad, bu tekinsiz ve erk dolu varlığa nasıl dönüşebilirdi? Onu ilk gördüğümde anlamalıydım bunu; ne var, beklentilerime bu olasılık dahil değildi.

Don Juan, her ne yaptıysa, onu görmediğim o iki yıl içinde yapınış olmalı diye düşündüm; her ne kadar iki yıl bu mükemmel değişiklik için yetecek bir süre gibi görünmese de.

"Galiba sana neler olduğunu anladım," dedim kayıtsız ve ncşeli bir titremle. "Kafamda bir şeyler iyice belirginleşti."

"Ya! Öyle mi?" dedi ilgisizlik içinde.

"Nagual sana büyücü olmayı öğretiyor, değil mi?"

Düşmanca baktı. Söylenebilecek en kötü şeyi söylediğimi hissettim. Yüzünde gerçek bir hor görme ifadesi vardı. Bana hiçbir şey söylemeyecekti.

"Sen ne piçsin, sen!" diye bağırdı birden, öfkeyle titreyerek.

Kızgınlığının haklı bir temele dayanmadığını düşündüm. Yatağın bir köşesinc oturduğum sırada, ayağını sinirle yere vuruyordu. Derken, o da yüzüme bakmadan yatağın öteki köşesine oturdu.

"Tam olarak ne yapmamı istiyorsun?" diye sordum, kendinden emin ve köşeye sıkıştırıcı bir titremle.

"Söyledik sana!" dedi bir çığlık biçiminde. "Sen ve ben aynıyız."

Ondan, söylediklerini açıklamasını ve bu olanları anlamadığımdan bir an bile kuşku duymamasını istedim. Aniden ayağa kalktı ve eteğini yırtarcasına çıkarıp yere çaldı.

"İşte bunu diyorum!" diye bağırdı, kasıklarının içini okşayarak. Ağzım istemeden açıldı. Ona, bir aptal gibi bakmakta olduğumun ayırdına vardım.

"Sen ve ben, işte burda aynıyız!" dedi.

İyice salaklaşmıştım. Doña Soledad, o yaşlı Kızılderili kadın, dostum Pablito'nun anası, üç beş karış ötemde yarı çıplak durmuş, bana cinsel organını gösteriyordu. Düşüncelerimi bir düzene koyamadan öylece ona bakakaldım. Bilebildiğim tek şey, bu bedenin yaşlı bir kadına ait olmadığıydı. Güzel, kaslı, kılsız, harikulade esmer uylukları vardı. Kalçalarının kemik yapısı genişçe, ama yağsızdı.

Merakımı ayrımsamış olmalıydı; kendini yatağa attı.

"Ne yapacağını bilirsin," dedi apışarasını imleyerek, "burda tek olacağız."

"Doña Soledad, sana yalvarırım!" diye bağırdım. "Neler oldu sana! Pablito'nun anasısın sen!"

"Hayır, değilim!" diye kesti. "Kimsenin anası değilim ben!"

Yattığı yerden kalkıp yatağa oturdu ve kızgın gözlerle bana baktı.

"Ben de senin gibi, Nagual'ın bir parçasıyım," dedi. "Biz birbirimize karılmak için yaratıldık."

Bacaklarını açıverince birden uzağa zıpladım.

"Bir dakika bekle, doña Soledad," dedim. "İzin ver, biraz konuşalım."

Vahşi bir korku anı yaşadım ve birden delice bir düşünce beliriverdi kafamda. Olabilir mi, diye sordum kendime,

don Juan'ın buralarda bir yerde gülmekten kırılarak gizlenmesi olası mıydı?

"Don Juan!" diye ünledim.

Çığlığım öylesine yüksek çıkmıştı ki, doña Soledad yatağından fırlayıp üstünü eteğiyle örttü. Yeniden bağırırken eteğini giydiğini gördüm.

"Don Juan!"

Sesim kısılana dek, evin her yerinde don Juan'ın adını çağırarak koşup durdum. Bu arada, doña Soledad evin dışına koşup arabamın yanma varmış, ne yapacağını bilmezmişcesine bana bakıyordu.

Ona doğru yürüdüm. Ve tüm bunları yapmasını, don Juan'ın mı söylediğini sordum. Onaylarcasına başını salladı. Don Juan buralarda mı diye sordum. "Hayır," dedi.

"Her şeyi anlat bana," dedim.

Bana, yalnızca don Juan'ın buyruklarını yerine getirdiğini söyledi. Bana yardımcı olması amacıyla kendini değiştirip bir savaşçıya dönüşmesini buyurmuştu ona. Bu sözünü yerine getirmek için yıllardır beklediğini bildirdi.

"Şimdi çok güçlüyüm," dedi yavaşça. "Yalnızca senin için. Ama odamdayken beğenmedin beni, değil mi?"

Kendimi, bunun onu beğenmemekle bir ilgisi olmadığını, önemli olan şeyin Pablito'ya karşı hissettiklerim olduğunu açıklarken buldum; derken, ne söylediğimin ayırdmda olmadığımı ayrımsadım.

Doña Soledad içinde bulunduğum o sıkıcı durumu anlamış olmalıydı, aramızda geçenlerin unutulması gerektiğini söyledi.

"Açlıktan ölmüşsündür sen," dedi canlı bir biçimde. "Sana yemek hazırlıyım."

"Bana açıklamadığın bir sürü şey daha var," dedim. "Bak, içten söylüyorum, her ne olursa olsun bu noktadan ayrılmak niyetinde değilim. Korkuttun beni."

"Konukseverliğimi kabul etmelisin; en azından bir tas kahve olsun iç," dedi sakince. "Gel hadi, unutalım her şeyi."

Eliyle, eve girmemizi imledi. O anda derinden gelen bir hırlama duydum. Köpek ayaklanmış, söylenenleri anlarmışçasına bize bakıyordu.

Doña Soledad oldukça ürkütücü bir bakış yöneltti üstüme. Sonra, bakışını yumuşattı ve gülümsedi.

"Gözlerimin seni rahatsız etmesine izin verme," dedi. "Ben yaşlı bir kadınım, gerçek bu. Bugünlerde gözlerim kararıyor. Gözlük lazım bana galiba."

Bir kahkaha krizine tutuldu ve parmaklarını gözlük gibi yapıp gözlerinin üstüne yerleştirdi.

"Gözlüklü, moruk bir Kızılderili karısı! Ne gülünç," dedi kıkırdayarak.

O sırada kafamı toplayıp sert olmaya ve hiçbir açıklama yapmadan buradan çekip gitmeye karar verdim. Arabama binmeden önce Pablito ve kız kardeşlerine getirdiklerimi bırakmak istedim. Arabanın bagajını açıp onlara getirdiğim armağanları çıkarmaya yeltendim. Eğilip, yedek lastikle arka koltuğun arasındaki iki paketi almaya davrandım. Tam birini almış ve ötekine uzanmıştım ki, ensemde gezinen kaba bir elin varlığını hissettim. İstemeden sıçrayıp başımı açık kapağa vurdum. Dönüp baktım. O sert elin baskısı nedeniyle tam anlamıyla dönemedim, ama enseme yayılmış gümüşi bir patiyi ya da eli bir an için bile olsa görebildim. Ürküyle savrulup, kendimi steyşın arabanın arkasından sürücü koltuğuna attığımda, paketlerin hâlâ elimde olduğunun ayırdına vardım. Tüm bedenim titredi, bacaklarımın kasları titredi ve kendimi, sıçrayıp kaçarken buldum.

"Seni korkutmak istemediydim," dedi doña Soledad özür dilercesine, ben üç metre öteden onu izlerken. Teslimiyet içinde, elinin ayasını gösterdi, bana dokunan şeyin kendisi olmadığı konusunda güvence vermek istiyordu.

"Ne yaptın bana?" diye sordum, dingin ve gevşemiş biçimde konuşmaya özen göstererek.

Canı sıkılmış ya da şaşırmış gibi duruyordu. Bir şeyler mırıldandı ve söylemesi yasakmış ya da ne diyeceğini bilmiyormuş gibi başını salladı.

"Hadi, doña Soledad," dedim ona yaklaşarak, "bana numara yapma."

Ağlamaya başlayacakmış gibi duruyordu. Onu teselli etmek istedim; ne var, bir parçam buna direndi. Suskunlukla geçen bir sürenin ardından görüp hissettiklerimi anlattım.

"Korkunç!" dedi çınlayan bir sesle.

Çocuksu bir devinimle, yüzünü sağ kolunun yeniyle örttü. Ağlayacak sandım. Yanına geldim ve kolumu omzuna atmayı denedim. Tersini yapmaya gönlüm razı olmayacaktı.

"Hadi, doña Soledad," dedim, "gel bütün bunları unutalım, hem gitmeden şu paketleri de sana bırakayım."

Yüzünü görmek için önüne geçtim. Parıldayan kara gözlerini ve yüzünün bir bölümünü görebildim. Ağlamıyordu, gülüyordu.

Geriye doğru zıpladım. Gülüşü kanımı dondurmuştu. İkimiz de kımıldamadan öylece kaldık. Yüzünü örtmeyi sürdürdü; ne var, gözleriyle beni izlediğini görebiliyordum.

Neredeyse felç olmuş gibi orada dururken, pek karamsar olduğumu hissettim. Dipsiz bir kuyuya düşmüştüm. Doña Soledad bir cadıydı. Bedenim biliyordu bunu, ne var, ben inanamıyordum henüz. Doña Soledad'ın delirdiğine ve akıl hastanesine kapatılacak yerde, evde tutulduğuna inanmak istiyordum.

Kımıldamayı ya da gözlerimi ondan ayırmayı göze alamıyordum. Öylece, beş altı dakika kalmış olmalıyız. Kolu havada, kımıldamadan bekledi. Arabanın önünde, neredeyse sol çamurluğa dayanacak biçimde duruyordu. Bagaj kapağı hâlâ açıktı. Sağ kapıya doğru atılmayı düşündüm. Anahtar kontağın üstündeydi.

Koşmak için ivme kazanmak amacıyla bir parça gevşedim. Konumumu değiştirdiğimin hemen ayırdına varmışa

benziyordu. Kolunu aşağı indirdi ve tüm yüzü göründü. Dişlerini kenetlemişti. Gözlerini gözlerime dikmişti. Zorlu ve kötü bir bakışla bakıyordu. Birden üstüme geldi. Eskrimci gibi ağırlığını sağ ayağına verdi ve pençe gibi elleriyle beni göğsümden yakalamak için atılırken, çok ürkütücü bir çığlık kopardı.

Bedenim bir anda eriminin ötesine sıçradı. Arabaya koştum, ama inanılmaz bir devingenlikle ayağıma sarılıp beni kendisine çekti. Yüz üstü düştüğümde, beni sol ayağımdan yakaladı. Sağ ayağımı yukarı çektim, beni bırakmasaydı, ayakkabımın tabanıyla yüzünü tekmeleyecektim. Ayaklarımın üzerine sıçradım ve arabanın kapısını açmaya çabaladım. Kilitliydi. Öteki kapıya ulaşmak amacıyla kendimi motor kapağının üzerinden attım, ama her nasılsa doña Soledad oraya benden önce ulaşmıştı. Yeniden, kaputun üstünden öteki yana geçmeyi denedimse de, tam ortaya vardığımda, sağ baldırıma saplanan keskin bir acıyla duraksadım. Beni bacağımdan yakalamıştı. Sol ayağımla tekmeleyemiyordum onu. İki bacağımı birden kaputun üstünde kıstırmıştı. Beni kendisine çekti ve tam önüne düştüm. Yerde güreştik. Muhteşem bir gücü vardı, çığlıkları kanımı donduruyordu. Devasa bedeninin baskısı altında neredeyse hareketsiz kalmıştım. Bu bir ağırlık değil, bir gerilim durumuydu ve bu gerilim onda fazlasıyla vardı. Birden bir hırıltı duydum.O koca köpek, kadının sırtına atlayıp onu benden ayırdı. Ayağa kalktım. Arabaya girmek istedim, ama o ve köpek, tam da kapının dibinde dövüşüyorlardı. Elimden gelen tek geri çekilme biçimi eve girmekti. Bunu da bir iki saniye içinde gerçekleştirdim. Dönüp arkamda neler olduğuna bakmadım bile ve eve dalıp kapıyı kapattım, kol demiriyle de berkittim. Arkaya koşup öteki kapıyı da aynı hareketlerle sağlamlaştırdım.

Köpeğin çılgıncasına kopardığı hırıltıları ve kadının insanlık dışı çığlıklarını içeriden duyabiliyordum. Derken, köpeğin hırıltıları ve havlamaları, canı acımış ya da bir şey onu

korkutmuş gibi ulumaya ve inlemeye dönüştü. Mide boşluğumda bir sarsıntı hissettim. Kulaklarım çınlamaya başladı. Evin içinde tuzağa düşmüş olduğumun ayırdına vardım. Gerçek bir korkuya kapılmıştım. Eve koşmak gibi aptalca bir şey yaptığım için kendimden tiksiniyordum. Kadının saldırısı kafamı öylesine karıştırmıştı ki, tüm strateji anlayışımı yitirip, sıradan bir saldırgandan kaçarcasına eve sığınıp kapıyı kapatmakla ondan kurtulacağımı sanmıştım. Birisinin kapıya yaklaştığını ve yaslanıp açmayı denediğini duydum. Derken, çılgın gibi kapıya vurulmaya başlandı.

"Kapıyı aç," dedi doña Soledad sert bir sesle. "Bu Allahın belası köpek beni kötü hırpaladı."

Kapıyı açıp açmamayı eni konu düşündüm. Yıllar önce bir kadın büyücüyle karşı karşıya kaldığım aklıma gelmişti. Don Juan'a bakılırsa, kadın kafamı karıştırıp öldürücü bir vuruş yapabilmek amacıyla onun görünüşüne bürünmüştü. Doña Soledad'ın, eski kişiliğine hiç benzemediği apaçıktı; ne var, onun bir büyücü olduğundan tam emin değildim. Zaman öğesi, bu inanışımda önemli bir rol oynamıştı. Pablito, Nestor ve ben yıllarca don Juan ve don Genaro'nun peşinde dolaşmış da büyücü olamamıştık. O nasıl olsundu? Ne kadar değişirse değişsin, başarması yaşam boyu süren bir şeyin üstesinden gelmiş olamazdı.

"Neden bana saldırdın?" diye yüksek sesle bağırdım, kalın kapının ardından duyulabilmesi için.

Nagual'ın ona, benim gitmemi engellemesini söylediğini belirterek yanıtladı. Nedenini sordum.

Yanıtlamadı; bunun yerine öfkeyle kapıya vurdu, ben de daha sert vurdum. Bir süre kapıya vurmayı sürdürdük. Durdu ve kapıyı açmam için yeniden yalvarmaya başladı. Sinirsel bir güç gelmişti üstüme. Kapıyı açarsam, oradan kaçıp kurtulabileceğimi biliyordum. Kol demirini kaldırdım. Sendeleyerek içeri girdi. Gömleği yırtılmıştı. Saçını tutan bant düşmüş, uzun saçları tüm yüzünü kaplamıştı.

"Bak, o orospu çocuğu köpeğin bana yaptıklarına!" diye bağırdı. "Bak! Bak!"

Derin bir nefes aldım. Bir biçimde bilincini kaybetmişe benziyordu. Bir kerevete oturup lime lime olmuş gömleğini çıkarmaya koyuldu. Evden fırlayıp arabaya ulaşmak için bu anı seçtim. Yalnızca korkunun getirdiği bir hızla içeri daldım, kapıyı kapattım, motoru çalıştırdım ve vitesi geriye taktım. Gaz pedalına basıp başımı arka pencereye döndürdüm. Döner dönmez sıcak bir nefes yüzümü yaladı; dehşet verici bir hırıltı duydum ve bir anda köpeğin şeytansı gözlerini gördüm. Arka koltukta duruyordu. Ürkünç dişleri gözlerimin düzeyindeydi. Başımı çabucak eğdim. Dişleriyle saçlarımdan yakaladı beni. Tüm bedenimle devinmiş olmalıyım ki ayağım debriyaj pedalından uzaklaştı. Arabanın sarsıntısı, hayvanın dengesini yitirmesine neden oldu. Kapıyı açıp dışarı atladım. Köpeğin kafası kapıdan fırladı. Topuklarımı birkaç santimetreyle kaçıran çenelerinin sıkıca kapanması nedeniyle o kocaman dişlerinin birbirine vururken çıkardıkları sesi duydum. Araba geri gitmeye başladı. Yeniden eve doğru atıldım. Kapıya varmadan durdum.

Doña Soledad orada duruyordu. Saçlarını yeniden bağlamıştı. Omuzlarına bir şal atmıştı. Bir an bana baktı ve derken, önce, yaraları canını yakıyormuşcasına yavaşca, sonra da yüksek sesle gülmeye başladı. Parmağını bana uzatıp midesini tuttu, derken gülmekten iki büklüm oldu. Öne doğru eğilip, görünüşe bakılırsa nefesini tutmak amacıyla biraz gerildi. Belden yukarısı çıplaktı. Kahkahalarıyla sallanan göğüslerini görebiliyordum.

Her şeyi yitirdiğimi hissettim. Arabaya doğru baktım. Bir iki metre geri gidip durmuştu. Kapı köpeğin üstüne kapanmıştı. Ön koltuğun arkasını ısıran ve camlara vuran kocaman köpeği görebiliyor, çıkardığı gürültüyü duyabiliyordum.

O an çok belirgin bir karar almak zorundaydım. Doña Soledad'ın mı, yoksa köpeğin mi beni daha çok korkuttuğu-

nu bilmiyordum. Bir an düşündükten sonra, köpeğin yalnızca aptal bir hayvan olduğuna karar verdim. Yeniden arabaya koşup tepesine tırmandım. Tavana yatıp yukarıdan sürücü kapısını açmayı başardım. Her iki kapıyı da açıp, köpek kapının birinden çıkarken ben de diğerinden içeri kaymayı düşünüyordum. Sağ kapıyı açmak için eğildim. Ne var, kilitli olduğunu unutmuştum. O anda köpeğin kafası kapıdan belirdi. Köpeğin dışarı çıkıp tavana atlayacağını düşünmemle kahredici bir ürküye kapılmam bir oldu.

Bir saniyeden az bir süre içinde yere atlayıp kendimi evin kapısında buldum.

Doña Soledad kapı girişinde yeniden güç kazanmaya çabalıyordu. Aniden koyverdiği kahkahalar yüzünden acı çekiyora benziyordu.

Arabanın içinde kalan köpek, hâlâ sağa sola saldırıyordu. Görünüşe bakılırsa, çok büyük olduğu için, kendisini bir türlü ön koltuğa aşıramıyordu. Yeniden arabanın yanına gidip yavaşça kapıyı kapattım. Sağ ön kapının kilidini açabilecek denli uzun bir sopa aradım.

Evin önündeki alana bakındım. Çevrede en ufak bir tahta parçası bile görünmüyordu. Doña Soledad, bu arada içeri girmişti. Durumumu gözden geçirdim. Onun yardımına başvurmaktan başka çarem yoktu. Ürpertiler içinde eşiği geçtim; bir yerlerde saklanmış, her an üstüme atlamaya hazır durumda bekliyor olabilirdi. Her gediği ve gölgeyi gözden kaçırmamaya çabaladım.

"Doña Soledad!" diye bağırdım.

"Ne istiyorsun, Allahın belası?" diye bağırdı odasından.

"Lütfen dışarı çıkıp köpeğini arabamdan alır mısın?" dedim.

"Dalga mı geçiyorsun?" diye yanıtladı. "Benim köpeğim değil ki. Sana daha önce de söyledim, kızlarımın köpeği o."

"Kızların nerede?" diye sordum.

"Dağlarda," diye yanıtladı.

Odasından çıkıp yanıma geldi.

"O Allahın belası köpek n'aptı, bak da gör," dedi sert bir sesle. "Bak!"

Şalını çekip çıplak sırtını gösterdi bana.

Belirgin hiçbir diş izi göremedim; sert toprağa sürtünmekten de oluşabilecek birkaç yüzeysel sıyrık vardı yalnızca. Bana saldırdığı sırada kendi bile yapmış olabilirdi bunu.

"Hiçbir şeyin yok ki," dedim.

"Gel de ışığın altında bak," dedi ve kapıya yaklaştı.

Köpeğin diş izlerine dikkatlice bakmam için diretti. Aptal gibiydim. Gözlerimin çevresinde, özellikle de alnımda yoğun devinimler hissettim. Buna karşın dışarı çıktım. Köpek yerinden kıpırdamamıştı; beni görür görmez havlamaya başladı.

Kendime lanet okudum. Başıma gelenlerin tek suçlusu bendim. Aptal gibi, tıpış tıpış tuzağın göbeğine düşmüştüm. Sonunda kasabaya kadar yürümeye karar verdim. Ne var ki, cüzdanım, belgelerim, sahip olduğum her şey arabada, köpeğin ayaklarının altındaki çantamdaydı. Umarsızlık her yanımı sardı. Kasabaya yürümek anlamsızdı. Cebimde kahve içecek kadar bile param yoktu. Öte yandan, kasabadan kimseyi tanımıyordum. Köpeği arabadan çıkarmaktan başka seçeneğim kalmamıştı.

"Bu köpek ne yer?" diye bağırdım kapıdan.

"Bacağını ver, belki yer," diye yanıtladı odasından ve kıkırdadı.

Evde yiyecek bir şey var mı diye bakındım. Tencereler boştu. Onu hoş tutmaktan başka çarem kalmamıştı. Umarsızlığım öfkeye dönüştü. Ölümüne dövüşmeyi göze alarak fırtına gibi odasına daldım. Üstünü şalıyla örtmüş yatağında yatıyordu.

"Sana tüm yaptıklarım için beni affet lütfen," dedi lafını sakınmadan. Gözlerini tavana dikmişti.

Açıklığı, öfkemi durdurdu.

"Durumumu anlamalısın," diye sürdürdü. "Gitmene izin veremezdim."

Yavaşça güldü ve duru, dingin ve oldukça sevecen bir sesle, hırsı ve beceriksizliği nedeniyle suçluluk duyduğunu, davranışlarıyla beni korkutmayı neredeyse başarınış olduğunu, ne var ki, durumun birdenbire değiştiğini söyledi. Sustu ve doğrulup yatağında oturdu, göğüslerini şalıyla örttü, derken, garip bir güvenlik duygusunun bedenini kapladığını ekledi. Tavana baktı ve kollarını yeldeğirmeni gibi, tekinsiz bir tartımla devindirmeye başladı.

"Burayı terk etmenin bir yolu kalmadı artık," dedi.

Hiç gülmeden beni inceliyordu. İçimdeki öfke dinginleşmişti, ne var, umarsızlığını da iyice belirginleşmişti. Güç söz konusu olduğunda ne onunla, ne de köpekle aşık atamayacağımı çok iyi biliyordum.

Buluşmamızın yıllar önce ayarlanmış olduğunu, ne kendisinin ne de benim bunu aceleye getirmeye ya da bozmaya yetecek denli kişisel erke sahip olmadığımızı söyledi.

"Buradan çekip gitmek için kıvranıp durma," dedi. "Bu, seni burada tutmaya çabalamam denli gereksiz. İstencinin ötesinde bir şey seni buradan azat edecek, tıpkı benim istencimin ötesinde bir şeyin seni burada tutacağı gibi."

Ondaki bu güven duygusu yalnızca yumuşamasını sağlamakla kalmamış, sözcükleri ustalıkla kullanmasına da yol açmıştı. Anlatımı duru ve yönlendiriciydi. Don Juan her zaman sözlerin peşinden giden bir insan olduğumu söylerdi. Konuştukça, aslında gösterdiği kerte korkutucu olmadığını düşünürken yakaladım kendimi. Artık her an kavgaya hazırmış hissini vermiyordu. Aklım rahatlamıştı, ama bir başka yanım hiç de öyle değildi. Tüm kaslarım yay gibi gergindi; ne var, beni ölesiye korkutmuş olsa da çekici bir yanı olduğunu itiraf etmeliydim.

"Burayı terk etmenin ne denli gereksiz olduğunu göstereceğim sana," dedi ve yataktan aşağıya atladı. "Sana yardım edeceğim. Ne istersin?"

Gözünün ucuyla beni inceledi. Küçük beyaz dişleri gülüşüne şeytansı bir hava katmıştı. Dolgun yüzü inanılmaz derecede yumuşaktı ve neredeyse tek bir kırışığa bile rastlanmıyordu. Burnunun her iki yanından ağzının iki köşesine inen iki derin çizgi, yüzünün görünümüne yaşlılık değil de bir olgunluk katmıştı. Yataktan kalkarken kayıtsızca üzerinden kayıp yere düşen şal, göğüslerini tümüyle açıkta bırakmıştı. Kendini örtmeye yeltenmedi. Tersine, göğsünü şişirip memelerini dikleştirdi.

"Bakıyorum farkına vardın, ha?" dedi ve kendisinden hoşnutmuşcasına bedenini bir o yana bir bu yana salladı. "Saçlarımı başımın ardında toplarım hep," dedi. "Nagual böyle yapmamı söylediydi. Yüzüm çekiliyor, genç gösteriyorum."

Göğüslerinden söz edeceğinden çok emindim. Bu değişiklik beni şaşırttı.

"Saçlarımın yüzümü germesi beni genç gösteriyor demek istemiyorum," dedi çekici bir gülüşle, "bu gerginlik beni gençleştiriyor."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordum.

Bir soruyla yanıtladı. Don Juan'ın, eğer insan sarsılmaz bir arzu ve niyetle isterse her şey mümkün olur, sözünü layıkıyla anlayıp anlamadığımı sordu. Ben ise daha kesin bir açıklamanın peşindeydim. Bu kerte genç görünebilmek için saçını arkaya toplamaktan başka neler yaptığını anlamak istedim. Yatağına uzanıp kendini düşüncelerden arındırdığını, odasının zeminindeki çizgilerin, yüzündeki kırışıkları çekip almasına izin verdiğini söyledi. Ondan, daha fazla ayrıntı istedim; yatağında uzanmışken yaşadığı duygu, devinim ve algıları sordum. Hiçbir şey hissetmediği, yerdeki çizgilerin bunu nasıl becerdiğini bilmediği konusunda diretti ve tek bildiğinin, düşüncelerin kafasına dolmasına izin vermemek olduğunu söyledi.

Ellerini göğsüme dayayıp yavaşça itti beni. Sorularımdan gına geldiğini anıştırmak istemişti belki de. Arka kapı-

dan çıkıp dışarı doğru yürüdük. Uzun bir sopaya ihtiyacım olduğunu söyledim ona. Doğrudan odunların bulunduğu yere gitti, ama bunların arasında uzun bir sopa yoktu. Bana birkaç çivi bulmasını istedim; böylelikle iki kısa odunu birleştirebilirdim. Evin her yanında çivi aradık ama bulamadık. Son bir çare olarak Pablito'nun evin arkasına yaptığı tavuk kümesinden bulabildiğim en uzun sopayı çıkarıp almam gerekti. Pek de sağlam görünmeyen sopa yine de işe yarayacağa benziyordu.

Doña Soledad, araştırmamız sırasında ne gülmüş ne de şaka yapmıştı. Kendini tümüyle bana yardım etme işine vermiş gibiydi. Öylesine yoğun biçimde ilgilenmişti ki gerçekten başarmamı istiyormuş hissine kapılmıştım.

Arabama doğru yürüdüm, elimde uzun sopa ve odunluktan aldığım daha kısa bir odun vardı. Doña Soledad sokak kapısının orada duruyordu.

Sağ elimdeki kısa sopayla köpeği dürtüklerken öteki elimdeki uzun sopayla da kapının kilidini kaldırmaya çabalıyordum. Köpek neredeyse elimi ısırmak üzereyken sopa elimden düştü. O kocaman hayvanın gücü ve öfkesi öylesine müthişti ki neredeyse uzun sopayı da yitirmek üzereydim. Doña Soledad yardımıma koştuğu sırada köpek sopayı bir ısırışta parçalamak üzereydi; kadın, arka cama abanarak köpeğin dikkatini çekti ve sopayı bırakmasını sağladı.

Bu manevradan cesaret alarak, başım önde arabaya daldım ve ön koltuk boyunca kayıp, kilidi açmaya davrandım. Ne var, köpek tüm gücüyle bana saldırdı ve ben yaptığımdan caymaya zaman bulamadan o koca omuzlarıyla ön ayaklarını ön tarafa geçirdi. Patilerini omuzlarıma dayadı. Korkuyla sindim. Beni hırpalayacağına inanıyordum. Köpek beni öldürmek istercesine başını öne doğru uzattı, ama beni ısıracak yerde direksiyona vurdu. Kendimi dışarı attım ve tek bir hareketle kaportaya, oradan da arabanın üstüne tırmandım. Tüylerim diken diken olmuştu.

Sağ kapıyı açtım. Doña Soledad'dan, bana uzun sopayı uzatmasını istedim ve bununla arka koltuğun sırtlığını aşağı indiren kolu ittim. Köpeği rahatsız edersem öne geçer ve bu da ona arabadan çıkacak kadar yer sağlar diye düşünüyordum. Ama kımıldamadı bile. Bunun yerine öfkeyle sopayı ısırdı.

O anda, doña Soledad arabanın tepesine sıçrayıp yanıma uzandı. Köpeği rahatsız etmeme yardımcı olmak istedi. Ona arabanın tavanında kalamayacağını, çünkü köpek çıkınca arabanın içine girip buradan gitmek istediğimi söyledim. Yardımları için teşekkür edip eve gitmesini istedim. Omuzlarını silkti, aşağı atladı ve kapıya gitti. Kilidi yeniden aşağı ittim ve köpeği şapkamla kızdırdım. Gözlerinin etrafına vurdum. Köpek şimdiye dek görmediğim kadar çıldırmıştı; ne var, koltuğu terk etmeyecekti. Sonunda, o koca dişleriyle sopayı ısırarak bir çekişte elimden aldı. Birden, doña Soledad'ın çığlığını duydum.

"Dikkat et! Dışarı çıkıyor!"

Arabaya bir göz attım. Köpek sıkıştığı koltuktan kurtuluyordu. Direksiyona kıstırdığı arka ayakları dışında tümüyle dışarı çıkmak üzereydi.

Eve doğru yöneldim ve köpek üstüme atlamadan hemen önce içeri girmeyi becerdim. Öylesine hızlı deviniyordu ki, kapadığım kapıya tosladı.

Kol demiriyle kapıyı sağlama alan doña Soledad, gıdaklar gibi bir sesle, "Faydasız olduğunu söylemiştim sana," dedi.

Boğazını temizleyip bana doğru döndü.

"Köpeği bir iple bağlayamaz mısın?" diye sordum.

Anlamsız bir yanıt alacağıma emindim, ne var, her şeyi denememiz gerektiğini, gerekirse köpeği içeri sürüp burada yakalamamızı söyleyerek beni şaşırttı.

Bu fikir bana çekici gelmişti. Sokak kapısını dikkatle açtım. Köpek görünürde yoktu. Bir süre daha etrafa bakındım.

Hayvandan bir iz yoktu. Kendi yerine dönmüş olabileceğini umuyordum. Arabama yönelmeden önce bir an daha beklemeye karar verdiğim sırada derinden gelen bir hırıltı duydum ve arabanın içinde hayvanın o kocaman kafasını gördüm. Yeniden ön koltuğa yerleşmişti.

Doña Soledad haklıydı; bunu sürdürmenin bir yararı yoktu. Bir hüzün dalgası her yanımı kapladı. Her nasılsa sonumun yaklaştığını anlamıştım. Tam bir umutsuzluk içinde, doña Soledad'a mutfaktan bir bıçak alarak ya köpeği öldüreceğimi ya da onun beni haklayacağını söyledim; tüm evi araştırdım ve değil bir bıçak, tek bir metal parçası bile bulamadım. Eğer bulsaydım dediğimi yapacaktım.

"Nagual sana yazgını kabullenmeyi öğretmedi mi?" diye sordu doña Soledad peşim sıra seğirtirken. "Şu dışardaki sıradan bir hayvan değil. O köpeğin erki var. Bir savaşçı o. Yapması gerekeni yapacak, gerekirse seni öldürecek."

Bir an için denetlenemez bir boşunalık duygusuna kapıldım ve onu omuzlarından kavrayıp homurdanmaya başladım. Bu ani çıkışım onu şaşırtmamış ya da etkilememişe benziyordu. Sırtını bana döndü ve şalını yere düşürdü. Sağlam ve güzel bir sırtı vardı. Önce onu itme isteğine kapılmıştım, ne var, bunun yerine ellerimi omuzlarında dolaştırdım. Yumuşak ve pürüzsüz bir cildi vardı. Kolları ve omuzları abartısızca kaslıydı. Kaslarının üstünde çok az bir yağ tabakası vardı ve bedeninin üst kısmına o pürüzsüzlük görüntüsünü veren de buydu. Ne var ki parmaklarımın ucuyla neresine bastırırsam bastırayım, pürüzsüz cildin altındaki sert kasları hissediyordum. Göğüslerine bakmak istemedim.

Evin arkasında, mutfak olarak kullanılan, yalnızca üstü kapalı alana doğru yürüdü. Onu izledim. Bir sıranın üstüne oturup, dingince ayaklarını yakaladı. O sandallarını bağlarken ben de durduramadığım bir titremeyle evin arkasına eklenen yeni bölümde dolaştım. Döndüğümde kapının yanında duruyordu.

"Konuşmayı seviyorsun," dedi kayıtsız bir sesle, beni odasına doğru götürürken. "Acele yok. Şimdi, istersen sonsuza dek konuşabiliriz."

Konsolun üstüne herhalde daha önce kendisinin koymuş olduğu yazı takımımı oradan alıp abartılı bir özenle bana verdi. Derken, yatak örtüsünü aldı, katladı ve aynı konsolun üstüne yerleştirdi. Konsolların da, duvarlar gibi sarımsı beyaz olduklarının ayırdına vardım. Örtüsüz yatak ise üç aşağı beş yukarı yerin pembemsi kırmızı rengini andırıyordu. Yatak örtüsü ise tavan ve panjurlar gibi koyu kahverengiydi.

"Hadi konuşalım," dedi sandallarını çıkarıp rahatça yerleştikten sonra.

Dizlerini çıplak göğüslerine doğru çekti. Genç bir kızı andırıyordu. Saldırgan ve buyurgan tavrı gitmiş, yerini çekicilik almıştı. O anda, bir an öncesinin tam karşıtıydı. Beni yazmaya zorlama biçimine gülesim geldi. Bana don Juan'ı anımsatıyordu.

"Şimdi vaktimiz var," dedi. "Rüzgâr değişti. Farkında değil misin?"

Farkındaydım. Rüzgârın yeni yönünün, kendi hayırlı yönü olduğunu ve böylece rüzgârın kendine yardım edeceğini söyledi.

"Rüzgâr hakkında ne biliyorsun, doña Soledad?" diye sordum, yatağının kenarına dingince iliştiğim sırada.

"Yalnızca Nagual'm bana öğrettiklerini," dedi. "Her birimizin, yani biz kadınların belirli bir yönü, özel bir rüzgârı vardır. Erkeklerin yoktur. Ben kuzey rüzgârıyım; bu rüzgâr estiği zaman çok farklıyımdır. Nagual, bir savaşçının kendi özel rüzgârını, istediği her şey için kullanabileceğini söylediydi. Ben de bunu bedenimi gençleştirmek, çatısını yeniden çatmak için kullandım. Bak bana! Kuzey rüzgârıyım ben. Pencereden içeri girerken hisset beni."

"Neden erkeklerin de rüzgârı yok sence? Seni bu düşünceye iten nedir?" diye sordum.

Bir an düşündü ve Nagual'ın bunun nedenini hiç dile getirmemiş olduğunu söyledi.

"Zemini kimin yaptığını öğrenmek istedin," dedi şalıyla omuzlarını örterken. "Ben yaptım. Tam dört yılımı aldı. Şimdi bu yer tıpkı kendim gibi."

O konuşurken, yerdeki çizgilerin kuzeyden başlayarak yayılmakta olduklarının ayırdına vardım. Ne var, oda dört ana noktayla tam uyum içinde değildi; bu nedenle yatağı duvarlara ters açıyla yerleştirilmişti, yerdeki kil tabakaları da öyleydi.

"Yeri neden kırmızı renkte yaptın, doña Soledad?"

"Benim rengim bu. Kızıl toprak gibi kırmızıyım ben de. Kızıl kili çevredeki dağlardan getirdim. Nagual bunları nerede bulacağımı söyledi, taşımama da yardım etti, tıpkı diğerleri gibi. Herkes yardım etti."

"Kili nasıl fırınladın?"

"Nagual bana bir kuyu kazdırttı. Bunu odunla doldurduk ve yassı kayalarla sıkıştırdığımız kil tabakalarını odunların arasına yerleştirdik. Kuyuyu kafes teliyle örtüp üstünü toprakla sıvadım. Sonra da odunları ateşe verdim. Günlerce yandı."

"Tabakaların eğrilip bükülmesini nasıl önledin?"

"Ben yapmadım. Rüzgâr yaptı, ateş yandıkça esen kuzey rüzgârı. Nagual bana, kuyunun kuzeye ve kuzey rüzgârına bakacak biçimde nasıl yapılması gerektiğini öğretti. Bana kuzey rüzgârı için dört delik açtırttı, böylece rüzgâr kuyunun içinde dolaştı. Toprak sıvanın ortasında bir delik daha açtırarak dumanın dışarı çıkmasını sağladı. Rüzgâr odunların günlerce için için yanmasına neden oldu; kuyu soğuyunca üstünü açtım ve tabakaları düzleyip parlatmaya başladım. Yeterince tabaka yapıp odamın zeminini döşemek, bir yılımı aldı."

"Yerdeki şekilleri nasıl biçimlendirdin?"

"Bunu rüzgâr öğretti bana. Odamın zeminini yaparken rüzgâra direnmemeyi, Nagual daha önce öğrettiydi. Rüzgârıma teslim olup bana kılavuzluk etmesine nasıl izin vereceğimi gösterdiydi. Bunu yapmak onun yıllarını aldı. Başlangıçta başa çıkılmaz aptal bir ihtiyar karıydım; bunu bana kendisi söyledi ve haklıydı da. Ama, her şeyi çok çabuk öğrendim. Belki de çok yaşlı olmamdan ve yitirecek hiçbir şeyim olmamasındandır. Başlangıçta, işimi daha da zorlaştıran şey duyduğum korkuydu. Nagual'ın varlığı bile korkudan aklımın başımdan gitmesine ve bayılmama yetiyordu. Nagual herkes üzerinde aynı etkiyi uyandırırdı. O kerte korkutucu olmak onun yazgısıydı."

Konuşmayı bırakıp bana bakmaya başladı.

"Nagual insan değil," dedi.

"Nedir sana bunu söyleten?"

"Nagual kimsenin bilmediği zamanlardan gelen bir şeytan."

Söyledikleri kanımı dondurmuştu. Kalbimin deli gibi çarptığını hissettim. İstese bile benden daha iyi bir dinleyici bulamazdı herhalde. Ölümüne meraklanmıştım. Söylediklerini açıklaması için yalvardım ona.

"Dokunuşuyla insanlar değişti," dedi. "Biliyorsun bunu. Senin bedenini değiştirdi. Sen, onun ne yaptığını anlayamadın bile. Ama o, senin yaşlı bedenine giriverdi. İçeriye bir şey yerleştirdi. Aynısını bana da yaptı. İçime bir şey bıraktı ve o şey denetimi ele aldı. Yalnızca bir şeytan başarabilir bunu. Ben kuzey rüzgârıyım artık, ne kimseden korkarım ne de bir şeyden. Beni değiştirmeden önceyse adının söylenmesinden ötürü düşüp bayılacak kerte korkak, zayıf, çirkin, yaşlı bir kadındım. Tabii, Pablito'nun bana bir yararı dokunamazdı; Nagual'dan, ölümün kendisinden de fazla korkuyordu.

"Bir gün evde tek başmayken Nagual ve Genaro geldiydi. Kapının yanında kaplanlar gibi dolandıklarını duydum. Hemen haç çıkardım; benim için iki iblisti onlar, ne var, bir yardımım olur mu diye yanlarına gittim. Karınları açtı, onla-

ra güzel bir yemek hazırladım. Sukabağından oyulmuş kalın ve büyük kâselerim vardı. Onlara birer kâse çorba verdim. Nagual yemeği pek beğenmemişti anlaşılan; zayıf ve yaşlı bir kadının yaptığı yemeği yemek istemezdi. Bilerek sakarlık etti ve kolunu çarpıp kâseyi masadan attı. Ama kâse kapaklanıp içindeki her şey yere saçılacak yerde, Nagual'ın vuruşunun gücüyle kaydı ve tek bir damla damlamadan tam ayaklarımın dibine düştü. Kâse aslında ayağımın dibine kondu ve ben alıncaya dek orada kaldı. Onu kaldırıp masaya, Nagual'ın önüne koydum ve her ne kadar yaşlı ve zayıf bir kadın olsam ve kendisinden korksam da yemeğimin iyi duygular taşıdığını söyledim.

"O andan sonra Nagual bana karşı tümüyle değişti. Çorba kâsesinin ayağımın dibine düşmesi ve tek bir damlanın bile akmamış olması, erkin beni ona gösterdiğinin kanıtıydı. Bunu o zaman bilmiyordum tabii ve yemeğimi reddettiği için utanca kapıldığını sandım. Bu değişimin nedenini anlayamadım. O an hâlâ korku doluydum, gözlerine bile bakamıyordum. Ne var, gittikçe ilgilenmeye başladı benimle. Bana armağanlar da getirdi: Bir şal, bir giysi, bir tarak ve başka şeyler. Tüm bunlar çok kötü şeyler hissetmeme neden oldu. Utanmıştım, çünkü onu kadın arayan bir erkek sanmıştım. Nagual'ın elinde genç kadınlar vardı, benim gibi yaşlı bir kadınla ne yapacaktı ki? Önceleri armağan ettiği giysileri giymeye, hatta bakmaya bile yeltenmedim, ama Pablito beni razı etti ve bunları kullanmaya başladım. Nagual'dan daha da fazla korkmaya başladım ve onunla yalnız kalmayı istemedim. Şeytanın teki olduğunu biliyordum. Kadınına ne yaptığını da biliyordum."

Onu durdurma gereğini hissettim. Don Juan'ın yaşamında bir kadın olduğunu bilmediğimi söyledim.

"Kimden söz ettiğimi biliyorsun," dedi.

"İnan bana bilmiyorum, doña Soledad."

"Bırak şimdi. La Gorda'yı kastettiğimi biliyorsun."

Bildiğim tek "la Gorda" Pablito'nun kız kardeşiydi, inanılmaz derecede şişman oluşu nedeniyle Gorda, yani Şişko diye çağırılan kız. Her ne kadar kimse bana söylememiş olsa da onun, doña Soledad'ın gerçek kızı olmadığı hissine kapılmıştım. Daha fazla bilgi almak için zorlamak istemedim onu. Birdenbire şişman kızın aniden ortadan kaybolduğunu ve hiç kimsenin kıza neler olduğu konusunda bana bilgi vermediğini ya da buna yeltenmediğini anımsamıştım.

"Bir gün evin önünde, tek başınaydım," diye sürdürdü doña Soledad. "Nagual'ın bana verdiği fırçayla saçımı tarıyordum; burnumun dibine dek geldiğini ve arkamda durduğunu anlamayamamıştım. Birden elleriyle beni çenemden yakaladığını hissettim. Çok yavaş bir sesle, kımıldamamam gerektiğini, aksi takdirde boynumun kırılabileceğini söylediğini duydum. Başımı sola doğru döndürdü. Öyle çok değil, birazcık. Öylesine korktum ki, bir çığlık atıp elinden kurtulmaya çabaladım, ama uzun, çok uzun bir süre başımı sıkıca tutmayı sürdürdü.

"Çenemi bıraktığında bayılmışım. Sonra neler oldu bilmiyorum. Ayıldığımda, şu anda oturduğum yerde uzanmış yatıyordum. Nagual gitmişti. Öylesine utanmıştım ki, kimseleri görmek istemedim, hele de la Gorda'yı. Hatta, Nagual'ın boynumu çevirmediğini, aslında bir karabasan gördüğümü sandım."

Durdu. Bir açıklama bekledim. Dağılmış gibiydi, düşüncelere dalmıştı belki de.

"Tam olarak neler oldu, doña Soledad?" diye sordum, kendimi tutamamıştım. "Sana bir şey yaptı mı?"

"Evet. Gözlerimin yönünü değiştirmek amacıyla boynumu büktü," dedi ve şaşkınlığım karşısında kahkahayı patlattı.

"Yani, o...?"

"Evet. Yönümü değiştirdi," diye sürdürdü, meraklılığımın farkına varmadan. "Bunu sana da, başka herkese de yaptı."

"Doğru. Bana da yapmıştı. Peki sence neden yaptı bunu?"

"Yapmalıydı. Yapılacak en önemli şeydi bu."

Don Juan'm kesinlikle gerekli gördüğü özel bir edimden söz ediyordu. Bu konuda daha önce kimseyle konuşmamıştım. Aslında, neredeyse unutmuştum bile. Çömezliğimin başlangıcında, Kuzey Meksika'nın dağlarında bulunduğumuz bir sırada iki küçük ateş yakmıştı. İki ateşin arası altı metre kadar vardı. Beni de bir o kadar uzağa oturtmuş, bedenimi, özellikle de başımı oldukça gevşemiş ve doğal bir konumda tutmuştu. Derken, beni ateşlerden birine baktırmış, arkamdan yaklaşarak omuzlarımı değil ama gözlerimi öteki ateşle aynı hizaya getirmek amacıyla boynumu sola bükmüştü. Başımı, ateşler sönünceye dek o konumda tutmuştu. Yeni yön güneydoğuydu ya da ikinci ateş güneydoğu yönünde yakılmıştı. Tüm bu olayı, don Juan'ın anlaşılmaz tuhaflıklarından ya da anlamsız törenlerinden biri olarak algılamıştım.

"Nagual, hepimizin yaşamlarımız süresince bir bakış yönü oluşturduğumuzu söylediydi," diye sürdürdü konuşmasını. "Bu, tinin gözlerinin bakış yönü olurmuş. Yıllar geçtikçe, bu yön aşırı kullanılır, zayıflar ve kötülermiş ve bizler de bu özel yöne bağlı olduğumuz için zayıflar ve kötülermişiz. Nagual, boynumu büküp korkudan bayılana dek tuttuğu gün, bana yeni bir yön vermiş oldu."

"Sana hangi yönü verdi?"

"Niye sordun bunu?" dedi gereksiz bir vurgulamayla. "Nagual'ın belki de bana farklı bir yön mü verdiğini sanıyorsun?"

"Bana verdiği yönü söyleyebilirim," dedim.

"Zahmet etme," diye çıkıştı. "Kendisi zaten söylediydi."

Kaygılanmış gibiydi. Konumunu değiştirip karnının üstüne yattı. Yazmaktan sırtım ağrımıştı. Yere oturup yatağını masa gibi kullanmak için izin istedim. Ayağa kalktı ve kat-

lanmış yatak örtüsünü, yatak olarak kullanmam için elime tutuşturdu.

"Nagual başka neler anlattı sana?" diye sordum.

"Nagual, yönümü değiştirdikten sonra erkten gerçek anlamda söz etmeye başladı bana," dedi yeniden uzanırken. "Önceleri, olaylardan kayıtsızca bahsediyordu, çünkü beni nasıl yönlendireceğini bilemiyordu. Bir gün beni Sierralarda kısa bir yürüyüşe çıkardı. Derken bir başka gün otobüse atlayıp çöle, doğup büyüdüğü topraklara gittik. Yavaş yavaş onunla bir yerlere gitmeye alıştım."

"Sana hiç erk bitkisi verdi mi?"

"Bir keresinde, çöldeyken Mescalito verdiydi bana. Ama kof bir kadın olduğum için Mescalito beni reddetti. Dehşet verici bir buluşma oldu bu. İşte, bundan sonra Nagual, beni aslında rüzgârla tanıştırması gerektiğini anladı. Bu bir yora görmesinden sonra oldu, tabii. Her ne kadar görmeyi bilen bir büyücü olsa da yorayı algılamadan ne yöne gideceğini bilemeyeceğini söylemişti o gün, üst üste. Zaten, günlerce benimle ilgili bir belirti beklemişti. Ama, erk bunu göndermek istemedi. Ondan sonra da beni guajesiyle tanıştırdı ve Mescalito'yu gördüm."

Onu durdurdum. "Guaje", yani sukabağından yapılan matara sözcüğünü kullanış biçimi kafamı karıştırdı. Bana anlattıkları bağlamında irdelendiğinde, sözcüğe hiçbir anlam yüklenemiyordu. Belki de mecazi anlamda kullanmıştı ya da bu matara bir hüsnütabir diye düşündüm.

"Guaje nedir, doña Soledad?"

Gözlerine şaşkın bir bakış yerleşti. Yanıtlamadan önce şöyle bir duraksadı.

"Mescalito, Nagual'ın guajesidir," dedi sonunda.

Yanıtıyla kafamı daha da karıştırmıştı. Hele bana gerçek bir istekle anlamı aktarmak için çabaladığını anladığımda kendimi küçük düşmüş hissettim. Daha fazla açıklama yapması için üstelediğimde, benim her şeyi zaten bildiğimde

diretti. Meraklı sorularıma set çekmek don Juan'ın en sevdiği kurnazlıktı. Ona, don Juan'ın bana, Mescalito'nun, peyote ormanlarında bulunan bir tanrı ya da bir güç olduğunu söylediğini aktardım. Mescalito'nun, onun matarası olduğunu söylemek kesinlikle aptallıktı.

"Nagual, matarası aracılığıyla, seni istediği her şeyle tanıştırır," dedi bir suskunluğun ardından. "Erkinin püf noktası budur. Herkes verebilir sana peyoteyi, ne var, yalnızca bir büyücü tanıştırabilir sana Mescalito'yu, matarası aracılığıyla."

Konuşmayı kesip gözlerini bana dikti. Bakışlarından ateş fışkırıyordu.

"Neden zaten bilmekte olduklarını yinelettiriyorsun bana?" diye sordu, sesinde kızgın bir titremle.

Bu ani çıkışıyla aptallaşmıştım. Daha bir an önce neredeyse tatlı bir durumdaydı.

"Bendeki bu değişikliklere kafanı takma," dedi yeniden gülümserken, "kuzey rüzgârıyım ben, çok sabırsızım. Yaşamım boyunca, düşündüklerimi kimseye aktarmaya cüret edemedim. Kimseden korkum yok artık. Ne hissedersem onu söylüyorum. Benimle birlikteyken güçlü olmalısın."

Karın üstü ilerleyerek yakınıma geldi.

"Eveet, Nagual beni matarasından çıkan Mescalito'yla tanıştırdı," diye sürdürdü. "Ama bana olacakları tahmin edemedi. Senin Mescalito'yla buluşmana ya da Eligio'nunkine benzer bir şeyler bekliyor olsa gerekti. Her iki durumda da şaşırıp kalmış ve bir sonraki adımın atılmasını matarasına bırakmıştı. Her iki durumda da matarası ona yardımcı olmuştu. Ama benim olayım farklıydı; Mescalito, ona, bir daha beni oralara getirmemesini söylemişti. Nagual ve ben yöreyi aceleyle terk ettik. Eve döneceğimize kuzeye gittik. Mexicali'ye gitmek amacıyla otobüse bindik, ama çölün ortasında indik. Vakit geç olmuştu. Güneş dağların ardına girmişti. Nagual, yolu geçip yürüyerek güneye gitmek istedi. Hızla giden birkaç arabanın geçmesini beklediğimiz sırada omzuma

vurdu ve yolun tam karşısını imledi. Bir toz hortumu gördüm. Ani bir rüzgâr yolun o tarafında tozları kaldırıyordu. Bize doğru gelişini izledik. Nagual yolun karşısına koştu ve rüzgâr her yanını kapladı. Beni yavaşça olduğum yerde döndürüp yitti gitti. Don Juan'ın beklediği yoraydı bu. O günden sonra, rüzgâra ulaşmak amacıyla dağlara ve çöle gittik. Rüzgâr beğenmedi beni önce, yaşlıydım çünkü. O zaman, Nagual beni değiştirmeye girişti. Önce bu odayı ve zemini yaptırdı bana. Derken, yeni giysiler giydirdi ve hasır yaygı yerine şilte üzerinde yatırdı. Ayakkabılar giydirdi, konsollarımı giysilerle doldurdu. Yüzlerce kilometre yürümeye zorladı beni ve sessiz kalmayı öğretti. Çok hızlı öğrendim. Anlamsız ve nedensiz şeyler de yaptırdı bana.

"Bir gün, onun memleketinin dağlarındayken rüzgârı ilk kez dinleyebildim. Doğrudan rahmime geldi. Düz bir kayanın üstüne yatmıştım, rüzgâr çevremde dönüp duruyordu. Aynı gün, çalılıkların orda da dolandığını görmüştüm gerçi ama bu kez yanıma geldi ve durdu. Karnımın üstüne konan bir kuş gibiydi. Nagual tüm giysilerimi çıkarttırmıştı; tümüyle çıplaktım ama üşümüyordum, rüzgâr ısıtıyordu beni çünkü."

"Korkmuş muydun, doña Soledad?"

"Korkmak ne söz, donup kalmıştım. Rüzgâr canlıydı; tepeden tırnağa yaladı beni. Derken, bedenimin içini tümüyle kapladı. Balon gibiydim, sonra rüzgâr, kulaklarımdan, ağzımdan ve dile getirmek istemediğim başka yerlerimden çıktı. Öleceğim sandım, Nagual beni tutmasa kaçıp gidecektim. Kulağıma fısıldayıp dinginleştirdi beni. Öyle yattım kayanın üstünde ve bıraktım rüzgâr istediğini yapsın. Rüzgâr, işte ondan sonra yapmam gerekenleri söyledi bana."

"Neyi yapmanı söyledi?"

"Yaşamımı, benimle ilgili şeyleri, odamı, duygularımı. Açık seçik değildi önce. Ben düşünüyorum sandım. Nagual öyle sandığını söyledi. Aslında, sakinleşince başka bir şeyin bize bir şeyler söylediğinin ayırdına varırız."

"Ses duydun mu?"

"Hayır. Rüzgâr, bir kadının bedeni içinde kımıldanır. Nagual bunun böyle olduğunu, çünkü kadınların rahimleri olduğunu söylediydi. Rüzgâr rahmin içine girer girmez seni kavrar ve ne yapacağını söyler. Kadın ne denli dingin ve sessizse sonuç o kerte iyi olur. Kadın birdenbire, hayatta nasıl yapıldığını bilmediği şeyleri yaparken buluverir kendini de diyebilirsin buna.

"O günden sonra rüzgâr hep geldi bana. Rahmimin içindeyken konuştu benimle ve bilmek istediğim her şeyi anlattı. Nagual, ta başından beri benim kuzey rüzgârı olduğumu anlamıştı. Öteki rüzgârlar, her ne kadar onları ayırt etmeyi öğrendiysem de benimle onun konuştuğu gibi konuşmadılar hiç."

"Kaç tür rüzgâr var?"

"Dört rüzgâr vardır, dört yön gibi. Tabii bu büyücülere ya da her ne yapıyorlarsa ona göre geçerlidir. Dört, bir erk sayısı onlar için. Meltemdir ilk rüzgâr; sabah. Umut ve parlaklık taşır, günün müjdecisidir. Gelir, gider ve her yere girer. Kimi zaman yumuşak ve anlaşılmazdır, kimi zamansa dırdırcı ve sıkıcı.

"Bir başka rüzgâr da yeğin rüzgârdır, sıcak, soğuk ya da ikisi birden olur. Gün ortası rüzgârıdır bu. Tüm gücüyle ama tam bir körlük içinde eser. Kapıları zorlar, duvarları devirir. Büyücünün yeğin rüzgârla aşık atması için aşırı güçlü olması gerekir.

"Derken, öğleden sonrasının soğuk rüzgârına gelir sıra. Hüzünlü ve yorucudur. Bir an olsun erince kavuşmana izin vermez. İliğine dek üşütür seni, ağlatır. Nagual, bunun göründüğünden de derin bir şey olduğunu ve peşinde koşmanın zahmete değmekten de öte bir şey olduğunu söyledi.

"Sonuncusuysa sıcak rüzgârdır. Her şeyi korur, ısıtır ve kaplar. Büyücüler için bu, gece rüzgârıdır. Erki, karanlıkla birlikte sürer.

"Bunlar dört rüzgâr işte. Aynı zamanda dört yönle de bağdaştırılabilir. Meltem doğudur. Soğuk rüzgâr da batı. Sıcak rüzgâr güneydir. Yeğin rüzgârsa kuzey.

"Dört rüzgârın kişilikleri de vardır. Meltem neşeli, kaygan ve kaypaktır. Soğuk rüzgâr kafadar, melankolik ve daima düşüncelidir. Sıcak rüzgâr mutlu, terk edilmiş, ama canlıdır. Yeğin rüzgâr ise güç dolu, buyurgan ve sabırsızdır.

"Nagual, bana dört rüzgârın da kadın olduğunu söyledi. Kadın savaşçıların rüzgârların peşinde koşma nedenleri buymuş. Rüzgârlar ve kadınlar benzeşirlermiş. Kadınların erkeklerden daha iyi olmalarının nedeni de buymuş. Kadınlar kendi özgün rüzgârlarına sıkıca sarılınca daha hızlı öğreniyorlar da diyebilirim."

"Kadın kendine özgü rüzgârın hangisi olduğunu nasıl bilebilir?"

"Kadın sesini kısar da kendiyle konuşmayı bırakırsa, rüzgârı gelip öylece alıverir onu."

Eliyle kavrarmış gibi yaptı.

"Çırılçıplak yatması mı gerek?"

"Eh işte, yardımcı olur bu. Hele de utangaçsa. Yaşlı, şişman bir kadındım ben. Giysilerimi hiç çıkarmamıştım. Onlarla yatardım, yıkanırken donumu çıkarmazdım. O şişman bedenimi rüzgâra göstermek, ölmek gibi bir şeydi benim için. Bunu bilen Nagual, sonuna dek kullandı bunu. Kadınlarla rüzgârların dostluğunu da biliyordu, ama onu şaşırtmış olduğum için Mescalito'yu göstermişti bana.

"O boynumu büktüğü uğursuz günün ardından, Nagual'ın elindeydim artık. Beni ne yapacağını bilmediğini söyledi bana. Ama, şişman ve yaşlı bir kadını yaşamında görmek istemediği de bir gerçekti. Nagual, bana karşı, tıpkı sana karşı hissettiği duyguları hissediyordu. Apışıp kalmıştı. Ne sen ne de ben buralarda olmamalıydık. Sen Kızılderili değilsin, ben ise yaşlı bir kocakarıyım. İkimiz de gereksiziz, aslını arayacak olursan. Bir de şimdiki halimize bak. Demek ki bir şeyler olmuş.

"Kadın erkekten çok daha esnek ve yatkın, tabii. Kadın, bir büyücünün erki sayesinde çabucak değişebilir. Özellikle de Nagual gibi bir büyücünün erkiyle. Nagual'a göre, erkek çömez aşırı zordur. Örneğin sen la Gorda kadar değişmedin, üstelik o senden çok daha sonra başladı. Bir kadın daha yumuşak ve daha naziktir, her şeyin ötesinde bir matara gibidir; verileni alır. Ama her nasılsa erkek daha fazla erke hükmedebiliyor. Öte yandan, Nagual bunu hiçbir zaman kabul etmedi, o da başka kadınların benzersiz olduklarına, onların en iyi olduklarına inandı. Erkeklerin daha iyi olduğunu hissetmemi, benim kof bir kadın olmama dayandırırdı. Haklı olmalı. Öylesine uzun süredir boş ki içim, tam olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuş olmalıyım. Nagual, eğer yeniden tam olmayı başarırsam bu konudaki hislerimin de değişeceğini söyledi. Ama eğer haklı olsaydı o sevgili Gorda'sı da Eligio denli başarılı olurdu ve senin de bildiğin gibi hiç de öyle değil."

Anlatışının akışını izleyemiyordum çünkü bazı şeyleri bildiğimi varsayıyordu. Örneğin, bu bağlamda Eligio ya da la Gorda'nın neler yaptıkları konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"La Gorda, Eligio'dan hangi anlamda değişikti?" diye sordum. Bana bir an, içimdeki bir şeyi denetlermiş gibi baktı. Derken, yeniden dizlerini göğsüne çekip oturdu.

"Nagual her şeyi anlattı bana," dedi birden. "Nagual'ın benden gizlediği hiçbir şey olmadı. Eligio en iyimizdi; işte, bu dünyada olmasının nedeni de bu. Geri dönmedi. Aslında öyle iyiydi ki, çömezliğinin bitiminde bir uçuruma atlamasına bile gerek kalmadı. Genaro gibiydi o; bir gün tarlada çalışırken bir şey geldi ve onu alıp götürdü. Kendini salıvermeyi biliyordu."

Ona, ben gerçekten uçuruma atladım mı, diye sormak üzere olduğumu hissettim. Sorumu sormadan önce bir an için düşündüm. Eninde sonunda, bu konuyu aydınlığa çıkarmak için gelmiştim Pablito'yla Nestor'u görmeye. Bu konuyla ilgili olarak don Juan'ın dünyasındaki herhangi bir kişiden

öğreneceğim bir bilgi parçası benim için fazladan bir ikramiye olacaktı.

Sorumu aktarır aktarmaz güldü.

"Yani şimdi sen, ne yapmış olduğunu bilmediğini mi söylüyorsun?" diye sordu.

"Gerçek olmaktan öylesine uzak ki," dedim.

"İşte bu Nagual'ın dünyası, hiç kuşkusuz. İçimdeki hiçbir şey gerçek değil. Onun kendisi bana, hiçbir şeye inanmamamı söylediydi. Ne var, erkek çömezlerin atlaması gerek. Tabii eğer Eligio gibi gerçekten görkemli değilseler.

"Nagual, beni ve la Gorda'yı alıp o dağa götürdü ve bizi en dibine baktırdı. İşte orada bize ne tür bir uçan Nagual olduğunu gösterdi. Ama yalnızca la Gorda izleyebildi onu. O da karanlığa atlamak istedi. Nagual bunun gereksiz olduğunu söyledi ona. Dişi savaşçıların bundan daha acı veren ve daha zor şeyler yapmaları gerektiğini söyledi. Bize, bu atlayışın yalnızca dördümüz için olduğunu söyledi. Olan da buydu zaten, siz dördünüz atladınız."

Dördümüzün atladığını söyledi, ne var, ben yalnızca Pablito'nun ve benim atladığımı sanıyordum. Açıklamalarının ışığında, don Juan ve don Genaro'nun da bizi izlediklerine hükmettim. Bu pek aptalca gelmedi bana; hatta hoş ve dokunaklıydı bile.

"Sen ne diyorsun?" diye sordu, düşüncelerimi dile getirmemin ardından. "Ben, senden ve Genaro'nun üç çömezinden söz ediyorum. Sen, Pablito ve Nestor aynı gün atladınız."

"Genaro'nun öbür çömezi kim? Ben yalnızca Pablito ve Nestor'u biliyorum."

"Ne yani, Benigno'nun, Genaro'nun çömezi olduğunu bilmediğini mi söylemek istiyorsun?"

"Hayır, bilmiyordum."

"Genero'nun en eski çömeziydi o. Siz atlamadan önce, tek başına atladı."

Benigno, Sonora Çölü'nde don Juan'la dolanırken bulduğumuz beş Kızılderili gençten biriydi. Erk nesnelerinin peşindeydiler. Don Juan, bana onların hepsinin büyücülük uğraşının çömezi olduklarını söylemişti. O gün Benigno'yu gördükten sonra, birkaç gün içinde onunla sıra dışı bir dostluk geliştirmiştim. Güney Meksikalı'ydı. Pek sevmiştim onu. Nedendir bilinmez, kişisel yaşamıyla ilgili etkili bir gizem oluşturmak çok hoşuna gidiyordu. Kim olduğunu ya da ne yaptığını hiçbir zaman ortaya çıkaramadım. Onunla ne zaman konuştuysam, yoklamalarımdan kurtulmakta gösterdiği ezici başarıyla beni şaşırtmıştı. Bir keresinde don Juan, Benigno ile ilgili kendiliğinden bilgi vermiş ve onun bir velinimet ve bir öğretmen bulmasından çok mutlu olduğunu söylemişti. Don Juan'ın açıklamasını, hiçbir anlam içermeyen sıradan bir yaklaşım olarak almıştım. Doña Soledad on yıllık eski bir bilinmezi açığa çıkarmıştı benim için.

"Sence neden don Juan bana Benigno'dan söz etmedi?"

"Kim bilir? Bir nedeni olmalı mutlaka. Nagual hiçbir şeyi düşünmeden yapmazdı."

Konuşmamızı yazıya dökmeden önce ağrıyan sırtımı yatağının kenarına vermem gerekti.

"Peki, Benigno'ya ne oldu?"

"İyidir. Hatta belki herkesten de iyi. Göreceksin onu. Pablito ve Nestor'la birlikte. Şu aralar birbirlerinden ayrılamıyorlar. Üstlerinde Genaro'nun izi var sanki. Aynı şey kızlara da oldu; Nagual'ın izi üstlerinde olduğu için onlar da ayrılamıyorlar."

Onu durdurup hangi kızlardan söz ettiğini açıklamasını istemem gerekti.

"Benim kızlarım," dedi.

"Senin kız çocukların mı? Yani, Pablito'nun kız kardeşleri mi?"

"Pablito'nun kız kardeşleri değil. Onlar, Nagual'ın çömezidir."

Açığa vurduğu bu yeni bilgi beni yerime mıhladı. Yıllar önce Pablito'yla tanıştığımdan bu yana, evinde yaşayan dört kızın onun kız kardeşleri olduğuna inandırmıştım kendimi. Don Juan bile bana böyle söylemişti. Tüm öğleden sonra boyunca yaşadığım o umarsızlık duygusu yeniden eline geçirdi beni. Doña Soledad'a güvenilmezdi, bir şeyler tezgâhlıyor olmalıydı. Her ne nedenle olursa olsun, don Juan'ın beni bu kerte yanıltmayacağından emindim.

Doña Soledad saklamadığı bir merakla inceledi beni.

"Rüzgâr, senin bana inanmadığını fısıldadı bana," dedi ve güldü.

"Rüzgâr haklı," dedim sertçe.

"Yıllardır gördüğün kızlar Nagual'ındır. Onun çömeziydiler. Şimdi Nagual gittiğine göre onlar Nagual oldular. Ama onlar benim de kızlarım. Benim!"

"Pablito'nun annesi değilim, ama onlar benim kız çocuklarım mı demek istedin?"

"Onlar benim demek istedim. Nagual, onlara göz kulak olmak için bana verdi. Her zaman yanlış yapıyorsun çünkü her şeyi açıklamak için sözcüklere yapışıyorsun. Pablito'nun annesi olduğuma göre ve onların benim kızlarım olduğunu duyduğun için, Pablito'yla kızların illa kardeş olması gerekiyor sana göre, di mi? Kızlar benim gerçek bebelerim, Pablito benim rahmimden çıkmış olsa bile benim gerçek düşmanımdır."

Açıklamalarına verdiğim tepki, allak bullak olmayla öfkenin gerçek bir karışımıydı. Yalnızca sapkın değil, aynı zamanda tehlikeli bir kadın olduğunu düşündüm. Her nasılsa bir parçam, bunu buraya geldiğim andan beri biliyordu.

Uzun süre beni izledi. Ona bakmama engel olmak için yatağın üzerine oturmuştum yeniden.

"Nagual senin tekinsizliğin konusunda uyarmıştı beni," dedi birdenbire, "ama ne demek istediğini anlamamıştım. Şimdi biliyorum artık. Bana dikkatli olmamı ve öfkeye kapıl-

mamamı, çünkü senin bir vahşi olduğunu söyledi. O kerte dikkatli davranmadığım için kusura bakma. Bunun yanı sıra, yazı yazmayı sürdürdüğün sürece cehenneme düşsen bile bunun ayırdına varamayacağını söylediydi. Seni bu konuda rahatsız etmedim. Ayrıca, kuşkucu olduğunu, çünkü sözcüklerinin başını derde soktuğunu söyledi. Seni bu konuda da sıkmadım. Seni mutlu etmek için deliler gibi konuştum."

Sesinin tınısında sessiz bir suçlama seziliyordu. Onu canından bezdirdiğim için sıkılmıştım bir biçimde.

"Bana anlattıklarına inanmak çok zor," dedim. "Ya sen ya da don Juan bana çok kötü yalan söylediniz."

"Ne ben, ne de o sana yalan söyledi. Yalnızca anlamak istediğini anladın sen. Nagual, bunun senin boşluğunun bir nedeni olduğunu söyledi.

"Kızlar, Nagual'ın çocukları, nasıl ki sen ve Eligio da onun çocuklarıysanız. Onun altı çocuğu oldu, dört kadın, iki de erkek. Genaro'nunsa üç oğlu. Hepsi yapar dokuz. Aramızdan biri, Eligio başarmış durumda, şimdi de deneme sırası siz sekizlerde."

"Eligio nereye gitti?"

"Nagual ve Genaro'yla buluşmaya."

"Peki, Nagual ve Genaro nereye gittiler?"

"Nereye gittiklerini biliyorsun. Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?"

"Ama sorun bu, işte doña Soledad. Seninle dalga geçmiyorum."

"Peki, söyleyeceğim sana öyleyse. Senden hiçbir şey gizleyemem. Nagual ve Genaro geldikleri yere döndüler, öteki dünyaya. Zamanları dolduğunda, öylece adım atıverdiler oradaki karanlığın içine ve geri gelmek istemediklerine göre gecenin karanlığı onları yutuverdi."

Onu daha fazla yoklamanın gercksiz olduğunu hissettim. Konuyu değiştirmeye hazırdım; ne var, önce o konuştu.

"Atladığında, öteki dünyanın bir kapısını yakalayabilmiştin," dedi. "Ama belki de atlama kafanı karıştırmıştır. Çok kötü. Bu konuda kimseler bir şeycik yapamaz. Erkek olmak senin yazgın. Kadınlar bu bağlamda erkeklerden çok daha iyidir. Uçuruma atlamaları gerekmez. Kadınların kendi yolları vardır. Kendi uçurumları. Aybaşı olurlar. Nagual, bana, bunun onlar için bir kapı oluşturduğunu söyledi. Aybaşı dönemlerinde başka bir şeye dönüşüyorlardı. Bunu kızlarıma öğrettiğinde ne demek istediğini anladım. Benim için çok geçti; çok yaşlıydım ben ve o kapının neye benzediğini anlayamadım. Ama, Nagual o dönemde kızların başlarına gelen her şeye dikkat etmelerinde diretti. O günler gelince kızları dağlara götürür, iki dünya arasındaki yarığı görünceye dek onlarla birlikte kalırdı.

"Nagual hiçbir şeyden çekinmez ve de yerinmezdi; onları, kendilerinde çok iyi gizlediklerini bildiği yarığı bulana dek acımasızca zorladı. Bu gizlilik ne kerte kusursuz olursa olsun, o dönemlerde alaşağı düşer ve kadınlar çırılçıplak kalıverirler. Nagual, kızlarını bu yarığı açarken ölene dek zorladı. Başardılar da. Başarmalarını sağladı, ama bu da onların yıllarını aldı."

"Peki, nasıl çömez oldular?"

"Lidia onun ilk çömeziydi. Onu bir gün dağlardaki darmadağınık bir barakanın önünde konakladığı sırada bulmuş. Nagual, bana ortalıkta kimsenin görünmediğini, ne var ki, sabahtan başlayarak bir dizi yoranın, onu o evin yakınına çağırdını söyledi. Meltem onu aşırı derecede rahatsız etmişti. O yöreden ayrılmayı her denediğinde gözünü bile açamayacak bir konuma düştüğünü söyledi. Evi bulduğunda içeride bir şeyler olduğunu anlamıştı. Hasırlardan ve dallardan oluşan bir yığının altına baktığında bir kız bulmuş. Çok hastaymış. Sözcükler ağzından zorlukla çıkmasına karşın ona, kendisine hiç kimsenin yardım etmesini istemediğini söylemiş. Orda öylece uyumayı istiyormuş ve eğer bir daha uyanmazsa bundan hiç kimsenin yitireceği bir şey olmayacakmış. Nagu-

al, kızın tinini pek sevmiş ve onunla, kendi diliyle konuşmuş. Ona, kendisini iyileştireceğini ve yeniden gücünü kazanana dek ona bakacağını söylemiş. Kız reddetmiş. Yalnızca zorlukları ve acıyı bilen bir Kızılderiliymiş o. Nagual'a, ailesinin kendine verdiği tüm ilaçları aldığını ve hiçbirinin işe yaramadığını söylemiş.

"Kız konuştukça, Nagual, yoranın kendisine çok belirgin biçimde onu imlediğini anlamış. Yora neredeyse bir buyruk gibiymiş.

"Nagual kızı oradan alıp bir çocuk gibi omuzlarına oturtmuş ve Genaro'nun yerine getirmiş. Genaro ona ilaçlar yapmış. Kız henüz gözlerini bile açamıyormuş. Gözkapakları birbirlerine yapışmışmış. Şişmiş gözkapaklarının her yanını sarımsı ve azmış bir iltihap kaplamışmış. Nagual kız iyileşinceye dek hastabakıcılık etti. Ona bakmam, yemek pişirmem için beni de çağırdı. Yaptığım yemeklerle iyileşmesine yardımcı oldum. O benim ilk bebeğim. Sağlığına kavuşunca, ki bu bir yıl sürdü, Nagual onu ailesinin yanına götürmek istedi ama kız bunu reddedip Nagual'ın yoluna gitti.

"Lidia'yı bulduğundan kısa bir süre sonra, kızcağız daha benim bakımım altındayken, Nagual seni buldu. Yaşamında ilk kez gördüğü bir adam tarafından getirilmiştin ona. Nagual adamın ölümünün başının üstünde dolaştığını *görmüş* ve böylesi bir zamanda adamın ona seni imlemesini pek tuhaf bulmuş. Nagual'ı çok güldürmüşsün ve hemen ardından Nagual sana bir sınav hazırlamış. Seni alıp götürmemiş, senden kendisini bulmanı istemiş. Seni, hiç kimseleri denemediği kerte denemiş. Bunun, senin yolun olduğunu söylediydi.

"Üç yıl boyunca, yalnızca iki çömezi olmuş: Lidia ve sen. Derken bir gün, kuzeyli bir otacı olan dostu Vicente'yi görmeye gittiği bir sırada, birileri deli bir kız getirmişler, ağlamaktan başka hiçbir şey yapmayan bir kız. Adamlar, Nagual'ı Vicente sanıp kızı eline teslim etmişler. Nagual, bana kızın kendisine koştuğunu ve sanki tanırmış gibi ona yapıştığını söyledi. Nagual, akrabalarına, gitmelerini ve kızı ona bı-

rakmalarını söylemiş. Adamlar sağaltım ücreti konusunda endişelenmişlerse de Nagual bunun bedelsiz olacağına ilişkin güvence vermiş. Kanımca kız öylesine bir baş belasıydı ki ondan kurtulmakta bir sakınca görmediler.

"Sonra, Nagual onu bana getirdi. Ama ne cehennemdi! Gerçekten deliydi. Josefina'ydı bu. Onu iyileştirmek Nagual'ın yıllarını aldı. Ne var, bugün bile bir yarasadan da daha çılgındır o. Tabii, Nagual için de deli oluyordu ve bu nedenle de Lidia'yla Josefina arasında korkunç bir kavga vardı. Birbirlerinden nefret ettiler. Ama ben ikisini de sevdim. Ne var, Nagual, uslanmayacaklarını anlayınca onlara karşı pek sertleşti. Senin de bildiğin gibi kimse kızdıramazdı onu. Böylece ölesiye korkuttu kızları. Bir gün Lidia çok kızdı ve evi terk etti. Kendine genç bir koca bulmaya karar vermişti. Yolda yürürken cılız bir civcive rastlamış. Daha yeni yumurtadan çıkmış ve yolun ortasında kaybolmuş bir hayvancıkmış bu. Lidia onu almış ve çevrede hiçbir ev olmadığı için sahipsiz sanmış. Hayvanı sıcak tutmak için gömleğinin içine, göğüslerinin arasına koymuş. Yeniden yola koyulan Lidia civcivin arkasına kaçtığını söyledi bana. Yeniden öne getirmeye çalışmış ama onu yakalayamamış. Hayvan, kızın gömleğinin içinde, arkasında, yanlarında dolanıp durmuş, hızla. Civcivin ayakları önce gıdıklamış onu, ama sonunda da delirtmiş. Civcivi dışarı çıkaramayacağını anlayınca, aklı başından gitmiş bir biçimde bana geldi ve kendisini o kahrolası şeyden kurtarmamı istedi. Giysilerini çıkardım, ama görünürde hiçbir şey yoktu. Civciv filan görmedim ama kızcağız hâlâ teninde dolaşan hayvanın ayaklarını hissediyordu.

"Derken, Nagual çıktı ortaya ve ona eski özünü koyvermeden civcivin koşmayı durduramayacağını söyledi. Lidia'nın çılgınlığı üç gün üç gece sürdü. Nagual, bana onu bağlamamı söyledi. Besledim, temizledim, su verdim ona. Dördüncü gün epey sessizleşti ve dinginleşti. Bağlarını çözdüm, giysilerini giydi ve tıpkı kaçtığı günkü gibi küçük civciv yeniden çıktı ortaya. Lidia civcivi eline aldı, ona teşekkür et-

ti, sevdi ve onu bulduğu yere geri götürdü. Yolun bir bölümünü onunla birlikte yürüdüm.

"O günden sonra Lidia kimseye ilişmedi. Yazgısını kabullendi. Nagual yazgısıdır onun; o olmasaydı, ölecekti. Bir yerde, kabullenmekten başka umarımız olmayan şeyleri reddetmeyi ya da biçimlendirmeyi denemenin anlamı ne, değil mi?

"Sıra sonra Josefina'ya geldi. Lidia'nın başına gelenlerden yeterince korkmuştu gerçi, ama pek çabuk unuttu olanları. Bir pazar öğleden sonrası eve geri dönerken kuru bir yaprak takılmış şalının ipliklerinin arasına. Şalı gevşek örgülüydü. Küçük yaprağı ilmiklerin arasından almak istiyor, ama şalına da zarar gelmesini istemiyordu. Eve gelir gelmez işe koyuldu; ne var, yaprak kötü sıkışmıştı. Sonunda ani bir kızgınlıkla şalı yapraklı yerinden kapıp yaprağı ufaladı. Küçük parçaların daha kolay temizleneceğini düşünmüş. Korkunç bir çığlık duydum, Josefina yere düşmüştü. Ona koştum, başına üşüştüğümüzde elini açamıyordu. Yaprağın parçaları, tıpkı bir tıraş bıçağı gibi, elinin içini paramparça etmişti, Lidia ve ben yardımcı olduk. Yedi gün baktım ona. Josefina herkesten daha inatçıydı. Neredeyse ölüyordu. Sonunda elini açmaya ikna edebildik onu, işte ancak bundan sonra, eski tavırlarından vazgeçmeyi kabullendi. Şimdilerde bile, ne zaman o çirkin huyları geri gelse tüm bedeninde, özellikle de elinde acılar oluşur. Nagual her ikisine de utkularına pek güvenmemelerini, çünkü bunun, eski özlerimizle yaşam boyu süren bir savaşım olduğunu belirtti.

"Lidia ve Josefina bir daha hiç dövüşmediler. Birbirlerinden hoşlandıklarını hiç sanmıyorum, ne var, kendilerini tutuyorlar. En çok bu ikisini seviyorum. Yıllardır benimle birlikteler. Onların da beni sevdiklerini biliyorum."

"Ya öbür iki kız? Onların öyküsü nasıl?"

"Bir yıl sonra Elena geldi; la Gorda odur. Düşleyebileceğin en kötü konumdaydı. Yüz kilo çekiyordu. Umutsuz bir kadındı. Pablito'nun dükkânına sığınmıştı. Geçinmek için

çamaşır yıkıyor, ütü yapıyordu. Nagual bir gece Pablito'yu aramak için oraya gitmiş ve şişman kızı, başında uçan güvelerden oluşmuş bir ayçayla çalışırken bulmuş. Güvelerin, o görsün diye kusursuz bir çember oluşturduklarını söyledi. Kadının yaşamının sonuna geldiğini görmüş olmasına karşın, güvelerin ona böyle bir yora göstermek için kendilerinden tümüyle emin olmaları gerekmiş. Nagual, bunun ardından hızlı davranıp kızı yanına aldı.

"Bir süre iyi gitti işler kız için, ne var, edindiği kötü alışkanlıklar öylesine derine yerleşmişti ki onlardan bir türlü kurtulamıyordu. Böylece Nagual, kıza yardımcı olsun diye rüzgârı onun üstüne salmış. Ya yardımcı olacak ya da işini bitirecekmiş. Rüzgâr üstüne esip onu evden çıkmaya zorlamış; tek başınaydı o gün, kimse neler olduğunu göremedi. Rüzgâr onu tepelere, koyaklara doğru sürüklemiş, sonunda mezara benzer bir kanalın içine düşmüş. Rüzgâr günlerce orada tutmuş onu. Sonunda, Nagual onu bulduğunda rüzgârı durdurmayı becermiş, ne var, kız yürüyemeyecek kerte zayıf düşmüşmüş."

"Kızlar, üzerlerinde etkinlik yaratan her neyse, bunları durdurmayı nasıl başardılar?"

"Aslında, kızların üzerinde etkinlik yaratan şeyin Nagual'ın kemerinde asılı matara olduğunu söylemeliyim."

"Peki, mataranın içinde ne vardı?"

"Nagual'ın yanında taşıdığı dostları. Dostun, matara vasıtasıyla yönlendirildiğini söyledi. Bana başka bir şey sorma, çünkü dost hakkında tüm bildiğim bu. Sana tüm söyleyebileceğim, Nagual'ın iki dostu buyruğu altına alınış olduğu ve yardımlarını sağladığıdır. Kızlarımın durumunda, değişime hazır oldukları an, dost onların üzerinde etkinlik kurmayı bıraktı. Onlar için bir ölüm ya da değişim sorunuydu bu. Ama hepimiz için geçerli bu; şu ya da bu biçimde. Neyse, la Gorda herkesten çok değişti. İçi bomboştu, aslında benden de boştu; ne var, tinini öylesine ileri götürdü ki, erkin ta kendisi oldu. Hoşlanmam ondan, korkarım. Beni bilir. İçime, duygu-

larıma girer, bu da beni ürkütür. Ama, hiç kimse ona bir şey yapamaz, çünkü bir an olsun düşürmez savunmasını. Benden nefret etmez, ama benim kötü bir kadın olduğumu düşünür. Haklı olabilir. Beni çok iyi tanıdığını düşünürüm, ayrıca olmak istediğim kerte kusursuz değilim; ama Nagual, ona karşı duyduklarım konusunda endişelenmememi söyledi. Eligio gibidir o; dünya değmiyor artık ona."

"Nagual, onu bu kerte özel kılacak ne yaptı ki ona?"

"Ona, kimseye öğretmediği şeyleri öğretti. Onu hiç şımartmadı ya da benzer şeyler yapmadı. Ona güvendi. Herkesin her şeyini bilir o. Nagual, onunla ilgili şeyler dışındaki her şeyi bana da söyledi. Belki de bunun için sevmiyorum onu. Nagual, ona benim gardiyanım olmasını söyledi. Nereye gitsem onu bulurum. Her ne yapsam bilir. Örneğin, şu an ortaya çıksa hiç de şaşırmazdım."

"Ne dersin, yapar mı?"

"Kuşkuluyum. Bu gece rüzgâr benimle."

"Ne yapması isteniyor ondan? Özel bir görevi var mı?"

"Yeterince söz ettim sana ondan. Bu konuda konuşmayı sürdürürsem, her nerede olursa olsun beni saptayacağından korkuyorum ve bunun olmasını da istemiyorum."

"Öbürlerinden söz et öyleyse."

"La Gorda'yı bulduktan birkaç yıl sonra, Nagual, Eligio'yu buldu. Bana, seninle birlikte onun memleketine gittiğiniz bir sırada Eligio'nun seni görmek amacıyla çıkageldiğini, çünkü seni merak ettiğini söyledi. Nagual ayrımsamamış onu. Halbuki, çocukluğundan beri tanırmış. Ne var, bir sabah, Nagual, senin onu beklediğin eve doğru yürürken Eligio'yla yüz yüze gelmiş. Kısa bir mesafeyi birlikte yürümüşler, derken kurumuş bir kaktüs parçası Eligio'nun sol ayakkabısının ucuna batmış. Bundan kurtulmak için ayağını sallamış, ne var, dikenler çivi gibiymiş, ayakkabının tabanına iyice girmiş. Nagual, Eligio'nun parmağıyla göğü imlediğini, ayağını salladığını ve kaktüsün mermi gibi havaya fırladığını

söyledi. Eligio bunun büyük bir şaka olduğunu düşünerek kahkahalar atmaya başlamış, ne var, Nagual, Eligio ayırdında olmasa bile, onda erk olduğunu anlamış. İşte bu nedenle, hiçbir zorluk çekmeden yetkin, kusursuz bir savaşçı oldu.

"Onu tanımak bana uğurlu geldi. Nagual, ikimizin benzeştiğini düşünüyordu. Bir şeye bir kez asıldık mı peşini bırakmıyorduk. Eligio'yu tanımanın uğurunu kimseyle paylaşmadım, la Gorda'yla bile. Eligio'yla tanıştı, ama onu layıkıyla tanıyamadı, tıpkı senin gibi. Nagual, ta başından bu yana Eligio'nun sıra dışı olduğunu biliyordu ve onu ayırdı. Senin ve kızların meteliğin bir yanını, onun ise tek başına öteki yanını oluşturduğunuzu biliyordu. Nagual ve Genaro, onu bulmakla çok şey kazandılar.

"Onunla ilk kez, Nagual onu evime getirdiğinde tanıştım. Eligio kızlarıma takılmadı. Ondan hem nefret ettiler hem de korktular. Ne var, kesinlikle kayıtsızdı. Dünya değmiyordu ona. Nagual, özellikle senin uzak durulması gereken türden bir büyücü olduğunu söylerdi. Dokunuşunun sagaltıcı değil yıkıcı olduğunu da söyledi. Senin tinin tutsak alırmış. Senden her nasılsa hem tiksinir hem .de seni beğenirdi. Seni bulduğunda Josefina'dan da öte çılgın olduğunu, hâlâ da öyle olduğunu söyledi."

Don Juan'ın benimle ilgili düşündüklerini başkasının ağzından dinlemek tedirginlik verici bir duyguydu. Önce doña Soledad'm söylediklerini göz ardı etmeyi düşündüm, ne var, benliğimi korumaya çabalamanın yersiz ve aptalca olduğunu hissettim.

"Seninle çok rahatsız oldu," diye sürdürdü, "çünkü erkin buyruğu altındaydı, seninle uğraşmalıydı. Ve o kusursuz savaşçı, ustasının önünde eğilip erkin seninle ilgili yapmasını istediği edimleri şerefle yerine getirdi."

Sustuk. Don Juan'ın benimle ilgili duyguları hakkında daha çok şey öğrenmek için kıvranıyordum. Bunun yerine, diğer kızını anlatmasını istedim ondan.

"Eligio'yu bulduktan bir ay sonra, Nagual, Rosa'yı buldu," dedi. "Rosa sonuncuydu. Onu bulur bulmaz sayının tamamlandığını anladı."

"Onu nasıl buldu?"

"Benigno'yu kendi toprağında görmeye gitmişti. Eve yaklaşırken, Rosa yolun kenarındaki sık çalılıklardan fırlamış, kaçan bir domuzu yakalamaya çalışıyormuş. Domuz Rosa'ya göre çok hızlıymış. Nagual'a çarpmış ve domuzu elinden kaçırmış. Derken Nagual'a dönüp ağzına geleni söylemeye başlamış. Nagual onu yakalarmış gibi yapınca onunla dövüşmeye hazırlanmış. Ona küfür etmiş ve kendisine dokunmaya bile cüret etmemesini söylemiş. Nagual kızın tininden hemen hoşlanmış, ama henüz hiçbir yora çıkmamış ortalığa. Nagual oradan ayrılmadan bir an beklediğini ve domuzun koşarak gelip kendi yanında durduğunu söyledi. Yora buymuş. Rosa domuzun boynuna bir ip takmış. Nagual, kıza işinde mutlu musun, diye doğrudan sormuş. Kız, hayır, demiş. Hizmetçilik yapıyormuş. Nagual ona kendisiyle gelip gelmeyeceğini sormuş, kız, düşündüğü şey içinse olmaz diye yanıtlamış. Nagual, iş için demiş, o da ne kadar ödeyebileceğini sormuş. O da ona bir rakam söylemiş, kız da bunun ne tür bir iş olduğunu sormuş. Nagual da kendisiyle birlikte Veracruz'un tütün tarlalarında çalışacağını söylemiş. O da ona, kendisini sınadığını ve eğer yanında hizmetçi olarak çalıştıracağını önerseymiş onun bir yalancı olduğunun ortaya çıkacağını, çünkü yaşamı boyunca bir kulübeye bile sahip olamayan birisine benzediğini söylemiş.

"Nagual ondan pek hoşlanmış ve içine düştüğü tuzaktan kurtulmak istiyorsa, öğleden önce Benigno'nun evine gelmesi gerektiğini söylemiş. Ona saat on ikiden öte bekleyemeyeceğini de söylemiş; eğer gelecekse zor bir yaşam ve bir dolu iş için hazır olması gerektiğini de belirtmiş. Kız tütün tarlalarının ne kadar uzakta olduğunu sormuş. Nagual, otobüsle üç günlük yolda olduğunu söylemiş. Rosa, eğer bu kerte uzaksa, domuzu yerine bağlar bağlamaz gitmeye hazır olduğunu

söylemiş. Aynen de söylediği gibi yaptı. Buraya geldi ve herkes çok sevdi onu. Ne kötü oldu ne de rahatsızlık verdi; Nagual'ın, onu hiçbir şeye zorlamasına ya da kandırmacaya getirmesine gerek kalmadı. Benden hiç hoşlanmaz, ama bana herkesten de iyi bakar. Ona güvenirim, ama ben de ondan hiç hoşlanmam ve buralardan gittiğimde en çok onu özleyeceğim. Kafan alabiliyor mu bunu?"

Gözlerine hüznün yansıdığını gördüm. Güvensizliğimi daha fazla sürdüremezdim. Elinin bir devinimiyle gözlerini sildi.

Bu aşamada, konuşma kendiliğinden kesilmişti. Hava kararıyordu ve yazmak iyiden iyiye zorlaşmıştı; ayrıca tuvalete gitmem gerekiyordu. Dışarıdaki ayakyolunu kendisinden önce benim kullanmamda diretti, Nagual da olsa öyle yapardı.

İşimi gördükten sonra, çocuk leğeni boyunda iki tas getirdi, ılık suyla yarılarına dek doldurdu ve elleriyle ezdiği yeşil yaprakları da ekledi. Buyurgan bir sesle taslardan birinde yıkanmamı, kendisinin de ötekinde aynı şeyi yapacağını söyledi. Suyun neredeyse esanslı bir kokusu vardı. Gıdıklayıcı bir duygu oluşturuyordu. Yüzüme ve kollarıma nane yaprağı sürmüş gibi oldum.

Yeniden odasına döndük. Yatağının üzerine bıraktığım yazı tahtamı konsollardan birinin üstüne koydu. Pencereler açıktı ve hâlâ ışık vardı. Saat yediye gelmiş olmalıydı.

Doña Soledad sırt üstü uzandı. Bana gülümsüyordu. Sıcaklığın tablosu gibi, diye düşündüm. Ama bunun yanı sıra, gözlerinden rahatsızlık ve bükülmez bir güç okunuyordu.

Ona, don Juan'la kadını ya da çömezi olarak ne kadar süre birlikte olduğunu sordum. Onu böyle adlandırırken gösterdiğim itina ile dalga geçti. Yanıt yedi yıldı. Bana, onu beş yıldır görmediğimi anımsattı. Halbuki o ana dek onu yalnızca iki yıldır görmediğime inanmıştım. Onu en son ne zaman gördüğümü anımsamaya çalıştım. Olmadı.

Yanına uzanmamı söyledi. Yatağın üstünde yanına doğru emekledim. Çok yavaş bir sesle korkup korkmadığımı sordu. Hayır, dedim, gerçek de buydu. Orada, o anda, sayısız kez ortaya çıkan, merakla intiharvari kayıtsızlığın bir karışımı olan çok eski bir tepkimle yüz yüzeydim.

Neredeyse bir fısıltıyla, bana karşı kusursuz davranması gerektiğini ve buluşmamızın ikimiz için de çok önemli olduğunu söyledi. Nagual'ın kendisine doğrudan ve ayrıntılı buyruklar vermiş olduğunu söyledi. Konuşurken, sesinin don Juan gibi tınlaması için verdiği o müthiş çabaya gülmekten kendimi alamadım. Söylediklerini dinledim. Bir sonra ne söyleyeceğini öngörebiliyordum.

Birdenbire kalkıp oturdu. Yüzü birkaç santim ötedeydi. Bembeyaz dişlerinin odanın karanlığında parladığını görebiliyordum. Kollarını sararmış gibi bana doladı ve beni kendine çekti.

Zihnim dupduruydu, yine de bir şey beni bir tür batağa doğru çekiyordu. Kendimi, kavrayamadığım bir şey gibi algılıyordum. Birdenbire, her nasılsa aslında yalnızca onun duygularını hissettiğimi anladım. Yabansı olan oydu. Beni sözcüklerle afsunlamıştı. Soğuk, yaşlı bir kadındı o. Canlılığına ve gücüne karşın tasarladıkları, gençliğe ve diriliğe özgü hileler olamazdı. Don Juan'ın, onun başını benimkiyle aynı yöne doğru çevirmediğini anlamıştım. Bu düşünce herhangi başka bir bağlamda çok gülünç düşerdi, yine de o anda bunu gerçek bir içgörü olarak kabul ettim. Tehlike duygusu tüm bedenimden aşağı boşandı. Yatağından kalkmak istedim. Ne var, kımıldamama olanak tanımayan olağanüstü bir güç beni mıhlamış, felç olmuştum.

Farkındalığımı hissetmişti, sanırım. Birdenbire saçını tutan bağı başından çekip aldı, tek ve hızlı bir devinimle boynumun çevresine sarıverdi. Bağın gerginliğini derimin üstünde hissediyordum, ne var, bir biçimde bu gerçek değilmiş gibi geliyordu bana.

Don Juan, en büyük düşmanımızın, başımıza gelenlere inanmama olgusu olduğunu söylemişti hep. Doña Soledad'ın kumaş parçasını bir ilmik gibi boynuma doladığı an, aslında ne demek istediğini çok iyi anladım. Ama bu düşünce kafamdan geçtikten sonra bile bedenim tepki vermedi. Ölümüm olsa gereken şeye karşı öylece, neredeyse kayıtsız kalıverdim.

Boynumdaki bağı sıktıkça kollarının ve omuzlarının gerilmekte olduğunu hissettim. Beni büyük bir güç ve ustalıkla boğazlıyordu. Yutkunmaya başladım. Gözlerinde çılgın bir ifadeyle bana bakıyordu. O anda beni öldürmeye yeltendiğini anladım.

Don Juan, başımıza gelenin ne olduğunu anladığımızda bunu sormanın artık çok geç olduğunu söylemişti. Bizi yanıltanın daima aklımız olduğunu, çünkü önce iletiyi aldığını, ne var ki ivedilikle yanıt verip eylemde bulunmak yerine bu iletiyi evirip çevirmeyi yeğlediğini anlatmıştı.

Derken, tam boynumun dibinde, nefes boruma yakın bir yerde bir çatırdama sesi duydum ya da belki de duyumsadım. Boynumu kırmış olduğunu anladım. Kulaklarım çınladı ve yanarcasına acıdı. Sıra dışı bir duyma duruluğu yaşadım. Ölmek üzere olduğumu sandım. Kendimi savunma konusunda gösterdiğim yetersizliğe lanet okudum. Onu tekmelemek için bile tek bir kasımı dahi oynatamıyordum. Bedenim titredi ve birdenbire özgürdüm, ölümcül ellerinden kurtulmuştum. Yatağa baktım. Tavandan aşağı bakıyormuşum gibi geldi. Kımıldamadan gevşekçe yatan bedenimi onunkinin altında gördüm. Gözlerindeki dehşeti gördüm. İlmiği gevşetmesini istedim. Bu denli aptalca davranışımdan öylesine gazaba gelmiştim ki, yumruğumu alnının ortasına patlattım. Bir çığlık koparıp başını tuttu ve kendinden geçti, ama bundan hemen önce usumun olmadığı bir sahneyi de yakalayabildim. Doña Soledad'ın, yumruğumun şiddetiyle yataktan dışarı uğradığını gördüm. Duvara doğru koştuğunu, korkmuş bir çocuk gibi oraya yapışıp kaldığını gördüm.

Bir sonraki izlenimim, nefes almakta çok zorluk çektiğim biçimindeydi. Boynum acıyordu. Boğazım öylesine kurumuştu ki yutkunamıyordum. Gücümü toplayıp ayağa kalkabilmem için uzun bir sürenin geçmesi gerekti. Sonra doña Soledad'ı inceledim. Kendinden geçmiş, yatakta öylece yatıyordu. Alnının ortasında kocaman, kırmızı bir şiş vardı. Biraz su getirip don Juan'ın bana hep yapmış olduğu gibi yüzüne vurdum. Ayıldığında koltuklarından tutup yürüttüm onu. Tere batmıştı. Alnına soğuk suya batırılmış havlular koydum. Kustu, beyin sarsıntısı geçirdiğinden emindim neredeyse. Titriyordu. Her tarafını giysiler ve örtülerle örttüysem de tüm giysilerini çıkardı ve bedenini rüzgâra verdi. Onu rahat bırakmamı istedi ve eğer rüzgâr yön değiştirirse bunun, onun iyileşeceğini gösteren bir im olacağını söyledi. Kısaca tokalaşır gibi elimi tuttu ve bizi karşı karşıya getirenin yazgı olduğunu söyledi.

"Sanırım bu gece birimizden biri ölecek," dedi.

"Aptal olma. Senin işin henüz bitmedi," dedim. Söylediğimde içtendim.

Nedense, iyi olduğundan emindim. Dışarı çıktım, yerden bir sopa aldım ve arabama doğru yürüdüm. Köpek hırladı. Hâlâ koltuğun üstünde, ayaklarını altına toplamış duruyordu. Dışarı çıkmasını söyledim. Uysallıkla atladı. Sanki bir şeyler değişmişti. Koca bedeninin yarı karanlık içinde kımıldadığını gördüm. Derken, kendi yerine gitti.

Özgürdüm. Düşüncelerimi düzene sokmak amacıyla bir süre arabada oturdum. Hayır, özgür değildim. Bir şey beni eve doğru çekiyordu yeniden. Bitirilmemiş bir işim vardı orada. Artık doña Soledad'dan korkmuyordum. Aslında olağanüstü bir kayıtsızlık kaplamıştı her yanımı. Bana bilerek ya da bilmeyerek çok önemli bir ders vermişti. Beni öldürme girişiminin dehşet verici baskısı altında, olağan koşullarda, ona karşı, benden beklenmeyecek kerte yüksek düzeyde etkili olmuştum. Neredeyse boğazlanıyordum; onun o kahro-

lası odasındaki bir şey beni umarsız kılmış, yine de kendimi bundan kurtarmasını bilmiştim. Neler olduğunu gözümün önüne bile getiremiyordum. Belki de don Juan'ın hep söylemiş olduğu gibi, biz insanlarda fazladan bir gizli güç, her zaman var olan ama pek az kullanılan bir şey vardı. Hayalet gibi bir durumdayken vurmuştum doña Soledad'a aslında.

Arabadan fenerimi aldım, eve döndüm, bulabildiğim tüm gaz lambalarını yaktım, girişteki masaya oturup yazmaya koyuldum. Çalışmak beni gevşetti.

Gündoğumuna doğru, doña Soledad sendeleyerek odasından çıktı. Dengesini zorlukla koruyabiliyordu. Tümüyle çıplaktı, kötüledi ve kapının dibine çöktü. Bir parça su verdim ve bir örtüyle üstünü örtmeye çabaladım. Reddetti. Bedeninin ateşini düşürme olasılıklarına yöneldim. Rüzgârın onu iyileştirmesini istiyorsa çıplak kalması gerektiğini mırıldandı. Yaprakları ezerek alnına koydu ve türbanıyla bağladı. Bedenine bir örtü sararak, çalıştığım masanın yanma geldi ve yüzü bana dönük biçimde oturdu. Gözleri kıpkırmızıydı. Gerçekten hastaya benziyordu.

"Sana söylemem gereken bir şey var," dedi zor duyulabilen bir sesle. "Nagual, seni beklemem için hazırladı beni; gelmen yirmi yıl bile sürse bekleyecektim. Seni nasıl ayartacağıma ve erkini nasıl çalacağıma ilişkin yönergeler verdi. Eninde sonunda Pablito'yla Nestor'u görmeye geleceğini biliyordu. Bu fırsatı kullanarak seni afsunlamamı ve her şeyini almamı söyledi. Nagual, eğer kusursuz bir yaşam sürersem erkimin seni buraya çekeceğini ve o sırada evde benden başka kimsenin olmayacağını belirtti. Erkim bunu becerdi. Bugün herkes gitmişken sen geldin. Kusursuz yaşamım bana yardımcı oldu. Geriye bir tek erkini almak ve ardından seni öldürmek kalıyordu."

"Ama neden böyle dehşet verici bir şeyi yapmak isteyesin ki?"

"Çünkü kendi yolculuğum için senin erkine gereksinimim var. Nagual, her şeyi buna göre ayarladı. O, sen olmalıydın. Seni tanımam etmem; benim için bir değerin yok. Öyleyse neden umarsızca gereksindiğim bir şeyi benim için bir anlam taşımayan birisinden almayayım? Bunlar, Nagual'ın sözleriydi.

"Nagual neden beni zedelemek istesin ki? Sen kendin, onun benim için endişelendiğini söyledin."

"Sana bu gece yaptıklarımın, onun, senin ya da benim için hissettikleriyle hiçbir ilintisi yok. Bu, yalnızca ikimizin arasında. Bugün seninle aramızda geçenlerin tanığı yok, çünkü sen ve ben, Nagual'ın parçalarıyız. Ama, özellikle sen, umarsızca aradığım ve bende olmayan çok özel bir şeyi almışsın ondan; sana çok özel bir erk vermiş. Nagual altı çocuğunun her birine bir şey verdiğini söyledi. Eligio'ya ulaşamam, kızlarımdan da olamam, geriye bir tek sen kalıyorsun tuzağıma düşürebileceğim. Nagual'ın bana verdiği erki geliştirdim, o da gelişirken bedenimi değiştirdi. Sen de erkini geliştirmişsin. Sendeki erki istedim, bunu yapabilmek için seni öldürmem gerekiyordu. Nagual, ölmesen bile büyümün etkisi altında kalacağını ve eğer istersem yaşamın süresince tutsağım olacağını söyledi. Her iki konumda da erkin benim olacaktı."

"Ama ölümüm senin işine nasıl yarayacaktı ki?"

"Ölümün değil, erkin. Böyle yaptım çünkü itici gücü gereksiniyordum; bu olmadan yolculuğum cehenneme dönecekti. Yeterince yürekli değilim. La Gorda'dan nefret etmemin nedeni de bu. O, genç ve cesaret dolu. Bense yaşlıyım, kuşku ve endişe doluyum. Eğer gerçeği bilmek istersen, asıl savaş Pablito'yla benim aramda. Benim ölümcül düşmanım o, sen değilsin. Nagual, senin erkinin yolculuğumu kolaylaştıracağını, elde etmek istediğimi almaya yardımcı olacağını söylediydi."

"Pablito, nasıl senin düşmanın olabilir?"

"Nagual, beni değiştirdiğinde olabileceklerin ayırdındaydı. Öncelikle, gözlerimi kuzeye göre ayarladı. Her ne kadar kızlarım ve sen aynıysanız da ben sizlerin karşıtıyım. Ben başka bir yöne doğru gitmekteyim. Pablito, Nestor ve Benigno, seninle birlikte; gözlerinin yönü seninle aynı. Hepiniz, birlikte Yucatan'a doğru gideceksiniz.

"Pablito, gözlerinin yönü benden farklı diye değil, oğlum olduğu için benim düşmanım. Her ne kadar dediğimi anlamasan da bunu sana söylemeliydim. Öteki dünyaya girmem gerek. Nagual'ın şu anda bulunduğu yere. Genaro ve Eligio'nun oldukları yere. Bunu yapmak için Pablito'yu yok etsem bile."

"Neler söylüyorsun, doña Soledad? Çılgınsın sen!"

"Hayır, değilim. Biz canlı varlıklar için o dünyaya girmekten daha önemli bir şey olamaz. Bunun benim için doğru olduğunu söyleyebilirim sana. O dünyaya ulaşmak için Nagual'ın bana öğrettiği biçimde yaşıyorum. O dünyanın umudu olmadan ben bir hiçim, hiç. Şişman, yaşlı bir inektim ben. Şimdiyse bu umut bana kılavuzluk ediyor, bir yön veriyor ve senin erkini alamamış olsam bile amacım geçerliliğini koruyor."

Kollarını yastık gibi kullanarak başını masanın üstüne koydu. Açıklamalarının gücü beni şaşkınlık içinde bırakmıştı. Tam anlamıyla neden söz ettiğini pek anlayamamıştım, yine de bu gece ondan duyduğum en yabansı şey olsa da savunmasının özünü paylaşabiliyordum. Amacı, don Juancı biçem ve terimlere göre bir savaşçının amacıydı. Bununla birlikte, insanların buna ulaşabilmek amacıyla başkalarını yok etmesi gerektiğini hiç bilmiyordum.

Başını kaldırıp yarı açık gözkapaklarının arasından bana baktı.

"Bugün, başlangıçta her şey iyi gitti benim için," dedi. "İlk geldiğinde bir parça ürktüm. Bu anı yıllarca beklemiştim. Nagual, kadınlardan hoşlandığını söylediydi. Onlar için

kolay bir av olduğunu söyledi, ben de işi çabucak bitirmek amacıyla buna göre oynadım. Kapılacağını sandım. Nagual, en zayıf anında seni nasıl yakalayacağımı anlattı. Seni, bedenimle o ana doğru yöneltiyordum. Ama kuşkucu oldun birden. Çok sakardım aslında. Nagual'ın da söylediği gibi seni odama aldım, böylece zemindeki çizgiler seni tuzağa düşürecek ve zayıf kılacaktı. Ama, zemini beğenip isteyerek çizgilerini incelemeye başlayınca onu şaşırttın. Gözlerin, çizgilerin üstünde dolaştıkça erki kalmadı. Aslında, bedenim ne yapacağını biliyordu. Derken, öyle bağırınca zemini korkuttun. Bu türden ani gürültüler ölümcüldür, özellikle de bir büyücünün sesi. Odamın zemininin erki alev gibi söndü. Ben biliyordum bunu, sense bilmiyordun.

"Gitmek üzereydin, seni durdurmam lazımdı. Nagual seni yakalamak için elimi nasıl kullanmam gerektiğini göstermişti. Denedim bunu, ama erkim azdı. Zemin ürkmüştü. Gözlerin, çizgileri yanıltmıştı. Daha önce hiç kimsenin gözü değmemişti onlara. Böylece boynunu yakalama girişimim sonuçsuz kaldı. Seni yakalayamadan kaçtın elimin altından. Seni yitirmek üzere olduğumu anlayınca son bir hücum denemesine giriştim. Nagual'ın, seni en çok etkisi altına alacağını söylediği şeyi kullandım; korkuyu. Çığlıklarımla seni korkuttum, bu da bana seni sindirecek derecede erk sağladı. Seni ele geçirmek üzere olduğumu düşünüyordum, ama benim o aptal köpeğim aşırı heyecanlandı. Tam seni etkim altına almışken beni yere düşürdü. Şimdi anlayabildiğim kadarıyla belki de köpeğim o kadar aptal değildi. Ola ki, çiftinin ayırdına varıp ona doğru saldırdı ama onun yerine beni düşürdü."

"Senin köpeğin olmadığını söylemiştin."

"Yalan söyledim. O benim kozumdu. Nagual, bana daima bir kozum, kuşku duyulmayacak bir aldatmacam olması gerektiğini öğretmişti. Köpeğime gereksinim duyabileceğimi anlamıştım, her nasılsa. Sana yoldaşımı göstereyim dediğim

şey aslında oydu. Çakal, kızlarıma ait. Köpeğimin seni koklamasını istedim. Eve koştuğunda, ona karşı sert davranmam gerekti. Onu, senin arabanın içine sokup canını acıttım. Öylesine kocaman ki, koltuğa zor sığdı. Ona seni hırpalamasını söyledim. Köpeğim seni iyice ısırırsa güçten düşersin, ben de işini kolayca bitiririm diye düşündüm. Yeniden kaçtın, ne var, evi terk edemiyordun. Sabırlı olmam ve karanlığı beklemem gerektiğini anladım o zaman. Derken rüzgâr yön değiştirdi, artık başarımdan emindim.

"Nagual, bana, senin beni bir kadın olarak beğeneceğinden adı gibi emin olduğunu söyledi. Doğru anı beklemek yetecekti. Nagual, erkini elinden aldığımı anladığın an kendini öldüreceğini de söyledi. Ama başaramazsam ya da kendini öldürmezsen ya da tutsağım olarak yaşamanı istemezsem, saç bağımla seni boğarak öldürmeliydim. Cesedini nereye atacağımı bile gösterdi bana: Dağlarda bir yarık, dipsiz bir kuyu, buradan pek uzak değil, keçiler kaybolur orada hep. Ne var, Nagual senin korkutucu yanından hiç söz etmemişti. Sana bu gece birimizin ölebileceğini söyledim. Bunun ben olacağını hiç düşünmemiştim. Nagual, kazanacağım hissini yerleştirmişti içime. Seninle ilgili her şeyi anlatmaması ne büyük acımasızlık."

"Bir de beni düşün, doña Soledad. Sana oranla pek az şey biliyordum."

"Aynı şey değil. Nagual, beni yıllarca bunun için hazırladı. Her ayrıntıyı biliyordum. Avucumun içindeydin. Nagual seni aptallaştıran yaprakları daima el altında bulundurmayı ve taze tutmayı bile göstermişti bana. Sanki hoş bir koku versinler diye koymuş gibi yaptım. Kendi tasıma başka türden yapraklar koymuş olduğumu ayırt edemedin. Senin için hazırlamış olduğum her şeyi çok beğendin. Yine de kazanan senin korkutucu yanın oldu."

"Korkutucu yanım derken neden söz ediyorsun?"

"Bu gece bana vuran ve beni öldürecek olandan. İşimi bitirmek için ortaya çıkan o dehşet verici çiftinden! Hiçbir zaman unutamayacağım onu ve eğer yaşarsam, ki kuşkuluyum, hiçbir zaman aynı kişi olamayacağım."

"Bana benziyor muydu?"

"Sendin o tabii, ama şu an göründüğün gibi değil. Tam anlamıyla neye benzediğini söyleyemem. Ne zaman düşünsem başım dönüyor."

Vuruşumla bedenini terk etmesine ilişkin o bir anlık algımdan söz ettim ona. Bunu anlatarak onu biraz dürtmek, canlandırmak istedim. Tüm olayın ardındaki asıl amaç bizi, genelde bize yasak olan bir kaynaktan güç almaya zorlamakmış gibi geliyordu bana. Gerçekten de zorlu bir yumruk sallamıştım ona; bedenine önemli ölçüde zarar vermiştim, yine de bunu yapan ben değildim. Ona sol yumruğumla vurduğumu hissetmiştim, alnındaki o koca kızıl yumru da bunun kanıtıydı. Yine de eklemlerimde ne bir acı ne de en ufak bir sızı vardı. O çapta bir vuruş elimin kırılmasına bile neden olabilirdi.

Onun duvara nasıl yapıştığını gördüğümü anlatınca iyice umarsızlaştı. Görmüş olduğum şeye benzer bir sezgisi, bedeni terk etme duygusu ya da odayı uçarcasına kat edişi gibi bir şey hissedip etmemiş olduğunu sordum.

"Sonumun geldiğini biliyordum artık," dedi. "Çiftin dokunuşunun ardından pek az kişi yaşamını sürdürebilir. Ruhum daha şimdiden ayrıldıysa yaşayamayacağım anlamına gelir bu. Ölene dek güçten düşeceğim."

Gözlerinde vahşi bir bakış vardı. Ayağa kalktı, bana saldırmanın eşiğine gelir gibi oldu, ama yerine yığıldı yeniden.

"Ruhumu aldın benden. Şimdiden cebe indirdin ha! Niye anlattın bana bunu, niye?"

Ona zarar vermek gibi bir niyetim olmadığına yemin ettim. Her ne biçimde olursa olsun, aslında içimde kendimi sa-

vunmaktan başka bir düşüncem olmadığını, ona karşı hiçbir kötülük gütmediğimi söyledim.

"Ruhum cebinde değilse bu daha da kötü," dedi. "Şu anda amaçsızca dolaşıyor olmalı. Hiçbir zaman yakalayamayacağım onu."

Doña Soledad, gücünü tüketmişe benziyordu. Sesi gittikçe zayıfladı. İçeri gitmesini ve uzanmasını istedim. Masadan ayrılmayı reddetti.

"Nagual, eğer tümüyle başarısız olursam, iletişimi sana aktarmamı söyledi," dedi. "Benden, sana, bedenini uzun süre önce değiştirdiğini söylememi istedi. Sen şimdi onun kendisisin."

"Bununla ne demek istedi?"

"O bir büyücü. Senin bedeninin içine girip sağlamlığını değiştirdi. Şimdi Nagual'ın kendisi gibi parıldıyorsun. Sen babanın eski oğlu değilsin artık. Nagual'ın kendisisin."

Doña Soledad ayağa kalktı. Aptal gibiydi. Bir şey söylemek istiyormuş da dile getirme zorluğu çekiyormuşa benziyordu. Odasına doğru yürüdü. Kapıya kadar yardımcı oldum; içeri girmemi istemedi. Üstüne aldığı örtüyü atıp yatağına uzandı. Çok yavaş bir sesle, yakındaki bir tepeye gidip rüzgâr geldi mi diye bakıp bakamayacağımı sordu. Oldukça kayıtsız bir biçimde, köpeğini de yanıma alırsam iyi olacağını söyledi. Her nedense bu isteği yerinde gelmedi bana. Çatıya tırmanıp oradan da bakabileceğimi söyledim. Sırtını bana döndü ve benden istediği en son şeyin, köpeğini tepeye götürüp rüzgâr için onu yem yapmam olduğunu söyledi. Bu son derece canımı sıkmıştı. Karanlık odası çok tekinsiz bir duygunun ortaya çıkmasına neden oldu. Mutfağa gidip iki lambayla geri döndüm. Işığı görünce sinirli çığlıklar attı. Ben de bağırdım, ama bir başka nedenle. Işık odaya vurunca, zeminin, yatağın çevresinde bir koza oluşturur gibi toplandığını gördüm. Algım öylesine hızlı olmuştu ki, bir an sonra, bu uğursuz görüntüyü oluşturan şeyin, gaz lambalarının çevre-

sindeki koruyucu teller olduğuna yemin bile edebilirdim. Bu hayalet görüntüsü beni çıldırttı. Onu omuzlarından tutup salladım. Bir çocuk gibi ağlayarak bundan sonra o pis oyunlarını yinelemeyeceğine söz verdi. Lambaları konsolların üstlerine yerleştirdim. Birkaç saniye sonra uyudu.

Sabahın ilerleyen saatlerinde rüzgâr değişmişti. Kuzeye bakan pencereden güçlü bir esintinin girdiğini hissettim. Öğleye doğru, doña Soledad yeniden ortaya çıktı. Biraz yalpalıyordu. Gözlerindeki kırmızılık gitmiş, alnındaki yumru da azalmıştı; herhangi bir şişlik görünmüyordu.

Gitme zamanımın geldiğini hisettim. Ona, her ne kadar don Juan'ın bana yolladığı iletiyi yazıya döktüysem de bunun hiçbir şeyi aydınlatmadığını söyledim.

"Sen, babanın eski oğlu değilsin artık, Nagual'ın kendisisin," dedi.

Gerçekten aykırı bir şeyler vardı bende. Daha birkaç saat önce umarsızdım ve doña Soledad beni neredeyse öldürüyordu; ama o an, benimle konuşurken o olayın dehşetini unutmuştum bile. Bunun yanı sıra öyle bir yanım da vardı ki, kişiliğime ya da işime ilişkin bir konuda, insanlarla günler boyunca anlamsızca konuşabilirdi. O yanım gerçek ben; yaşamım boyunca tanıdığım ben olsa gerekti. Bununla birlikte, bir gece önce ölümle dolaşan ve bunu hemen unutan ben, gerçek değildi. Hem bendi hem de değildi. Böyle bağdaşmazlıklar ortaya çıktığında, don Juan'ın yaklaşımları daha bir geçerlilik kazansa da kabul edilir gibi değildi.

Doña Soledad dalgın bakıyordu. Dingince gülümsedi.

"Oh! Sonunda geldiler!" dedi birdenbire. "Ne iyi. Kızlarım burada. Bana bakarlar artık."

Gittikçe kötüleşiyor gibiydi. Her zamanki gibi güçlü görünse de davranışı çözülmeye başlamıştı. Korkum arttı. Onu orada mı bırakayım, yoksa birkaç yüz kilometre ötedeki hastaneye mi götüreyim bilemedim.

Birden küçük bir çocuk gibi zıplayıp, sokak kapısından fırladı ve ara yoldan ana yola doğru koştu. Köpeği de peşinden. Onu yakalamak amacıyla arabaya koştum. Dönecek yer olmadığı için yolu geri geri gittim. Anayola yaklaşırken, arka pencereden, dört genç kadının doña Soledad'ın çevresini almış olduklarını gördüm.

Bölüm İki

*

KÜÇÜK KIZ KARDEŞLER

Doña Soledad, kendisini çevreleyen dört kıza bir şeyler açıklar gibiydi. Tiyatrovari hareketlerle kollarını oynatıyor, başını ellerinin arasına alıyordu. Onlara benden söz ettiği çok belirgindi. Arabayı, daha önce bırakmış olduğum yere sürdüm yeniden. Onları orada beklemeye karar verdim. Arabada mı kalayım, yoksa kayıtsızca sol çamurluğun üstüne mi oturayım diye düşündüm. Önceki günün olaylarına benzer şeylerin yinelenmesi durumunda içeri dalmaya ve gaza basmaya hazır bir biçimde, arabanın kapısının yanında ayakta beklemeye karar verdim.

Çok yorgundum. Yirmi dört saatten beri bir nebze uyuyamamıştım. Genç kadınlara, doña Soledad'ın başına gelenleri olabildiğince çabuk ve ayrıntılı biçimde anlatıp, ona yardım etmek için gerekeni yapmalarını sağlar sağlamaz oradan ayrılmayı kuruyordum. Varlıkları, kesin bir değişime neden olmuştu. Her şey yeni bir güç ve dirilikle dolmuş taşmış gibiydi. Doña Soledad'ın çevresini aldıklarında, bu değişimi hissettim.

Doña Soledad'ın, onların don Juan'm çömezleri olduklarını açıklaması, gözümde, çekiciliklerini öylesine artırmıştı

ki, onları görmeye can atıyordum. Doña Soledad'a benzeyip benzemediklerini merak ettim. Benim gibi olduklarını ve aynı yönde gittiğimizi söylemişti. Bunu olumlu açıdan yorumlamak çok kolaydı. Buna her şeyden çok inanmak istedim.

Don Juan onlara "las hermanitas", küçük kız kardeşler derdi. Oldukça uygun bir addı bu, en azından tanışmış olduğum Lidia ve Rosa için geçerliydi; incecik, peri kızı gibi çekici iki genç kadın. Onlarla ilk tanıştığımızda yirmili yaşlarının başlarında olduklarını düşünmüştüm, ne var, Pablito ve Nestor, onların yaşından söz etmekten daima kaçınmışlardı. Öbür ikisi, Josefina ve Elena tam bir gizemdi benim için. Adlarının kimi zaman, ama hep olumsuz bağlamda geçmesine alışmıştım. Don Juan'ın yaptığı bazı gelgeç yorumlardan, onların biraz tuhaf oldukları kanısına varmıştım; biri deliydi, ötekiyse obur. Diğerlerinden ayrı tutuluyorlardı. Bir keresinde, don Juan'la birlikte eve doğru yürürken Josefina'yla karşılaşmıştım. Beni onunla tanıştırdı, ama daha merhaba demeden yüzünü örtüp eve kaçtı. Bir başka zaman, Elena'yı çamaşır yıkarken gördüm. Dev gibiydi. Salgı bezlerinde bir bozukluk olduğuna hükmettim. Merhaba dedim ama arkasını dönmedi. Yüzünü asla görmedim.

Doña Soledad'ın açıklamalarıyla onlara verdiği destekten sonra bu gizemli "hermanitalar"la konuşmayı hem çok istediğimi hissediyor, hem de neredeyse korkuyordum onlardan.

Bir yandan kayıtsızca yoldan aşağı bakıyor, öte yandan hepsiyle aynı anda karşılaşmam için gereken gücü topluyordum. Yol bomboştu. Gelen giden yoktu ve daha bir dakika önce, evden otuz metre uzakta duruyorlardı. Arabanın tepesine çıkıp bakındım. Görünürde kimse yoktu, köpek bile. Ürküye kapıldım. Aşağı kaydım. Arabaya dalmak üzereydim ki birisinin, "Hey, bakın hele kim varmış burada!" dediğini duydum.

Evden henüz çıkan iki kızla yüz yüze gelmek amacıyla çabucak döndüm. Hepsinin önüm sıra koşup eve arka kapıdan girmiş oldukları kanısına vardım. Gönül rahatlığıyla iç geçirdim.

İki genç kız bana doğru yaklaştılar. Onlara daha önce alıcı gözle bakmamış olduğumu kendime itiraf etmem gerekiyordu. Çok güzeldiler, esmer ve inceciktiler, ama cılız değildiler. Uzun, kapkara saçlarını örmüşlerdi. Düz etek, blucin ceket ve alçak topuklu, yumuşak tabanlı ayakkabılar giymişlerdi. Çorapları yoktu, bacakları biçimli ve kaslıydı. Boyları bir altmış, bir altmış beş gibi duruyordu. Sağlam bir görünümleri vardı, devinimleri cesurcaydı. Biri Lidia, diğeriyse Rosa'ydı.

Onları selamladım, derken, aynı anda bir el sıkma faslı başlatıp çevremi kuşattılar. Sağlıklı ve dipdiriydiler.

Arabadaki paketleri taşımama yardımcı olmalarını istedim. Paketleri eve götürdüğümüz sırada derinden gelen bir hırıltı duydum. Öylesine genizden ve yakından geliyordu ki daha çok aslan kükremesini andırıyordu. "Neydi bu?" diye sordum Lidia'ya.

"Bilmiyor musun?" diye sordu inanmamış bir sesle.

"Köpek olmalı," dedi Rosa, eve girip beni de neredeyse peşleri sıra sürüklerlerken.

Paketleri masaya bırakıp iki sıranın üstüne oturduk. Kızların ikisinin de yüzü bana dönüktü. Doña Soledad'ın çok hasta olduğunu, kendisine nasıl yardımcı olacağımı bilemediğim için onu kentteki hastaneye götürmeye hazırlandığımı söyledim onlara.

Konuşur konuşmaz, tehlikeli bölgeye girdiğimi anladım. Doña Soledad'la aramızdaki güç gösterisinin gerçek içeriği hakkında onlara ne denli bilgi aktarmam gerektiğini bilmenin başka bir yolunu bulamamıştım. İpucu kollamaya başladım. Seslerini ya da yüz ifadelerini dikkatlice izlersem olanlar hakkında ne bildiklerini anlayabileceğimi düşündüm. Ne

var, sessiz kalıp beni konuşturdular. Daha fazla bilgi verip vermeme konusunda kuşkuya kapıldım. Ne yapacağımı düşünür, bu arada hata yapmamaya çalışırken harcadığım onca güç, sonunda anlamsızca konuşmama yol açtı. Lidia sözümü kesti. Sert bir sesle doña Soledad'ın sağlığı hakkında endişeye kapılmama gerek olmadığını, çünkü ona yardımcı olmak için gereken adımları atmaya başlamış olduklarını bildirdi. Bu açıklama, doña Soledad'ın derdinin ne olduğunu bilip bilmediğini sormama neden oldu.

"Ruhunu çaldın onun," dedi suçlarcasına.

İlk tepkim kendimi savunmak oldu. Ateşli bir konuşmaya giriştimse de sonunda kendimle ters düştüm. Öylece bana baktılar. Anlamlı üç beş sözü bir araya getiremiyordum. Aynı şeyi değişik biçimde söylemeyi denedim. Yorgunluğum öylesine artmıştı ki düşüncelerimi düzene sokmakta oldukça zorlanıyordum. Sonunda vazgeçtim.

"Pablito'yla Nestor neredeler?" diye sordum uzun bir sessizliğin ardından.

"Birazdan gelirler," dedi Lidia kesip atarcasına.

"Onlarla birlikte miydiniz?" diye sordum.

"Hayır!" diye bağırıp bana baktı.

"Onlarla asla bir yere gitmeyiz," diye açıkladı Rosa. "O serseriler bizden farklıdır."

Lidia, ayağıyla onu susturan, buyurgan bir devinimde bulundu. Görünüşe bakılırsa buyrukları o veriyordu. Ayağının devinimini yakalayınca, don Juan'la olan ilişkimizin oldukça ilginç bir yönü bilincime çıktı. Birlikte yaptığımız sayısız gezintiler sırasında, gerçek bir çaba göstermeksizin, ayakların kimi gizli devinimlerinden oluşan kapalı bir iletişim dizgesini bana öğretmeyi becermişti. Lidia'nm Rosa'ya, "korkunç" anlamına gelen ve imlemeyi bilenlerin gözü önünde oluşanların hoş olmadığını ya da tehlikeli olduğunu gösteren imi aktardığını gördüm. Bu bağlamda, bu ben oluyor-

dum. Güldüm. Don Genaro'yla ilk tanıştığımda, don Juan'ın da bana bu imi iletmiş olduğunu anımsadım.

Tüm imlerini ortaya çıkarabilmek amacıyla olanların ayırdında değilmişim gibi davrandım.

Rosa üstüme gelmek istediğini imledi. Lidia buyurgan bir hayır imiyle bunu yanıtladı.

Don Juan'a göre, Lidia'da yetenek vardı. Onun fikrince, Pablito'dan da, Nestor'dan da, benden de daha duyarlı ve daha tetikti. Onunla dost olmayı asla becerememiştim. Mesafeli ve sertti. Hiç kimseye doğrudan bakmayan fıldır fıldır kocaman kara gözleri, çıkık elmacık kemikleri, köprüsü biraz basık ve geniş, hokka gibi bir burnu vardı. Kırmızı ve aşırı hassas gözkapaklarını ve bu nedenle herkesin ona sataştığını anımsadım. Kırmızılık ortadan yok olmuştu, ne var, gözlerini ovmayı ve gözkapaklarını kırpıştırmayı sürdürüyordu. Don Juan ve don Genaro'yla buluştuğumuz yıllar boyunca en çok Lidia'yla karşılaşmıştım, ama aramızda bir düzineden fazla sözcük geçmemişti. Pablito'ya göre o en tehlikeli kişiydi. Bense hep onun aşırı utangaç olduğunu düşünmüştüm.

Öte yandan, Rosa pek gürültücüydü. Gözleri içten ve parlaktı. Hiçbir zaman insanın arkasından dolap çevirmezdi ama çok geçimsizdi. Herkesten çok Rosa'yla konuşmuştum. Dost canlısı, oldukça cesur ve pek komikti.

"Öbürleri nerede?" diye sordum Rosa'ya. "Ortaya çıkmayacaklar mı?"

"Birazdan çıkarlar," diye yanıtladı Lidia.

Yüzlerinden, o dostluktan pek bir şey kalmadığını okuyabiliyordum. Ayak iletişimlerini değerlendirince en az doña Soledad denli tehlikeli oldukları çıkıyordu ortaya, bir yandan da orada öylece otururken, müthiş güzel oldukları da aklımdan çıkmıyordu. Onlara karşı sıcak duygular hissettim. Aslında, gözlerime bakmayı sürdürdükleri oranda bu duygunun da yoğunluğu artıyordu. Bir an geldi duygularım gerçek bir tutkuya dönüştü. Öylesine çekiciydiler ki, yalnızca onlara

bakarak saatlerce oturabilirdim orada. Ne var, uyarıcı bir düşünceyle ayağa kalktım. Önceki gece yaptığım ahmaklığı yinelemeyecektim. En iyi savunmanın kartlarımı masaya açmak olduğunda karar kıldım. Tok bir sesle, don Juan'ın, doña Soledad'ı kullanarak benim için bir sınav hazırladığını ya da bunun tam tersinin söz konusu olduğunu onlara söyledim. Ola ki onları da aynı şey için hazırlamıştı ve bir tür dalaşa girip aramızdan birine zarar verebilirdik. Savaşçı ruhlarına hitap ettim. Don Juan'ın gerçek kalıtçıları idilerse bana karşı kusursuz davranıp tasarılarını açıklamalı, sıradan insanlar gibi davranmamalıydılar.

Rosa'ya dönüp üstüme saldırmak istemesinin nedenini sordum. Bir an için hazırlıksız yakalandı ve derken öfkelendi. Gözleri öfkeyle alevlendi; küçük ağzı büzüldü.

Lidia çok inandırıcı bir biçimde, onlardan korkmamam gerektiğini, Rosa'nın, doña Soledad'ı yaraladığım için bana kızdığını söyledi. Duyguları tümüyle bireysel bir tepkiye dönüşmüştü.

O halde ayrılma zamanının geldiğini söyledim. Kalktım. Lidia beni durdurmak istermiş gibi bir devinimde bulundu. Korkmuş ya da çok ilgilenmiş gibiydi. Kapının dışından gelen bir sesle dikkatimin dağıldığı sırada o, karşı gelmeyi sürdürüyordu. Kızlar yanıma sıçradılar. Ağır bir şey kapıya dayanıyor ya da onu itiyordu. Derken kızların, kol demiriyle kapıyı desteklediklerinin ayırdına vardım. Bıkkınlık her yanımı kapladı. Her şey yeni baştan başlıyordu ve ben hasta ve yorgundum.

Kızlar birbirlerine baktılar, derken bana bakıp yeniden birbirlerine baktılar.

Evin dışında, büyük bir hayvanın soluduğunu ve sızlandığını duydum. O köpek olmalıydı bu. O an bitkinlikten gözüm karardı. Kapıya atıldım, ağır kol demirini kaldırıp açmaya koyuldum. Lidia kendini kapıya attı ve yeniden kapadı.

"Nagual haklıymış," dedi zorlukla nefes alırken. "Düşünmekten başka yaptığın bir şey yok. Sen sandığımdan da salaksın."

Beni masaya doğru çekti. Zihnimde, onlara tam ve kesin biçimde gerçekten sabrımın tükendiğini söylemenin en doğru yolunu arıyordum. Rosa yanıma oturdu, bana değiyordu; bacağı sinirli biçimde oynuyor ve benimkine değiyordu. Lidia karşımda, ayaktaydı, doğrudan bana bakıyordu. Yanan siyah gözleriyle anlayamadığım bir şeyler söylemeye çalışıyordu.

Konuşmaya başladım, ama bitiremedim. Çok ani ve derin bir bilinçlilik hali yaşadım. Bedenim, evin dışından gelen yeşilimsi, fosforlu ışığın bilincindeydi. Ne bir şey görmüş ne de duymuştum. Tıpkı, birden uyuyakalmışım ve düşüncelerim de günlük yaşamdan üst üste kopup gelen görüntülere dönüşmüş gibi bilincindeydim ışığın. Işık yüksek bir hızla devinip duruyordu. Dikkatimi ışığa odaklamam müthiş bir zihin berraklığına yol açmıştı. Bu evde, bu insanların yanında masum bir seyirci gibi davranmak yanlış ve çok tehlikeliydi.

"Korkmadın mı?" diye sordu Rosa kapıyı imleyerek.

Sesi yoğunlaşmamı bozdu.

Kapının dışındaki her neyse, beni korkudan öldürecek kadar ürkütmüş olduğunu itiraf ettim. Daha da konuşacaktım, ne var, bir gazap nöbetine kapıldım ve doña Soledad'ı görüp onunla konuşmak istedim. Ona güvenmiyordum. Doğrudan odasına gittim. Orada değildi. Adını ünleyerek çağırmaya başladım onu. Evin bir odası daha vardı. Kapıyı açtım ve içeri daldım. Orada da kimseler yoktu. Öfkem ve korkum aynı oranda arttı.

Arka kapıdan çıkıp ön tarafa geldim. Köpek bile görünürlerde değildi. Öfkeyle ön kapıyı vurdum. Lidia açtı. İçeri girdim. Bağırarak herkesin nerede olduğunu söylemesini istedim ondan. Gözlerini indirdi ve yanıt vermedi. Kapıyı ka-

pamak istedi ama izin vermedim. Çabucak oradan uzaklaşıp öteki odaya girdi.

Yeniden masanın başına oturdum. Rosa kımıldamamıştı. Donmuş gibi duruyordu.

"Biz aynıyız," dedi durup dururken. "Bize Nagual söyledi bunu."

"Peki evin çevresinde sinsice dolanan şey neydi?" diye sordum.

"Dost," dedi.

"Nerede şimdi?"

"Hâlâ burada. Gideceği de yok. Güçsüz olduğunu hisettiği an dümdüz edecek seni. Neyse, sana bunları söyleyecek olan bizler değiliz."

"Peki, kim konuşacak benimle?"

"La Gorda!" diye bağırdı Rosa, gözlerini olabildiğince açarak. "Her şeyi bilen odur."

Rosa, güvenlikli tarafta kalabilmek amacıyla, kapıyı kapamasına izin vermemi istedi. Yanıtımı beklemeden kapıya yöneldi ve çarparak kapadı.

"Herkes buraya gelmeden hiçbir şey yapamayız," dedi.

"Lidia elinde bir paketle, koyu sarı kumaşa sarılmış bir nesneyle döndü odaya. Olabildiğince dinginleşmişti. Daha buyurgan bir tavır aldığının ayırdına vardım. Her nasılsa, havasını Rosa'ya ve bana bulaştırmasını bilmişti.

"Burada ne var, biliyor musun?" diye sordu.

Bu konuda en küçük bir fikrim bile yoktu. Hiç de acele etmeden, tadını çıkara çıkara paketi açmaya başladı. Derken, durdu ve bana baktı. Sanki ikirciklenmişti. Çıkının içindekini göstermekten utanırmış gibiydi.

"Bu paket sana Nagual'dan kaldı," diye mırıldandı, "ama la Gorda'yı beklesek daha iyi olur sanırım."

Açması için üsteledim. Bana dehşetli bir bakış fırlatıp tek bir sözcük daha etmeden paketi odadan çıkardı.

Lidia'nın oyununa bayılmıştım. Tam anlamıyla don Juan'ın öğretileri yönünde bir iş çıkarmıştı. Sıradan bir olayın kendi lehine en iyi biçimde nasıl çevrilebileceğini göstermişti. Paketi yanıma getirip, açacağını ileri sürerek ve paketin bana don Juan'dan kaldığını söyleyerek dayanılmaz bir gizem oluşturmuştu. Paketin içindekileri öğrenmek istiyorsam orada kalmam gerektiğini biliyordu. Çıkının içinde öylesine değişik şeyler olabilirdi ki. Belki de don Juan'ın, psikotropik mantarlar için kullandığı pipoydu bu. Piponun, saklamak amacıyla bana verileceğini söylemişti. Belki bıçağı ya da deri kesesiydi; hatta büyücülükle ilgili erk nesneleri bile olabilirdi. Öte yandan, Lidia'nın çevirmekte olduğu bir oyun da olabilirdi bu; don Juan bana kalıt bırakacak türden bir insan değildi; çok daha karmaşık ve bilinmez yönleri vardı.

Rosa'ya yorgunluktan ve açlıktan ölmek üzere olduğumu söyledim. Kente dönmeyi, birkaç gün dinlenip Nestor'la Pablito'yu görmeye gelmeyi düşünüyordum. Hem diğer kızları da görebilecektim.

Lidia döndüğünde Rosa ona gitmeyi düşündüğümü bildirdi.

"Nagual, sana tıpkı kendisiymiş gibi özen göstermemizi buyurdu," dedi Lidia. "Şimdi hepimiz Nagual'ız, ama sen bizden de ötesin, nedendir bilinmez."

Her ikisi birden konuşmaya başlayıp kendilerince, artık başıma doña Soledad'm açtığı türden hiçbir bela gelmeyeceği yolunda güvence verme yarışına girdiler. İkisinin de gözlerinde öylesine yeğin bir bakış vardı ki bedenim tükeniverdi. Güvendim onlara.

"La Gorda gelinceye dek beklemelisin," dedi Lidia.

"Nagual, onun yatağında uyuman gerektiğini söyledi," diye ekledi Rosa.

Tekinsiz bir açmazın pençesinde, odayı arşınlamaya başladım. Bir yandan kalıp dinlenmek istiyordum; yanlarındayken bedenen iyice mutluydum; bir gün önce doña Soledad'la

birlikteyken hissedemediğim bir duyguydu bu. Akılcı yanım ise dinginleşmemişti bir türlü. En az bir önceki günkü kadar ürkmüştüm. Koyu umarsızlık anları geçirmiş ve çok cesur hareketlerde bulunmuştum. Olayların ilk hızının kesilmesinin ardından kendimi her zamanki kadar savunmasız hissetmiştim.

Deliler gibi odayı arşınlarken, kendimi ruhsal bir çözümlemeye verdim. Kızlar kaygılı bakışlarla beni izlerken tek bir söz bile etmiyorlardı. Derken, bilmece çözülüverdi birden; içimde bir şeyin, korkak adamı oynadığını biliyordum. Don Juan'la birlikteyken buna benzer biçimde tepki vermeye alışmıştım. Birlikteliğimiz boyunca, beni korkudan uzak tutacak, uygun, yatıştırıcı edimleri ondan almış, tümüyle ona güvenmiştim. Ona olan bağımlılığım bana güven sağlamıştı. Ne var, bu artık olası değildi. Don Juan yoktu. Çömezleri, ondaki sabra, derinliğe ya da yetkinliğe sahip değillerdi. Onlarla birlikteyken avunma peşinde koşmak aptallıktan başka bir şey değildi.

Kızlar beni öteki odaya götürdüler. Pencere güneydoğuya bakıyordu, neredeyse döşek kadar kalın bir yatak da öyle. Altmış santim uzunluğunda, gözenekli dokulu, içi oyuk bir "maguey sapı" yastık işlevini görüyordu. Tam ortasında tatlı bir eğim oluşmuştu. Yatağı ve yastığı denedim. Hissetiğim bedensel rahatlık ve konfor benzersiz bir deneyimdi. Don Juan'm yatağına uzanmak, içimi güven ve mutlulukla doldurmuştu. Eşsiz bir dinginlik her yanımı kapladı. Buna benzer bir duyguyu, don Juan Kuzey Meksika çölünde bir tepede bana bir yatak hazırladığında da yaşamıştım. Uyuyakaldım.

Sabahleyin erkenden uyandım. Neredeyse üstüme çıkmak üzere olan Lidia ve Rosa derin uykudaydılar. Birkaç saniye boyunca sessiz kaldım, derken ikisi birden aynı anda uyandı.

Lidia esnedi ve beni korumak ve böylece dinlenmemi sağlamak amacıyla yanımda yatmaları gerektiğini söyledi.

Çok acıkmıştım. Lidia, Rosa'yı yemek hazırlaması için mutfağa gönderdi. Kendisi de evdeki tüm lambaları yaktı. Yemek hazırlanınca sofranın başına oturduk. Sanki tüm yaşamımı onlarla geçirmişim ya da onları hep tanıyormuşum gibiydi. Sessizlik içinde yedik.

Rosa masayı temizlerken Lidia'ya herkesin don Juan'ın yatağında mı yattığını sordum; görünüşe bakılırsa doña Soledad'ınkinin dışında evdeki tek yatak don Juan'mkiydi.

Lidia kayıtsız bir titremle kendilerinin yıllarca önce oradan taşınmış olduklarını, yakınlarda bir eve yerleştiklerini, Pablito'nun da Nestor ve Benigno'yla birlikte bir başka evde yaşadığını söyledi.

"Ne oldu sizlere böyle? Sizin hep birlikte yaşadığınızı sanıyordum," dedim.

"Artık değil," diye yanıtladı Lidia. "Nagual gittiğinden bu yana hepimizin ayrı işleri var artık. Bizi Nagual bir araya getirmişti, Nagual ayırdı."

"Peki, Nagual nerede şimdi?" diye sordum en kayıtsız sesimle.

İkisi de önce bana, sonra da birbirlerine baktılar.

"Nereden bilelim ki," dedi Lidia. "O ve Genaro gitti."

Doğruyu söylüyora benziyordu, ama ben yine de bana bildiklerini bir kez daha yinelemeleri için direttim.

"Gerçekten bir şey bilmiyoruz," diye bağırdı sorularımdan kafası karışan Lidia. "Başka bir bölgeye gittiler. Bu soruyu la Gorda'ya sormalısın. Sana söyleyecek şeyleri var. Senin buralara geldiğini biliyordu, buraya varmak için bütün gece yolculuk yaptık. Ölmüş olabileceğinden korkuyorduk. Nagual bize yalnızca senin yardım edebileceğini, yalnızca sana güvenebileceğimizi söylediydi. Senin onun kendisi olduğunu söyledi.

Yüzünü örtüp kıkırdadı ve sonradan düşünmüşçesine ekledi, "Ne var, buna inanmak çok zor."

"Seni tanımıyoruz," dedi Rosa. "Mesele de bu zaten. Biz dördümüz aynı şeyleri hissediyoruz. Ölmüş olduğundan korkuyorduk. Ama seni gördüğümüzde ölmemiş olman kanımızı beynimize sıçrattı. Soledad anamız gibidir, belki de daha da öte."

Fesat dolu bakışlarla birbirlerini süzdüler. Bunu hemen bela işareti olarak aldım. Her an bir şey yapabilirlerdi. Lidia, herhalde yüzümden rahatlıkla okuduğu güvensizliğimin ayırdına vardı. Buna, bir dizi yardım önerisiyle karşılık verdi. Gerçekten, içtenliklerine inanmamak için hiçbir nedenim yoktu. Bana zarar vermek istemiş olsalardı, bunu uyurken yapabilirlerdi. Öylesine içten konuşuyordu ki utandım. Onlara getirdiğim armağanları dağıtmaya karar verdim. Paketlerin içinde önemsiz ıvır zıvır bulunduğunu, istediklerini seçebileceklerini söyledim. Lidia, armağanları benim belirlememi yeğleyeceklerini bildirdi. Çok nazik bir dille, doña Soledad'ı da sağaltabilirsem çok memnun olacaklarını ekledi.

"Onu sağaltmak için ne yapmalıyım sizce?" diye sordum uzun bir sessizliğin ardından.

"Çiftini kullan," dedi önemsiz bir şey söylermişçesine.

Doña Soledad'ın beni tam katledeceği sırada, ne bana ait bir yetenek ne de bilgi olduğuna inanmadığım içimdeki bir şey sayesinde hayatta kalmış olmam gerçeğine dikkatle yaklaştım. Anlayabildiğim kadarıyla, bir hücumu gerçekleştiren bu tanımlanmaz şey gerçek ama ulaşılmazdı. Kısacası doña Soledad'a ancak balık kavağa çıkarsa yardım edebilirdim.

Beni dikkatle dinlediler ve sessiz, ama sinirli kalakaldılar.

"Doña Soledad nerede şimdi?" diye sordum Lidia'ya.

"La Gorda'yla birlikte," dedi umarsız bir sesle. "La Gorda uzaklara götürdü onu. Sağaltmak için çabalıyor. Ama nerde olduklarını bilmiyoruz. İşte, gerçek bu."

"Peki, Josephina nerede?"

"Tanık'ı çağırmaya gitti. Doña Soledad'ı yalnızca o sağaltabilir. Rosa, senin Tanık'tan daha ileride olduğunu düşünüyor. Ne var, doña Soledad'a kızgınsın sen, ölmesini istersin. Bundan ötürü de suçlayacak değiliz seni."

Ona kızgın olmadığım ve her şeyin ötesinde, kesinlikle ölmesini istemediğim konusunda güvence verdim onlara.

"İyileştir onu, o halde," dedi Rosa yüksek perdeden çıkan kızgın bir sesle. "Tanık bize, senin ne yapman gerekirse onu yapmayı bildiğini söyledi ve Tanık asla yanılmaz."

"Kim bu Allahın belası Tanık?"

"Tanık Nestor'dur," dedi Lidia, bu adı dile getirmekten çekinircesine. "Biliyorsun bunu. Biliyor olmalısın."

Son buluşmamızda don Genaro'nun Nestor'a Tanık adını vermiş olduğunu anımsadım. O gün, don Genaro'nun bunu, birlikte geçirdiğimiz son anların gerginliğini ve kaygısını azaltmak için söylediğini düşünmüştüm.

"Şaka değildi," dedi Lidia kendinden emin bir sesle. "Genaro ve Nagual, Tanık için ayrı bir yöntem izlediler. Nereye gittilerse onu da götürdüler. Ama her yere! Tanık, tanıklık edilecek her şeye tanık oldu."

Aramızda büyük bir yanlış anlama olduğu su götürmezdi. Aralarında bir yabancı olduğumu anlatmaya çabaladım. Don Juan beni herkesten uzak tutmuştu, Pablito ve Nestor'dan bile. Ne haber, eyvallah sözlerinin dışında, tam anlamıyla konuşamamıştık. Onları, don Juan'm tanımlarıyla biliyordum. Her ne kadar Josephina'yı bir kez görmüş olsam da, neye benzediğini bile anımsamıyordum. La Gorda'yı ise kocaman bir sırt olarak anımsıyordum. Onlara, bir gün öncesine dek don Juan'm çömezleri olduklarını ve Benigno'nun da aynı takımdan olduğunu bile bilmediğimi söyledim.

Utangaçça birbirlerine baktılar. Rosa bir şeyler söylemek amacıyla dudaklarını kıpırdattıysa da Lidia ayaklarıyla ona bir buyruk verdi. Uzun ve içten açıklamalarımın ardın-

dan artık birbirlerine ileti yollamamaları gerektiğini düşündüğümü hissettim. Sinirlerim öylesine gergindi ki ayaklarının gizli kapaklı devinimleri nedeniyle şiddetli bir öfkeye kapıldım. Ciğerlerimin tüm gücüyle kızlara bağırıp sağ yumruğumu masanın ortasına patlattım. Rosa inanılmaz bir hızla ayağa kalktı ve sanırım onun bu beklenmeyen devinimine yanıt olarak bedenim kendiliğinden, aklım ne yaptığımı ayırt bile edemeden, bir adım geriledi ve Rosa'nın sol elinde tuttuğu kara bir sopa ya da ağır bir nesnenin saldırısından kıl payı kurtuldu. Nesne gök gürültüsünü andıran bir sesle masanın üstüne vurdu.

Daha önce doña Soledad bana hücum ettiğinde duyduğum o belirgin ve gizemli çatırdama sesini hemen nefes borumun ardında yeniden duydum. Gözlerim yerinden fırladı ve kolum yıldırım hızıyla Rosa'nm sopasının üstüne vurdu. Tüm sahneyi film izler gibi izledim.

Rosa bir çığlık attı ve bunun ardından tüm ağırlığımla öne eğilmiş ve sol yumruğumla Rosa'nın elinin tersine vurmuş olduğumun ayırdma vardım. Afallamıştım. Başıma gelenler gerçeğe benzemiyordu. Bir karabasandı bu. Rosa bağırmasını sürdürdü. Lidia onu don Juan'ın odasına götürdü. Acıyla bir süre daha bağırdığım duydum; sonra da sustu. Masanın yanı başına oturdum. Düşüncelerim dağılmıştı.

Boynumdan gelen o ses artık iyice bilincinde olduğum bir şey halini almıştı. Don Juan bir keresinde bunu, sürat değiştirirken çıkardığım sese benzer bir şey biçiminde tanımlamıştı. Onunla birlikteyken de böyle bir şey yaşadığımı hayal meyal anımsıyordum. Geçen gece, her ne kadar bunun bilincine vardıysam da Rosa'nın yanında yinelenene dek tam anlamıyla kabullenmemiştim. Derken, bu sesin ağız boşluğunda ve kulaklarımda belirgin bir ısı yarattığının da ayırdına vardım. Sesin gücü ve kuruluğu, aklıma kocaman çatlak bir camın görüntüsünü getirmişti.

Lidia bir süre sonra döndü. Dingin ve toparlanmış gibiydi. Hatta güldü bile. Ondan bu bilmeceyi çözmeme yardım etmesi için bildiği her şeyi açıklamasını istedim. Uzun bir duraksamanın ardından, ben bağırıp çağırdıktan ve masaya yumruğumu indirdikten sonra Rosa'nın heyecana kapıldığını, sinirlendiğini ve onlara zarar vereceğinden korkarak "rüya eliyle" bana saldırdığını anlattı. Saldırısından sıyrıldığımı ve tıpkı doña Soledad'a vurduğum gibi ona da vurmuş olduğumu, bir yolunu bulamazsam Rosa'nın elini kullanamayacağını söyledi.

Ardından Rosa odaya girdi. Kolu bir kumaş parçasıyla sarılmıştı. Bana baktı. Gözleri, çocuk gözleri gibiydi. Duygularım karmakarışık olmuştu. Bir yanım kendini çirkin ve kirli hissediyordu. Ne var, öte yanımsa tümüyle kayıtsızdı. Bu yanım olmasaydı, doña Soledad'm saldırısından ya da Rosa'nın yok edici vuruşundan kurtulamazdım.

Uzun bir suskunluğun ardından, ayak iletilerinden ötürü canımın sıkılmasının benim için bir utanç kaynağı olduğunu, ne var ki masada bağırıp çağırmamla Rosa'nın çıkışının bağdaşamayacağını söyledim onlara. Onların uygulamalarını bilemeyeceğim göz önünde bulundurulduğunda, Rosa'nın vuruşu nedeniyle çok kötü yaralanabilirdim.

Çok utangaç bir sesle elini göstermesini istedim. Hemen sargıyı açıverdi. Şişmiş ve kızarmıştı. Bu insanların, don Juan'ın hazırladığı bir sınavı üzerimde uyguluyor oldukları konusunda hiçbir kuşkum kalmamıştı. Onlarla göğüs göğüse geldikçe, akılla ulaşamayacağım alanlara giriyordum. Aklımın, özün bütünselliği dediği şeyin yalnızca küçük bir parçasını oluşturduğunu defalarca yinelemişti. Bedensel yok edilme gibi hem yabansı hem de gerçek bir tehlikenin karşısında, bedenim ya gizlenmiş kaynaklarını kullanacak ya da ölecekti. Buradaki numara bu tür gizli kaynakların var olabileceğinin kabul edilmesinde yatıyordu. Çalışmakla geçen yıllar, bu kabule varmak için atılan adımlardan başka bir şey

değildi. Uzlaşmama ilkesine sıkı sıkıya bağlı olan don Juan ya tam bir başarı ya da yenilgi ayarlamıştı benim için. Çalışma, beni gizli kaynaklarıma ulaştırmamış olsaydı bu sınav bunu açığa çıkaracak ve yapacağım pek bir şey kalmayacaktı. Don Juan, doña Soledad'a, büyük bir olasılıkla kendimi öldürebileceğimi söylemişti. İnsan ruhunu bu denli derinden tanıyan bir kişi olarak herhalde haklıydı da.

Yeni bir eylem biçimi belirlemenin zamanıydı. Lidia, Rosa ve doña Soledad'ı onlara zarar vermeme neden olan güçle sağaltabileceğimi söylemişti. Peki, bedenimin o gücü salıvermesini sağlayan doğru duygu dizisini, düşünceyi ya da her neyse onu nasıl yakalayacaktım? Rosa'nın elini alıp okşamaya başladım. İyileşmesini istedim. Aklımdan yalnızca iyi şeyler geçirdim. Elini ovuşturup uzun süre bırakmadan tuttum. Başı kucağımda uyuyakalmasına karşın yarasında hiçbir değişiklik olmadı.

Lidia tek bir söz etmeden beni izledi. Güldü bana. Ona düş kırıcı bir sağaltıcı olduğumu söylemek istedim. Gözleriyle havamı yakalamışa benziyordu. Değişinceye dek bakışlarını çekmedi.

Rosa uyumak istedi. Ya pek yorgun ya da hastaydı. Hangisi olduğunu anlamayı istemedim bile. Onu kollarıma aldım; düşündüğümden de hafifti. Don Juan'ın yatağına götürüp yavaşça yatırdım. Lidia üstünü örttü. Oda çok karanlıktı. Camdan baktığımda yıldızlı, bulutsuz, pırıl pırıl bir gece gördüm. O ana dek, oldukça yükseklerde olduğumuz aklımdan çıkıp gitmişti.

Göğe bakarken içimi bir iyimserlik duygusu kapladı. Yıldızların pek neşeli biçimde parıldadığını hissettim. Güneydoğu tam da bakılası bir yöndü aslında.

Hemen tatmin etmem gerektiğini hissettiğim ani bir duyguya kapıldım. Doña Soıedad'ın kuzeye bakan penceresinden bakıldığında göğün ne denli farklı olduğunu görmek istedim. Lidia'yı da oraya götürmek amacıyla elini tuttuysam

da kafamın üstündeki gıdıklayıcı bir his beni durdurdu. Dalgacıklar halinde sırtımdan belime indi, oradan da mide boşluğuma atladı. Yaygının üstüne oturdum. Hissettiklerimin üzerinde düşünmek için çaba gösterdim. Gıdıklanmayı hissettiğim anda düşüncelerimin gücü ve sayısı azalmıştı sanki. Kendimi yeniden düşünme adını verdiğim zihinsel sürece doğru yönlendirmeyi denedimse de beceremedim.

Zihinsel değişimlerim nedeniyle Lidia'ya karşı kayıtsız kalmıştım. Yere doğru eğilmiş, yüzüme bakıyordu. O kocaman gözleriyle, birkaç santimetre öteden beni incelemekte olduğunun ayırdına vardım. Kendiliğimden, yeniden elini tutup doña Soledad'ın odasına yürüdüm. Kapıya yaklaştığımızda, bedeninin tümüyle gerildiğini hisettim. Onu bırakmam gerekiyordu. Kapının karşısındaki duvara dayanmış oylumlu karanlık insan biçimini hissettiğimde eşiği aşmak üzereydim. Öylesine beklenmedik bir görüntüydü ki birdenbire yutkunup Lidia'nın elini bırakıvermiştim. Doña Soledad'dı bu. Kafasını duvara dayamış, öylece dinleniyordu. Lidia'ya döndüm. Birkaç adım gerilemişti. Doña Soledad'ın geri döndüğünü fısıldamak istemiştim; ne var, dile getirdiğime emin olmama karşın sözcüklerim tınısız kalmıştı. Devinme gereksinimi duymasaydım yeniden konuşmayı deneyecektim. Sanki sözcükleri dile getirmek çok zaman alacaktı ve ben buna dayanamayacaktım. Odaya girip doña Soledad'a doğru yürüdüm. Görünüşe bakılırsa dayanılmaz acılar içindeydi. Yanında durdum ve herhangi bir şey sormak yerine, yüzünü kendime doğru çevirdim. Alnında bir şey vardı; yapraklardan yapmış olduğu bir bandaja benziyordu. Dokununca koyu ve akışkan olduğunu anladım. Bunu alnından çekip alma gereğini hissettim. Oldukça cesur bir devinimle başını tuttum, geriye çektim ve bandajı alıverdim. Ne kımıldadı ne de acıyla yakındı. Bandajın altında sarımsı yeşilimsi bir leke vardı. Canlıymış ya da içinde güç varmışçasına kımıldadı. Hiçbir şey yapamadan baktım bir süre. Parmağımla dokundum, sanki tutkalımış gibi yapıştı. Doğal tepkim olan karmaşa duy-

gusunu yaşamadım. Hatta bu nesne hoşuma bile gitti. Parmaklarımın ucuyla tümünü alnından çekip aldım. Ayağa kalktım. Ilık bir maddeydi. Bu nemli makarna gibi şey bir anda kurudu. Derken, bir kez daha aydım ve don Juan'ın odasına koştum. Rosa'nın elini kapıp doña Soledad'a da yaptığım gibi sarımsı yeşilimsi maddeyi çekip aldım.

Kalbim öylesine çarpıyordu ki ayakta zorlukla durabiliyordum. Uzanmak istedim, ama içimde bir şey pencereye doğru atılıp deminki noktada yerimde saymama neden oldu.

Orada ne süreyle yerimde koştuğumu anımsayamıyorum. Birden, birisinin boynumu ve omuzlarımı ovduğunu ayrımsadım. O an hemen tümüyle çıplak olduğumun ve yoğun biçimde terlediğimin ayırdına vardım. Lidia omuzlarımı örtmüştü ve yüzümdeki terleri siliyordu. Birden doğal düşünme süreçlerim geri geldi, çevreme bakındım. Rosa derin bir uykuya dalmıştı. Doña Soledad'ın odasına daldım. Onu da uyurken bulmayı bekliyordum; ne var, odada hiç kimse yoktu. Lidia arkamdan seğirtmişti. Neler olduğunu anlattım ona. Rosa'nın yanma koştu ve ben giyinirken onu uyandırdık. Lidia, onun yaralı elini kavradı ve sıktı. Rosa tek bir devinimle ayaklandığında tümüyle uyanıktı.

Evdeki tüm fenerleri söndürmeye koyuldular. Buradan kaçıp gitmeye hazırlanır gibiydiler. Neden bu kerte ivedilik içinde olduklarını sormaya hazırlanırken kendimin de tümüyle giyinmiş ve aynı hava içine girmiş olduğumun ayırdına vardım. Birlikte acele ediyorduk; üstelik benden doğrudan buyruk beklermiş gibiydiler.

Getirdiğim paketleri de alarak kendimizi evin dışına attık. Lidia bunların hiçbirini geride bırakmamamı öğütlemişti. Kime neyi vereceğimi belirlememiştim, henüz benim sayılırlardı. Kızlar ön koltuğa oturdukları sırada ben de elimdekileri arka koltuğa attım. Arabayı çalıştırdım ve karanlıkta yolumu arayarak geriye doğru gittim.

Yeniden yola koyulduğumuzda oldukça önemli bir so-

runla karşı karşıya kaldım. Kızlar, bir ağızdan benim öncü olduğumu söylediler; eylemleri benim kararlarıma bağlıymış. Nagual benmişim. Evden öylece çıkıp hedef gözetmeden arabayı süremezmişim.

Onlara öncülük etmem gerekiyordu. Ne var, ne yapacağımı ya da nereye gideceğim konusunda en ufak bir fikre bile sahip değildim. Öylesine dönüp onlara baktım. Farlar arabanın içinde hafif bir aydınlık oluşturuyordu ve gözleri, bunu yansıtan aynalara benzemişti. Don Juan'ın da gözleriyle aynı şeyi yaptığını anımsadım; gözleri, sıradan bir insanın gözlerine oranla daha çok ışık yansıtıyordu.

Kızların, açmazımın ayırdında olduğunu biliyordum. Yetersizliğimi örtecek bir şaka yapmak yerine, çözüm bulma sorununu, hiç düşünmeden onların kucağına bırakıverdim. Nagual olarak deneyim eksikliğim olduğunu, nereye gideceğimiz konusunda bir fikir ya da ipucu verirlerse çok hoşnut kalacağımı söyledim onlara. Benden iğrenmiş gibiydiler. Dillerini cıklatıp başlarını salladılar. Aklımdan kente gitmek, Nestor'un evine, hatta Mexico City'ye gitmek gibi çeşitli eylem planları geçirdim, ne var, hiçbiri uygulanacak gibi değildi.

Arabayı durdurdum. Kente doğru gidiyordum. O anda, hayatta en çok yapmayı istediğim şey kızlarla içtenlikle konuşmaktı. Başlamak amacıyla ağzımı açtım, ne var, ikisi de bana yüzünü çevirip kollarını birbirinin omzuna dolayıp yüz yüze baktılar. Bu, kendi kabuklarına çekildikleri ve beni dinlemeyecek oldukları anlamına geliyor olsa gerekti.

Yeğin bir karmaşa içindeydim. O anda en çok gereksindiğim şey don Juan'ın her türlü olayı ele alış biçiminde gösterdiği ustalığı, zihinsel yoldaşlığı ve mizah anlayışıydı. Ne var, onun yerine iki çömez eşlik etmekteydi bana.

Lidia'nın yüzünde gördüğüm keyifsizlik, çığ gibi büyüyen kendime acıma duygumu bıçak gibi kesti. İlk kez, ortak hayal kırıklığımızın sona eremeyeceğini açıkça anladım. Hiç

kuşkusuz, onlar da başka bir biçimde olsa bile don Juan'ın ustalığına alışmışlardı. Nagual'ın kendisinden bana doğru bir geçiş yapmak çok korkunç bir şey olmalıydı.

Motor çalışır durumdayken uzun süre oturup kaldım. Derken, doña Soledad'ın odasına girdiğimde gıdıklanır gibi başlayan o bedensel titreme yeniden oldu. Onu gerçek anlamda görmemiştim. Aslında doña Soledad'ı duvara dayanmış görmek, onun bedenini terk ettiği anı yeniden anımsamaktan başka bir şey değildi. O fosforlu akışkan maddeye dokunduğumda onu sağaltmış olduğumu ve ona ve Rosa'ya bedenimde oluşan bir tür gücü aktardığımı da biliyordum.

Özel bir koyağın görüntüsü düştü aklıma. Doña Soledad'ın ve la Gorda'nın orada olduklarına emindim. Bu bilgi sıradan bir sanı değil, kanıt gerektirmeyen bir gerçekti. La Gorda, doña Soledad'ı o özel koyağın dibine götürmüştü ve tam o anda sağaltmak için çabalamaktaydı. Ona, doña Soledad'ın alnındaki yaraya sağaltım uygulamamın yanlış olacağını, artık orada kalmalarının gerekmediğini söylemek istedim.

Görümü kızlara anlattım. Her ikisi de, tıpkı don Juan'ın söylediği biçimde, kendime acımamam gerektiğini söylediler. Ne var, onunla birlikteyken daha uygun tepkiler alırdım. Kızlarla durum farklıydı. Kendimi hakarete uğramış gibi hissettim.

"Sizi eve götüreceğim," dedim. "Nerede yaşıyorsunuz?"

Lidia bana döndü ve oldukça kızgın bir sesle ikisinin de benim korumam altında olduklarını, onları güvenli bir yere ulaştırmam gerektiğini ve don Juan'ın arzusu doğrultusunda, bana yardım etmek amacıyla özgürce devinme haklarından vazgeçtiklerini söyledi.

O an bir parça kızdım. Kızları tokatlamayı istediysem de o yabansı titremenin tüm bedenimi yeniden kapladığını hissettim. Yine başımda bir gıdıklanma gibi başladı ve mide bölgeme indiğinde nerede yaşadıklarını biliyordum. Gıdık-

lanma yumuşak, ılık bir film tabakası gibiydi. Kasıklarımla kaburgalarım arasında hissediyordum varlığını. Gazabım yok oldu ve yerini bir ılımlılık hissi aldı. Gülmek arzusundaydım. Aşkın bir olgunun ayırdına vardım. Doña Soledad'ın ve küçük kız kardeşlerin etkisi altında, bedenim değerlendirme yapmayı kesmişti; don Juan'm deyimiyle dünyayı durdurmuştum. Apayrı iki duyumu birbirine karıştırmıştım. Başımın üzerindeki gıdıklanma ve boynumun arkasındaki o sert çatırdama sesi; bu ikisinin arasında da askıya alınmış değerlendirmelerim yatıyordu.

Bu ıssız dağ yolunda kızlarla öylece arabada oturmuşken yaşamımda ilk kez, dünyayı durdurmanın tümüyle ayırdına varmıştım. Bu duygu, yıllar önce yaşamış olduğum buna benzer bedensel bir bilinci aklıma getirdi. Başımın üstündeki gıdıklanmayla ilgisi olsa gerekti. Don Juan, büyücülerin bu türden bir duyum geliştirmeleri gerektiğini söylemiş, sonra da uzun bir tanım yapmıştı. Anlattığına göre, ne hoş ne de acı veren bir tür gıdıklanmaydı bu ve insanın, tam başının üstünde oluşuyordu. Bununla ilgili, zihinsel düzeyde bir bilinçliliğe varmamı sağlamak amacıyla da başımın hemen birkaç santimetre üstünde yer alan kaya ve dallarla dolu düşey bir hat üzerinde koşturmuştu beni.

Yıllarca bana neyi betimlemek istediğini anlamaya çalıştım. Ne var, bir yandan tanımlamasını özümseyemiyor, öte yandan da uygulamalarını yerine getirmeme karşın gerekli bedensel belleğe sahip olamıyordum. Dalların, taşların altında koşarken başımın üstünde betimlediği türden bir duyguyu hiçbir zaman hissedememiştim. Ama bir gün bedenim, yüksek bir kamyonu alçak tavanlı bir park alanına park etmeye çalıştığım sırada bu duyumu kendiliğinden bulguladı. İki kapılı küçük sedanımı her zaman kullandığım bir hızla girdim yapıya; sonuç olarak yerden o kadar yüksek koltuğumda oturmuş aracı kullanırken, yapının beton tavan kemerinin başıma doğru geldiğini gördüm. Kamyonu zamanın-

da durduramazdım; beton kemerin kafa derimi yüzeceği duygusuna kapıldım. Daha önce bu kamyon kadar yüksek hiçbir motorlu araç kullanmamıştım. Bu nedenle, gerekli algısal ayarlama yetisinden yoksundum. Kamyonun tavanıyla yapının tavanı arasında bir mesafe yoktu sanki benim için. Kemeri kafa derimin üstünde hissettim.

O gün o yapının içinde bedenime, o gıdıklanma duygusunun anısını yerleştirmesine fırsat tanımak amacıyla saatlerce araç kullandım.

Kızlara döndüm ve nerede yaşadıklarını o an bulmuş olduğumu söylemek istedim. Vazgeçtim. Gıdıklanma duygusunun, bana bir gün Pablito'nun evine giderken don Juan'ın bir evi göstererek kayıtsızca söylediği birkaç sözü anımsattığını onlara söylemek neyi değiştirebilirdi ki? Don Juan çevreye uymayan bu yapıyı imleyerek burasının dinginlik için mükemmel, ama dinlenmek için uygun olmayan bir yer olduğunu söylemişti. Kızları oraya götürdüm.

Evleri büyükçe sayılırdı. Bu da doña Soledad'ınki gibi kerpiçle örülmüş, kiremitten çatısı olan bir yapıydı. Önde uzunlamasına bir odası, arkada tavanlı bir açık hava mutfağı, mutfağın yanında büyük bir avlusu ve avlunun ötesinde de kümes alanı vardı. Bununla birlikte evlerinin en önemli bölümü, biri ön odaya ötekisi de arkaya açılan iki kapısı olan kapalı bir odaydı. Lidia bunu kendilerinin yapınış olduğunu söyledi. Görmek istediysem de ikisi birden bunun uygun bir zaman olmadığını çünkü Josephina ve la Gorda'nın odanın kendilerine ait olan bölümlerini bana göstermek amacıyla orada olmadıklarını söylediler.

Ön odanın köşesinde tuğladan yapılmış büyücek bir seki vardı. Yerden kırk beş, elli santimetre kadar yüksekteydi ve bir başı yatak gibi duvarla birleşiyordu. Lidia bunun üstüne kalın hasır yaygılar koydu ve onlar beni beklerken yatıp uyumamı önerdi.

Bir lamba yakan Rosa bunu yatağın üstündeki bir çiviye astı. Yazmak için yeterli ışık vardı. Onlara yazı yazmanın gerginliğimi azalttığını açıkladım ve bunu yaparsam onları rahatsız edip etmeyeceğimi sordum.

"Neden izin istiyorsun?" diye çıkıştı Lidia. "Yapacaksan yap!"

Son açıklamayı öylesine, düşünmeden yaptığımı, bunun ötesinde not tutmak gibi, don Juan ve don Genaro'ya bile yabansı gelen edimlerde bulunduğumu ve bunun onlara da yabansı gelebileceğini söyledim.

"Biz hepimiz yabansı şeyler yaparız," dedi Lidia sertçe.

Sırtımı duvara verip yatağa, lambanın altına oturdum. Onlar da her iki yanıma uzandılar. Rosa üstünü bir çarşafla örtüp kafası yastığa değmeden uyuya kaldı. Lidia ise her ne kadar lambanın ışığı uykusunu getirse bile artık konuşmak için uygun zamanın geldiğini söyledi.

Karanlıktaki söyleşimiz öbür iki kızın nerede olabileceği üzerinde odaklandı. Lidia, la Gorda'nın nerede olabileceği konusunda fikir bile yürütemeyeceğini, bunun yanı sıra Josephina'nın, karanlıkta bile olsa büyük bir olasılıkla dağlarda Nestor'u aramakta olduğuna inandığını söyledi. Karanlık ve ıssız yerlerde dolaşmak gibi olasılıklar ortaya çıktığında Josephina'nm, kendine dikkat etme konusunda aralarındaki en becerikli kişi olduğunu söyledi. La Gorda'nın bu görevi üstlenmesi için onu seçmiş olmasının nedeni buydu.

Onların la Gorda'dan söz etme biçimlerini dinledikçe, patronun o olduğu kanısına kapıldığımı belirttim. Lidia, sorumluluğun la Gorda'da olduğunu, don Juan'ın kendisinin ona bu görevi verdiğini söyledi. O böyle yapmasa bile la Gorda'nın er ya da geç önderliği üstleneceğini, çünkü onun en iyileri olduğunu açıkladı.

O noktada yazı yazabilmek amacıyla lambayı yakma gereğini duydum. Lidia ışığın uykusunu getirdiğinden yakındıysa da sonunda benim dediğim oldu.

"La Gorda'yı en iyiniz kılan nedir?" diye sordum.

"Kişisel erki daha fazla," dedi. "Her şeyi bilir. Bunun ötesinde, Nagual ona insanları denetim altında tutmayı öğretti."

"La Gorda'nın en iyiniz olmasını kıskanıyor musun?"

"Bir zamanlar. Ama artık değiştim."

"Neden değiştin?"

"Nagual'ın da söylediği gibi sonunda yazgımı kabullendim."

"Nedir senin yazgın?"

"Yazgım... yazgım meltem olmaktır. Bir rüyacı olmaktır. Yazgım bir savaşçı olmaktır."

"Rosa ya da Josephina, la Gorda'yı kıskanırlar mı?"

"Hayır, kıskanmazlar. Hepimiz yazgılarımızı kabullendik. Nagual, erkin ancak hiçbir şikâyette bulunmadan yazgımızı kabullenmemizin ardından ortaya çıktığını söyledi. Ben çok dert yanar, bu nedenle kendimi kötü hissederdim, çünkü Nagual'ı beğenirdim. Kadın olduğumu sanırdım. Ama benim bir kadın olmadığımı gösterdi bana. Onu tanımadan önce yaşamım sona ermişti. Bu gördüğün, yeni bir bedendir. Aynısı hepimizin başına geldi. Belki de sen bize pek benzemiyordun, ne var, Nagual bizim için yeni bir yaşam demekti.

"Bize, artık bizi terk edeceğini çünkü yapacak başka şeyleri olduğunu söylediğinde öleceğimizi sandık. Ama bir de şimdi bak bize. Yaşıyoruz, ölmedik, neden biliyor musun? Çünkü Nagual bize onun ta kendisi olduğumuzu gösterdi. Burada bizimle birlikte. Her zaman öyle kalacak. Biz onun bedeni ve tiniyiz."

"Dördünüz de böyle mi hissediyorsunuz?"

"Dört değiliz biz. Biriz. Bizim yazgımız bu. Birbirimizi yüklenmeliyiz. Sen de aynısın. Hepimiz aynıyız. Soledad bile aynı, başka bir yöne gidiyor bile olsa."

"Ya Pablito, Nestor ve Benigno? Onlar bu resmin neresindeler?"

"Bilemeyiz. Pek sevmeyiz onları. Özellikle de Pablito'yu. Korkak o. Yazgısını kabullenmedi ve bundan sıyrılmaya çabalıyor. Büyücülükten bile vazgeçip sıradan bir yaşam sürmek istiyor. Soledad için çok iyi olurdu bu. Ne var, Nagual, Pablito'ya yardımcı olmamız için buyruk verdi. Aslına bakarsan ona yardım ede ede çok yorulduk. Belki de la Gorda onu yoldan sonsuza dek atıverir bugünlerde."

"Yapabilir mi?"

"Yapabilir miymiş! Hem de nasıl. Onda hepimizden de fazla Nagual var. Senden bile çok belki de."

"Sence neden Nagual hiçbir zaman bana sizin onun çömezleri olduğunuzu söylemedi?"

"Çünkü boşsun sen."

"Bunu o mu söyledi?"

"Herkes biliyor senin boş olduğunu. Bedenine yazılmış bu senin."

"Nasıl olur da bilebilirsin bunu?"

"Ortasında bir delik var."

"Bedenimin ortasında mı? Nerede?"

Midemin sağ yanındaki bir noktaya yavaşça dokundu. Parmağıyla on, on iki santimetre çapında, görünmez bir deliğin kenarı üzerinden gidiyormuşcasına bir çember çizdi.

"Sen de boş musun, Lidia?"

"Dalga mı geçiyorsun? Ben tamım. Göremiyor musun?"

Sorularıma verdiği yanıtlar beklemediğim bir yöne doğru gitmeye başlamıştı. Bilgisizliğimle onu sinirlendirmek istemedim. Her şeyi biliyormuşum gibi başımı salladım.

"Sence neden beni bomboş kılan bir deliğe sahibim?" diye sordum, en masum sorunun bu olduğuna karar vermemin ardından.

Yanıtlamadı. Sırtını bana döndü ve lambanın ışığının gözlerini aldığından yakındı. Yanıtlaması için üsteledim. Saldırganca yeniden benden yana döndü.

"Seninle daha fazla konuşmak istemiyorum," dedi. "Aptalsın sen. Pablito, ki en beteridir, o bile senin kadar aptal değil."

Neden söz ettiğini bildiğimi öne sürerek bir başka çıkmaza girmek istemedim, bu nedenle boşluğa neyin neden olduğunu sordum ona yeniden. Don Juan'ın bu konu hakkında benimle hiç konuşmadığı konusunda en büyük güveni sağlayarak onu yeniden konuşmaya yöneltttim. Bana yüzlerce kez boş birisi olduğumu söylemiş, ben de bunu Batılı bir insanın anlayabileceği gibi anlamıştım. Karar verme yetisinden, istençten, amaçtan ve hatta zekâdan yoksun olduğumu dile getirmeye çabaladığını sanmıştım. Bedenimdeki bir delikten hiç söz etmemişti bana.

"Sağ yanında bir boşluk var," dedi kayıtsızca. "Kadının birinin seni boşalttığı bir anda oluşan bir delik."

"Kadının kim olduğunu bilebilir miydin?"

"Bunu yalnızca sen söyleyebilirsin. Nagual, erkeklerin çoğunlukla bunu bilemediklerini söyledi. Kadınlar daha talihli; onları kimin boşalttığını söyleyebilirler."

"Kız kardeşlerin de benim gibi boş mu?"

"Aptallık etme. Nasıl boş olabilirler?"

"Doña Soledad kendisinin de boş olduğunu söyledi. O da benim gibi mi?"

"Hayır. Midesindeki delik çok fazla büyüktü. Her iki yanda da vardı. Bu da onu hem bir erkeğin hem de bir kadının boşalttığı anlamına gelir."

"Doña Soledad'ın bir erkek ve bir kadınla ne işi oldu ki?"

"Kendi bütünlüğünü onlara verdi."

Bir sonraki soruyu sormadan önce biraz duraladım. Anlattığının içerdiği her şeyi özümlemek istedim.

"La Gorda'nın durumu Soledad'ınkinden de beterdi," diye sürdürdü Lidia. "Onu iki kadın boşaltmıştı. Midesindeki delik mağara gibiydi. Şimdi kapadı artık. Yeniden bir bütün o."

"Bana bu iki kadından söz et."

"Sana tek bir sözcük daha söyleyemem," dedi oldukça buyurgan bir titremle. "Bu konuda yalnızca la Gorda konuşabilir seninle. O gelene dek bekle."

"Neden yalnızca la Gorda?"

"Çünkü o her şeyi bilir."

"Her şeyi yalnızca o mu biliyor?"

"Tanık da en az bir o kadar, hatta daha da fazlasını bilir. Ne var, o Genaro'nun ta kendisi. Bu da onu idare etmeyi oldukça zorlaştırıyor. Onu sevmeyiz."

"Neden onu sevmezsiniz?"

"Beladır o üç serseri. Genaro gibi delidirler. Ne beklersin ki, onlar Genaro'nun ta kendisi. Hiç durmadan dövüşüyorlar bizimle, çünkü Nagual'den çok korkarlardı; intikamını bizden alıyorlar. Her neyse, la Gorda böyle söylüyor işte."

"Peki, la Gorda'ya bunu söyleten nedir?"

"Nagual ona, geri kalanlarımıza söylemediği şeyleri söyledi. O görüyor. Nagual senin de gördüğünü söyledi. Josefina, Rosa ve ben görmüyoruz. Ne var, hepimiz aynıyız."

Doña Soledad'ın da bir önceki gece söylemiş olduğu "hepimiz aynıyız" tümceciği düşüncelerin ve korkuların çığ gibi aklıma düşmesine neden oldu. Yazı takımımı bir köşeye bıraktım. Çevreye bakındım. Yabansı bir dünyada, tanımadığım iki genç kadının arasında yabansı bir yatağa uzanmış yatıyordum. Yine de kendimi iyi hissediyordum. Bedenim kendini bırakmıştı ve kayıtsızlık içindeydi. Güvendim onlara.

"Burada mı uyuyacaksınız?" diye sordum.

"Başka nerede uyuyalım?"

"Sizin odanın nesi var?"

"Seni tek başına bırakamayız. Bizim duygularımız da seninkiler gibi; bir yabancısın sen, ne var, sana yardım etmek boynumuzun borcu. La Gorda, ne kadar aptal olursan ol, sana göz kulak olmamızı söyledi. Sen Nagual'ın kendisiymişsin gibi, seninle aynı yatakta yatmamızı söyledi."

Lidia lambayı söndürdü. Sırtımı duvara vererek oturduğum biçimde kaldım. Düşünceye dalmak amacıyla gözlerimi kapadığım anda uykuya dalmışım.

Lidia, Rosa ve ben evin önündeki düz alanda sabahın sekizinden bu yana, neredeyse iki saattir oturuyorduk. Onları söyleşimin içine çekmek istediysem de konuşmayı reddettiler. Tümüyle gevşemiş gibiydiler, neredeyse uyuyacaklardı. Bununla birlikte havaları bana bulaşmamıştı. Bu zorunlu sessizlik hali beni kendi havama sokmuştu. Evleri küçük bir tepenin üzerindeydi; sokak kapısı doğu yönüne bakıyordu. Oturduğum yerden, doğudan batıya uzanan dar vadinin neredeyse tümünü görebiliyordum. Kenti göremiyordum, ama vadinin tabanındaki işlenmiş yeşil tarlaları görebiliyordum. Vadinin öte yanında her yönde kocaman, yuvarlak ve yüksek tepeler vardı. Vadinin yakınlarında yüksek dağlar yoktu; yalnızca inanılmaz bir baskı duygusu veren o kocaman, değirmi yüksek tepeler. Bu tepelerin beni başka bir zamana taşıyacakları duygusuna kapıldım.

Lidia birdenbire konuşmaya başladı ve sesiyle hayallerimi kesti. Gömleğimin kolunu çekti.

"İşte Josefina geliyor," dedi.

Vadiden eve uzanan kavisli patikaya baktım. Elli metre kadar ötede, patikayı tırmanan bir kadın gördüm. Lidia ve Rosa ile yaklaşmakta olan kadın arasındaki kayda değer yaş farkının hemen ayırdına vardım. Ona yeniden baktım. Josefina'nın bu kerte yaşlı olabileceğini hiç düşünmemiştim. Ya-

yaş yürüyüşüne ve bedeninin duruşuna bakılırsa ellili yaşlarının ortalarında olmalıydı. İnceydi, koyu renkli uzun bir etek giymişti ve sırtında bir odun yükü taşıyordu. Göğsünün üstünden bağlanmış bir kundak taşıyordu; içinde bir çocuk varmış gibi duruyordu. Yürürken zor nefes alıyordu, adımları zayıftı. Son adımlarını zorlukla atabildi. Sonunda, birkaç metre ötemize geldiğinde öylesine soluyordu ki hemen oturmasına yardım etmeye koştum. İyiyim der gibi bir devinimde bulundu.

Lidia ve Rosa'nın kıkırdadıklarını duydum. Onlara bakmadım çünkü tüm dikkatim kadına yönelmişti. Önümde duran insan, yaşamım boyunca görüp görebileceğim en çirkin, en iğrenç yaratıktı. Odun yükünü çözüp gürültüyle yere bıraktı. Hem gürültüden hem de odunların ağırlığıyla neredeyse kucağıma düşmek üzere olan kadın yüzünden istemeden zıpladım.

Bir an bana baktı ve sakarlığı yüzünden canı sıkılmış olsa gerek ki gözlerini yere indirdi. Belini dikleştirdi ve belirgin bir üzüntüyle içini çekti. Sırtındaki yükün ona çok ağır geldiği belliydi.

Kollarını gerince saçları kısmen açıldı. Alnında bir bant vardı. Uzun ve gri saçları kirli ve topak topaktı. Koyu kahverengi bandın arasından beyaz saçlarını görebiliyordum. Bana güldü ve başını salladı. Tek bir dişi kalmamıştı. Dişsiz, kapkara ağzını görebiliyordum. Ağzını eliyle kapadı ve güldü. Sandallarını çıkardı ve bana hiçbir şey söyleme fırsatı vermeden eve yürüdü. Rosa da onu izledi.

Aptallaşmıştım. Doña Soledad, Josefina'nın Lidia ve Rosa'yla aynı yaşta olduğunu söylemişti. Lidia'ya döndüm. Beni izliyordu.

"Bu kerte yaşlı olduğunu bilmiyordum," dedim.

"Ya, oldukça yaşlıdır," dedi kayıtsız bir titremle.

"Çocuğu var mı?" diye sordum.

"Evet, onu da gittiği her yere götürür. Asla bizimle bırakmaz. Onu yiyeceğimizden çok korkar."

"Oğlan mı?"

"Oğlan."

"Kaç yaşında?"

"İşte, bir süredir birlikteler. Ama tam yaşını bilmiyorum. Bu yaşta çocuk sahibi olmaması gerektiği düşüncesindeydik. Ama bizi dinlemedi."

"Kimin çocuğu bu?"

"Kimin olacak, Josefina'nın."

"Yani babası kim?"

"Nagual tabii, kim olabilir ki?"

Bu gelişmenin oldukça abartılı ve çok sinir bozucu olduğunu düşündüm.

"Sanırım Nagual'ın dünyasında her şey olası," dedim.

Bu, Lidia'ya yaptığım bir açıklamadan öte kendime itiraf ettiğim bir düşünceydi.

"İyi bildin," dedi ve güldü.

"Erozyona uğramış bu tepelerin yarattığı basınç dayanılmaz bir konum almıştı. Bu bölgede gerçekten iğrenç bir şeyler vardı ve Josefina da bardağı taşıran son damla olmuştu. Çirkin, yaşlı, pis kokulu ve dişsiz bir kadın olmasının ötesinde de yüzünde de bir tür felç vardı. Yüzünün sol yanının kasları zedelenmişe benziyordu. Bu da sol gözünün ve ağzının sol yanının hiç de hoş olmayan biçimde çarpılmasına neden olmuştu. İç sıkıntılı havam tümüyle kaygılı bir hale dönüşmüştü. Bir süre, o çok tanıdık "arabama atlayıp buralardan gideyim" düşüncesini zihnimde evirip çevirmekten kendimi alamadım.

Kendimi hiç de iyi hissetmediğim konusunda Lidia'ya yakındım. Güldü ve hiç kuşkusuz Josefina'nın beni korkutmuş olduğunu söyledi.

"İnsanlar üzerinde böyle bir etkisi oluyor," dedi. "Görüntüsünden herkes nefret ediyor. Karafatmadan da çirkindir o."

"Bir kez görmüştüm onu," dedim, "ama gençti o zaman."

"Her şey değişir," dedi Lidia filozofça, "şu ya da bu biçimde. Soledad'ı ele alalım. Ne büyük bir değişim, ha? Sen kendin de değiştin. Anımsadığımdan daha cüsselisin. Gün geçtikçe Nagual'ı andırıyorsun."

Josefina'daki değişimin ürküntü verici olduğunu söylemek istedimse de uzaktan beni duyabileceğinden korktum.

Vadinin karşı yakasındaki tepelere baktım. Bir an onlardan uzaklaşıyormuşum gibi geldi.

"Bu evi bize Nagual verdi," dedi, "ama içinde dinlenebileceğin bir ev değil bu. Daha önceleri gerçekten güzel bir evimiz vardı. Burasıysa insanın güç toplayacağı bir yer. Ayrıca çevredeki dağların insanı çıldırtması işten bile değil."

Düşüncelerimi okumada gösterdiği acarlık, beni bir an boşlukta bıraktı. Ne diyeceğimi bilemedim.

"Hepimiz doğal olarak tembelizdir," diye sürdürdü. "Çaba harcamaktan hoşlanmayız. Bunu çok iyi bilen Nagual, bunların bizim duvarın üstünden aşmamıza yardımcı olacağını göz önünde bulundurmuş olsa gerek."

Birdenbire ayağa kalkarak, bir şeyler yemek istediğini söyledi. Mutfağa gittik; iki duvarla yarı kapalı bir alandı burası. Kapının sağ yanındaki duvarsız tarafta topraktan bir ocak, iki duvarın birleştiği öbür köşedeyse büyük bir yemek masasıyla üç sıra duruyordu. Yer, pürüzsüz nehir taşlarıyla örülmüştü. Dümdüz tavan üç metre yüksekliğindeydi ve iki duvarın ve duvarsız taraftaki dayanak direklerinin üstünde duruyordu.

Lidia, bana ağır ateşte pişmiş fasulye ve etle dolu bir kâse verdi. Ateşin üzerinde tortilla ısıttı. Rosa geldi, yanıma oturdu ve Lidia'dan kendisine yemek vermesini istedi.

Lidia'nın kepçeyle yemek dağıtmasına kaptırmıştım kendimi. Herkese aynı ölçüde dağıtmaya çok özen gösteriyor gibiydi. Devinimlerini beğeniyle izlediğimin ayırdında olsa gerekti. Rosa'nın kâsesinden iki üç fasulye tanesi alıp tencereye geri koydu.

Gözümün ucuyla, Josefina'nın mutfağa geldiğini gördüm. Ona bakmamıştım aslında. Tam karşıma oturdu. Midem bulanır gibi oldu. Gerginliğimi azaltmak amacıyla Lidia'ya, Rosa'nın tabağında fazladan iki fasulye daha kaldığını söyleyerek onunla şakalaştım. Beni afallatan bir kesinlikle iki fasulyeyi kepçeyle tabaktan aldı. Lidia yerine oturur oturmaz gözümü tencereden ayırmam ve Josefina'nın varlığını kabul etmem gerekeceğini bildiğim için sinirli sinirli güldüm.

Sonunda istemeden de olsa masanın karşısında oturan Josefina'ya bakmam gerekti. Ölümcül bir sessizlik vardı. İnanmazlık içinde baktım ona. Ağzım açık kaldı. Lidia ve Rosa'nın yüksek sesle güldüklerini duydum. Düşünce ve duygularımı belirli bir düzene sokmak için sonsuz gibi görünen bir sürenin geçmesi gerekti. Karşımda oturan, bir süre önce gördüğüm Josefina değil, çok tatlı bir kızdı. Lidia ve Rosa gibi Kızılderili çizgilerine sahip değildi. Kızılderiliden çok, Latin bir görünüşe sahipti. Açık zeytin rengi teni, küçücük bir ağzı ve ince hatlı bir burnu, küçük beyaz dişleri, kara kıvırcık saçları vardı. Yüzünün sol yanındaki gamze, gülüşüne aşırı bir güven katıyordu.

Yıllar önce kısa bir süre gördüğüm kızdı karşımdaki. Onu dikkatle izlememi hoş karşıladı. Bakışları dostçaydı. Denetleyemediğim bir sinirlilik içinde yavaş yavaş etkisine kapıldım. Sonunda, bu gerçek şaşkınlığımı umursuzca şakaya vurmaktan başka çarem kalmadı.

Çocuklar gibi güldüler. Kahkahaları dindikten sonra Josefina'nın bu tiyatrovari gösterisinin nedenini sordum.

"İz sürme sanatı üzerinde çalışıyor," dedi Lidia. "Nagual bize insanları şaşırtarak onların bizi ayırt edememesini öğ-

retti. Josefina çok tatlıdır, geceleri tek başına yürüdüğünde eğer çirkin ve pis kokarsa kimse onu rahatsız etmez. Yok eğer olduğu gibi yürürse ne olabileceğini sen bizlerden daha iyi bilirsin."

Josefina olurlarcasına başını salladı ve yüzüne olabilecek en çirkin görüntüyü verdi.

"Bu yüzü bozmadan bütün gün durabilir," dedi Lidia.

Eğer buralarda yaşasaydım, Lidia'yı gördüğüm haliyle, olağan haline oranla çok daha çabuk ayırt edebileceğimi ileri sürdüm.

"Büründüğü o kılık yalnızca senin içindi," dedi Lidia ve üçü birden gülmeye koyuldular. "Bak, seni ne denli şaşırttı hem de. Onun ayırdına varmadan önce çocuğunun ayırdına vardın."

Lidia odalarına gitti ve getirdiği çocuk kundağına benzeyen bir çaput çıkınını bana doğru masanın üstüne fırlattı. Ben de kükrercesine onlarla birlikte güldüm.

"Hepinizin kendinize özgü böyle gizli kılıklarınız var mı?" diye sordum.

"Hayır, yalnızca Josefina'da var. Çevredeki hiç kimse onun gerçekte neye benzediğini görmemiştir," diye yanıtladı Lidia.

Lidia başını salladı, güldü ama sessiz kaldı. Ondan çok hoşlanmıştım. Çok masum ve tatlı bir yanı vardı.

"Bir şeyler söyle Josefina," dedim onu bileklerinden tutarak.

Çıldırmış gibi bana baktı ve kendisini geri çekti. Duyduğum kıvancı çok ileri götürerek onu gereğinden fazla sıkı tuttuğumu düşündüm. Onu bıraktım. Dimdik oturdu. Küçük ağzını ve ince dudaklarını büzerek duyulabilecek en gülünç ve tuhaf çığlıkları salıverdi.

Yüzü birdenbire değişti. Bir an önceki dingin ifadesinin yerini istem dışı ve çirkin seğirmeler almıştı.

Dehşetle ona bakıyordum. Lidia kolumdan çekti.

"Neden korkuttun ki onu, aptal!" diye fısıldadı.

"Dilsiz olduğunu ve konuşamadığını bilmiyor musun?"

Onun ne dediğini anlayan Josefina karşı çıkmaya kalkıştı. Lidia'ya yumruğunu gösterip bir dizi ürkünç çığlık daha koyverdiyse de sonunda tıkandı ve öksürmeye başladı. Rosa sırtını ovdu. Lidia da aynı şeyi yapmak istediyse de Josefina onu yüzünden itti.

Lidia yanıma oturup umarsızca omuzlarını silkti.

"İşte böyle," diye fısıldadı.

Josefina ona döndü. Yüzü öfkeden çirkinleşmişti. Ağzını açıp en tiz perdeden, daha da korkunç sesler savurdu.

Lidia sıranın üstünden kaydı ve kimseyi rahatsız etmek istemezmişçesine mutfağı terk etti.

Rosa, Josefina'yı kolundan tuttu. Josefina kızgınlığının sınırlarında dolaşıyordu. Ağzını kımıldattı ve yüzünü çarpıttı. Birkaç dakika içinde beni kıvanç içinde bırakan tüm saflığını ve güzelliğini yitirmişti. Ne yapacağımı bilemedim. Özür dilemeye yeltendimse de Josefina'nın çıkardığı insanlık dışı sesler, sözcükleri ağzıma tıkamaya yetti. Sonunda, Rosa onu eve götürdü.

Lidia döndü ve karşıma oturdu.

"Yanlış şeyler oldu," dedi ve elini başına götürdü.

"Ne zaman oldu bu?" diye sordum.

"Uzun zaman önce. Nagual ona bir şeyler yapmış olsa gerek. Çünkü konuşma yetisini birdenbire yitirdi."

Lidia üzüntülü görünüyordu. Üzüntüsünü istem dışı biçimde dışarı vurmak durumunda kaldığı kanısına kapıldım. Duygularını bu kerte saklamaması gerektiğini söylemek zorunda bile hissettim kendimi.

"Josefina sizlerle nasıl iletişim kuruyor?" diye sordum. "Yazıyla mı?"

"Hadi, aptallaşma. Yazı yazmaz. Sen değil ki o. Bize ne istediğini belirtmek için ellerini ve ayaklarını kullanıyor.

Josefina ve Rosa mutfağa döndüler. Yanımda durdular. Josefina'nın yeniden masumiyet ve saflığın simgesine dönüşmüş olduğunu düşündüm. O güzelim ifadesini görünce nasıl olup da bir anda o kerte çirkinleşebildiğini insanın aklı almıyordu. Ona baktıkça yüzündeki o inanılmaz değişikliklerin, çektiği söz yitimiyle ilgili olduğunu anladım birdenbire. Yalnızca kendini sesle ifade eksikliği olan bir insanın taklitçilikte bu kerte ustalaşabileceği kanısına vardım.

Rosa, bana Josefina'nm konuşmayı çok istediğini çünkü benden çok hoşlandığını ilettiğini söyledi.

"Sen gelinceye dek durumundan pek de hoşnuttu," dedi Lidia sert bir sesle.

Josefina, Lidia'nın çıkışını olurlarmışçasına başını salladı ve bir dizi yakınma dolu sesi koyuverdi.

"Keşke la Gorda burada olsaydı," dedi Rosa. "Lidia, Josefina'yı daima sinir eder."

"İsteyerek olmadı!" diye karşı çıktı Lidia.

Josefina ona gülümsedi ve ona dokunmak amacıyla elini uzattı. Sanki özür dilemeye çalışıyordu. Lidia onun elini itiverdi.

"Seni dilsiz salak," diye söylendi.

Josefina sinirlenmedi. Başka yöne baktı. Gözlerinde öylesine bir hüzün vardı ki yüzüne bakamadım. Tek bir sözcük bile söyleyemiyordum.

"Dünyada sorunları olan tek kadının kendisi olduğunu sanıyor," diye bir çıkış yaptı Lidia. Nagual bize, onu kendisine acımaktan vazgeçirene dek acımasızca zorlamamızı söyledi.

Rosa bana bakarak Lidia'nın öne sürdüğünü bir baş sallamasıyla onayladı.

Lidia, Rosa'ya dönüp Josefina'nın yanında kalmasını buyurdu. Rosa itaat edercesine yerinden kalkıp yanımdaki sıraya oturdu.

"Nagual onun bu günlerde konuşacağını söylemişti," dedi Lidia bana doğru.

"Hey!" dedi Rosa, kolumdan çekerek. "Onu belki de sen konuşturacaksındır."

"Evet!" diye bağırdı Lidia, aynı düşünceyi paylaşıyormuş gibi. "Belki de seni bu nedenle bekliyorduk."

"Çok açık!" diye ekledi Rosa, gerçek bir esin karşısındaymışcasına.

İkisi birden fırlayıp Josefina'ya sarıldılar.

"Yeniden konuşabileceksin!" diye bağırdı Rosa, Josefina'yı omuzlarından tutup sallarken.

Josefina gözkapaklarını açıp gözlerini devirdi. Ağzından güçsüz, zor duyulan iç geçirme sesleri çıkmaya başladı ve sonunda bir hayvan gibi ağlamaya koyuldu. Heyecanı öylesine yoğunlaşmıştı ki çenelerini kenetleyemiyordu. Alçakgönüllülükle, bir sinir bunalımının eşiğinde olduğunu düşündüm. Lidia ve Rosa, iki yanına geçip çenesini kapamasına yardım ettiler. Ne var, onu dinginleştirmeye çalışmadılar.

"Yeniden konuşabileceksin! Yeniden konuşabileceksin!" diye bağrıştılar.

Josefina hıçkırdı ve içimi titreten bir biçimde neredeyse uludu.

Kafam kesinlikle karışmıştı. Onlarla akıllıca konuşmayı denedim. Mantıklarına seslenmeye çalıştım. Ama benim standartlarıma göre bundan pek nasiplerini almamış olduklarının ayırdına vardım. Ne yapmam gerektiğini düşüne düşüne, tam önlerinde bir aşağı bir yukarı gidip gelmeye başladım.

"Ona yardım edeceksin, değil mi?" diye sordu Lidia.

"Lütfen efendim, lüften," diye bana yalvardı Rosa.

Onlara delirmiş olduklarını, ne yapmam gerektiğini bilmediğimi söyledim. Yine de konuşurken kafamın ardında gülünç bir iyimserlik duygusunun kendinden emin olma halinin oluştuğunun ayırdına vardım. Önce göz ardı etmek istedim bunu, ne var, beni yavaş yavaş ele geçirdi. Bir keresinde daha ölmek üzere olan çok sevgili bir dostum hakkında böylesi duygulara kapılmıştım. Onu iyileştirip yattığı hastaneden çıkmasını sağlayabileceğimi düşünmüştüm. Bu konuyu don Juan'a bile danışmıştım.

"Doğru. Onu sağaltıp içine girmek üzere olduğu ölüm tuzağından uzaklaştırabilirsin," demişti.

"Nasıl?" diye sordum.

"Çok basit bi şey bu," diye yanıtladı. "Tüm yapıcaan ona şifa bulmaz bi hasta olduğunu anımsatmak. Son ana geldiğini hissedince erk sahibi olur. Yitirecek hiçbi şeyciği kalmamıştır artık. Her şeyi önceden yitirmiştir. İnsanın yitirecek bi şeyi kalmayınca cesur olur. Bağlandığımız bi şeyler var oldukça, kararsız kalırız."

"Peki, bunu kadına söylemek yeterli mi sence?"

"Hayır. Bu gereksindiği itici gücü sağlayacaktır ona. Ardından, hastalığı sol eliyle itmesi gerekecektir. Elini bedeninin üstünde kapı tokmağına sarılmışcasına itmesi gerek. İtmesi, itmesi ve iterken dışarı, dışarı, dışarı demesi gerek. Ona söyle, yapacak başka bi şeyi kalmadığına göre yaşam süresinin geri kalanını bu uygulamaya adasın. Seni temin ederim, kalkıp yürüyüverir, cancağızı isterse."

"Basit gibi görünüyor," dedim.

Don Juan kıkırdadı.

"Öyle görünür," dedi, "ama değildir. Dostunun, bunu yaparken kusursuz bi tine sahip olması gerek."

Uzun süre baktı bana. Dostuma gösterdiğim ilgiyi ve onun için duyduğum üzüntüyü tartarmış gibi bir hali vardı.

"Tabii," diye ekledi, "eğer dostun o kerte kusursuz bi tine sahip olsa şimdi hastanede olmazdı, o da başka."

Dostuma don Juan'ın söylediklerini aktardım. Ne var, kolunu kımıldatamayacak kerte güçsüzdü.

Josefina'nın durumu farklıydı; onun kusursuz bir savaşçı olması, bu gizli güvencimi besleyen olgunun ta kendisiydi. Acaba, diye sessizce sordum kendime, bu olayda o el devinimlerini uygulamak mümkün olabilir mi?

Josefina'ya, konuşma yetersizliğine yol açan şeyin bir tıkanma olduğunu söyledim.

"Evet, evet, bir tıkanma bu," diye yineledi Lidia ve Rosa ardım sıra.

Josefina'ya kol devinimlerini anlatıp bu tıkanmayı gösterdiğim biçimde itmesini söyledim.

Josefina'nın gözleri sabitleşmişti. Sanki esrimeye dalmıştı. Ağzını kımıldatıp zorlukla duyulabilecek sesler çıkardı. Kolunu kımıldatmaya çalıştı, ne var, öylesine büyük bir coşkunluk içindeydi ki, kolunu hiçbir eşgüdüm olmadan öylece savuruverdi. Devinimlerine yeniden yol göstermeye çalıştım, ne var, öylesine karmaşık bir durumdaymış gibiydi ki sözlerimi duyamıyordu bile. Gözleri odağını yitirdi; bayılacağını anladım. Rosa da olacakların ayırdına varmış gibiydi, bir fırlayışta bir bardak suyu Josefina'nın yüzüne atıverdi. Josefina'nın gözlerinin akı göründü. Gözlerini yeniden odaklayıncaya dek gözkapaklarını birçok kez kırpıştırması gerekti. Ağzı kımıldadı, ama hiçbir ses çıkmadı.

"Boğazına dokun!" diye bağırdı bana Rosa.

"Hayır! Hayır!" diye atıldı Lidia. "Başına dokun. Olay başının içinde, aptal!"

Elimi kapıp Josefina'nın başına yerleştirdi.

Josefina titredi ve ağzından pesten bir dizi güçsüz ses çıkmaya basladı. Bu kez çıkardığı sesler eskilerine oranla daha ezgiseldi.

Rosa da bu farkın ayırdına varmış olmalıydı.

"Duydun mu? Duydun mu?" diye sordu bana fısıltıyla.

Ama fark ne olursa olsun, Josefina eskisinden gülünç sesler çıkarmaya başladı. Sesi kesildikten sonra yine bir aşırı dinçlik havasına girdi. Sonra da tükenmiş gibi oturduğu sıraya yığıldı kaldı. Gözkapaklarını zorlukla ayırıp bana baktı. Utangaç utangaç gülümsedi.

"Çok, ama çok üzgünüm," dedim ve elini tuttum.

Tüm bedeni titredi. Başını öne eğdi ve yeniden ağlamaya başladı. Ona karşı tam bir acıma haline girdim. O anda ona yardımcı olabilmek için canımı bile verirdim.

Benimle konuşmak istermişçesine, denetimsizce hıçkırmaya başladı. Kendilerini bu drama kaptıran Lidia ve Rosa da ağızlarıyla aynı hareketleri yineliyorlardı.

"Allah aşkına bir şeyler yap!" diye bağırdı Rosa yalvaran bir sesle.

Dayanılmaz bir kaygı yaşadım. Josefina kalkıp bana sarıldı, daha doğrusu delicesine bana yapışıp masanın ötesine itti. Aynı anda, Lidia ve Rosa da inanılmaz bir çeviklik, denetim ve süratle iki elleriyle omuzlarımdan tutup bacaklarıma çengeli taktılar. Josefina'nın beden ağırlığı ve sarılışı, bunun yanı sıra Lidia ve Rosa'nın devinimlerindeki hız, beni umarsız bırakmıştı. Hepsi aynı anda devinip ben daha olan bitenin ayırdına varmadan, Josefina tepemde olmak koşuluyla yere dümdüz uzatmışlardı beni. Kalbinin atışlarını hissediyordum. Büyük bir güçle tutuyordu beni; kalbinin sesi kulaklarımda yankılandı. Benim göğsümde attığını sandım bir an. Onu itmeyi denedim ama daha da sıkı tuttu beni. Lidia ve Rosa kollarıma ve bacaklarıma oturarak beni yere mıhlamışlardı. Rosa deliler gibi gıdaklamaya ve sağımı solumu gagalamaya başladı. Küçük keskin dişleri, çeneleri sinirli kasılmalarla her açılıp kapandığında çat çat birbirlerinin üstüne vuruyordu.

Sırasıyla canımın çok kötü yandığını, birtakım bedensel tepkimeler ve şiddet hissettim. Nefesim kesilmişti. Gözlerimi odaklayamıyordum. Bayılmak üzere olduğumun ayırdındaydım. İşte o anda, boynumun arkasında o sert çatırdama sesini duydum ve başımın üstündeki o gıdıklanma duygusunun dalgalar halinde tüm bedenimi kapladığını hissettim. Ardından anımsadığım ilk şey mutfağın öte yanından onlara bakıyor olduğumdu. Üç kız yerde yatıyor ve öylece bana bakıyorlardı.

"Ne yapıyorsunuz?" dediğini duydum birisinin, yüksek, sert, buyurgan bir sesle.

Derken, inanılmaz bir duyguya kapıldım. Josefina'nın üstümden çekildiğini ve ayağa kalktığını hissettim. Yerde uzanmış yatıyordum, bunun yanı sıra, kızlardan uzakta, daha önce hiç görmemiş olduğum bir kadına bakıyordum. Kapının yanında duruyordu. Bana doğru yürüdü ve iki, iki buçuk metre uzağımda durdu. Bir an bana baktı. Onun la Gorda olduğunu hemen anladım. Neler olduğunu öğrenmek istedi.

"Yalnızca şakalaşıyorduk onunla," dedi Josefina boğazını temizleyerek. "Dilsizmişim gibi davranıyordum."

Üç kız bir araya toplanıp gülüşmeye başladılar. La Gorda etkilenmişçesine bana bakmayı sürdürdü.

Bana oyun oynamışlardı! Öylesine salakça ve safca davranmıştım ki, denetleyemediğim asabi bir gülme nöbetine kapıldım. Tüm bedenim titriyordu.

Josefina'nın söylediği gibi yalnızca rol yapmadığını biliyordum. O üç kız aslında çok ciddiydi. Josefina'nın bedenini kendi bedenimin içine giren bir güç olarak hissetmiştim. Rosa'nm, hiç kuşkusuz dikkatimi dağıtmak amacıyla sağımı solumu didiklemesi, Josefina'nın kalbinin benim göğsümün içinde attığını hissettiğim anla örtüşmüştü.

La Gorda'nm beni dinginleştirmeye çabaladığını duydum.

Midemin ortasında sinirsel kasılmalar oluştu, derken sessiz, dingin bir öfkenin tutsağı oldum. Nefret ettim onlardan. Bıktırmışlardı beni. Tam anlamıyla kendime gelmiş olsaydım ceketimi ve yazı takımımı kapıp orayı terk etmem işten bile değildi. Sersemliğim sürüyordu henüz ve bilincim yerinde değildi. Kızlara ilk baktığımda, onları, alışık olduğum görüş düzeyinden değil de tavana yakın bir yerden gördüğüm duygusuna kapılmıştım. Bundan da şaşırtıcı bir şey daha vardı; bana musallat olan Josefina'dan kurtulmamı sağlayan şey başımın üstündeki gıdıklanma hissiydi. Başımdan dışarı bir şey çıkmıştı.

Birkaç yıl önce don Juan ve don Genaro algımı yönlendirmişlerdi ve olanaksız bir çifte duyguya kapılmıştım: Hem don Juan'ın tepeme binip beni yere mıhladığını hem de aynı anda ayakta olduğumu hissediyordum. Aslında aynı anda iki yerdeydim. Büyücülerin deyişiyle, bedenim o çifte algının anısını kaydedip saklamış ve görünen o ki yeniden oluşturmuştu diyebilirim. Yine de bedensel belleğime eklenen iki yeni şey vardı. Birincisi, bu kadınlarla olan sürtüşmelerimde bu kerte ortaya çıkan başımın üstündeki gıdıklanma duygusu çifte algıya ulaşmamı sağlayan araçtı. Ötekiyse, boynumun ardından gelen çatırdama sesi, içimdeki bir şeyi özgür kılıyor, o da başımdan dışarı çıkıyordu.

Bir ya da iki dakika sonra tavanın yakınından yere doğru yaklaştığımı kesinlikle hissettim. Gözlerimin olağan görüş düzeyine kavuşması için bir süre daha geçmesi gerekti.

Bu dört kadına bakarken kendimi çıplak ve savunmasız hissettim. Derken bir an dikkatim dağıldı ya da algısal sürekliliğimi yitirdim. Sanki gözlerimi kapamıştım ve bilinmez bir güç birdenbire beni birkaç kez fırıldak gibi döndürmüştü. Gözlerimi açtığımda kızlar ağızları bir karış açık, beni izliyorlardı. Ne var, yeniden kendimdim bir biçimde.

Bölüm Üç

*

LA GORDA

La Gorda'nın önce gözlerinin ayırdına vardım; çok koyu ve dinginlik dolu gözler. Beni tepeden tırnağa inceliyormuş gibiydi. Gözleri, tıpkı don Juan'ın yaptığı gibi tüm bedenimi taradı. Aslında gözlerinde onunkiyle aynı dinginlik ve güç vardı. Onun neden içlerinden en iyisi olduğunu anlamıştım. Don Juan'ın ona gözlerini bırakmış olduğu düşüncesi geldi aklıma. Öteki üç kızdan biraz daha uzundu. İnce, esmer bir bedeni, şahane bir sırtı vardı. Kızlara döndüğünde geniş omuzlarının ve o muntazam hatlarının ayırdına vardım.

Anlaşılmaz bir buyruk verdi ve kızlar onun arkasındaki sıraya oturdular. Bedeniyle onlara kalkan görevi yapıyordu aslında.

Yüzünü yeniden benden yana döndü. Yüzündeki ifade ciddi olmasına karşın somurtkanlıktan çok uzaktı. Gülümsemiyordu, ama dostça bir bakışı vardı. Hatları oldukça hoştu: güzel, biçimli bir yüz, ne düz ne de yuvarlak; ince dudaklı küçük bir ağız; enli bir burun, çıkık elmacık kemikleri ve upuzun kuzgun karası saçlar.

Göbek deliğinin üzerinde birleştirmiş olduğu güzel, kaslı ellerini görmemezlik edemedim. Ellerinin tersi bana dönüktü. Ayalarını sıktıkça, kaslarının tartımla gerildiğini görebiliyordum.

Uzun kollu açık portakal renginde uzun bir giysi giymiş ve kahverengi bir şalla örtünmüştü. Olağanüstü dinginleştirici ve kesin bir şeyler vardı onda. Don Juan'ın varlığını hissettim. Bedenim gerginliği elden bıraktı.

"Otur, otur," dedi bana yönlendirici bir tınıyla.

Masaya doğru yürüdüm. Oturmam için yer gösterdi, ama ben ayakta kaldım.

İlk kez güldü ve gözleri daha da bir parlayıp yumuşadı. Josefina denli tatlı değildi ama en güzelleri oydu.

Bir süre sessiz kaldık. Bir açıklama yapınış olmak amacıyla, Nagual gittiğinden bu yana, tüm bu yıllar boyunca en iyişini yaptıklarını ve adanmışlıkları nedeniyle kendilerine bırakmış olduğu görevi uygulama alışkanlıklarından söz etti.

Ne dediğini pek anlamadıysam da, o konuştukça don Juan'ın varlığını daha da güçlü biçimde hissetmeye başladım. Onun davranışlarını öykünmesinden ya da sesinin tınısından değildi bu. Onu don Juan gibi devindiren içsel bir denetimi vardı. İçten dışarı doğru benzeşiyorlardı.

Ona, geldiğimi, çünkü Pablito ve Nestor'un yardımına gereksinim duyduğumu söyledim. Büyücülerin neyi nasıl yaptıklarını anlamakta yavaş kaldığımı, hatta salakça davrandığımı, içten olmama karşın kurnazlığa ve hilekârlığa maruz kaldığımı söyledim.

Özür dilemeye başladı, ne var, bitirmesine izin vermedim. Eşyalarımı toplayıp kapıya yürüdüm. Ardım sıra koşturdu. Beni alıkoymaya çalışmıyor, bunun yerine çok hızlı konuşuyordu; sanki ben arabama atlayıp gidene dek söylemesi gereken her şeyi söylemek istiyordu.

Onu dinlememem gerektiğini, Nagual'ın bana söylemesini istediği her şeyi söyleyinceye dek, benimle nereye gitmesi gerekiyorsa oraya kadar gitmeye hazır olduğunu söyledi.

"Mexico City'e gidiyorum ben," dedim.

"Gerekirse Los Angeles'a dek gelirim seninle," dedi ve dediğini yapacağını anladım.

"Peki," dedim onu denemek için, "gir arabaya."

Bir an duraksadı, sessizce eve doğru döndü yüzünü. Kenetlenmiş ellerini göbeğinin hemen altına yerleştirdi. Dönüp vadiye baktı ve elleriyle aynı devinimi yineledi.

Ne yaptığını biliyordum. Evine ve çevredeki o korkutucu tepelere veda ediyordu.

Don Juan bu veda biçimini bana yıllarca önce öğretmişti. Bunun erk dolu bir devinim olduğunun altını çizmiş ve bir savaşçının bunu yalnızca gerektiğinde kullanması gerektiğini söylemişti. Bu devinimi pek az uygulayabilmiştim.

La Gorda'nm yaptığı veda devinimi, don Juan'ın bana öğrettiğinin değişik bir türüydü. Ellerin, duadaki gibi yavaşça ya da süratle, hatta alkış sesi çıkararak bitiştirilmesi gerektiğini söylemişti. Hangi biçimde yapılırsa yapılsın, elleri bitiştirmenin amacı, savaşçının dışarı çıkmasını istemediği bir duyguyu hapsetmekti. Eller birleştirilip de duygu tutulur tutulmaz hızla göğüse, yürek düzeyine yükseltiliyordu. Duygu burada bir hançere dönüşüyor ve savaşçı bu hançeri iki eliyle tutarmışçasına kendisini hançerliyordu.

Don Juan bir savaşçının ancak geri dönemeyebileceğini hissettiği zaman bu biçimde veda ettiğini söylemişti.

La Gorda'nın vedası beni büyülemişti.

"Veda mı ediyorsun?" diye meraktan sordum.

"Evet," dedi sertçe.

"Ellerini göğsüne götürmüyor musun?" diye sordum.

"Erkekler yapar bunu. Kadınların rahmi var. Duygularını orada tutarlar."

"Yalnızca geri dönmeyecek olduğunda veda etmen gerekmez miydi?" diye sordum.

"Ola ki dönemem," diye yanıtladı. "Seninle gidiyorum."

Gerekçesi belirsiz bir hüzne kapıldım; gerekçesi belirsizdi çünkü bu kadını hiçbir biçimde tanımıyordum. Kuşkulu ve kuruntuluydum yalnızca. Ama parıldayan gözlerine baktığım an içimde ona karşı sonsuz bir dostluk duygusu belirdi. Yumuşadım. Öfkem yok olmuş, yerini yabansı bir hüzne bırakmıştı. Çevreme bakındım ve o gizemli, değirmi tepelerin beni paramparça ettiklerini anladım.

"O tepeler canlıdır," dedi la Gorda düşüncelerimi okuyarak.

Ona dönüp hem bu yerin hem de kadınların beni, genelde kaldıramayacağım kerte yaralamış olduklarını söyledim. Hangi birinin, yerin mi yoksa kadınların mı daha çok yıkıntıya yol açtığını anlayamamıştım. Kadınların saldırısı doğrudan ve korkutucuydu, ne var, tepelerin etkisi, sürekli bir korku ve oradan kaçma isteğiyle belirginleşiyordu. Bunları la Gorda'ya söylediğimde, bu yerin insanın üstünde yarattığı etkileri doğru saptadığımı, Nagual'ın da bu etki nedeniyle buraları onlara bıraktığını, olanlar için kimseyi suçlamamam gerektiğini çünkü kadınlara benimle uğraşma buyruğunu da don Juan'ın vermiş olduğunu söyledi.

"Sana da bu türden emirler verdi mi?" diye sordum.

"Hayır, bana değil. Ben onlardan farklıyım," dedi. "Onlar kız kardeş. Aynı onlar, tümüyle aynı. Tıpkı Pablito, Nestor ve Benigno'nun da aynı oldukları gibi. Seninle, yalnızca ben aynıyız. Ama daha değil, çünkü sen eksiksin. Ama bir gün aynı olacağız, hem de tümüyle aynı."

"Nagual ve Genaro'nun nerede olduklarını yalnızca senin bildiğin söylendi bana," dedim.

Bir an bana baktı ve olurlarcasına başını salladı.

"Doğru," dedi. "Nerede olduklarını biliyorum. Nagual, eğer becerebilirsem seni oraya götürmemi söyledi."

Ondan lafı dolandırmayı bırakmasını ve bana hemen nerede olduklarını açıklamasını istedim. İsteğim onu karmaşaya sokmuş olsa gerekti. Özür diledi ve yolumuza gitmemizi söyleyip daha sonra bana her şeyi açıklayacağı konusunda güvence verdi. Onlar hakkında artık hiçbir soru sormamamı rica etti, çünkü doğru an gelene dek hiçbir şey açıklamaması yolunda kesin buyruk almıştı.

Lidia ve Josefina kapıya gelip bana baktılar. İvedilikle arabaya daldım. La Gorda da benden sonra girdi ve arabaya bir tünele girer gibi girdiğini görmezlikten gelemedim. Emeklemişti sanki. Don Juan da böyle yapardı. Yüzlerce kez aynı şeyi yinelediğini gözledikten sonra şakayla karışık, arabaya benim girdiğim gibi girmenin daha işlevsel olduğunu söylemiştim. Belki de arabalarla fazla deneyimi olmadığı için bu yabansı yöntemi geliştirdiğini düşünmüştüm. Arabanın bir in olduğunu ve inleri kullanıyorsak içeri bu biçimde girmemiz gerektiğini açıklamıştı bana. İster doğal ister insan yapısı olsun inlerde tinler olurmuş ve tinlere saygıyla yaklaşmak gerekirmiş. Emeklemek bu saygıyı göstermenin tek yoluymuş.

La Gorda'ya, don Juan'ın ona da bu tür ayrıntıları öğretip öğretmediğini sorup sormamayı düşünüyordum, ne var, önce o konuştu. Nagual'm, kendisine doña Soledad'ın ve kızların saldırılarının ardından yaşamda kalmam durumuna ilişkin belirgin yönergeler verdiğini söyledi. Derken, sıradan bir şey söylermiş gibi, Mexico City yoluna koyulmadan önce, dağlarda benim ve Don Juan'ın birçok kez gitmiş olduğumuz bir yere gitmemiz gerektiğini, orada don Juan'ın bana daha önce hiç açmamış olduğu gizleri açacağını ekledi.

Bir kararsızlık yaşadım, ardından içimdeki bir şey—aklım değildi bu—beni o dağlara doğru yöneltti. Birçok kez söyleşi başlatmayı denediysem de her seferinde kesin bir bi-

çimde başını sallayarak konuşmayı reddetti. Sonunda, denemelerimden yorgun düşmüş olacak ki, söyleyeceklerinin bir erk yerinde dile getirilmesi gerektiğini ve oraya varıncaya dek gereksiz konuşmalarla gücümüzü tüketmemememizi söyledi.

Uzun bir yolun ve yorucu bir tırmanışın ardından, varmamız gereken noktaya sonunda ulaştık.

Zaman, öğleden sonranın ilerlemiş saatlerine yaklaşıyordu. Derin bir kanyondaydık. Güneşin tepemizdeki dağların üstünde parıldamasına karşın, kanyonun dibine karanlık düşmüştü bile. Doğudan batıya uzanan kanyonun kuzey yamacından birkaç adım uzakta bulunan küçük bir inin yanına gelene dek yürüdük. Don Juan ve ben burada çok zaman geçirmiştik.

İne girmeden önce la Gorda, don Juan'ın da hep yapınış olduğu gibi, kayaları böcek ve asalaklardan temizlemek amacıyla, yerleri dallarla süpürdü. Derken, çevredeki çalılıklardan bol yapraklı küçük dalları kesip kaya tabanın üstüne yaygı gibi yerleştirdi.

İçeri girmemi imledi. Saygı göstergesi olarak önce don Juan'ın girmesine özen gösterirdim hep. Ona da aynı şeyi yaptım, ama reddetti. Benim, Nagual olduğumu söyledi. Mağaraya, onun arabama girerken emeklediği gibi, emekleyerek girdim. Tutarsızlığıma güldüm. Arabamı bir in gibi görmek hiçbir zaman gelmemişti içimden.

Dinginleşmemi ve gevşememi önerdi.

"Nagual, senin eksikliğin nedeniyle bu gizleri açıklayamıyordu sana," dedi la Gorda birdenbire. "Hâlâ da öylesin, ama Soledad ve kızlarla olan savaşımların ardından, öncesine oranla daha güçlüsün şimdi."

"Eksik olmanın anlamı nedir? Herkes bana bunu bir tek senin açıklayabileceğini söyleyip duruyor," dedim.

"Çok yalın bir şey bu," dedi. "Bütün insan, hiç çocuğu olmamış insandır."

Söylediğini yazacak zaman tanımak istermişçesine sustu. Yazdıklarımın üzerinden bana baktı. Sözlerinin etkisini tartarcasına beni izliyordu.

"Nagual'ın, sana demin söylediklerimin aynısını söylediğini biliyorum," diye sürdürdü. "Onun söylediklerine hiç dikkat etmemişsin, ola ki benim söylediklerime de hiç dikkat etmedin."

Yazdıklarımı yüksek sesle okuyup söylediklerini yineledim. Gülmesini tutamadı.

"Nagual der ki, eksik insan, çocuğu olan insandır," dedi söylediklerini yazdırmak istermişçesine.

Bir sorum ya da yorumum var mı diye dikkatlice inceledi beni.

"Sana eksiklik ve bütünlük konusunda her şeyi söylemiş bulunuyorum artık," dedi. "Bilesin ki Nagual'ın kendi sözlerini aktardım sana. Bunlar bana söylendiğinde benim için bir anlam içermiyordu, şu anda senin için de aynı şey geçerli."

Kendisini don Juan gibi ortaya koymasına gülesim geldi.

"Eksik kişinin mide bölgesinde bir delik vardır," diye sürdürdü. "Bir büyücü bunu, senin benim kolumu gördüğün gibi *görür*. Bu delik midenin sol yanındaysa buna neden olan çocuk seninle aynı cinstendir. Sağ yanındaysa eğer, karşı cinstendir. Sol yandaki delik siyahtır, sağ yandakiyse koyu kahve."

"Çocuğu olan herkeste görebiliyor musun bu deliği?"

"Evet. Bunu *görmenin* iki yolu var. Bir büyücü bunu ya *rüya görme* sırasında *görür* ya da doğrudan insana bakarak. *Gören* bir büyücünün, saydam bir varlığın saydamlığında bir delik var mı ya da yok mu diye bir sorunu olmaz. Ne var, büyücü nasıl *görüleceğini* bilmiyor olsa bile, baktığında, giysiler arasından görür deliğin karanlığını."

Konuşmayı bıraktı. Lafını sürdürmesi için yüreklendirdim onu.

"Nagual bana, senin yazdığını, sonra da yazdıklarını unuttuğunu söyledi," dedi suçlayan bir tavırla.

Kendimi savunmaya çabalarken ne diyeceğimi bilemedim. Aslında gerçekleri dile getiriyordu. Don Juan'ın sözleri bende her zaman çift etki yaratırdı: Söyledikleri ne olursa olsun, ilk duyduğumda başka, yazdıklarımı evde okuyup unuttuğumda başka.

Ne var, la Gorda'yla konuşmak çok başkaydı. Don Juan'ın çömezleri, kendisi kadar kapsayıcı değildiler. Ne kadar olağandışı olursa olsun, açıklamaları parçalı bulmacaların yitirilmiş bölümlerini andırıyordu. Yitirilmiş bölümler bulunduğunda sorun çözülemiyor, tersine, daha da karmaşıklaşıyordu.

"Midenin sağ yanında kahverengi bir delik vardı senin," diye sürdürdü. "Seni bir kadının boşalttığı anlamına gelir bu. Dişi bir çocuğa can vermişsin sen."

"Nagual, bende kocaman siyah bir delik olduğunu söyledi, çünkü ben iki kız doğurdum. Kendi deliğimi hiçbir zaman göremedim ama başkalarında bu türden delikler gördüm."

"Sende bir delik vardı, dedin. Şimdi yok mu bu delik bende artık?"

"Yok, yamandı o delik. Nagual yamanmasına yardım etti. Bu yardım olmasaydı, şimdiki konumuna oranla daha da boş olurdun."

"Ne tür bir yama bu?"

"Işıltına yapılmış bir yama. Başka türlü tanımlayamam bunu. Nagual, kendisi gibi bir büyücünün ne zaman isterse istesin böylesi bir deliği örebileceğini söyledi. Ama bu tür bir örgünün ışıltısı olmazmış. Gören ya da rüya gören her insan bunun, insanın tüm o sarı ışıltısı arasında kurşuni bir yama olduğunu anlayabilirmiş.

"Nagual, seni, beni ve Soledad'ı yamadı. Ne var, yamaların parıltısını, ışıltısını yeniden oluşturmayı bizlere bıraktı.

"Bizi nasıl yamadı?"

"Bir büyücü o. İstediğinde bedenimize kimi şeyler yerleştirir. Bizi değiştirdi. Eskisi gibi değiliz artık. Her ne yerleştirdiyse..."

"İyi de, bunları nasıl yerleştirdi, ayrıca, neydi bunlar?"

"Kendi ışıltısını yerleştirdi bizim bedenimize ve bunun için de ellerini kullandı. Bedenlerimize ulaşıp kendi telciklerini gereken yerlere bırakıverdi. Altı çocuğuna ve Soledad'a da aynı şeyi yaptı. Hep aynı. Ama yine de Soledad başka; ayrı bir şey bu."

İsteksizleşmiş olsa gerekti. Bir an duraksadı ve neredeyse kekelemeye başladı.

"Nasıl başka?" diye üsteledim.

"Anlatması oldukça zor," dedi uzun süren bir bocalamanın ardından. "Hem senin, benim gibi hem de farklı. Bizimle aynı ışıltıya sahip, ama bizimle birlikte değil. Başka yöne doğru ilerliyor. Şu sıralar daha çok sana benziyor. İkinizin de kurşuni renk yamalarınız var. Benimki bitti. Tam bir ışıltılı yumurtayım ben yeniden. İşte bu nedenle, sen yeniden bütünlenince biz aynı olacağız demiştim. Bizi şu anda benzer kılan şeylerse, Nagual'ın içimizdeki ışıltısı, ikimizin de aynı yöne doğru gittiğimiz ve bir zamanlar ikimizin de boş olduğudur."

"Eksiksiz bir kişi, bir büyücünün gözüyle neye benzer?" diye sordum.

"Telciklerden yapılmış ışıltılı bir yumurtaya," dedi. "Tüm telcikler tamdır; gergin çalgı tellerine benzerler. Tıpkı gergin davul derisi gibi.

"Boş bir kişideyse telcikler deliğin çeperine doğru buruşmuş gibi dururlar. Eğer çok çocuğun olduysa telcikler telcik olmaktan çıkar. Bu tür kişiler, karartıyla ikiye bölünmüş iki değişik ışıltı kabını andırır. Korkunç bir görüntüdür bu. Na-

gual, bir gün kentte bir parkta *göstermişti* bana bu tür insanları."

"Sence neden Nagual bana tüm bunlardan hiç söz etmedi?

"Sana her şeyi anlattı, ama hiçbir zaman doğru dürüst anlamadın onu. Ne zaman senin, onun söylediklerini anlamadığının ayırdına varsa o an konuyu değiştirirmiş. Eksikliğin anlayışını kısıtlamış. Nagual bu anlayışsızlığın sana tam anlamıyla uyduğunu söyledi. Eksiksiz bir insan, boşalmış bir matara gibiymiş. Örneğin, sana kim bilir kaç kez boş olduğunu söyledi de tınmadın; konuyu sana açıklamış olması bile ilgilendirmedi seni. Söylediklerini hiçbir zaman anlamadın, daha da beteri, anlamak istemedin."

La Gorda tehlikeli bölgeye girmişti. Bir başka soruyla onu buradan uzaklaştırmak istediysem de tınmadı.

"Küçük bir oğlan çocuğunu sevmişsin ve Nagual'ın bu konuda söylediklerini anlamak bile istememişsin," dedi suçlarcasına. "Nagual, bana hiç görmediğin bir kız çocuğun olduğunu ve bu oğlanı çok sevdiğini söyledi. Birincisi boşluğu oluşturmuş, ikincisiyle seni yere mıhlamış. İkisini bir kaba koymuşsun."

Daha fazla yazamadım. Emekleyerek inden dışarı çıkıp ayağa kalktım. Yağmurun oluşturduğu su yolunda yürüdüm biraz. La Gorda ardımdan geldi. Her şeyi yüzüme söylemesinden kırılıp kırılmadığımı sordu. Doğrusu, yalan söylemek gelmedi içimden.

"Sen ne dersin?" diye sordum.

"Burnundan soluyorsun!" diye inledi ve yalnızca don Juan ve don Genaro'da görmüş olduğum bir boşvermişlikle sırıtmaya başladı.

Dengesini yitirir gibi oldu ve sol kolumu tuttu. Yeniden dengesini kazanıp ayaklarını su yoluna sağlam basabilsin di-

ye belinden tutup kaldırdım. En fazla kırk beş kilo olmalı diye düşündüm. Dudaklarını tıpkı don Genaro'nun yaptığı gibi büzüştürüp elli iki kilo çektiğini söyledi. Aynı anda gülüştük. Doğrudan iletişim kurduğumuz bir andı.

"Bu konular hakkında konuşmak seni neden bu kerte rahatsız ediyor?" diye sordu.

Ona, bir zamanlar dünyalar kadar sevdiğim bir erkek çocuk olduğunu söyledim. Bunu söyleme gereğini duydum. Anlaşılmaz bir istekle bana tümüyle yabancı olan bu kadına açılma gereğini duymuştum.

Konuşmaya başlar başlamaz bir özlem duygusu sardı her yanımı; ya yer, ya durum ya da günün o saati etkilemişti beni. O çocuğun anısını don Juan'ınkiyle kaynaştırmıştım bir biçimde ve don Juan'la ayrıldığımızdan bu yana ilk kez özlemiştim onu. Lidia onu hiç özlemediklerini, çünkü hep onlarla birlikte olduğunu söylemişti. Hem bedenleri hem de tinleriydi o. O an için ne demek istediğini anlamıştım. Şimdi ben de öyle hissediyordum. Ne var, o yörede bilinmez başka bir duygu tutsak almıştı beni. La Gorda'ya o ana dek don Juan'ı hiç özlememiş olduğumu söyledim. Yanıt vermedi. Ötelere baktı.

O iki insanı bu kerte özlemiş olmamın nedeni belki de yaşamımdaki en önemli boşalımlara yol açmalarında yatıyordu. Ayrıca ikisi de yoktu artık. O ana dek, bu ayrılığın ne kerte ölümcül olduğunun ayırdına varamamıştım. La Gorda'ya o çocuğun her şeyden önce benim dostum olduğunu ve bir gün, denetleyemediğim nedenlerden ötürü yaşamımdan kopup gittiğini söyledim. Bu belki de yediğim darbelerin en büyüklerinden biriydi. Bu konuda, don Juan'dan yardım etmesini bile istemiştim. Ondan istediğim biricik yardım da bu olmuştu. Derdimi dinleyip kükrercesine gülmüştü. Öylesine beklenmedik bir tepkiydi ki bu, öfkelenememiştim bile. Yalnızca duyarsızlığı ile ilgili bir yorumda bulunabilmiştim.

"Peki, ne yapayım isterdin?" diye sordu.

Bir büyücü olduğuna göre belki de küçük dostumu yeniden kazanıp avunmama yardımcı olabileceğini söyledim.

"Yanlışsın. Bir savaşçı avuntuya hiçbi zaman gerek duymaz," dedi eleştiriye olanak tanımayan bir titremle.

Ardından, ileri sürdüğüm her şeyi çürütmeye koyuldu. Bir savaşçının fırsatını yakaladığında hiçbir şeyi oluruna bırakamayacağını, bilinçliliği ve sarsılmaz kararlılığıyla olayların akışını etkilemesi gerekeceğini söyledi. O çocuğu yanımda alıkoymak ve yardımcı olmak konusunda sarsılmaz bir kararlılık göstermek istemiş olsam, bu bağlamda gereken tüm önlemleri almış olacağımı söyledi. Ne var, sevgim, ona göre, sözcüklerden ibaretmiş; eksik bir insanın patlayışıymış aslında. Derken, boşluk ve bütünlük konusunda o an duymak bile istemediğim şeyler söyledi. Hissettiğim biricik şey, bir yitirmişlik duygusuydu ve sözünü ettiği boşluğun, yeri doldurulmaz bir insanı yitirmekle ilgili olduğuna çok emindim o an.

"Sevdin onu, tinini onurlandırdın, en iyi dileklerde bulundun onun için, ama şimdi unutmalısın onu," dedi.

Ne var, söylediğini yapmak elimden gelmemişti. Zamanla yumuşamış olsa da anılarımda hâlâ capcanlıydı. Gün geldi, tümüyle unuttuğumu sandım, ama bir gece yaşadığım bir olay her şeyi bir anda yeniden tüm acımasızlığıyla su yüzüne çıkardı. Bir gün yürüyerek büroma giderken genç bir Meksikalı kadın bana yaklaştı. Otobüs durağındaki bir sırada oturmaktaydı. Ordan geçen otobüsün çocuk hastanesine gidip gitmediğini sordu. Bilmiyordum. Küçük bir oğlu olduğunu, uzun süredir ateşinin düşmediğini ve parası olmadığı için çok üzüldüğünü anlattı. Ben sıraya doğru ilerledim ve orada, başını sıranın arkalığına dayamış oturan küçük bir çocuk gördüm. Ceket, kısa pantolon ve kep giymekteydi. İki yaşından fazla yoktu. Beni görmüş olacak ki, sıranın ucuna giderek başını bacağıma yasladı.

"Küçücük başım ağrıyır," dedi bana İspanyolca.

Sesi öyle ince ve kapkara gözleri öyle hüzünlüydü ki, içim bastıramadığım müthiş bir kederle doldu. Onu kucağıma aldığım gibi annesiyle birlikte arabamla en yakındaki hastaneye götürdüm. Annesine hastane masrafını ödemeye yetecek kadar para vererek onları orada bıraktım. Ne var ki, orada kalmak ya da onu daha yakından tanımak istememiştim. Ona yardımcı olduğuma ve insanlık ruhuna borcumu eda etmiş olduğuma inanmak istiyordum.

Sihirli bir edim olan "insanlık ruhuna borcun eda edilmesi"ni don Juan' dan öğrenmiştim. Benim için yaptığı onca şey için ona borcumu ödemenin olanaksızlığını kavrayarak ezinç duyudğum bir gün ona, ödeşmek için yapabileceğim bir şey var mıdır, diye sormuştum. Kimi Meksika paralarını bozdurduğumuz bir bankadan çıkmaktaydık.

"Bana bi şey ödemene ihtiyacım yok benim," dedi don Juan, "ama gene de ödemek istersen, borcunu insanlık ruhuna eda et. Bu her daim küçük bi hesaptır, oraya ne yatırırsan yatır, yeter de artar bile."

O hasta çocuğa yardım ederek sırf insanlık ruhuna borcumu eda etmiştim zira benim küçük oğlum da kendi yolculuğunda bu şekilde yardımlar görebilirdi.

La Gorda'ya, o çocuğa olan sevgimin bir daha onu hiç görmesem bile capcanlı kalacağını anlattım. Onun anısının, hiçbir şeyin ona dokunamayacağı denli derinlerde gömülü olduğunu söylemek istedim ama kendimi tuttum. Bundan söz etmenin yersiz olacağını hissetmiştim. Üstelik, hava kararmaktaydı ve o sel çukurundan çıkmak istiyordum.

"Gitsek iyi olacak," dedim. "Seni eve götüreyim. Bu konuları bir başka zaman gene konuşuruz ola ki."

La Gorda, don Juan"m bana güldüğü şekilde güldü. Son derece komik bir şey söylemiş olmalıydım.

"Ne diye gülüyorsun, Gorda?" diye sordum.

"Sen kendin de biliyorsun ki bu yeri öyle hemen terk edemeyiz," dedi La Gorda. "Burda erkle bir randevun var senin. Aynı şekilde benim de."

La Gorda mağaraya doğru yürüdü ve emekleyerek içeriye girdi.

"Haydi içeriye gir," diye bağırdı içeriden. "Burdan ayrılmamız olanaksız."

Son kerte tutarsız bir biçimde tepki verdim. Sürünerek içeriye girdim ve onun yanma gene oturdum. Onun da benimle dalga geçtiği belliydi. Oraya yüzleşmeye falan gelmemiştim. Öfkelenmem gerekirdi. Oysa gayet kayıtsızdım. Mexico City'ye giderken orada sadece bir mola verdiğimizi düşünerek kendimi kandıramazdım. Ben oraya, havsalamın alamayacağı bir şeyin zorgusuyla gitmiştim.

La Gorda not defterimi bana uzatarak yazmamı istedi. Yazdığım takdirde sadece kendimi gevşetmekle kalmayıp onu da gevşetmiş olacağımı söyledi.

"Erkle bu randevu da nesi?" diye sordum.

"Nagual bana seninle benim burada dışarıdaki bir şeyle randevumuz olduğunu söylediydi. Senin önce Soledad'la sonra da küçük kız kardeşlerle randevun vardı. Onlar güya seni yok edeceklerdi. Nagual, şayet sen onların saldıralarından sağ çıkarsan, üçüncü buluşmada birlikte olmamız amacıyla seni buraya getirmemi istediydi."

"Nasıl bir buluşmaymış ki bu?"

"Vallahi bilmiyorum. Başka her şey gibi, bu da bize bağlı. Şu anda dışarıda seni bekleyen bir şeyler var. Seni beklediklerini söylememin nedeni şu ki ben buraya sık sık gelirim ve şimdiye dek bir şeycik olmadı. Ama bu gece farklı. Sen burdasın, o şeyler nasıl gelecek bak."

"Nagual ne diye beni yok etmeye çalışıyor?" diye sordum.

"Onun kimseyi yok etmeye çalıştığı yok!" diye ünledi la Gorda karşı çıkarak. "Sen onun çocuğusun. Şimdi o senin onun kendisi olmanı istiyor. Hepimizden çok onun kendisi. Ama gerçek bir Nagual olmak için erkini hak etmen gerek. Aksi takdirde Soledad'ın ve küçük kız kardeşlerin senin izini sürmelerini özenle düzenlemezdi. O, Soledad'a şeklini değiştirmesini ve kendisini yeniden gençleştirmesini öğretti. Odasına şeytansı bir zemin yaptırttı ona. Kimsenin karşı gelemeyeceği bir zemin. Soledad boş olduğu için, Nagual onun devasa bir şey yapmasını sağladı. Ona bir görev verdi, yerine getirilmesi son derece zor ama anca ona uygun düşen bir görev, o da senin işini bitirmekti. Soledad'a bir büyücünün bir başka büyücüyü öldürmesinden daha zor bir şey olmadığını anlattıydı. Sıradan bir insanın bir büyücüyü öldürmesi ya da bir büyücünün sıradan bir kimseyi öldürmesi daha kolaydır, ama iki büyücü birbirini öldüremiyor işte. Nagual Soledad'a en uygun olasılığın seni korkutarak gafil avlamak olduğunu söylediydi. O da öyle yaptı. Nagual onun, seni odasına çekebilecek kadar cazip bir kadın olmasını sağladı, sen oraya girince zemin seni afsunlayacaktı, zira dediğim gibi, hiç kimse, ama hiç kimse, o zemine dayanamaz. O zemin Nagual'ın Soledad'a yaptırdığı bir şaheserdi. Ama sen onun zeminine bir şeyler yaptın, o zaman Soledad Nagual'ın yönergeleri gereğince taktik değiştirmek zorunda kaldı. Nagual ona, şayet zemin başarısız olursa ve Soledad seni ürkütüp gafil avlayamazsa, seninle konuşup bilmek istediğin her şeyi anlatmak zorunda kalacağını söylediydi. Nagual onu, son dayanağı olarak güzel konuşma sanatında da eğittiydi. Ne var, Soledad sana bununla bile galebe çalamamıştı."

"Bana galebe çalması niçin o kadar önemliydi ki?"

La Gorda sustu ve beni süzdü. Boğazını temizleyerek yerinde dik oturdu. Mağaranın alçacık çatısına bakarak burnundan gürültülü bir şekilde soluk verdi.

"Soledad benim gibi bir kadın," dedi la Gorda. "Bak sana kendi yaşamıma ilişkin bir şey anlatayım o zaman belki onu anlarsın.

Bir zamanlar bir erkeğim vardı. Daha gencecik bir kızken beni hamile bıraktı, ondan iki kızım oldu. Ardı ardına. Yaşamım cehenneme döndüydü. Sarhoşun tekiydi o adam, gece gündüz beni dövüyordu. Ben ondan nefret ediyordum o da benden. Domuz gibi şişmanladıydım. Bir gün başka bir adam çıkageldi ve benden hoşlandığını söyleyerek şehirde hizmetçilik yapmamı önerdi. Benim ne denli hamarat bir kadın olduğumu biliyordu, niyeti benim üzerimden geçinmekti. Ama öyle sefil bir yaşamım vardı ki, ona kanıp birlikte şehre kaçtık. İlkinden daha kötü bir adamdı, kaba ve korkunç. Bir hafta geçti geçmedi, yüzüme bakmaz oldu. Beni nasıl dövdüğünü anlatamam sana. Beni öldüreceğini sanıyordum, üstelik sarhoş falan da değildi, sebep de iş bulamamış olmam. Sonra beni hasta bir bebekle sokaklarda dilenmeye gönderdi. Çocuğun anasına benim kazandığım paradan birkaç kuruş öderdi. Sonra da az para kazandığım için bana dayak atardı. Çocuk giderek daha da hastalandı, şayet ben dilencilik yaparken çocuk ölecek olursa adamın beni öldüreceğinden emindim. Bir gün onun bulunmadığı bir sırada çocuğun anasına gidip bebeği ona teslim ettim ve o günkü kazancımın bir kısmını ona verdim. Şanslı bir gün olmuştu o gün benim için; iyi yürekli bir ecnebi kadın çocuğa ilaç alayım diye bana elli peso verdiydi.

"O mendebur herifle üç ay birlikte olduyduk ve galiba o aralar ben yirmi yaşımdaydım. O parayı evime dönmek için kullandım. Gene hamileydim. Adam kendi çocuğumun olmasını istiyordu, maksadı başkasına para ödemesin. Ben kendi memleketime dönünce çocuklarımı görmek istedim, ama babalarının ailesi onları alıp götürmüştü. Tüm aile benimle konuşmak bahanesiyle bir toplantı yaptı, ama beni ıssız bir yere götürdüler ve sopalarla taşlarla kıyasıyla döverek öldü diye oracığa bıraktılar."

"Bugün dahi oradan kasabaya nasıl döndüğümü hatırlayabilyor değilim. Hatta rahmimdeki çocuğu bile kaybetmiş-

tim. O zamanlar sağ olan bir teyzeme sığındım; anam babam ölmüşlerdi. Teyzem bana dinlenecek bir yer verdi ve bana baktı. Zavallı kadıncağız iki ay geçip de ben ayağa kalkana dek beni besledi.

"Sonra bir gün teyzem bana o adamın kasabada beni aramakta olduğunu söyledi. Polise başvurup onlara, bana iş için avans vermiş ve benim onun bebeğini öldürüp parasıyla birlikte kaçmış olduğumu anlatmış. O zaman sonumun geldiğini anlamıştım. Ama şansım gene yaver gitti de bir Amerikalı beni kamyonuyla oradan uzaklara götürdü. Kamyonun yoldan geldiğini gördüğüm zaman parmağımı heyecanla kaldırmıştım, adam beni görünce durmuş ve kamyonuna almıştı. Beni Meksika'nın ta bu bölgesine kadar getirdi. Şehre gelince beni indirdi. Kimsecikleri tanımadığım bir yer. Çılgın bir köpek gibi günlerce o sakak senin bu sokak benim, çöp tenekelerinden karnımı doyurarak dolaştım. O sıralarda şansım bir kez daha gülmüştü.

"Pablito'yla tanıştım, ona olan borcumu ödeyebilmem imkânsız. Pablito beni marangoz atölyesine götürdü ve orada bir köşede bir yataklık yer verdi. Bunu bana acıdığından yapmıştı. Çarşıda giderken ayağı takılıp üzerime düşmüştü—öyle bulmuştu beni. Ben oturmuş dilenmekteydim. Bir güve ya da bir arı, tam bilemiyorum, uçarken onun gözüne çarpmış. Topuklarının etrafında dönüp tam üzerime yıkıldıydı. Gazaba gelip bana vuracağını sandıydım, ama o tuttu, cebinden para çıkarıp verdi bana. Bana iş verebilir mi diye sordum ona. Bunun üzerine o beni yanına katıp atölyesine götürdü ve bir ütüyle ütü masası verip çamaşırcılık yaptırdı.

"İyi çalışıyordum. Ama ha bire şışmanlamaktaydım, zira çamaşırlarını yıkadığım kimselerin çoğu bana artık yiyeceklerini veriyorlardı. Kimi zaman günde on altı kez yemek yiyordum. Yemek yemekten başka yaptığım bir şey yoktu. Sokakta çocuklar peşime takılıp alay ediyorlardı, bazen de birisi arkamdan gizlice yaklaşıp topuklarıma basıyor bir başkası da beni itince yere düşüveriyordum. O çocuklar gaddarca şa-

kalarıyla, hele temiz çamaşırlarımı kirlettiklerinde beni ağlatıp duruyorlardı.

"Bir gün, akşama doğru, tuhaf bir yaşlı adam Pablito'yu görmeye geldiydi. Daha önceleri hiç görmediğim bir adam. Bu ürkünç, haşyet verici adamın Pablito'yla can ciğer dost olduklarını hiç bilmiyordum. Ben arkamı dönüp işimi yapmayı sürdürdüm. Orada yalnız başımaydım. Birden o adamın iki elini boynumda hissettim. Çığlık atamıyordum, nefes dahi alamıyordum. Yere yuvarlandım, o iğrenç adam belki bir saat kadar başımı tuttu. Sonra çekip gitti. Öyle korkmuştum ki, düşmüş olduğum yerde ertesi sabaha kadar kaldım. Pablito beni orada buldu; gülerek, çok gurur duymam ve mutlu olmam gerektiğini zira o yaşlı adamın güçlü bir büyücü ve öğretmenlerinden biri olduğunu anlattı. Şaşkına dönmüştüm; Pablito'nun bir büyücü olduğuna inanamıyordum. Öğretmeninin benim başımın çevresinde uçuşarak mükemmel bir daire oluşturan güveler görmüş olduğunu anlattı. Ölümünün de etrafımda dönendiğini görmüşmüş ayrıca. Şimşek gibi davranıp gözlerimin doğrultusunu değiştirmesinin nedeni de buymuş. Pablito, Nagual'ın ellerini üzerime koyarak bedenimin içine ulaştığını ve çok geçmeden farklı bir insan olacağımı da anlattı. Neden söz ettiğini anlamamıştım. O çılgın yaşlı adamın neler yapmış olduğuna ilişkin de hiçbir fikrim yoktu. Ama benim içik fark etmiyordu. Herkesin tekmeleyip durduğu bir köpek gibiydim ben. Pablito, bana sevecence davranan tek kişiydi. Önceleri onun beni kadını olarak istediğini sandıydım. Ama çok çirkin, şişman ve pasaklıydım. O sadece beni korumak istiyordu.

"O deli ihtiyar başka bir gece gene geldi ve arkamdan ensemi kavradı. Feci şekilde incitiyordu beni. Ağlayarak çığlığı bastırdım. Ne yapmakta olduğunu bilmiyordum. Bir kelime dahi etmemişti bana. Müthiş korkuyordum ondan. Sonra, bir süre geçince benimle konuşmaya başladı ve yaşamımı nasıl sürdürmem gerektiğini anlattı. Ama benim boşluğum

en büyük düşmanımdı. Onun yöntemlerini kabul edemiyordum, bunun üzerine o da artık nazımı çekmekten bıktı usandı ve rüzgârı peşime saldı. O gün ben tek başıma Soledad'm evinin arkasındaydım, rüzgârın şiddetlenmekte olduğunu fark ettim. Çiti geçip üzerime doğru esiyordu. Gözlerimi açamıyordum. Eve girmek istiyordum, lakin bedenim korku içindeydi, eve kapıdan gireceğim yerde, çitin kapısını dolandım. Rüzgâr beni itiyor fırıldak gibi döndürüyordu. Eve dönmeye çalıştım, ama fayda etmedi. Rüzgârın gücünc karşı gelemiyordum. Rüzgâr beni yoldan çıkarıp tepelerin üzerinden aşırttı, sonunda kendimi derin bir çukurun—mezar gibi bir çukurun içinde buldum. Rüzgâr yüzünden günlerce orada kalmam gerekti, öyle ki, nihayet boyun eğcrek değişmeye ve kaderimi kabullenmeye razı oldum. Bunun üzerine rüzgâr dindi ve beni bularak eve geri getirdi. Bundan sonra görevimin, bende olmayan bir şeyi—sevgiyi ve şefkati—vermek olduğunu, Lidia ve Josefina kardeşlere kendimden daha iyi bir şekilde bakmamı söyledi bana. O zaman Nagual'ın bana yıllar boyunca söylemiş olduğu şeyi anlamıştım. Benim yaşamım çoktan son bulmuştu. O bana yeni bir yaşam sunmuştu ve o yaşamın tamamıyla yeni olması gerekiyordu. O yaşamın içine eski çirkin davranışlarımı getiremezdim. Beni ilk bulduğu gece, güveler beni ona göstermişti; kendi kaderime karşı çıkmamalıydım.

"Değişikliğime, Lidia ve Josefina'ya kendimden daha iyi bakmakla başladım. Nagual'ın her söylediğini bir bir yerine getirdim, sonra bir gece işte tam bu dere çukurunda ve işte bu mağarada tamlığıma kavuştum. Şu anda olduğum yerde uykuya dalmıştım ki bir gürültüyle uyanıverdim. Yukarıya doğru baktığımda kendimi bir zamanlar olduğum gibi gördüm—ipince, genç, taptaze. O benim geriye dönen tinimdi. Önce bana yaklaşmak istemedi, çünkü hâlâ oldukça kötü görünüyordum. Ama sonra dayanamayıp yanıma geldi. O zaman hemen, Nagual'ın bana yıllar boyunca neyi anlatmaya çabalayıp durduğunu tamamıyla anladım. O bana, bir insan

çocuk sahibi olduğunda o çocuğun tinimizin keskinliğini köreltti̇ğini söylerdi hep. Bir kadının bir kızı olursa, o takdirde o keskinliğin sonu anlamına gelir bu. Benimki gibi iki çocuğu olunca da sonum gelmiş demekmiş. Olanca gücüm ve düşlerim o kızlara gitmişti. Benim keskinliğimi çalmışlar, derdi Nagual, tıpkı benim onu anamdan babamdan çaldığım gibi. Kaderimiz bu bizim.Bir oğlan çocuğu babasının en büyük parçasını çalar, kız da anasının. Nagual, çocuğu olmuş insanların, şayet senin gibi inatçı değillerse, kendilerinde bir eksiklik olduğunu bilebildiklerini söylerdi. Daha önceleri onlarda bulunan bir delişmenliğin, bir sinirliliğin, bir erkin eksikliğini hissederler. Bir zamanlar vardı bunlar, ama şimdi neredeler? Nagual, onların artık evin çevresinde koşuşan enerji dolu, düşlerle dolu o küçük çocuklara geçtiğini söylerdi. Yani tam olan çocuğa. Çocuklara baktığımız takdirde onların cüretkâr olduklarını, zıplayarak devindiklerini görürüz, derdi o. Onların ana babalarına baktığımızdaysa, onların temkinli ve ürkek olduklarını anlarız. Artık zıpladıkları yoktur. Nagual bana bizim bu durumu ana babaların büyümüş ve sorumluluk sahibi olmalarıyla açıkladığımızı anlattıydı. Ama bu doğru sayılmaz. Meselenin aslı, onların keskinliklerini yitirmiş olmalarıdır."

La Gorda'ya tanıdığım bazı ana babaların çocuklarından daha fazla tine ve keskinliğe sahip olduklarını Nagual'a söylesem ne derdi acaba, diye sordum.

Sanki utanmış gibi elleriyle yüzünü örterek güldü la Gorda.

"İstersen bana sor," dedi kıkır kıkır gülerek. "Ne düşündüğümü söyleyim mi?"

"Elbette, söyle bakalım."

"O kimselerin daha fazla tinleri yoktur, sadece enerjileri fazlacadır ve çocuklarını itaatkâr ve pısırık yetiştirmişlerdir. Tüm yaşamları boyunca çocuklarını sindirmişlerdir, hepsi o kadar."

La Gorda'ya, tanıdığım dört çocuklu ve elli üçündeyken hayatını toptan değiştirmiş olan bir adamdan söz ettim. Buna, yirmi beş yılı aşkın bir süre boyunca bir yuva kurup mesleğinde ilerledikten sonra, karısını ve büyük bir şirketteki yöneticilik pozisyonunu terk etmek de dahildi. Büyük bir cüretkârlıkla hepsini silkip atmış ve Pasifik'teki bir adada yaşamaya başlamıştı.

"Yani bir başına mı gitmişti oraya?" diye sordu la Gorda şaşırmışçasına.

Tezimi piç etmişti bu sorusuyla. Adamın oraya yirmi üç yaşındaki sevgilisiyle gitmiş olduğunu söylemek zorunda kaldım.

"Kuşkusuz tam bir kimseydi," diye ekledi la Gorda.

Gene ona katılmak zorunda kalmıştım.

"Boş bir adam, her zaman bir kadının tamlığını kullanır durur," diye sürdürdü la Gorda. "Tam bir kadın kendi tamlığında tehlikelidir, bir erkekten daha tehlikeli. Öyle bir kadın güvenilmezdir, huysuzdur, asabidir, ama büyük değişiklikler sergileyebilir. O tür kadınlar kendilerini toparlayıp istedikleri yere varabilirler. Orada bir şey yapmazlar, ama bu zaten onların yaşamlarında bir şey olmamasındandır. Oysa, boş insanlar artık o şekilde sıçrayamazlar, ama daha güvenilirlerdir. Nagual boş insanların, birazcık devinmeden önce etraflarına bakan ve sonra da bir parça gerileyip sonra yeniden birazcık devinen solucanlara benzediklerini anlatırdı. Tam insanlar her zaman sıçrarlar, perende atarlar ve handıysa her daim başlarının üzerine düşerler, onlar için önemsizdir bu.

"Nagual, öbür dünyaya girmesi için insanın tam olması gerektiğini söylerdi. Bir büyücü olması için insanın tüm ışıltısına gereksinmesi vardır: hiçbir deliği, hiçbir yaması olmayacak ve tininin olanca keskinliğini koruyacak. Demek ki boş olan bir büyücünün tamlığını yeniden kazanması gerekir. Kadın olsun, erkek olsun, ordaki o dünyaya, Nagual ile Ge-

naro'nun şimdi bizleri bekledikleri o sonsuzluğa girebilmeleri için tam olmaları gerekir."

La Gorda konuşmasını kesti ve uzun bir süre bana baktı. Işık yazamayacağım denli azalmaktaydı.

"Ama sen tamlığını nasıl kazandın yeniden?" diye sordum.

Sesim onun yerinden sıçramasına yol açmıştı. Sorumu yineledim. La Gorda beni yanıtlamazdan önce gözlerini mağaranın tavanına çevirdi.

"O iki kızımı reddetmek zorunda kaldım," dedi. "Nagual bir zamanlar sana bunun nasıl yapılacağını anlattıydı ama sen onu dinlemek istememiştin. onun demesi şuydu ki, insan keskinliğini çalıp geri almak zorundadır. Bizim onu çalarak ona zor bir şekilde sahip olacağımızı ve onu gene zor bir şekilde muhafaza etmemiz gerektiğini sana söylediydi.

"Nagual bunun için bana kılavuzluk etti, yapmamı sağladığı ilk şey o iki çocuğuma olan sevgimi reddetmemdi. Bunu *rüya görme* sırasında yapmam gerekiyordu. Azar azar onları sevmemeyi öğrendim, ama Nagual bunun yararsız olduğunu söyledi, insanın sevmemeyi değil de onlara şefkat göstermemeyi öğrenmesi gerekmiş. Kızlarımın artık benim için hiçbir anlamı kalmadığı zaman onları görmem gerekirmiş, ne var onlara bakmalı ama onları kucaklamamalıymışım. Başlarını sevecence okşarken sol elimle onlardaki keskinliği aşırıvermeliymişim."

"E, ne oldu onlara?"

"Hiçbir şey olmadı. Bir şey hissetmediler. Eve döndüler, şimdi ikisi de koskoca insanlar gibi. Çevrelerindeki çoğu kimse gibi boş. Çocuklarla oynamak istemiyorlar zira onlara gereksinmeleri yok. Bence bu onlar için çok daha iyi. Onlardaki delişmenliği aldım. Buna gereksinmeleri yoktu, oysa benim vardı. Bunu onlara verdiğimde ne yaptığımı bilmiyordum. Üstelik, babalarından çaldıkları keskinliğe hâlâ sahipler. Nagual haklıydı: kimse kaybının farkına varmadı, ama

ben kazandığım şeyin farkındaydım. Bu mağaradan dışarıya bakarken tüm düşlerimi askerler gibi sıraya dizilmişler gördüm. Dünya pasparıldak ve yepyeniydi. Bedenimin ve ruhumun ağırlığı uçup gitmişti ve ben gerçekten yepyeni bir varlığa kavuşmuştum."

"Keskinliğini çocuklarından nasıl aldığını biliyor musun?"

"Onlar benim çocuklarım değiller! Hiç çocuğum olmadı ki. Baksana bana."

La Gorda sürenerek mağaradan çıktı, eteklerini kaldırıp çıplak bedenini bana gösterdi. İnceliği ve güçlü kasları dikkat çekiciydi.

La Gorda ısrarla ona yaklaşıp onu incelememi istedi. Bedeni öyle yağsız ve sıkıydı ki, ola ki hiç çocuk doğurmamış olabileceği sonucuna vardım. Sağ bacağını yüksekçe bir kayaya dayayarak fercini gösterdi bana. Geçirdiği değişikliği bana kanıtlama gayretkeşliği öyle kuvvetliydi ki sinirimden gülmeye başladım. Bir doktor olmadığım için bilemeyeceğimi anlattım, ama doğru söylediğine emin olduğumu belirttim.

"Elbette doğru söylüyorum," dedi la Gorda sürünerek mağaraya girerken. "Bu rahimden bir şey çıkmış değil."

"Sol yanım keskinliğimi geri aldı," dedi. "Yapttığım tek şey gidip kızlarımı ziyaret etmek oldu. Bana alışabilmeleri için oraya dört beş kez gittim. Koskoca kızlardı, okula gidiyorlardı. Onları sevmemek için zorlanacağımı sanmıştım, ama Nagual zararı yok demişti, istersem onları sevebilirmişim. Ben de sevdim onları. Ama onları sevmek tıpkı bir yabancıyı sevmek gibiydi. Kararımı vermiştim, maksadımdan vazgeçemezdim. Nagual'ın bana anlattığı gibi öbür dünyaya hâlâ sağken girmek istiyordum. Bunu gerçekleştirebilmek için tinimin tüm keskinliğine gereksinmem var. Tamlığım gerek bana. Hiçbir şey beni o dünyadan döndüremez! Hiçbir şey!"

La Gorda meydan okurcasına bana bakmaktaydı.

"Şayet tamlığımı istiyorsan, senin ikisini de reddetmen lazım, hem seni boşaltan kadını hem de sevgini alınış olan küçük oğlanı. Kadını kolayca reddedebilirsin. Küçük oğlana gelince o başka. Senin o çocuğa olan yararsız sevginin seni o diyara girmekten men edecek kadar matah bir şey olduğunu mu sanıyorsun?"

Cevap veremedim. Ama bu konu üzerinde düşünmek istediğimden değil. Aklım son derece karışmıştı da ondan.

"Soledad, şayet Nagual'a girmek istiyorsa, keskinliğini Pablito'dan almak zorunda," diye sürdürdü. "Bunu yapmasına imkân var mı ki? Pablito, ne denli zayıf olursa olsun, bir büyücüdür. Ama Nagual, Soledad'a benzersiz bir fırsat verdiydi. Ona, biricik fırsatının sen onun evine girince geleceğini söyledi; sırf bu fırsat yüzünden bizim sadece öbür eve taşınmamıza neden olmakla kalmadı, üstelik sen arabanı ta kapısının önüne sürebilesin diye eve çıkan geçidi genişletmemezi sağladı. Soledad'a, kusursuz bir yaşam sürdürdüğü takdirde seni avlayabileceğini ve Nagual'm senin bedeninin içine bıraktığı erkin tümü olan olanca ışıltını emebileceğini anlattı. Bunu yapmak onun için zor olmayacaktı. Onun tüm başarısı seni bir çaresizlik anma sürüklemekti.

"Seni bir kez öldürdü mü, senin ışıltın onun erkini artıracak ve ardından Soledad bizim peşimize düşecekti. Bunu bir ben bilmekteydim. Lidia, Josefina ve Rosa onu çok severler. Ben sevmem. Onun emellerini biliyorum. Zamanla bizi teker teker eleyecekti, çünkü yitireceği bir şey yoktu ama kazanacağı şey çoktu. Nagual bana onun için başka bir çıkar yol olmadığını anlattıydı. Kızları bana emanet ederek, Soledad'ın seni öldürmesi ve bizim ışıltımızın peşine düşmesi durumunda ne yapmam gerektiğini anlattı. Benim kendimi kurtaracağımı ve üçünden birini de kurtarabileceğimi hesaplıyordu. Görüyorsun ya, Soledad hiç de kötü bir kadın değil, kusursuz bir savaşçının yapması gerekenleri yapıyor

sadece. Küçük kız kardeşler onu kendi analarından çok seviyorlar. Gerçek bir anne oldu o onlar için. Nagual'a göre, onu avantajlı kılan tek şey de buymuş. Her şeyi denedim ama küçük kız kardeşleri bir türlü ondan uzaklaştıramadım. Onun için, seni öldürmüş olsaydı, ona güvenen o üç masum kızdan en az ikisinin de hakkından gelecekti. Sen ortalıkta olmayınca Pablito bir hiç sayılır. Soledad onu bir böcek gibi eziverirdi. Sonra da tüm o tamlığı ve erkiyle oradaki dünyaya girmiş olurdu. Ben onun yerinde olsaydım ben de aynı şeyleri yapmak için didinirdim.

"Görüyorsun ya, onun için ya hepsi ya da hiçti. Sen ilk geldiğinde herkes gitmişti. Senin ve bazılarımızın sonu gelmiş gibiydi. Ama sonunda gördük ki onun için hiçti, kız kardeşler içinse bir fırsat belirmişti. Senin başardığını öğrenir öğrenmez, üç kıza da şimdi sıranın onlara geldiğini anlattım. Nagual onlara seni gafil avlamak için sabaha dek beklemelerini söylediydi. Sabahın senin için iyi bir zaman olmadığını söylediydi. Benim de uzakta kalmamı ve kız kardeşlerin işine karışmamamı buyurmuş, sadece onların ışıltılarını incitmeye çalıştığın takdirde gelmemi söylemişti."

"Onlar da mı öldüreceklerdi beni?"

"Tabii, evet. Sen onların ışıltılarının erkek yanısın. Onların tamlığı zaman zaman onların aleyhinedir. Nagual onları acımasızca yönetir ve onları dengeler, ama artık gittiğine göre kendilerini nasıl düzelteceklerini bilemiyorlar. Onlar bu iş için senin ışıltından yararlanabilirler."

"Ya sen, Gorda? Sen de mi beni öldürmek istiyorsun?"

"Sana benim farklı olduğumu söylediydim. Dengeliyim ben. Benim boşluğum, ki benim dezavantajımdı, artık benim avantajım haline geldi. Bir büyücü tamlığını kazanır kazanmaz dengesini bulur, her zaman tam olmuş olan bir büyücüyse bir parça çatlaktır. Genaro'nun bir parça çatlak olduğu gibi. Oysa Nagual dengeliydi, zira daha önce senin benim

gibi o da tam değildi, hatta senden benden daha beterdi. Üç oğluyla bir kızı varmış onun.

"Küçük kız kardeşler Genaro gibidirler, bir parça çatlak. Çoğu zaman da ölçüsüz şekilde teptiplidirler."

"Ya ben, Gorda? Benim de onların peşine düşmem lazım mı?"

"Yo. Sadece onlar senin ışıltını emip çekerek kârlı çıkabilirler. Sen hiç kimsenin ölümünden dolayı kârlı çıkmazsın. Nagual sende özel bir erk bırakmış, bir tür dengelilik, hiç birimizde olmayan bir şey."

"Onlar da öğrenemez mi o dengeliliği?"

"Elbet öğrenebilirler. Ama bunun küçük kız kardeşlerin yerine getirmesi gereken görevde bir alâkası yok ki. Onların görevi senin erkini çalmak. Bunun için öylesine birleştiler ki artık tek bir varlık haline geldiler. Seni bir bardak meşrubat gibi yudumlamak için eğittiler kendilerini. Nagual onları aldatıcılık konusunda üstad kıldı, özellikle Josefina'yı. Eşi bulunmaz bir gösteri sergilemişti hani. Onların sanatı yanında Soledad'ın girişimi çocuk oyunu gibi kalır. Yontulmamış bir kadındır o. Küçük kız kardeşlerse gerçek büyücülerdir. Onlardan ikisi senin güvenini kazandı, üçüncüsüyse seni öyle bir sarstı ki, çaresiz kalakaldım. Hepsi de ellerindeki kartları mükemmel oynadılar. Sen de onların oyununa geldin ve az kalsın partiyi kaybediyordun. Ama bir hata yaptılar, evvelsi gece sen Rosa'nın ışıltısını incittin ve sağalttın, bu da onu ürkekleştirdi. Şayet sinirlenip de senin yan tarafını öyle şiddetli bir şekilde ısırmış olmasaydı, ola ki sen şimdi burada olmayacaksın. Kapıdan her şeyi gördüydüm ben. Sen onları tam yok edecektin ki, ben içeriye giriverdim."

"Ama onları yok etmek için ne yapacaktım ki?"

"Ben ne bileyim? Sen değilim ki ben."

"Yani sen beni ne yaparken görmüştün?"

"Çiftinin senin içinden çıkmakta olduğunu gördüydüm."

"Nasıl bir şeydi çiftim?"

"Sana benziyordu, başka nasıl olsun? Ama çok büyüktü, ürkütücüydü. Senin çiftin onları öldürecekti. Onun için ben içeriye girip bunu önledim. Seni sakinleştirebilmek için tüm erkimi kullandım. Kız kardeşlerin bir yardımı olmadı. Onlar şaşırmış vaziyettelerdi. Sense öyle öfkeli ve korkunçtun ki. Önümüzde iki kez renk değiştirdiydin. Bir keresinde rengin öyle hiddetliydi ki, beni de öldüreceğinden korktum."

"Ne renkteydi, Gorda?"

"Beyaz, başka ne olsun ki? Çift beyazdır, sarımsı beyaz, güneş gibi."

La Gorda'ya baktım. Bu benzetiş benim için çok yeniydi.

"Evet," diye sürdürdü, "güneşin parçalayırız biz. O yüzdendir ışıltılı varlıklar olmamız. Ama o ışıltı çok zayıf olduğundan, bizim gözlerimiz onu göremez. Yalnızca bir büyücünün gözleri *görebilir* onu, o da yaşam boyunca süren çabalardan sonra."

La Gorda'nın açıklamaları bende büyük bir şaşkınlık yaratmıştı. En isabetli soruyu sorabilmek amacıyla zihnimi toparlamaya çalıştım.

"Nagual sana güneşe ilişkin bir şeyler anlattı mı hiç?" diye sordum.

"Evet. Hepimiz güneş gibiyizdir, ama çok, çok soluk. Bizim ışığımız çok zayıftır, ama gene de ışıktır işte."

"Ama, acaba güneşin Nagual olduğunu söylemiş miydi?" diye dayattım derin bir merakla.

La Gorda yanıt vermedi. Dudaklarından bir dizi istençsiz sesler döküldü. Belli ki sorumu nasıl yanıtlaması gerektiğini düşünmekteydi. Yazmaya hazır, bekliyordum. Uzun bir sessizlikten sonra la Gorda sürünerek mağaradan çıktı.

"Sana o soluk ışığımı göstereyim," dedi kayıtsız bir tonla.

Mağaranın önündeki daracık dere çukurunun ortasına doğru ilerleyerek çömeldi. Bulunduğum yerden onun ne

yaptığını göremiyordum, o nedenle ben de mağaradan dışarıya çıktım. La Gorda'nın üç dört metre kadar önünde durdum. O çömelmiş durumdayken ellerini eteğinin altına soktu. Birden ayağa kalktı. Ellerini gevşekçe yumruk etmişti; sonra ellerini başının üzerine kaldırarak parmaklarını açıverdi. Hızlı bir patlama sesi işittim ve la Gorda'nın parmaklarından kıvılcımlar çıktığı gördüm. Sonra ellerini yeniden yumruk etti ve hızla yeniden açınça bu kez daha iri kıvılcımlar yayılmaya başladı. La Gorda bir kez daha çömelip ellerini eteğinin altına soktu. Kasıklarından bir şey çekiyora benziyordu. Ellerini başının üzerine her kaldırışında kıvılcımlar parmaklarından havaya doğru uçuştu, sonra parmaklarından upuzun ışıltılı lifler havaya doğru aktı. İyice kararmış olan havada akan lifleri görebilmek için başımı arkaya doğru yatırdım. Bunlar uzun, ipince ve kırmızımtırak ışık telcikleriydi. Bir süre sonra soldular ve yok oldular.

La Gorda yeniden çömeldi ve parmaklarını açtığı zaman onlardan son kerte hayret verici ışıklar yayılmaya başladı. Gökyüzü kalın ışık huzmeleriyle dolmuştu. Büyüleyici bir manzaraydı bu. Kendimden geçmiştim; gözlerimi onlardan ayıramıyordum. La Gorda'ya dikkat ettiğim yoktu. Sadece ışıklara bakıyordum. Ansızın işittiğim bir çığlık sesi, gözlerimi La Gorda'ya çevirmeme neden oldu—o anda kadın kendi yarattığı o ışık çizilerinden birini yakaladığı gibi döne döne vadinin ta tepesine uçup gitti. Göğe karşı koskoca, kapkara bir gölge gibi orada bir süre salındı, ardından karnındaki bir merdivenden inermişçesine kesik kesik hareketler ya da sıçrayışlarla vadi çukurunun içine indi.

Birden onu üzerimde dururken gördüm. Kıç üstü düşmüş oludğumun farkına varmamıştım. Ayağa kalktım. La Gorda terden sırılsıklam olmuştu, nefes nefese soluk almaya çalışıyordu. Uzun süre konuşamadı. Olduğu yerde koşar adımlarla saymaya başladı. Ona dokunmaya cesaret edemiyordum. Sonunda yeterince sakinleşmiş olacak ki sürüne sürüne mağaraya girdi. Birkaç dakika kadar dinlendi.

Hareketleri öyle süratli olmuştu ki olup bitenleri değerlendirebilecek zaman bulamamıştım. La Gorda'nın gösterisi sırasında, göbeğimin hemen alt tarafında dayanılmaz, kaşıntıya benzer bir ağrı duymuştum. Ben herhangi bir hareket yapmamıştım ama gene de onun gibi nefes nefeseydim.

"Randevumuza gitme zamanı geldi sanırım," dedi la Gorda soluğunu tutarak. "Benim uçuşum ikimizi de açtı. Sen benim uçuşumu kendi karnında hissetttin; bu senin açık olduğunu ve dört kuvveti karşılamaya hazır bulunduğunu gösterir."

"Neymiş o dört kuvvet Allah aşkına?"

"Nagual ile Genaro'nun dostları. Onları gördüydün sen. Tüyler ürperticidirler. Şimdi onlar Nagual ile Genaro'nun sukabağı mataralarından çıkıp serbest dolaşıyorlar. Geçen gece Soledad'ın evindeyken onlardan birini işitmiştin. Seni bekliyor onlar. Gün kararınca artık kaplarına sığamaz olurlar. Hatta onlardan biri gündüz vakti senin peşine düşmüştü Soledad'ın orada. O dostlar şimdi sana ve bana aittirler. İkisini ben alacağım ikisini de sen. Ama hangileri bilmiyorum. Nasıl alacağımızı da bilmiyorum, gel gör. Nagual bana sadece senin de benim de onlarla kendi kendimize başa çıkmamız gerekeceğini anlattıydı."

"Dur, dur!" diye bağırdım.

La Gorda konuşmama izin vermedi. Eliyle nazikçe ağzımı kapadı. Hissettiğim dehşet yüzünden midem sancılandı. Geçmişte, don Juan ile don Genaro'nun dostları olduklarını söyledikleri birtakım açıklayamadığım olaylarla karşılaşmışlığım vardı. Dördü birden geliyordu ve bu varlıkların hepsi de bu dünyadaki başka her şey gibi gerçekti. Onların ortaya çıkışı öylesine yabansıydı ki, onları her duyumsayışımda tanımsız korkulara kapılıyordum. İlk karşılaştığım dost don Juan'ındı; kapkara, diktörtgen şeklinde, iki buçuk üç metre yüksekliğinde ve bir buçuk metre kadar eninde bir kütleydi. Dev bir kayanın ezici ağırlığıyla deviniyor, devasa körükleri

anımsatırcasına soluyordu. Onunla hep geceleyin karşılaşmıştım. Ekseni bir köşesinden ötekine değişerek yürüyen bir kapı izlenimi bırakmıştı bende.

Karşılaştığım ikinci dost don Genaro'nundu. Upuzun suratlı, saçsız kafalı, olağanüstü uzun boylu, dudakları kapkalm, gözkapakları sarkık, ipiri gözlü ışık saçan bir adamdı. Hep upuzun, çırpı gibi bacaklarına çok kısa gelen pantolanlar giyerdi.

O iki dostu ben don Juan ve don Genaro'yla birlikte olduğum sıralar birkaç kez görmüştüm. Onların görüntüsü ussallığımla sezgilerim arasında bağdaşması olanaksız bir bölünmeye neden olurdu. Bir taraftan, cereyan etmekte olan şeyin gerçekten meydana geldiğine ilişkin hiçbir ussal dayanak bulamıyor, öte taraftan, sezgilediğim şeylerin gerçekliğini elimine edebilecek herhangi bir neden de bulamıyordum.

Onlar hep don Juan'la don Genaro'nun yakınlarda bir yerde oldukları sırada ortaya çıkmış oldukları için, ben onları bu iki insanın benim kolayca etiklenebilen kişiliğim üzerindeki güçlü etkisinin ürünleri olarak değerlendiriyordum. Benim anlayışıma göre bu ya böyleydi, ya da don Juan ile don Genaro ellerinde dostları olduklarını söyledileri ve kendilerini bana o tüyler ürpertici varlıklar şeklinde gösteren birtakım güçler tutmaktaydılar.

Dostların bir özelliği de benim onları inceden inceye tetkik etmeme asla izin vermemeleriydi. Çeşitli zamanlarda tüm dikkatimi onların üzerinde odaklamaya çalışmıştım, ama her defasında başım dönmüş ve dikkatim dağılmıştı.

Öbür iki dost daha da kaypaktı. Onları sadece bir kez görmüştüm, biri parlak sarı gözlü dev gibi siyah bir jaguardı, ötekiyse aç gözlü, koskoca bir çakal. Bu iki canavar son derece saldırgan ve karşı koyulması imkânsız varlıklardı. Jaguar don Genaro'ya, çakal da don Juan'a aitti.

La Gorda mağaradan dışarıya çıktı. Ben de onu izledim. Önümden yürümeye başladı. Dere çukurundan çıkıp uzun,

kayalık bir düzlüğe ulaştık. La Gorda durarak benim ilerlememi istedi. Ona, şayet benim kılavuzluk yapmamı istiyorsa doğruca arabaya gideceğimi söyledim. Başıyla beni onaylayarak bana tutundu. Onun nemli cildini hissedebiliyordum. Aşırı heyecanlıymış gibi görünüyordu. Arabamı bıraktığım yere belki de iki mil kadar vardı, üstelik oraya ulaşmak için o ıssız, kayalık düzlüğü geçmemiz gerekiyordu. Don Juan bana, düzlüğün doğu cephesindeki dağlara epey yakın kimi dev kayaların arasındaki gizli bir patikayı göstermişti. O patikaya doğru yöneldim. Bilinmeyen bir iti beni o tarafa doğru götürüyordu; aksi takdirde oraya gelirken izlemiş olduğumuz düzlükteki patikadan dönmüş olacaktık.

La Gorda korkunç bir şey sezgilemiş gibi durdu. Bana sarıldı. Gözlerinde korku vardı.

"Bu yol doğru mu?" diye sordum.

Yanıt vermedi. Şalını çekerek büke büke uzun bir giysi gibi görünmesini sağladı. Onunla belimi sardı ve uçlarını çevirerek kendisine doladı. Sonra uçlarını düğümleyerek ikimizi sekiz rakamına benzeyen bir şeritle bağlamış oldu.

"Bunu niye yaptın ki?" diye sordum.

La Gorda başını salladı. Dişlerini çatırdattı ama bir kelime dahi söyleyemedi. Korkusu sınırsızdı. Yürüyelim diye beni itip duruyordu. Benim kendimin ödü ne diye patlamıyor diye düşünmekteydim. Patika yükseldikçe yürümek daha da zorlaşıyordu. Nefes nefeseydim, ağzımdan solumak zorundaydım. Dev kayaların şekillerini görebiliyordum. Aysız bir geceydi ama gökyüzü öyle açıktı ki kayaların karaltılarını çıkarmak mümkün oluyordu. La Gorda'nın da zorlukla soluduğunu işitebiliyordum.

Biraz durup dinlenmek istedim, ama la Gorda beni hafifçe iterek başını olumsuzcasına salladı. Gerilimi gevşetmek amacıyla bir şaka yapayım diye geçiriyordum ki birden tuhaf bir darbe sesi işittim. Başım istemeksizin sağa doğru kaydı ve sol kulağımla ortalığı dinledim. Bir an soluk alıp vermeyi

kesmiştim, o sırada la Gorda'yla benim dışımızda birisinin yüksek sesle solumakta olduğunu net bir şekilde işittim. Bunu la Gorda'ya söylemeden önce emin olmak amacıyla yeniden dinledim. Hiç kuşku yoktu ki o devasa şey kayaların arasındaydı. İkimiz ilerlerken ve ben ona soluğunu tutmasını imlerken elimle la Gorda'nın ağzını kapadım. O devasa şeklin çok yakınımızda olduğunu biliyordum. Elinden geldiğince ses çıkarmadan kaymakta olduğu belliydi. Yumuşak bir şekilde soluyordu.

La Gorda birden silkindi. Yere çömelerek belime doladığı şalıyla beni de yere doğru çekti. Ellerini eteğinin içine soktu ve bir süre sonra ayağa kalktı; ellerini kenetlemişti, sonra parmaklarını şaklatmaya başlayınca art arda bir dizi kıvılcım yağmuru akıtmaya başladı.

"Ellerine işe," diye fısıldadı la Gorda kısılmış çenelerinin arasından.

"Ne?" dedim, ne yapmamı istediğini anlamadığımdan.

La Gorda artan bir telaşla buyruğunu üç dört kez yineledi. Benden ne yapmamı istediğini anlamamış olduğumu kavramış olacak ki, kendisi yeniden çömelerek ellerine işemekte olduğunu bana gösterdi. La Gorda'nın çişi kırmızımtırak kıvılcımlar gibi uçuşurken afallaşımçasına ona bakakaldım.

Aklım başımdan gitmişti. Hangisi daha sürükleyiciydi, la Gorda'nın sidiğiyle oluşturduğu görüntü mü, yoksa yaklaşan varlığın hırıltısı mı, bilemiyordum. Dikkatimi hangi noktaya odaklamam gerektiğine karar veremiyordum; ikisi de büyüleyiciydi.

"Çabuk ol! Ellerine işe," diye fısıldadı la Gorda dişlerinin arasından.

Onu duydum ama dikkatim dağılmıştı. La Gorda, yalvaran bir sesle, çıkartacağım kıvılcımların yaratığın geri çekilmesine yol açacağını ekledi. İnlemeye başladı ve ben de ken-

dimi çok çaresiz hissettim. Tüm bedenimle yaklaşmakta olan varlığı duymakla kalmıyor, onu hissedebiliyordum da. Ellerime işemeye çalıştım ama faydasızdı. Gereğinden fazla sıkıntılı ve tedirgindim. La Gorda'nın tedirginliği beni öylesine etkilemişti ki tüm çabamla ellerime işemeye uğraşıyordum. Sonunda başardım. Ellerimi üç dört kez birbirine sürttüm ama etrafa hiçbir şey yayılmıyordu.

"Tekrar yap!" dedi la Gorda. "Kıvılcımları çıkartmak biraz zaman alır."

Ona bütün sidiğimi boşalttığımı söyledim. Gözlerinde şimdiye kadar gördüğüm en çaresiz bakış belirdi.

Tam bu anda, dev gibi, üçgen şeklinde bir şeyin bize doğru yaklaştığını gördüm. Her nasılsa bana pek de zarar verici bir şeymiş gibi görünmedi ama, la Gorda korkudan bayılmak üzereydi.

Aniden şalını çözdü ve arkamda duran bir kayanın üzerine sıçradı, sonra beni arkamdan kucaklayarak çenesini başıma dayadı. Omuzlarıma çıkmıştı. Bu şekilde birleşmemizden hemen sonra, bize doğru ilerleyen şey durdu. Aşağı yukarı yirmi beş adım ötede hırıltılar çıkartarak duruyordu.

İçimde bir yerlerde büyük bir gerginlik hissettim. Bir süre sonra, eğer o şekilde durmayı sürdürürsek tüm enerjimizi tüketeceğimizden ve bize yaklaşan her neyse, ona av olacağımızdan adım gibi emindim.

La Gorda'ya hayatımızı kurtarmak için kaçmamız gerektiğini söyledim. "Hayır" anlamında başını salladı. Gücünü ve güvenini yeniden kazanmış gibi görünüyordu. Sonra, başımızı kollarımızın arasına gömüp bacaklarımızı karnımıza doğru çekerek oturmamız gerektiğini söyledi. O zaman, yıllar önce don Juan'ın, bir gece Kuzey Mexico'daki ıssız bir bölgede, duyularıma yabancı gelen ama aynı zamanda da gerçek olarak algıladığım bir şeyin etkisi altına girdiğimde beni böyle oturttuğunu hatırladım. Don Juan bana kaçmanın yararsız olduğunu, yapılabilecek tek şeyin o noktada ka-

lıp tıpkı la Gorda'nın gösterdiği şekilde oturmak olduğunu söylemişti.

Tam eğilmek üzereyken ini terk etmekle korkunç bir hata yaptığımızı anladım. Ne pahasına olursa olsun oraya geri dönmeliydik.

La Gorda'nın şalını omuzlarıma, kollarımın altına doladım. Ona başımın üzerindeki çıkıntılara tutunarak omuzlarıma tırmanmasını, orada ayakta durmasını, şalın iki ucundan tutarak kendini dengelemesini ve uçları düğümleyerek şalı bir koşum takımı gibi kullanmasını söyledim. Yıllar önce don Juan, yabansı olaylarla karşı karşıya geldiğimizde, tıpkı bu üçgen şeklinde yaratıkla karşılaşmamız gibi, onlara yabansı hareketlerle karşı durmamız gerektiğini söylemişti. Bir keresinde konuşan bir geyikle karşılaştığını ve bunun sonucunda amuda kalkarak hayatta kalmayı başardığını, böyle bir karşılaşmanın üzerinde yarattığı gerginliği attığını anlatmıştı.

Benim düşüncem bu üçgen şekilli şeyin etrafında dönüp la Gorda omuzlarımdayken ine doğru yürümekti.

İne dönmenin asla mümkün olmadığını fısıldadı la Gorda. Nagual ona orada kalmaması gerektiğini söylemişti. Şalı onun tutabileceği gibi ayarlarken ine girdiğimiz andan itibaren güvenlikte olacağımızdan tüm benliğimle emin olduğum konusunda diretttim. O da bunun doğru olduğunu, ama bunun, ancak etrafımızda dolaşan güçleri kontrol edebilecek şansımız olduğunda geçerli olabileceğini söyledi. Don Juan'ın ve don Genaro'nun kuşaklarından sarktığını gördüğüm o mataralar gibi bir şeye, bir koruyucuya gereksinimimiz vardı.

Ayakkabılarını çıkardı, omuzlarıma tırmanıp orada durdu. Onu bacaklarından tuttum. Şalı çektikçe koltuk altlarımın gerildiğini hissediyordum. Dengesini kazanana dek bekledim. Sırtımda yetmiş beş kiloluk bir ağırlığı taşıyarak gece karanlığında yürümek o kadar da kolay değildi. Çok ağır

ilerliyordum. Yirmi üç adımdan sonra onu yere indirmek zorunda kaldım. Omuz başlarımdaki ağrı dayanılmazdı. Çok ince olmasına rağmen neredeyse bel kemiğimi kıracağını söyledim ona.

İşin ilginç yanı üçgen nesne ortadan kaybolmuştu. Planımız işe yaramıştı. La Gorda bir süre dinlenmem için beni omuzlarında taşımayı önerdi. Bu fikri saçma buldum, benim kilom onun ufak bedeninin taşıyabileceğinden çok daha fazlaydı. Bir süre yürümeye ve olacakları görmeye karar verdik.

Bir ölüm sessizliği hakimdi aramızda. Birbirimize dayanarak bir süre yavaşça yürüdük. Henüz biraz ilerlemiştik ki yeniden o yabansı, yumuşak, bir kedinin tıslamasına benzeyen soluk alma sesini duymaya başladım. La Gorda'ya tekrar omuzlarıma çıkması için yardım ettim ve böylece bir on adım daha ilerledik.

Eğer buradan kurtulmak istiyorsak bu alışılmadık hareketi bir taktik şeklinde sürdürmemiz gerektiğini biliyordum. La Gorda'nın omuzlarımda durmasından başka bir yabansı hareket bulmaya çalışıyordum ki la Gorda uzun elbisesini çıkarıverdi. Bir tek hareketle çıplak kalmıştı. Bir çatırtı duydum; ayağa kalkmış, kısa boylu çalılardan kopardığı bir dalı elinde tutuyordu. Şalını eyer görevi görmesi için omzuma ve belime doladı, atçılık oynayan çocuklar gibi bacaklarını belime dolayıp sırtıma oturdu. Sonra kopardığı dalı elbisesinin içine sokup havaya kaldırdı. Elindeki dalı sallayarak elbiseyi yabansı bir biçimde zıplatıyordu. Bütün bunlara bir de acayip bir baykuş bağırışına benzeyen ıslığı ekledi.

Sekiz, on metre sonra aynı seslerin arkamızdan ve yan taraflarımızdan geldiğini duydum. La Gorda bir başka kuş bağırışını öykünmeye başladı, bu ses de tavus kuşunun çıkardığı keskin sesin aynısıydı. Birkaç dakika sonra aynı türden bağırışlar her yanımızdan gelmeye başladı.

Yıllar önce don Juan'la, bu kuş bağırışlarına karşılık verilmesi olayının benzerini yaşamıştım. O zaman, bu sesleri

don Juan'ın çıkardığını ya da onunla çok yakın ilişkide bulunan birinin, örneğin don Genaro'nun, içime ölçülemeyecek denli, zifiri karanlıkta bile sendelemeden koşmama imkân verecek denli büyük bir korku salması için don Juan'a yardım etmiş olabileceğini düşünmüştüm. Don Juan bu koşma edimine erk tırısı adını vermişti.

La Gorda'ya erk tırısı bilip bilmediğini sordum. Bildiğini söyledi. Bunu başarabileceğimden pek emin olmasam da deneyeceğimizi söyledim. La Gorda bu işin ne yeri ne de zamanı olmadığını söyleyerek eliyle hemen önümüzü imledi. Zaten baştan beri hızla atan kalbim, göğsümün içinde deli gibi çarpmaya başladı. Tam ilerimizde, belki de birkaç metre ötemizde, patikanın üstünde don Genaro'nun dostlarından biri duruyordu. Kor gibi yanan, uzun yüzlü ve kel kafalı bir adamdı. Oracıkta donup kaldım. La Gorda'nın sanki uzaklardan geliyormuş hissini veren çığlığını duydum. Aklını kaybetmiş gibi yumruklarıyla iki yanıma vurdu. Hareketi adam üzerindeki odaklanmamı bozdu. Başımı önce sola sonra sağa döndürdü. Sol tarafımda, ışıltılar saçan sarı gözleriyle dev bir kedinin kara bedeni neredeyse bana değecek kadar yakınımda duruyordu. Sağımda fosforlu ışıklar yayan bir çakal gördüm. Arkamızda ise, neredeyse la Gorda'nın sırtına değecek biçimde o üçgen nesne duruyordu.

Adam başını bize döndürdü ve patika üzerinde ilerlemeye başladı. La Gorda bağırıp ağlıyormuş gibi sesler çıkarmayı sürdürüyordu. Üçgen şekilli nesne onu arkasından yakalamak üzereydi. Onun o yerleri sarsan adımlarını duyabiliyordum. Adım atarken çıkardığı ses çevremizdeki tepelerde yankılanıyordu. Soğuk nefesini ensemde hissediyordum. La Gorda'nın neredeyse çıldırmak üzere olduğunu biliyordum. Ben de aynı durumdaydım. Kedi ve çakal neredeyse bacaklarıma sürtüneceklerdi. Hırlamaları, homurtuları daha yüksek sesle gelmeye başlamıştı. Tam o anda, don Juan'ın bana öğretmiş olduğu bir sesi çıkartmak için anlamsız bir dürtü

hissettim içinde. Dostlar çıkardığım sese yanıt verdiler. Aklımı kaybetmişçesine sürekli bu sesi çıkartıyordum ve onlar da bana yanıt veriyorlardı. Gerginlik biraz olsun azalmıştı ve biz yola erişmeden hemen önce belki de olabilecek en garip sahnenin içinde yer alıyordum. La Gorda atçılık oynar gibi hareketler yapıyor, hiçbir şey olmamış gibi elbisesini başının üzerinde neşeyle döndürüyor, bu döndürüşlerini çıkardığım seslerle aynı ritimde yapıyor, bir yandan da öteki dünyadan gelen dört yaratık bizimle aynı hızla hareket edip etrafımızı yavaş yavaş kuşatırken çıkardığım seslere yanıt veriyorlardı.

Böylelikle yola vardık. Ama ben gitmek istemiyordum. Sanki bir şey eksik kalmış gibiydi. Sırtımda la Gorda ile öylece hareketsiz durdum ve don Juan'm bana öğrettiği gibi çok özel bir yöntemle bir ses çıkarmaya başladım. Bunun güveleri çağırma sesi olduğunu söylemişti don Juan. Bu sesi çıkarmak için sol elin iç kısmı ve dudaklar kullanılmalıydı.

Bu sesi çıkardıktan sonra her şey bir sükûnet havasına bürünmüş gibi geldi bana. Dört varlık da beni yanıtladı ve onlar bunu yaparken ben hangilerinin bana uygun olduğunu anlamış bulunuyordum.

Sonra arabaya doğru yürüyerek la Gorda'ya sırtımdan inip arabanın şoför koltuğuna binmesi için yardım ettim, ardından onu yan tarafa ittim. Tam bir sessizlik içinde yol alıyorduk. Bir şey bir yerlerime dokunmuştu ve düşüncelerim tümüyle değişmişti.

La Gorda, kendi evi yerine don Genaro'nun evine gitmemizi önerdi. Benigno, Nestor ve Pablito'nun orada yaşadıklarını ama o sıra kasaba dışında olduklarını söyledi. Önerisi hoşuma gitmişti.

Eve girer girmez la Gorda bir lamba yaktı. Ev, don Genaro'yu son ziyaret edişimdeki gibiydi. Yere oturduk. Bir sıra çekip üzerine yazı takımımı yerleştirdim. Yorgun değildim, yazmak istiyordum ama bunu yapamıyordum bir türlü. Kesinlikle yazı yazamıyordum.

"Nagual dostlara ilişkin ne söyledi sana?" diye sordum.

Sorumla onu hazırlıksız yakalanış gibiydim. Ne yanıt vereceğini bilemedi.

"Düşünemiyorum," dedi sonunda.

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamış gibiydi. Bir öne bir arkaya sallanıp duruyordu.

Burnunun ucunda ve üst dudağında ufak ter damlacıkları oluşmuştu.

Aniden elimden tutup çekerek beni evin dışına çıkardı. Beni derenin kenarına götürerek kusmaya başladı.

Benim de midem bulanmaya başladı. Dostların çekiminin çok güçlü olduğunu ve bundan kurtulmak için benim de kendimi kusmaya zorlamam gerektiğini söyledi. Daha fazla açıklama bekleyerek ona baktım. Bir çocuğa bakan hemşirenin kendinden emin hareketleriyle başımı ellerinin arasına alıp parmağını boğazıma soktu ve sonunda beni kusturdu. İnsanların midelerinin çevresinde çok ince bir çeper bulunduğunu, bu çeperin etrafımızdaki her şeyin çekimine kapıldığını açıkladı. Çekim çok güçlü olduğunda, tıpkı dostlarla karşılaşıldığı zaman, hatta erke sahip insanlarla karşılaşıldığı zaman olduğu gibi, bu çeper altüst olur, renk değiştirir, hatta tamamen yok olurmuş. Böyle durumlarda insanın yapabileceği tek şey yalnızca kusmaktan ibaretmiş.

Kendimi daha iyi hissediyordum ama hâlâ kendimde değildim. Bir yorgunluk hissi, gözlerimin çevresinde de bir ağırlık hissi duyuyordum. Eve geri döndük. Kapıya geldiğimizde la Gorda bir köpek gibi havayı kokladı ve hangi dostların benimkiler olduğunu bildiğini söyledi. Normal olarak kast etmek istediği şeyden başka bir anlama gelmeyen ya da benim öyle anladığım sözleri, üzerimde düşüncelerimin birden ortaya çıkmasını sağlayan bir psikoterapi etkisi yaptı. İçimde bir düşünce patlaması oldu. Birdenbire her zamanki zihinsel uğraşlarım ortaya gıktı. Sanki sözcüklerin enerjileri varmış gibi yerden yükseldiğimi hissettim.

Aklıma ilk gelen şey, her zaman şüphelendiğim ama kendime bile itiraf edemediğim şey dostların gerçek varlıklar olduklarıydı. Onları görmüş, varlıklarını hissetmiş ve onlarla iletişim kurmuştum. Kendimi çok zinde hissediyordum. La Gorda'ya sarılıp ona zihinsel ikilemimin zorluğunu anlatmaya koyuldum. Dostları don Juan'ın ya da don Genaro'nun yardımı olmaksızın görmüştüm ve bu hayatımdaki en önemli değişiklikti. La Gorda'ya bir keresinde don Juan'a dostlardan birini gördüğümü söylediğimde bana gülüp kendimi çok ciddiye almamam, gördüklerimi göz ardı etmem gerektiğini belirtmişti.

Sanrılandığıma inanmak istemiyordum, ama dostların var olduğuna inanmak da istemiyordum. Ussal birikimim buna razı gelmiyordu. Aradaki boşluğu bir türlü dolduramıyordum. Ancak, bu kez, her şey çok farklıydı, bu dünyaya yabancı olmayan, ama başka bir dünyadan gelen gerçek varlıkların çevremde olduğu düşüncesine dayanamıyordum. La Gorda'ya, yarı şaka, deli olmak için her şeyimi verebileceğimi söyledim. Bu beni, dünya görüşümün değişmesinden duyduğum ezici sorumluluk duygusundan kurtarırdı biraz olsun. İşin komik yanı, dünya görüşümü değiştirmek için, zihinsel olarak yani, daha fazla istekli olamazdım. Ama bu yeterli değildi. Hiç yeterli olmamıştı zaten. Bu başından beri benim aşılamaz engelim, öldürücü çatlağım olmuştu. Yarı ikna olmuş bir şekilde don Juan'ın dünyasında oyalanmak, bir yarı-büyücü olmak istiyordum. Bütün çabalarım, akademi üyelerinin sabah sekizden akşam beşe kadar yaptıkları ve sonra eve tamamen yorgun bir halde döndükleri gibi, mantığıma karşı anlamsız bir savaş vermekten ibaretti. Don Juan bazen şaka olsun diye, dünyayı en güzel ve en aydın hale getirmek için tasarılar yaptıktan sonra, akademisyenin tüm bu tasarıları unutmak için saat beşte evine gittiğini söylerdi.

La Gorda bize yemek hazırlarken ben de hevesle not tutuyordum. Yemek yedikten sonra kendimi çok daha rahatla-

mış hissettim. La Gorda da çok neşeliydi. Tıpkı don Genaro'nun yaptığı gibi yazı yazışımı taklit ederek maskaralıklar yaptı.

"Dostlar hakkında ne biliyorsun, la Gorda?" diye sordum.

"Yalnızca Nagual'in bana söylediklerini," diye yanıt verdi. "Bir büyücünün denetim altına almayı öğrendiği güçler olduğunu söylemişti bana. Onun ve don Genaro'nun, sukabaklarının içinde ikişer tane dostu vardı."

"Onları nasıl tutuyorlardı sukabaklarının içinde?"

"Kim bilir. Nagual, dostların saldırısından kurtulursak kendimize mükemmel bir sukabağı bulmamızı tembihlemişti. Bu sukabağı sol elin başparmağı büyüklüğünde olmalıymış. Nagual'in sukabağı da bu büyüklükteymiş."

"Sen hiç gördün mü bu sukabağını?"

"Hayır. Hiç görmedim. Nagual böyle bir sukabağının insanların dünyasında bulunmadığını söylemişti. Kemerlerinden sarkan küçük bir çıkın olarak görüyorsun onu. Ama bilinçli olarak baktığında hiçbir şey göremiyorsun."

"Sukabağı bulunduktan sonra büyük bir titizlikle saklanmalı. Büyücüler genellikle bu tür kabakları ormanlardaki sarılgan bitkilerin üzerinde bulurlar. Sonra üst kısımlarını düzeltip cilalarlar. Büyücü sukabağını bulduktan sonra onu dostlara sunmalı ve onları sukabağının içinde yaşamaya davet etmelidir. Eğer dostlar kabul ederlersc sukabağı insanlar dünyasında görünmez olur ve dostlar büyücünün yardımcısı olurlar. Nagual ve Genaro yapılmasını istedikleri her şcyi dostlarına yaptırabilirlerdi. Yani kendi yapamadıkları şeyleri. Örneğin, beni kovalayacak bir rüzgâr yollamak ya da Lidia'nın bluzunun içine o tavuğun girmesini sağlamak gibi şeyler."

Kapının dışında, yabansı, uzun bir hırıltı duydum. İki gün önce doña Solcdad'ın evinde duymuş olduğum hırıltının aynısıydı. Bu kez onun jaguar olduğunu biliyordum. Ses beni

korkutmuyordu. Aslında la Gorda beni durdurmasaydı onu görmek için dışarı çıkardım.

"Daha tam değilsin," dedi. "Yalnız dışarı çıkmaya kalkarsan seni afiyetle yerler. Özellikle de dışarda sinsi sinsi dolaşan o cüretkâr olanı."

"Bedenimin güvende olduğunu hissediyorum," diye karşı çıktım.

Sırtımı sıvazladı ve beni yazı yazdığım sıraya doğru çekti.

"Daha tam bir büyücü sayılmazsın," dedi. "Şu anda karnının tam ortasında kocaman bir yama var ve dostlar o yamayı yerinden söküp alabilirler. Dostların şakası olmaz."

"Peki, bir dost sana bu şekilde yaklaştığında ne yapman gerekir?"

"Onlarla pek ilgilenmiyorum. Nagual bana dengeli olmayı, bir şeye çok büyük bir hevesle atılmamayı öğretti. Örneğin, bu gece, bir sukabağın olursa ve onu eğitebilirsen sana hangi dostların geleceğini anladım. Sen onlara sahip olmak için hevesli olabilirsin. Ben değilim. Büyük olasılıkla bir dost edinemeyeceğim. Başının belasıdır onlar insanın."

"Niçin?"

"Çünkü onlar insanın sıfırı tüketmesine neden olan güçlerdir. Nagual insanın amacı ve özgürlüğü dışında bir şeye sahip olmamasının daha iyi olduğunu söylemişti. Bir gün sen tam olduğunda, belki de dostları yanımızda tutmak isteyip istemediğimize karar vermek zorunda kalacağız."

Ben de la Gorda'ya, jaguarda küstah bir tavır olmasına rağmen onu beğendiğimi söyledim.

Gözlerini üzerime dikti. Bakışlarında bir şaşkınlık ve hayranlık vardı.

"Ondan gerçekten hoşlandım," dedim.

"Ne gördüğünü anlat bana," dedi la Gorda.

O anda birdenbire, kendiliğimden onun da benimle aynı şeyleri görmüş olduğunu varsaydığımı fark ettim. Onları gördüğüm şekilleriyle, dört dostu da ayrıntılı olarak betimledim. Aşırı bir dikkatle dinledi, anlattıklarımdan büyülenmiş bir hali vardı.

"Dostların belli bir biçimleri yoktur," dedi ben bitirince. "Onlar birer varlıktır, tıpkı rüzgâr ya da alev gibi. Bu gece ilk gördüğümüz dost, bedenime girmeye çalışan bir siyahlıktı. Bağırıp durmamın nedeni buydu. Bacaklarıma eriştiğini hissedebiliyordum. Diğerleriyse yalnızca renklerdi. Ama o denli güçlü bir parlaklık saçıyorlardı ki patikanın çevresi sanki gündüzmüş gibi aydınlıktı."

Söyledikleri beni şaşkınlığa düşürdü. Yıllarca sürdürdüğüm mücadeleden ve asıl önemlisi, dün gece onlarla yüz yüze gelmemizden sonra, sonunda dostların belli bir biçimleri ve herkesin duyuları tarafından aynı şekilde algılanabilecek bir yapıları olduğunu kabul etmiştim.

La Gorda'ya, onların belli bir biçimleri olan yaratıklar olduklarını çoktan notlarımın arasına eklemiş olduğumu söyledim şaka yollu.

"Ne yapacağım ben şimdi?" diye sordum kendi kendime.

"Çok basit," dedi. "Biçimleri olmadığını yazacaksın."

Kesinlikle haklı olduğunu düşündüm.

"Onları neden bir canavar gibi görüyorum ki?" diye sordum.

"Yanıtı çok açık," dedi. "Sen daha insan biçimini kaybetmedin. Aynı şey bana da olmuştu. Dostları insan biçiminde görüyordum. Korkunç yüzlü, kötü bakışlı yerli adamlardı hepsi. Beni ıssız yerlerde beklerlerdi. Bir kadınla beraber olmak istedikleri için peşimdeler sanırdım. Nagual başını arkaya atar, kahkahalarla gülerdi korkularıma. Ama yine de korkudan neredeyse ölecek gibi olurdum. Adamlardan biri gelip yatağıma oturur, ben uyanana kadar sarsardı yatağı. Artık değişmiş olsam bile dostların bana verdiği korkuyu yeniden yaşamak istemem. Bu gece de daha önce korktuğum kadar korktum onlardan yine."

"Yani artık onları insan gibi görmediğini mi söylüyorsun?"

"Evet, artık öyle görmüyorum. Nagual sana dostun belli bir şekli olmadığını söylemişti. Haklıydı da. Onlar birer varlıktır; yalnızca birer yardımcıdır onlar. Ama yine de en az bizim gerçek olduğumuz kadar gerçektirler."

"Küçük kız kardeşler de dostları gördüler mi?"

"Herkes değişik zamanlarda gördü onları."

"Dostlar onlar için de bir güç mü?"

"Hayır, onlar da senin gibiler. Daha insan biçimlerini kaybetmediler. Hiçbiri kaybetmedi. Hepsi için; küçük kız kardeşler, Genarolar ve Soledad için dostlar korkunç şeylerdir, gece ortaya çıkan kötü niyetli, dehşet verici yaratıklardır. Onların yalnızca adını söylemek bile Lidia, Josefina ve Pablito'nun çıldırmalarına neden olabilir. Rosa ve Nestor dostlardan o denli korkmazlar, ama onlarla ilişki içinde olmak da istemezler pek. Benigno'nunsa kendi planları olduğu için dostlarla ilgilenmiyor. Ne Benigno'yu ne beni rahatsız etmiyorlar bu yüzden. Ama diğerleri dostlar için iyi birer av, özellikle de şimdi, dostlar Nagual'ın ve Genaro'nun sukabaklarından dışarı çıktıktan sonra. Artık hep seni arıyorlar.

"Nagual, birinin insan biçiminde gözükmeyi sürdürdükçe yalnızca o biçimde algılanabileceğini ve dostların da bizim midelerimizdeki hayat gücünü emerek beslendikleri için midemizin bulanmasına neden olduklarını, bu yüzden de onları kocaman çirkin yaratıklar olarak gördüğümüzü söylemişti."

"Kendimizi korumak ya da bu yaratıkların biçimlerini değiştirmek için yapabileceğimiz bir şey var mı?"

"Hepinizin yapması gereken şey, insan biçiminizi kaybetmek."

"Ne demek oluyor bu?"

Sorum ona pek bir anlam ifade etmiyor gibiydi. Biraz önce sorduğum soruyu netleştirmemi istermişcesine yüzüme boş boş baktı. Bir süre gözlerini kapadı.

"İnsanın kalıbı ve biçimi hakkında bir şey bilmiyorsun, değil mi?" diye sordu.

Öylece yüzüne baktım.

"Bunlar hakkında bir şey bilmediğini *görüyorum*," dedi ve gülümsedi.

"Çok haklısın," dedim.

"Nagual bana insan biçiminin bir kuvvet olduğunu söylemişti," dedi. "İnsan kalıbı da... şey... bir kalıptır işte. Nagual her şeyin belli bir kalıbı olduğunu da söyledi. Bitkilerin, hayvanların, hatta kurtçukların bile bir kalıbı var. Nagual'ın sana insan kalıbını hiç göstermediğinden emin misin?"

Bir keresinde don Juan'ın, görmüş olduğum bir rüyayla ilgili açıklama yaparken bu kavrama şöyle bir değindiğini, ama pek fazla bir şey söylemediğini aktardım. Söz konusu rüyada kendini küçük bir derenin karanlığında saklamak istermiş gibi görünen bir adam vardı. Onu orda bulmak beni korkuttu. Bir süre ona baktım ve sonra adam bir adım öne çıkıp kendini bana gösterdi. Çıplaktı ve bedeni ışıltılar saçıyordu. Çok narin, neredeyse kırılacak gibi görünüyordu. gözleri hoşuma gitti. Dostça ve derin bir bakışı vardı. Çok yumuşak baktığını düşünüyordum. Ama sonra yeniden karanlığa döndü ve gözleri iki ayna gibi, yırtıcı bir kuşun gözleri gibi oldu.

Don Juan insan kalıbıyla "rüya görme"de karşılaştığımı söylemişti. Büyücülerin, onları kalıba götürecek rüya görme yöntemleri olduğunu, insan kalıbının bir öz; bazılarımızın erkle dolu olduğu zaman belli vakitlerde gördüğü, diğer bütün insanlarınsa ölüm anında gördükleri bir öz olduğunu açıkladı. Kalıbı, insanın kaynağı, kökeni olarak betimledi. Çünkü kalıp, yaşam enerjisini toplayıp bir araya getirmedikçe bu kuvvetin kendisini insan şekliyle göstermesi olası değilmiş.

Benim düşümü kalıba çok kısa ve son derece basit bir bakış olarak değerlendirdi. Düşümün, ne kadar cahil ve sade bir adam olduğum gerçeğini yansıttığını söyledi.

La Gorda güldü ve öyle bir durumda kendisinin de aynı yorumu yapacağını belirtti. Kalıbı sıradan çıplak bir adam, sonra da bir hayvan biçiminde görmek aslında son derece basit bir değerlendirmeymiş.

"Belki de sıradan, aptalca bir rüyaydı bu sadece," dedim kendimi savunmaya çalışarak.

"Hayır," dedi sırıtarak. "Görüyorsun ki insan kalıbı ışıltılar saçıyor ve her zaman pınarlarda, küçük derelerde bulunuyor."

"Bunun nedeni ne?"

"Suyla beslenmesi. Su olmadan kalıp da olmaz," diye yanıtladı. "Nagual"ın kalıbı göstermek amacıyla seni pınarlara götürdüğünü biliyorum. Ama boş olduğun için hiçbir şey göremedin. Bana da aynı şey olmuştu. Nagual beni yer yer kurumuş bir pınarın tam ortasındaki kayaya çırılçıplak yatırırdı ama bütün hissettiğim, beni çıldırtacak kadar korkutan bir şeylerin varlığı olurdu."

"İnsandaki bu boşluk onun kalıbı görmesini neden engelliyor?"

"Nagual dünyadaki her şeyin bir kuvvet, yani bir çekim ya da bir itim olduğunu söyledi. Çekilmemiz ya da itilmemiz için tıpkı bir yelken gibi, rüzgârda bir uçurtma gibi olmamız gerekir. Işıltımızın ortasında bir delik olursa kuvvetimiz deliğin içinden geçip gider ve üzerimizde hiç etkisi olmaz.

"Nagual, Genaro'nun senden çok hoşlandığını ve tam ortanda bulunan deliği fark etmeni sağlamaya çalıştığını söylemişti. Geniş kenarlı şapkasını bir uçurtma gibi fırlatarak seninle alay etti, ishal olana kadar boşluğundan tutup seni çekti ama sen onun ne yaptığını hiç anlayamadın."

"Niye senin söylediğin gibi açıkça söylemediler bana?"

"Söylediler, ama sen söylediklerini fark etmedin."

Dediklerine inanmak çok zordu. Bana bu konudan bahsettiklerini ve benim de bunu onaylamadığımı kabul etmek imkânsızdı.

"Sen kalıbı gördün mü hiç, la Gorda?" diye sordum.

"Tabii, yeniden tam olduğumda gördüm. Bir gün o dereye gittim kendi başıma ve orada buldum onu. Parlak, ışıltılı bir şeydi. Ona bakamıyordum. Gözlerimi kör eden bir ışıktı. Ama onunla beraber olmak yeterliydi. Kendimi çok mutlu ve güçlü duyumsuyordum. Bundan başka hiçbir şey, hiçbir şey önemli değildi. Bütün istediğim orada olmaktı sadece. Nagual, büyücü olmasak bile eğer yeterli kişisel erke sahipsek bazen kalıbın görüntüsünü kısa bir süre için yakalayabileceğimizi söylemişti. Böyle bir şey olduğunda da Tanrı'yı gördüğümüzü sanırız demişti. Aslında gördüğümüz şeye Tanrı dememiz doğru olurmuş. Çünkü kalıp, Tanrı'ymış.

"Nagual'ı anlamaya çalışırken korkunç anlar yaşadım, çünkü çok dindar bir kadındım. Dünyada dinden başka tutunacak hiçbir şeyim yoktu. Bu yüzden Nagual'ın böyle şeyler söylediğini duymak, tüylerimi diken diken ederdi. Ama sonra tamlaştım ve dünyadaki değişik enerjiler beni çekmeye başladı. Sonunda Nagual'ın haklı olduğunu anladım. Kalıp, Tanrı'dır. Sence nasıl bir şey kalıp?"

"Onu gördüğüm zaman söylerim, Gorda," dedim.

Güldü ve Nagual'ın kalıbı gördüğüm zaman büyük olasılıkla bir Fransiskan rahibi olacağımı, çünkü içimde, derinlerde gizlenmiş dindar bir ruh olduğunu söyleyerek benimle dalga geçtiğini anlattı.

"Gördüğün kalıp kadın mıydı, erkek miydi?" diye sordum.

"İkisi de değildi. Sadece ışıklar saçan bir insandı. Nagual, ona kendimle ilgili bir şey sormuş olmam gerektiğini söylemişti. Bir savaşçı, fırsatların kaçıp gitmesine izin vermemeliymiş. Ama ona soracak bir şey gelmiyordu aklıma. Böylesi daha iyiydi. Şimdi hayatımdaki en güzel anı bu. Nagual ye-

terli erke sahip bir savaşçının kalıbı birçok kez *görebileceğini* söylemişti. Ne büyük bir şans olurdu bu!"

"Bizi oluşturan şey kalıpsa, insan biçimi nedir peki?"

"Bizi biz yapan mıknatıs gibi bir şeydir insan biçimi, mıknatıs gibi çeken bir kuvvettir. Nagual insan biçiminin belli bir şekli olmadığını söylemişti. Tıpkı sukabağının içinde taşıdığı dostlar gibi her şey olabilir, ama bir biçimi olmamasına karşın, yaşamımız boyunca bize sahip olur ve ölene kadar da bizi bırakmaz. Ben insan biçimini hiç görmedim, ama onu bedenimde hissettim."

Sonra birkaç yıl önce yaşadığı bir dizi karmaşık duyguyu betimlemeye başladı. Yaşadığı bu duygular ciddi bir hastalıkla son bulmuştu. Hastalığın en şiddetli etkiler gösterdiği an için yapılan betimleme bana daha önce okuduğum kalp krizi belirtilerini hatırlattı. La Gorda insan biçiminin, bedeni içinde kıyasıya bir savaş verdiğini, bu savaşın bir hastalık biçiminde ortaya çıktığını ve ancak bundan sonra biçimin bir kuvvet olarak ondan çıkıp gittiğini anlattı.

"Anlattıklarından bir kalp krizi geçirdiğin çıkartılabilir," dedim.

"Belki de geçirmişimdir," diye yanıtladı, "ama emin olduğum tek şey var. O günden sonra insan biçimimi kaybettim. Gücüm öylesine tükenmişti ki günlerce yataktan çıkamadım. Ve o günden sonra da kendi eski benliğime kavuşacak enerjim olmadı hiç. Zaman zaman eski alışkanlıklarıma dönmeye çalıştım ama daha önce yaptığım gibi yapacak gücüm yoktu. Sonunda denemekten vazgeçtim."

"Biçimini kaybetmenin önemi nedir?"

"Bir savaşçı değişmek, gerçekten değişmek için insan biçimini kaybetmelidir. Yoksa, tıpkı senin durumunda olduğu gibi, değişimin lafı edilir sadece. Nagual insanın alışkanlıklarından vazgeçeceğini düşünmesinin ya da ümit etmesinin yararsız olduğunu söylerdi. İnsan, biçimini kaybetmedikçe kendini asla değiştiremez. Nagual, bir savaşçının değişeme-

yeceğini bildiği, bunu başaramayacağından emin olduğu halde bütün çabasıyla değişmeye uğraştığını söylemişti. Bir savaşçının normal bir insana göre daha avantajlı olmasının nedeni budur. Savaşçı değişmeyi başaramazsa düş kırıklığına uğramaz."

"Ama sen hâlâ kendinsin la Gorda, değil mi?"

"Hayır. Artık bitti. Senin, kendin olduğunu düşünmene neden olan tek şey insan biçimidir. Bir kez gitmeyegörsün, bir hiçsindir artık."

"Ama eskiden konuştuğun gibi konuşuyor, öyle de hissediyorsun, değil mi?"

"Hayır, değil. Ben yeniyim."

Güldü ve çocuğu avutmak istermişcesine bana sarıldı.

"Yalnızca Eligio ve ben kaybettik biçimimizi," diye sürdürdü konuşmasını. "Nagual henüz aramızdayken biçimimizi kaybettiğimiz için çok şanslıyız biz. Sizler berbat anlar yaşayacaksınız. Kaderiniz bu. Bundan sonra biçimini kaybedecek olana yalnızca ben eşlik edeceğim. Şimdiden üzülüyorum o kişi için."

"Biçimini kaybettiğinde, yeterli gücün olmaması dışında neler hissettin, Gorda?"

"Nagual bana biçimi olmayan bir savaşçının bir göz görmeye başladığını söylemişti. Ben de gözümü her kapadığımda o gözü görüyordum. Bu o kadar ileri gitti ki uyuyamamaya başladım; göz, nereye gidersem gideyim izliyordu beni. Az kalsın deliriyordum. Sonunda galiba alıştım ona. Şimdi fark etmiyorum bile, çünkü bir parçam haline geldi.

"Biçimi olmayan savaşçı *rüya görmek* için kullanır bu gözü. Eğer biçimin yoksa rüya görmek için uyumana gerek yoktur. Önündeki göz ne zaman gitmek istesen seni çekiştirir.

"Bu göz tam olarak nerededir, Gorda?"

Gözlerini yumdu ve ellerini gözlerinin tam önüne getirerek görüş alanını kapadı, sonra ellerini sağa sola doğru hareket ettirmeye başladı.

"Göz bazen çok ufaktır, bazen de koskocaman," diye sürdürdü konuşmasını. "Eğer ufaksa *rüya görmen* de gayet açık olur. Eğer büyükse rüyanda dağların üzerinde uçar ve pek de fazla bir şey görmezmiş gibi olursun. Benim henüz yeterince *rüya görme* deneyimim yok ama Nagual bana rüyalarımın tek kozum olduğunu söyledi. Bir gün biçimimi tamamen kaybedeceğim ve gözü görmeyeceğim artık. Göz de benim gibi olacak, hiçbir şeye benzemeyecek, ama dostlar gibi orada olacak. Nagual her şeyin biçimimiz tarafından süzgeçten geçirilmesi gerektiğini söylemişti. Biçimimiz olmazsa etrafımızdaki şeyler de biçimini kaybeder, ama var olmayı sürdürürler. Bu sözleriyle tam olarak ne demek istediğini anlayamamıştım o zaman, ama şimdi kesinlikle haklı olduğunu görüyorum. Dostlar yalnızca birer varlıktır, göz de öyle. Ama şu anda göz benim her şeyim. Aslında göz benimle oldukça, uyanıkken bile rüya görmek için başka hiçbir şeye gereksinimim yok. Ama bunu henüz başaramadım. Belki de sana benziyorum, biraz dik başlı ve tembelim."

"Bu gece bana gösterdiğin o uçuşu nasıl gerçekleştirdin?"

"Nagual bana ışık çıkarmak için bedenimi nasıl kullanacağımı öğretmişti, ne de olsa biz ışığın kendisiyiz zaten. Ben ışıklar ve kıvılcımlar çıkartıyorum, onlar da dünyanın çizgilerini kendilerine çekiyorlar. Bir tek çizgi görür görmez hemen asılıyorum ona."

"Nasıl asılıyorsun?"

"Onu kavrıyorum."

Elleriyle bir hareket yaptı. İki elini birbirine yanaştırdı. Bilekleri birbirine yapışık, parmak uçları da havaya doğru açık halde ellerini bir kap biçimine dönüştürdü.

"Çizgiyi bir jaugar gibi kavramalısın," diye sürdürdü. "Bileklerini de hiç ayırmamalısın. Eğr ayırırsan düşüp boynunu kırarsın."

Sustu, sessizliği beni ona bakmaya zorladı, çünkü daha fazla açıklama bekliyordum.

"Bana inanmıyorsun, değil mi?" diye sordu.

Yanıt vermemi beklemeden çömelip yeniden ışıltılar çıkarmaya başladı. Sakindim, kendimi toplamıştım ve tüm dikkatimi hareketlerine verebiliyordum. Parmaklarını birbirine sürterken kaslarındaki her lif aniden gerginleşiyordu. Bu gerginlik sanki parmak uçlarında yoğunlaşıyor ve oradan ışınlar şeklinde dışarı yayılıyordu. Parmak uçlarındaki ıslaklık aslında bedeninden yükselen enerjiyi bir noktada toplamak için bir araçtı.

"Bunu nasıl yaptın Gorda?" diye sordum oldukça şaşkın bir halde.

"Gerçekten bilmiyorum," dedi. "Yapıyorum işte. Birçok kereler yaptım, ama hâlâ bunu nasıl becerdiğimi bilmiyorum. O ışınlardan birini kavradığım anda bir şeylerin beni yukarı doğru çektiğini hissediyorum. Bırakıyorum beni çeksinler; bundan başka bir şey yapmıyorum. Tekrar inmek istediğimde tutunduğum ışının beni yere bırakmak istemediğini hissediyorum. O zaman da korkudan deliye dönüyorum. Nagual korkuya kapılmamın benim en kötü özelliğim olduğunu söylerdi. Öylesine korkuyorum ki günün birinde düşüp bir yerimi inciteceğim. Ama sanırım bir gün biçimimi iyice kaybedince artık korkmayacağım. Yani o gün gelene kadar düşmezsen artık bir şey olmaz sana."

"Söylesene Gorda, bu çizgilerin seni çekmesini nasıl sağlıyorsun?"

"Yine aynı noktaya döndük. Bilmiyorum. Nagual senin hakkında uyarmıştı beni. Bilinmesi mümkün olmayan şeyleri bilmek istiyorsun."

Ona, peşinde olduğum şeyin yöntemler olduğunu açıklamaya uğraştım. Artık onlardan açıklama istemekten vazgeçmiştim, çünkü açıklamaları bana hiçbir şey ifade etmiyordu. İzlenen yöntemlerin bana basamak basamak açıklanması tamamen farklı bir şeydi.

"Bedeninle dünyanın çizgilerine tutunmayı nasıl öğrendin?" diye sordum.

"*Rüya görürken* öğrendim," dedi, "ama nasıl öğrendiğimi gerçekten bilmiyorum. Bir kadın savaşçı için her şey *rüya görürken* başlar. Nagual, tıpkı sana söylediği gibi bana da, rüyadayken önce ellerimi bulmaya çalışmam gerektiğini söylemişti. Ama ellerimi bir türlü bulamıyordum. Rüyalarımda elsizdim. Yıllarca onları bulmak için uğraşıp durdum. Her gece ellerimi bulmak için kendime emirler veriyordum ama hiçbir işe yaramıyordu. Rüyalarımda hiçbir şcy bulamıyordum. Nagual bana karşı çok acımasızdı. Ellerimi bulmak zorunda olduğumu, yoksa mahvolacağımı söyledi. Bu yüzden rüyadayken ellerimi bulduğum konusunda yalan söyledim ona. Nagual hiç sesini çıkarmadı, ama Genaro şapkasını yere atıp üstünde tepinmeye başladı. Sonra başımı okşadı ve gerçekten müthiş bir savaşçı olduğumu söyledi. O beni övdükçe ben kendimi kötü hissediyordum. Tam Nagual'a doğruyu söylemek üzeyken deli Genaro bana arkasını dönüp hayatımda duyduğum en sesli ve en uzun osuruğu salıverdi. Geriledim. Tıpkı benim gibi, sıcak, kötü-kokan, iğrenç bir yeldi. Nagual gülmekten katılıyordu.

"Eve koşup oraya saklandım. O zamanlar çok şişmandım, çok yemek yerdim ve çok gazım olurdu. Bu yüzden bir süre yemek yememeye karar verdim. Lidia ve Josefina da bana yardımcı oldular. Tam yirmi üç gün boyunca hiçbir şey yemedim ve sonra bir gece rüyalarımdan birinde ellerimi buluverdim. Yaşlı, çirkin ve yemyeşildiler, ama benim ellerimdiler. İşte başlangıç böyle oldu. Sonrası kolaydı zaten."

"Sonrası nasıldı, Gorda?"

"Nagual'ın yapmamı istediği ikinci şey rüyalarımda evler ya da binalar bulmaya çalışmam, imgeleri bozmamaya çalışarak onlara bakmamdı. Rüya gören kişinin hünerinin, gördüğü imgeleri aklında tutmak olduğunu söylerdi. Çünkü yaşamımız boyunca yaptığımız şey de buydu zaten."

"Ne demek istiyordu yani?"

"Biz sıradan insanların hüneri, baktığımız imgeleri aklımızda tutmaktır. Nagual bunu hep yaptığımızı ama nasıl yaptığımızı bilmediğimizi söylerdi. Yapıyoruz işte, yani bedenlerimiz yapıyor. Rüya görürken de aynı şeyi yapmalıyız, tek farkla, rüya görürken bunun nasıl yapılacağını öğrenmek zorundayız. Uzun uzun bakmamaya, sadece bir göz atarak imgeyi aklımızda tutmaya çabalamalıyız."

"Nagual bana rüyalarımda göbeğime sarmak için bir kuşak aramam gerektiğini söylemişti. Bunu başarmam uzun zaman aldı çünkü ne demek istediğini anlayamamıştım. Rüya görürken göbeğimiz sayesinde dikkatimizi topladığımızı, bu yüzden de göbeğimizin korunması gerektiğini söyledi sonra. İmgeleri aklımızda tutabilmemiz için göbeğimizin üzerinde bir sıcaklık duymamız ya da onu bir şeyin sardığı hissine kapılmamız gerekiyormuş.

"Rüyamda tam göbek çukuruma oturan bir çakıl taşı buldum. Nagual bu taşı bulana kadar onu bana her yerde, su çukurlarında, kanyonlarda günlerce arattırdı. Ben de taşı orada tutabilmek için bir kemer yaptım, onu gece gündüz takıyorum hâlâ. Kemeri takınca imgeleri aklımda tutmak daha kolay oluyor.

"Sonra Nagual bana rüya görürken belli yerlere gitme görevini verdi. Görevimi gerçekten iyi yapıyordum, ama tam o sırada biçimimi kaybettim ve önümde o gözü görmeye başladım. Nagual her şeyin değişmiş olduğunu söyledi ve beni alıp götürmesi için artık gözü kullanmam için emirler verdi. Rüya görürken çiftime ulaşmaya çalışmak için vaktim olmadığını, bu iş için gözün çok daha iyi olduğunu söyledi. Alda-

tılmış hissediyordum kendimi. Artık aldırmıyorum. Gözü en iyi şekilde kullandım. Onun beni rüya görmem için alıp götürmesine izin verdim. Gözlerimi kapıyor, hemencecik uykuya dalıveriyorum, hem de her yerde, hatta gündüz vakti. Göz beni çekiyor, ben de başka bir dünyaya giriyorum. Çoğu zaman oralarda dolaşıp duruyorum. Nagual bana ve küçük kız kardeşlere, âdet dönemlerimiz süresince rüya görmenin bir erk haline geldiğini söylemişti. Şurası kesin ki o dönemde ben biraz çılgınlaşıyorum. Çok daha cesur oluyorum. Tıpkı Nagual'ın bize gösterdiği gibi o dönemlerde önümüzde bir yarık açılıyor. Sen kadın olmadığın için bu sana pek anlamlı gelmeyebilir ama âdet döneminden iki gün önce bir kadın o yarığı açıp başka bir dünyaya geçebilir."

Sol elini, sanki kolu boyunca önünde uzanıyormuş gibi duran görünmez bir çizgi üzerinde hareket ettirdi.

"Bu dönem boyunca bir kadın, eğer isterse, dünyanın imgelerinin peşinden gidebilir," diye devam etti la Gorda. "Bu, iki dünya arasındaki yarıktır. Nagual'ın dediğine göre bütün kadınların önünde bulunur bu yarık.

"Nagual'in kadınların erkeklerden daha iyi büyücü olacaklarına inanmasının nedeni kadınların önünde bu yarığın bulunmasıdır. Halbuki erkekler kendileri oluşturmak zorundadırlar onu.

"Aslında ben de âdet dönemlerimde rüya görürken öğrendim dünyanın çizgilerine tutunup uçmayı. Çizgileri çekmeleri için bedenimden ışıltılar çıkarmayı, sonra da bu çizgileri kavramayı öğrendim. Şimdiye kadar rüya görürken öğrendiklerimin hepsi bu."

Gülerek, ona yıllarca "rüya gördükten" sonra bile gösterecek hiçbir şeyim olmadığını söyledim.

"Rüya görürken dostların nasıl çağırılacağını öğrendin," dedi güven vermeye çalışarak.

Ona o sesleri çıkarmayı bana don Juan'ın öğrettiğini söyledim. Bana inanmamış gibi görünüyordu.

"O zaman dostlar sana, onun parlaklığını aradıkları için geldiler," dedi. "Nagual'm sana bıraktığı o parlaklığı aradıkları için. Nagual bana her büyücünün dışarı verecek çok fazla parlaklığı olduğunu söylemişti. Bu yüzden o da kendi parlaklığını çocukları arasında paylaştırıyor. Bu işi de o uçsuz bucaksız yerlerde birilerinden aldığı emirler doğrultusunda yapıyor. Ama sana çağrısını bile vermiş."

Dilini cıklatıp bana göz kırptı.

"Bana inanmıyorsan," diye sürdürdü konuşmasını, "Nagual'ın sana öğrettiği sesleri çıkart da dostların gelip gelmeyeceklerini gör."

Bir süre kararsız kaldım. Çıkardığım seslere bir şeylerin geleceğine inandığım için değil, fakat onu yalancı çıkarmayı istemediğim için kararsızdım.

Biraz bekledi, yapmayacağımdan emin olduğunda elini ağzına koydu ve çıkardığım sesi mükemmel bir şekilde taklit etti. Yalnızca nefes almak için durarak sesleri çıkarmayı beş altı dakika sürdürdü.

"Gördün mü?" dedi gülümseyerek. "Senin çıkardığın seslere ne kadar yakın olursa olsun dostlar benim çağrımı umursamıyorlar bile. Şimdi bir de sen dene."

Bu kez ben denedim. Birkaç saniye sonra çağrıya yanıt verildiğini duydum. La Gorda ayağa fırladı. Onun benden çok daha fazla şaşırmış olduğunu açıkça gördüm. Aceleyle beni susturdu, lambayı söndürüp notlarımı toparladı.

Sokak kapısını açmak üzereyken birdenbire duraladı, kapının hemen önünden şimdiye kadar duyduğumuz en korkunç ses geliyordu. Bir homurtu gibiydi bu ses. Öyle dehşetli ve korku vericiydi ki ikimizin de irkilip kapıdan uzaklaşmasına neden oldu. Fiziksel tepkim öyle güçlüydü ki kaçacak yerim olsaydı oraya uçarak giderdim.

Kapıya ağır bir şey yükleniyor, kapıyı çatırdatıyordu. La Gorda'ya baktım. O daha da korkmuş görünüyordu. Kolu kapıyı açacakmış gibi öne doğru uzanmış şekilde duruyordu

hâlâ. Ağzı açıktı. Bir hareketin tam ortasında dondurulmuş gibiydi.

Kapı her an kırılıp açılabilirdi. Yumruklanmıyordu kapı; yalnız kapının değil, bütün evin üzerinde korkunç bir basınç vardı.

La Gorda önümde durdu, bana, kollarımı beline dolayıp ellerimi göbeğinin üzerinde birleştirerek kendisini arkadan kucaklamamı söyledi. Sonra elleriyle garip hareketler yapmaya başladı. Sanki gözlerinin hizasında bir havlu sallıyormuş gibiydi. Bu hareketi dört kez yaptı. Ardından bir başka garip hareket yapmaya başladı. Avuç içleri yukarı dönük bir halde ellerini göğsüne yasladı; bir eli diğerinin üstündeydi ve diğer eline değmiyordu. Dirsekleri bedeninin iki yanına yapışıktı. Birdenbire sanki iki görünmez çubuğa tutunuyormuş gibi avuçlarını kapadı. Kapalı ellerini avuç içleri yere bakana kadar yavaşça döndürdü, sonra en güzel, en beceri isteyen hareketi yaptı; bedenindeki bütün kasları kullanıyordu sanki. Elleriyle, açılmamakta direnen kocaman bir sürgülü kapıyı açıyormuş gibiydi. Sarf ettiği gayret yüzünden tüm bedeni sarsılıyordu. Kolları en sonunda tamamen yanlara açılana kadar, çok, çok ağır bir kapıyı açmaya çalışırmışçasına yavaş yavaş hareket ediyordu.

O kapıyı açtığında rüzgârın yüzüme çarpacağından emindim. Rüzgâr bizi sürükledi ve biz duvarın içinden geçtik. Daha doğrusu, evin duvarları bizim içimizden geçti. Ya da belki, üçümüz de, ben, la Gorda ve ev hep birlikte la Gorda'nın açtığı kapıdan geçtik. Birdenbire açık bir arazinin üstündeydim. Etrafımızı saran dağların, ağaçların koyu şekillerini görebiliyordum. Artık la Gorda'nın beline sarılmıyordum. Tam tepemden gelen bir ses yukarı bakmama neden oldu, la Gorda'yı beş, altı metre yukarda, dev bir uçurtma gibi salınırken gördüm. Göbeğimde korkunç bir kaşıntı hissettim ve hemen ardından la Gorda son hızla yere doğru inişe geçti, ama yere çarpmak yerine hızı kesildi, yumuşak bir iniş yaptı.

La Gorda yere indiği anda, karnımdaki kaşıntı korkunç, dayanılmaz bir ağrıya dönüştü. Sanki onun inişiyle iç organlarım dışarı fırlıyordu. En yüksek sesimle acı içinde bağırdım.

Biraz sonra la Gorda yanımda çaresizce, nefes nefese dikiliyordu. Ben yerde oturuyordum. İkimiz de yeniden don Genaro'nun evindeki odanın içindeydik.

La Gorda nefesini düzenleyemiyordu bir türlü. Ter içinde kalmıştı.

"Burdan çıkmalıyız," diye mırıldandı.

Hemen arabayla küçük kız kardeşlerin evine gittik. Etrafta kimseler yoktu. La Gorda bir lamba yakıp beni doğruca arka taraftaki açık mutfağa götürdü. Soyundu ve bir atı yıkar gibi üzerine su atarak onu yıkamamı söyledi. İçi su dolu bir bakraç alarak üzerine yavaş yavaş su dökmeye başladım, ama o benden onu iyice sırılsıklam etmemi istiyordu.

Bizim biraz önce yaptığımız gibi dostlarla ilişkiye geçmenin insana çok zararlı bir terleme yarattığını ve bu terin hemen yıkanması gerektiğini açıkladı. Benim giysilerimi de çıkarttırdı ve buz gibi soğuk suyla iyice yıkadı beni. Sonra bana temiz bir bez uzattı, eve girerken üstümüzü kuruladık. Elindeki lambayı duvara astıktan sonra odadaki büyük yatağa oturdu. Dizleri havada olduğu için bedeninin her yerini görebiliyordum. Çıplak bedenini kucaklar kucaklamaz doña Soledad'ın, la Gorda'nın Nagual'ın kadını olduğunu söylerken ne demek istediğini anladım. La Gorda da tıpkı don Juan gibi biçimini kaybetmişti. Onu bir kadın olarak düşünemiyordum.

Giyinmeye başladım. Gelip giysilerimi elimden aldı. Onları yeniden giymeden önce güneş görmeleri gerektiğini açıklayıp omuzlarıma sarmam için bir battaniye verdi, bir tane de kendisi için aldı.

"Dostların bu saldırısı gerçekten korkunçtu," dedi birlikte yatağa yerleşirken. "Onların ellerinden kurtulabildiğimiz

için gerçekten şanslıyız. Nagual'ın bana Genaroların evine neden seninle birlikte gitmemi söylediğini anlayamamıştım. Şimdi anlıyorum. O ev dostların en güçlü oldukları yer. Bizi kıl payı kaçırdılar. Şansımız vardı ki ben nasıl çıkılacağını biliyordum."

"Bunu nasıl yaptın la Gorda?"

"Gerçekten bilmiyorum," dedi. "Yaptım işte. Bedenim biliyordur herhalde nasıl yapıldığını ama nasıl yaptığımı düşününce bir yanıt bulamıyorum.

"Bu ikimiz için de büyük bir sınavdı. Bu geceye kadar gözü aralayabileceğimi bilmiyordum ama baksana neler yaptım. Gözü gerçekten araladım, tıpkı Nagual'in söylediği gibi. Sen gelene kadar hiç başaramamıştım bunu. Denemiştim ama denemelerim hiç işe yaramamıştı. Bu kez dostların verdiği korku gözü Nagual'ın söylediği gibi dört yöne doğru dört kez sallayarak kavramama neden oldu. Nagual onu bir yatak çarşafını sallar gibi sallamam gerektiğini, sonra tam ortasından tutarak kapı açar gibi açmam gerektiğini söylemişti. Gerisi kolay oldu. Kapı açılır açılmaz çok güçlü bir rüzgârın beni geriye doğru savurmak yerine kendine doğru çektiğini hissettim. Nagual'in dediğine göre asıl sorun geri dönüştü. Bunu yapmak için çok güçlü olmak zorundaydın. Nagual, Genaro ve Eligio gözün içine kolayca girip çıkabiliyorlardı. Göz onlar için bir göz olmaktan bile çıkmıştı artık. Gözün güneş gibi turuncu bir ışık olduğunu söylüyorlardı. Nagual ve Genaro da uçtuklarında turuncu bir ışık haline geliyorlardı. Benim gelebildiğim seviye ise hâlâ çok aşağılarda. Nagual benim uçarken yayılıp genişlediğimi ve havada asılı duran koca bir inek gübresi yığını gibi gözüktüğümü söylemişti. Ben hiç ışık yaymıyorum. İşte bu yüzden geri dönüşler bu kadar korkunç benim için. Bu gece sen bana yardım ettin, beni iki kere çektin. Bu gece sana nasıl uçtuğumu gösterdim çünkü Nagual uçuşum ne kadar zor ve kötü bir uçuş da olsa bunu senin görmeni sağlamam gerektiğini söylemişti. Uçuşumla sana yardım etmem gerekiyordu, tıpkı se-

nin bana çiftini göstererek yardım etmen gibi. Nasıl bir manevra yaptığını gördüm kapıda dururken. Josefina için o kadar üzülüyordun ki benim varlığımın farkına bile varmadın. Çiftinin kafandan nasıl çıktığını gördüm. Tıpkı bir solucan gibi kıvrılarak çıktı içinden. Ayaklarından başlayan bir titremenin bedenine nasıl yayıldığını, çiftinin nasıl dışarı çıktığını gördüm. Aynı sana benziyordu, ama parlaktı.Tıpkı Nagual gibiydi. İşte bu yüzden kız kardeşler donup kaldılar. Çiftini Nagual'ın kendisi sandıklarını anladım. Ama her şeyi göremedim. Çıkan o sesi kaçırdım çünkü ona hiç dikkat etmiyordum."

"Efendim?"

"Çift, inanılmaz derecede büyük bir dikkat gerektirir. Nagual bu dikkati sana verdi, ama bana vermedi. Bunun için zamanı kalmadığını söyledi bana."

Dikkatin belli bir çeşidi hakkında bir şeyler söyledi ama yorulmuştum. Uykuya dalışım öyle ani oldu ki notlarımı kaldıracak zamanım bile olmadı.

Bölüm Dört

*

GENAROLAR

Ertesi sabah saat sekize doğru uyandım ve la Gorda'nın giysilerimi güneşe çıkarmış, kahvaltı hazırlamış olduğunu gördüm. Mutfakta yemek yenen bölümde oturup kahvaltı ettik. Bitirdiğimizde ona Lidia, Rosa ve Josefina'yı sordum. Sanki evden uçup gitmişlerdi.

"Soledad'a yardım ediyorlar," dedi. "Gitmeye hazırlanıyor."

"Nereye gidiyor?"

"Burdan uzak bir yerlere. Artık kalması için bir neden yok. Senin gelmeni bekliyordu, sen çoktan geldin bile."

"Küçük kız kardeşler de onunla gidiyorlar mı?"

"Hayır. Sadece bugün burada bulunmak istemiyorlar. Öyle görünüyor ki bugün onların ortada dolaşmaları için pek de uygun bir gün değil."

"Neden uygun değil?"

"Genarolar bugün seni görmeye geliyorlar ve kız kardeşler de onlarla iyi geçinemezler. Eğer hepsi burda olursa onlarla korkunç bir kavga başlatırlar. En son böyle bir durum olduğunda neredeyse birbirlerini öldürüyorlardı."

"Fiziksel olarak mı kavga ediyorlar?"

"Bundan emin olabilirsin. Hepsi de çok güçlü ve hiçbiri ikinci sırayı almak istemiyor. Nagual bunun böyle olacağını söylemişti, ama onları durdurmaya gücüm yetmiyor. Sadece bu olsa iyi, bir de taraf tutmak zorunda kalıyorum, bu da berbat bir şey."

"Genaroların bugün geldiklerini nerden biliyorsun?"

"Onlarla konuşmadım. Yalnızca bugün buraya geleceklerini biliyorum o kadar."

"Görebildiğin için mi biliyorsun bunu, la Gorda?"

"Evet. Geldiklerini görüyorum. İçlerinden biri doğruca sana geliyor çünkü onu çekiyorsun."

Birini özel olarak çekmediğim konusunda garanti verdim. Yolculuğumun amacından kimseye söz etmediğimi ama gelişimin Pablito ve Nestor'a sormam gereken bir şeyle ilgili olduğunu söyledim.

Utangaç utangaç gülümseyerek kaderin beni Pablito'yla eşleştirdiğini, birbirimize çok benzediğimizi ve hiç kuşkusuz beni ilk görenin Pablito olacağını söyledi. Bir savaşçının başına gelen her şeyin bir kehanet olarak yorumlanabileceğini, bu nedenle benim Soledad ile karşı karşıya gelmemin ziyaretim sırasında ortaya çıkacak bir şeyin yorası olduğunu da ekledi. Bunu açıklamasını istedim.

"Bu kez erkekler sana çok az şey verecekler," dedi. "Bu kez kadınlar seni parça parça edecekler, tıpkı Soledad'ın yaptığı gibi. Yorayı böyle yorumluyorum ben. Genaroların gelmesini bekliyorsun ama onlar da senin gibi erkek. Bu yoraya ne dersin; onlar biraz gerideler. Birkaç gün geride olduklarını söyleyebilirim. Onlar gibi senin de kaderin bu. Bir erkek olarak hep birkaç gün geride olmak."

"Neyin gerisinde olmak, Gorda?"

"Her şeyin. Biz kadınların gerisinde olmak, örneğin."

Gülerek başımı okşadı.

"Ne kadar inatçı olursan ol, haklı olduğumu itiraf etmek zorundasın. Bekle de gör."

"Nagual sana erkeklerin kadınların gerisinde olduklarını söyledi mi?" diye sordum.

"Tabii söyledi," diye yanıtladı. "Çevrene bakarsan anlarsın."

"Bakıyorum, Gorda, ama böyle bir şey görmüyorum. Hep geride olan kadınlar. Kadınlar erkeklere bağımlılar."

Güldü. Gülüşü küçümseyen ya da kızgınlık ifade eden bir gülüş değildi, belirgin bir neşe seziliyordu sesinde daha çok.

"İnsanların dünyasını sen benden daha iyi tanıyorsun," dedi güçlü bir sesle. "Ama şu anda ben biçimsizim, sen değilsin. Ben sana kadınların daha iyi birer büyücü olduklarını söylüyorum çünkü bizim gözlerimizin önünde bir yarık var, sizin gözlerinizin önündeyse yok."

Kızgın görünmüyordu ama sorular sorup yorumlar yapmamın nedeninin söylenen herhangi bir şeye saldırıda bulunmak ya da onu savunmak olmadığını, nedenin yalnızca onun konuşmasını sağlamak olduğunu açıklamak zorunda hissettim kendimi.

Tanıştığımızdan beri konuşmaktan başka bir şey yapmadığını, Nagual'ın onu konuşmaya alıştırdığını, kendi görevinin de benimkiyle aynı olduğunu, insanlar dünyasında bulunmak olduğunu söyledi.

"Söylediğimiz her şey," diye sürdürdü, "insanlar dünyasının bir yansımasıdır. Ziyaretin sona ermeden önce böyle konuşmanın, böyle davranmanın tek nedeninin insan biçimine tutunmak olduğunu anlayacaksın. Tıpkı birbirlerini öldürmek için savaşırlarken Genaroların ve kız kardeşlerin biçimlerine tutundukları gibi."

"Ama hepinizin Pablito, Nestor ve Benigno ile işbirliği yapmanız gerekmiyor mu?"

"Genaro ve Nagual her birimize birlikte uyum içinde yaşamamız, birbirimizi korumamız gerektiğini çünkü hayatta yalnız olduğumuzu söylediler. Pablito dördümüze göz kulak olmak için görevlendirildi ama o bir korkak. Ona kalsa bizim köpekler gibi ölmemize göz yumar. Gerçi Nagual buradayken Pablito bize çok iyi davranır, bize göz kulak olurdu. Bizle kendi karılarıymışız gibi ilgilendiği için herkes onunla dalga geçer, şakalar yapardı. Nagual ve Genaro gitmeden kısa bir süre önce ona bir gün Nagual olmak için çok iyi bir şans yakaladığını, çünkü bizim onun dört rüzgârı, dört köşesi olabileceğimizi söylediler. Pablito bunu bir görev bildi ve o andan sonra da çok değişti. Dayanılmaz biri olup çıktı. Gerçekten karılarıymışız gibi bize emirler yağdırmaya başladı.

"Nagual'e Pablito'nun ne kadar şansı olduğunu sordum. O da bana bir savaşçının dünyasında her şeyin kişisel erke, kişisel erkin de kusursuzluğa bağlı olduğunu bilmem gerektiğini söyledi. Eğer Pablito kusursuz olsaymış bir şansı olabilirmiş. Bunu duyunca güldüm. Pablito'yu çok iyi tanıyordum. Ama Nagual bu ihtimali pek hafife almamam gerektiğini söyledi. Ne kadar küçük olursa olsun savaşçıların her zaman bir şansı varmış. Böylece benim de bir savaşçı olduğumu görmemi, düşüncelerimle onu engellememem gerektiğini anlamamı sağladı. Onun hakkında düşünmeyi bırakmam, ne yapacaksa yapmasına izin vermem gerektiğini söyledi. Benim için kusursuz olan davranış onun hakkında birçok şey bilmeme rağmen ona yardım etmemdi.

"Nagual'ın dediklerini çok iyi anladım. Hem zaten benim Pablito'ya bir borcum da vardı. Ona yardım etme şansını kabul ettim. Ama bir taraftan da biliyordum ki ne kadar yardım edersem edeyim başaramayacaktı. Baştan beri bir Nagual olabilmek için gereken özelliklerin onda bulunmadığını biliyordum. Pablito çocuk gibidir, yenilgisini kabul etmek istemez. Kusursuz olamadığı için üzülür, ama Nagual gibi olmak için çabalar durur aklında.

"Nasıl başarısız oldu?"

"Nagual gider gitmez, Pablito, Lidia ile ölümcül bir kavgaya tutuştu. Yıllarca önce Nagual ona sadece görünüş icabı Lidia'nm kocası olma görevini vermişti. Etraftaki insanlar onun Pablito'nun karısı olduğunu düşünürlerdi. Lidia ise ondan hiç hoşlanmazdı. O çok serttir. İşin aslı Pablito ondan ölesiye korkardı hep. Hiç iyi geçinemezlerdi; sadece Nagual burada olduğu için birbirlerine toleranslı davranıyorlardı. Nagual gidince Pablito daha da delirdi, bizi karıları yapmak için yeterince kişisel erk sahibi olduğuna inandı. Üç Genaro bir araya gelip Pablito'nun ne yapması gerektiğini tartıştılar ve ilk olarak en sert kadını, Lidia'yı alması gerektiğine karar verdiler. Kız yalnız kalana dek bekleyip üçü birden eve girerek onu kollarından yakaladılar, yatağın üstüne fırlattılar. Pablito kızın üzerine çıktı. Lidia önce şaka yaptıklarını sandı ama ciddi olduklarını anlayınca Pablito'nun tam alnının ortasına kafasıyla vurdu. Neredeyse öldürüyordu onu. Genarolar hemen kaçtılar, Nestor da Pablito'nun yaralarını iyileştirmek için aylarca uğraştı."

"Anlamalarını sağlamak için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır. Malesef onların problemi anlamak değil. Her şeyi gayet iyi anlıyor altısı birden. Asıl sorun başka bir şey, kimsenin onlara yardım edemeyeceği kadar çirkin bir şey. Değişmek için çaba sarf etmiyorlar. Ne kadar denerlerse denesinler, bunu ne kadar isterlerse istesinler, değişmeye ne kadar gereksinim duyarlarsa duysunlar değişmeyi başaramayacaklarını bildikleri için denemeyi tamamen bıraktılar. Bu yenilgilerimiz karşısında düş kırıklığına uğramamız kadar yanlış bir şey. Nagual her birine, kadın ya da erkek bir savaşçının insan biçimini korkutmak, onu titretmek için kusursuz bir şekilde değişmeye çabalamaları gerektiğini söylemişti. Yıllarca süren kusursuzluk döneminden sonra, demişti Nagual, bir gün gelecek, artık biçim buna dayanamaz olacak ve tıpkı beni terk ettiği gibi sizi de terk edecek. Bunu yaparken

tabii ki bedene zarar verebilir, hatta onu öldürebilir bile Ama kusursuz bir savaşçı her zaman hayatta kalır."

Ön kapı aniden çalınınca la Gorda'nın sözü kesildi. La Gorda ayağa kalkıp kapının sürgüsünü açmaya gitti. Gelen Lidia idi. Beni resmi bir tavırla selamladı ve la Gorda'dan onunla gelmesini istedi. Birlikte çıkıp gittiler.

Yalnız kalmak hoşuma gitmişti. Saatlerce notlarım üstünde çalıştım. Yemek yediğimiz açık hava mutfağı serindi ve çok iyi ışık alıyordu.

La Gorda öğle vakti geri döndü. Bir şeyler yemek isteyip istemediğimi sordu. Aç değildim ama yemem için ısrar etti Dostlarla ilişkiye geçmenin insanı kuvvetten düşüren bir şey olduğunu, kendisinin çok acıktığını söyledi.

Yemekten sonra oturduk, tam ben "rüya görme" hakkında bir şeyler sormaya hazırlanıyordum ki ön kapı gürültüyle açıldı ve Pablito içeri girdi. Soluk soluğaydı. Koşmuş olduğu belliydi, çok büyük bir heyecan içindeymiş gibi görünüyordu Bir süre kapıda durup biraz soluklandı. Pek değişmemişti Belki biraz daha yaşlı, kilolu ya da daha kaslı görünüyordu Yine de hâlâ ince, uzundu. Gözlerindeki kahverengilik yüzündeki belli belirsiz endişe ifadesiyle belirginleşmişti. Onu o cezbeden gülümsemesiyle hatırlıyordum. Bana bakarak gülümsüyordu, gülümsemesi her zamankinden çekiciydi Oturduğum yere koşup hiçbir şey söylemeden beni bileklerimden kavradı. Ayağa kalktım. Sonra beni hafifçe sarsıp kucakladı. Ben de onu görmekten çok mutlu olmuştum. İçimde çocukça bir sevinçle hop oturup hop kalkıyordum. Ona ne diyeceğimi bilemiyordum. Sonunda sessizliği o bozdu.

"Maestro," dedi hafifçe, bana selam verirmiş gibi başını sallayarak.

Öğretmen anlamına gelen "Maestro" sözcüğü beni şaşırttı. Arkamda duran birini arıyormuşum gibi arkamı döndüm. Bilerek hareketlerimi abartıyor, şaşkınlığımı fark et

mesini sağlamak istiyordum. Gülümsedi. Aklıma gelen tek şey burada olduğumu nasıl bildiğini sormaktı.

Kendisinin, Nestor ve Benigno'nun çok garip bir his yüzünden geri dönmeye zorlandıklarını, gece gündüz hiç durmadan koştuklarını söyledi. Nestor onları buraya çeken hissin ne olduğunu aydınlatacak bir şey var mı diye bakmak için evlerine gitmiş. Benigno, Soledad'm evine, kendisi de buraya gelmiş.

"Tam on ikiden vurdun, Pablito," dedi la Gorda gülerek.

Pablito yanıt vermedi. Gözlerini kadına dikmişti.

"Eminim beni dışarı atmak için kendini hazırlamakla meşgulsündür," dedi Pablito sesinde büyük bir kızgınlık ifadesiyle.

"Benimle kavga etme, Pablito," dedi Gorda sakin sakin.

Pablito bana dönüp özür diledi ve sanki evde onu duyacak başka biri varmış gibi yüksek bir sesle üzerine oturmak için kendi taburesini getirdiğini, onu nereye isterse oraya koyabileceğini ekledi.

"Buralarda bizden başka kimse yok," dedi la Gorda yumuşak bir sesle ve kıkırdadı.

"Ben gidip taburemi getireyim," dedi Pablito. "Bir sakıncası yok, değil mi Maestro?"

La Gorda'ya baktım. Ayağının ucuyla bana neredeyse hiç fark edilmeyecek bir devam et mesajı verdi.

"Git getir. İstediğin şeyi getirebilirsin," dedim.

Pablito dışarı çıktı.

"Hepsi böyle bunların." dedi la Gorda. "Üçü de böyle."

Biraz sonra Pablito sırtında garip bir tabureyle geri döndü. Tabure sırtının eğimine uygun bir şekilde yapılmıştı, bu yüzden onu ters dönmüş şekilde sırtında taşırken tabure bir sırt çantasını andırıyordu.

"Onu yere koyabilir miyim?" diye sordu bana.

"Tabii," diye yanıtladım, yer açmak için sırayı geri çekerek.

"Sen Nagual değil misin?" diye sordu, sonra Gorda'ya bakıp ekledi, "Yoksa emir almak için beklemek zorunda mısın?"

"Ben Nagual'ım," diye uydurdum onunla dalga geçmek için.

La Gorda ile kavga etmek üzere olduğunu hissettim, bunu la Gorda da sezmiş olmalıydı ki özür dileyerek arka bahçeye gıktı.

Pablito taburesini yere koydu, sanki bedenimi inceliyormuş gibi etrafımda dolandı. Alçak sırtlıklı küçük taburesini eline alıp döndürdü ve ata biner gibi otururken ona maksimum konfor sağlamak için yapılmış taburesinin sırtlık kısmına kıvrık kollarını dayadı. Ben de yüzüm ona dönük oturdum. La Gorda gittiğinden beri ruh hali çok değişmişti.

"Böyle davrandığım için senden af dilemeliyim," dedi gülümseyerek. "Ama o cadıdan kurtulmam gerekiyordu."

"O kadar kötü biri mi, Pablito?"

"Emin ol öyledir," diye yanıtladı.

Konuyu değiştirmek için çok iyi göründüğünü söyledim.

"Sen de çok iyi görünüyorsun, Maestro," dedi.

"Nedir bu beni Maestro diye çağırma saçmalığı?" diye sordum şakacı bir ses tonuyla.

"Her şey değişti artık," diye yanıtladı. "Artık yeni bir âlemdeyiz ve Tanık da artık senin Maestro olduğunu söylüyor. Tanık yanlış bir şey söylemez. Sana bütün hikâyeyi kendisi anlatacak. Kısa bir süre için buraya gelecek ve seni yeniden gördüğü için çok sevinecek. Herhalde şimdiye kadar senin buraya geldiğini hissetmiştir. Dağlardan geri dönerken hepimiz gelmek üzere yola çıkmış olduğun hissine kapılmıştık ama çoktan gelmiş olduğunu hissetmemiştik."

Ben de ona, yalnızca kendisini ve Nestor'u görmek için geldiğimi, çünkü don Juan ve don Genaro'yla son buluşmamızla ilgili olarak bir tek onlarla konuşabileceğimi, bu son buluşmanın bende yarattığı belirsizlikleri aydınlatmanın benim için her şeyden önemli olduğunu söyledim.

"Biz birbirimize bağlıyız," dedi. "Yardımcı olmak için elimden geleni yaparım. Bunu biliyorsun. Ama seni uyarmalıyım, arzu ettiğin kadar güçlü olmayabilirim. Belki de konuşmamak daha iyi olur. Ama öte yandan eğer konuşmazsak hiçbir şey anlayamayız."

Düşünüp tartarak sorularımı büyük bir dikkatle ortaya koydum. İçinde bulunduğum mantıksal durumun temelinde bir tek önemli meselenin olduğunu açıkladım ona.

"Söyler misin Pablito," dedim. "Biz gerçekten, bedenlerimizle o boşluğa atladık mı?"

"Bilmiyorum," dedi. "Gerçekten hiç bilmiyorum."

"Ama sen de benimle oradaydın."

"Asıl mesele de bu ya. Orada mıydım acaba?"

Üstü kapalı yanıtlarına sinirlenmiştim. Sanki onu sarssam ya da sıkıştırsam içindeki bir şeyler dışarı fırlayacaktı. Bana öyle geliyordu ki çok değerli bir bilgiyi kasten saklıyordu. Tamamen güvene dayalı bir bağımız varken benden bir şeyler gizlemesine karşı çıktım.

Suçlamamı sessizce reddedermişçesine başını salladı.

Atlayışı yapmamızdan hemen önce don Juan ve don Genaro'nun bizi son saldırı için hazırladıkları zamandan başlayarak bana her şeyi iyice anlatmasını istedim ondan.

Pablito'nun anlattıkları oldukça karışık ve tutarsızdı. Biz boşluğa atlamadan önceki son dakikalara dair hatırladığı tek şey, don Juan ve don Genaro'nun ikimize hoşça kal deyip karanlıkta kayboldukları, bundan sonra gücünü tamamen kaybettiği, neredeyse burnunun üstüne düşecek gibi olduğu,

benim kollarından tutup uçurumun kenarına getirdiğim ve sonra her şeyin karardığı idi.

"Gözlerin karardıktan sonra ne oldu, Pablito?"

"Bilmiyorum."

"Rüya ya da başka türlü görüntüler gördün mü? Ne gördün?"

"Hatırladığım kadarıyla hiç görüntü gelmedi gözümün önüne. Geldiyse bile dikkatimi onlara verecek durumda değildim. Kusursuzluktan çok uzak olduğum için bunları hatırlamam imkânsız."

"Peki, sonra ne oldu?"

"Genaro'nun eski evinde uyandım. Oraya nasıl gittiğimi bilmiyorum."

Bir süre sesiz kaldı, bu süre içinde ben de soracak bir soru, ortaya atacak bir fikir ya da eleştirel bir söz bulmak, söylediklerine yeni bir şeyler eklemek için zihnimi durmadan zorluyordum. Öyleyken, Pablito'nun anlattıklarından hiçbiri bana neler olduğunu açıklamak için yeterli değildi. Kendimi aldatılmış hissediyordum. Neredeyse kızgınlık duyuyordum ona. Pablito'ya ve kendime duyduğum acımayla çok büyük bir düş kırıklığının karışımıydı hissettiklerim.

"Seni düş kırıklığına uğrattığım için üzgünüm." dedi.

Sözlerine karşı ilk tepkim hemen duygularımı gizlemek ve kesinlikle düş kırıklığına uğramadığıma onu inandırmaya çalışmak oldu.

"Ben bir büyücüyüm," dedi gülerek. "Pek iyi bir büyücü değilim belki ama bedenimin bana söylediklerini anlayacak kadar iyiyim en azından. Ve şu anda bedenim bana senin bana kızdığını söylüyor."

"Ben kızgın falan değilim Pablito," diye bağırdım.

"Bunu mantığın söylüyor, bedenin değil," dedi. "Bedenin kızgın. Ama mantığın bana sinirlenmek için bir neden göremiyor ortada. İki ateş arasında kalıyorsun böylece. En azın-

dan bu durumu ortadan kaldırabilirim. Bedenin benim kusursuz biri olmadığımı, sana ancak kusursuz bir kişinin yardımcı olacağını biliyor. Bedenin bana kızgın çünkü benim kendimi harcadığımı hissediyor. Bunu kapıdan girdiğim andan beri çok iyi biliyorum."

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Yüz yüze geldiğim gerçeklerin içinde boğuluyordum sanki. Belki de bedenimin her şeyi bildiğini söylerken haklıydı. Hiç olmazsa açıkça konuşarak beni duygularımla yüz yüze getirmiş ve bu da usanmışlığımı biraz törpülemişti. Pablito'nun bana yalnızca oyun oynamadığını düşünmeye başladım. Bu kadar açık sözlü ve cesur olabildiğine göre söylediği gibi güçsüz biri olmasının imkânsız olduğunu söyledim ona.

"Benim güçsüzlüğüm arzuları olan bir insan olmamdandır," dedi neredeyse fısıldarcasına. "Öyle bir noktaya geldim ki artık sıradan bir adam olarak yaşamayı istiyorum. İnanabiliyor musun buna?"

"Ciddi olamazsın Pablito," diye bağırdım.

"Ciddiyim," dedi. "İnsana korkular veren bu yük olmadan, toprağın üzerinde sıradan bir insan olarak yürüme şerefine erişmeyi arzuluyorum."

Bu düşünceyi akıl almaz buldum ve içimden tekrar tekrar ciddi olamayacağını yinelediğimi fark ettim. Pablito bana bakıp iç çekti. Ani bir endişe beni etkisi altına aldı. Pablito neredeyse ağlayacak gibiydi. İçimdeki endişe yerini başka bir duyguya bıraktı; onu çok iyi anlıyordum. İkimiz de birbirimize yardım edemiyorduk.

O sırada la Gorda mutfağa geri döndü. Pablito'ya aniden bir canlılık hâkim olmuş gibiydi. Ayağa fırlayıp tepindi.

"Ne istiyorsun?" diye bağırdı gergin bir tonla. "Ne dolaşıyorsun buralarda?"

La Gorda sanki o yokmuş gibi benimle konuştu. Kibarca Soledad'ın evine gideceğini söyledi.

"Nereye gideceğinden bize ne ki?" diye bağırdı Pablito. "İstersen cehenneme git."

La Gorda gülerken o da şımarık bir çocuk gibi yerde tepiniyordu.

"Çıkıp gidelim bu evden, Maestro," dedi yüksek sesle.

Pablito'nun üzüntüden kızgınlığa bu kadar ani geçmesi beni şaşırtmıştı. Kendimi onu izlemeye kaptırdım. Hep takdir ettiğim yönlerinden biri zarafetiydi; yerde tepinirken bile asil bir havası vardı.

Aniden masaya doğru bir atak yaptı, neredeyse yazı takımımı elimden çekip alıyordu. Onu sol elinin baş ve işaret parmağıyla kavradı. Ben de bütün gücümü kullanarak ona iki elimle yapışmak zorunda kaldım. Öyle inanılmaz bir güçle çekiyordu ki gerçekten almak isteseydi ellerimin arasından kolayca çekip alabilirdi yazı takımını. Tutmayı bırakıp elini geri çekerken bir ara elinde bir uzantı olduğunu fark ettim. Bu öyle hızlı olmuştu ki, bana kalsa ben olayı bir göz aldanması, büyük bir güçle beni çektiği için yarı ayakta durur konuma gelmemden kaynaklanan sarsıntının sonucu olarak açıklayabilirdim. Ama artık bu insanlara alıştığım biçimde davranamayacağımı, hiçbir şeyi alıştığım biçimde açıklayamayacağımı öğrenmiştim. Bu yüzden bunu denemeye bile kalkışmadım.

"O elindeki nedir, Pablito?" diye sordum.

Şaşkınlıkla geri çekilerek elini arkasına gizledi. Yüzünde boş bir ifade vardı ve bu evden çıkmak istediğini, çünkü sersemlemeye başladığını mırıldanıp duruyordu.

La Gorda yüksek sesle gülmeye başladı. Pablito'nun da en az Josefina kadar iyi, belki de çok daha iyi bir aldatıcı olduğunu ve eğer elinde ne olduğunu söylemesi için onu sıkıştırırsam düşüp bayılacağını, Nestor'un da onu aylarca iyileştirmeye uğraşacağını söyledi.

Pablito boğulacak gibi olmuştu. Yüzü morardı. La Gorda, kayıtsız bir sesle, oyun oynamayı bırakmasını, zaten hiç

seyircisi olmadığını, kendisinin evden çıkacağını, benimse pek sabırlı biri olmadığımı söyledi. Sonra bana emreden bir ses tonuyla bu evde kalmamı, Genaroların evine gitmememi söyledi.

"Neden gitmeyecekmişiz?" diye bağırarak onu engellemeye çalışıyormuş gibi önüne atladı Pablito. "Ne cüret! Maestro'ya ne yapacağını nasıl söylersin?"

"Dün gece sizin evde dostlarla bir kuvvet gösterisine giriştik," dedi Gorda açıklama yapmak istercesine. "Nagual da ben de hâlâ gücümüzü toplayamadık. Senin yerinde olsam Pablito, dikkatimi işime verirdim. İşler değişiyor. O buraya geldiğinden beri her şey çok değişti."

La Gorda ön kapıdan çıktı. Ancak o zaman ne kadar yorgun göründüğünün farkına vardım. Ayakkabıları ayağını sıkıyordu ya da belki yorgunluktan ayakları biraz aksıyordu. Ufacık, kırılgan bir kadın olmuştu.

Ben de böyle yorgun görünüyor olmalıydım. Evlerinde ayna olmadığı için dışarı çıkıp arabamın dikiz aynasında kendime bakmak istedim. Eğer Pablito engel olmasaydı yapacaktım da. En dürüst ses tonuyla Gorda'nın onun bir aldatıcı olduğu konusunda söylediklerine inanmamamı istedi benden. Bu konuda endişelenmemesi gerektiğini söyledim ona.

"La Gorda'dan hiç hoşlanmıyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Tam da üstüne bastın," dedi korkunç bir bakış fırlatarak. "Şu kadınların ne canavar olduklarını dünyada yaşayan herkesten daha iyi bilirsin sen. Nagual bize bir gün buralara gelip onların tuzağına düşeceğini söylemişti. Tetikte olmamız, planlarına karşı seni uyarmamız için yalvardı bize. Nagual bize dörtte bir şansın olduğunu söyledi. Eğer bizim erkimiz yeterince fazlaysa seni buraya kendimiz getirecek, seni uyarıp korumuş olacaktık. Eğer erkimiz azsa tam buraya vardığımız sırada cesedinle karşılaşacaktık. Diğer bir olasılık

da gelip seni o Soledad cadısının ya da o iğrenç, erkek gibi kadınların kölesi olarak bulmaktı. Dördüncü ve en zayıf olasılık da döndüğümüzde seni hayatta ve sağlıklı bulmaktı.

"Nagual hayatta kalmayı başardığın takdirde senin Nagual olacağını, artık sana güvenmemiz gerektiğini, çünkü bize ancak senin yardım edebileceğini anlatmıştı."

"Senin için her şeyi yapabileceğimi biliyorsun, Pablito."

"Sadece benim için değil. Ben yalnız değilim ki. Tanık ve Benigno da benimle beraber. Biz birlikteyiz ve sen de hepimize yardım etmelisin."

"Tabii ederim, Pablito. Bunu söylemeye gerek bile yok."

"Bu çevredeki insanlar bize hiç rahatsızlık vermiyorlar. Bizim sorunumuz bu hilkat garibeleriyle. Onlarla ne yapacağımızı hiç bilmiyoruz. Nagual ne olursa olsun onların yanından ayrılmamamız için emir verdi bize. Bana da özel bir görev vermişti ama ben başarılı olamadım. Hatırlarsın, önceleri çok mutluydum. Şimdiyse hayatımı doğru dürüst idare edemiyorum."

"Ne oldu, Pablito?"

"Şu cadılar beni evden çıkardılar. İdareyi ele alıp beni paçavra gibi dışarı atıverdiler. Artık Genaro'nun evinde Nestor ve Benigno ile beraber oturuyorum. Yemeğimizi bile kendimiz pişiriyoruz. Nagual bunun böyle olacağını biliyordu. Bu yüzden la Gorda'ya arabuluculuk yapması için görev verdi. Ama la Gorda Nagual'ın ona verdiği ismi, Yüz Kiloluk Kıç ismini hak ediyor hâlâ. Bu yıllardır onun takma adıydı çünkü yüz kiloluk tartılara çıktığı zaman ibre en tepeye çıkardı."

Pablito la Gorda'ya ilişkin bu anısına kıkırdadı.

"Görebileceğin en şişman, en pis kokan kılıksız kadındı o," diye sürdürdü konuşmasını. "Şimdi eski halinin yarısı kadar ama kafası hâlâ o şişko, tembel kadının kafası. Bizim için hiçbir şey yapmaz. Ama artık sen burda olduğuna göre, Maestro, endişelerimiz sona erdi. Artık dörde karşı dördüz."

Araya bir sözle girmeye çalıştım ama Pablito izin vermedi.

"Şu cadılardan biri gelip beni dışarı atmadan önce söyleyeceklerimi bitirmeme izin ver," dedi gergin bir halde kapıya bakarak.

"Onların sana beşinizin de aynı olduğunuzu, çünkü beşinizin de Nagual'ın çocukları olduğunuzu söylediklerini biliyorum. Bu bir yalan! Sen de biz Genarolar gibisin. Genaro da sana ışıltını kazanman için yardım etmişti. Sen bizden birisin. Anlıyor musun? Onların söylediklerine inanma lütfen. Sen aynı zamanda bize de aitsin. Cadılar Nagual'ın bize her şeyi söylediğini bilmiyorlar. Her şeyi yalnızca kendilerinin bildiklerini sanıyorlar. Bizi iki Toltec yarattı. Biz ikisinin de çocuklarıyız. Şu cadılar..."

"Dur biraz, Pablito," dedim ellerimle ağzını kapayarak.

Benim ani hareketimden ürkmüş, öylece dikiliyordu.

"Bizi iki Toltec yarattı da ne demek oluyor?"

"Nagual bizim Toltec olduğumuzu söyledi. Hepimiz Toltec'mişiz. Toltec gizleri devralan, onları taşıyan kişiye denirmiş. Nagual ve Genaro birer Toltec'tir. Onlar bize özel ışıltılarını, gizlerini verdiler. Biz de onların gizlerini aldık, onları taşıyoruz."

Toltec sözcüğünü kullanış biçimi beni şaşırttı. Ben bu sözcüğün budunbilimsel anlamına aşinaydım. Bu bağlamda sözcük Orta ve Güney Meksika'da yaşayan, Nahuatl dilini konuşan ve kıtanın işgal edilmesi sırasında soyları tükenmiş bir kabile anlamına geliyordu.

"Bize neden Toltec adını veriyordu?" diye sordum söyleyecek başka bir şey bulamayınca.

"Biz Toltec'leriz de ondan. Bize büyücü ya da cadı demek yerine bu sözcüğü kullanıyordu."

"Eğer dediğin doğruysa sen niye kız kardeşlere 'cadılar' diyorsun?"

"Çünkü onlardan nefret ediyorum. Bunun bizim Toltec olmamızla bir ilgisi yok."

"Nagual bunu herkese söylüyor muydu?"

"Neden söylemesin. Herkes biliyordu tabii."

"Ama bana hiç söylemedi."

"Söylemedi çünkü sen çok okumuş birisin ve aptalca konularda durmadan tartışırsın."

Yüksek sesle, zorlama bir kahkaha atıp sırtımı sıvazladı.

"Nagual sana, Tolteclerin eski zamanlarda Mcksika'nın bu bölgesinde yaşayan insanlar olduğunu da söylemiş olabilir mi?" diye sordum.

"İşte gördün mü bak, bu yüzden söylememiştir sana. Yaşlı karga büyük ihtimalle onların eski insanlar olduklarını bilmiyordur."

Gülerek sandalyesinde sallandı. Gülüşü insana mutluluk veriyor, insanı coşturuyordu.

"Biz Toltecleriz, Maestro," dedi. "Herkes bunu biliyor. Benim de tek bildiğim bu. Ama eğer istiyorsan Tanık'a sorabilirsin. O biliyordur. Ben ilgimi uzun zaman önce kaybettim."

Ayağa kalkıp ocağa doğru ilerledi. Ben de onu izledim. Kısık ateş üstünde duran yemek dolu tencereyi inceledi. Bu yemeği kimin yaptığını sordu bana. La Gorda'nın yaptığından emindim ama bilmediğimi söyledim. Bir köpek gibi kesik kesik nefesler alarak yemeği dört beş kez kokladı. Sonra burnunun ona bu yemeği la Gorda'nın yaptığını fısıldadığını açıkladı. Yemekten yiyip yemediğimi sordu. Ben de o gelmeden az önce yemekten kalktığımı söyledim. Bunun üstüne raftan bir tabak alıp tabağı iyice doldurdu. Yalnızca la Gorda'nın yaptığı yemeği yemem ve kendisi gibi yalnız onun tabağını kullanmam konusunda ciddi önerilerde bulundu. La Gorda'nın ve kız kardeşlerin bana yemeğimi diğer tabaklardan ayrı duran siyah bir tabakta getirdiklerini söyledim. Pablito bu tabağın Nagual'a ait olduğunu belirtti. Birlikte masa-

ya döndük. Yemeğini çok yavaş yiyor ve hiç konuşmuyordu. Yemek yemeye kendini bu kadar vermesi bana diğerlerinin de aynı şeyi yaptıklarını hatırlattı: Tam bir sessizlik içinde yiyorlardı yemeklerini.

"La Gorda harika bir aşçıdır," dedi yemeğini bitirirken. "Bana yemek yapardı. Ama bu yıllar önce, benden nefret etmeden, bir cadı, yani bir Toltec olmadan önceydi."

Bana bakarken gözlerinde bir ışık yanıp söndü, sonra gözlerini kırptı. Bana la Gorda'nın birinden nefret edebilecek bir kadın gibi gelmediğini söylemek zorunda hissettim kendimi. "Biçimini kaybettiğini biliyor mu?" diye sordum.

"Büyük saçmalık!" diye bağırdı.

Yüzümdeki şaşkınlık ifadesini tartmak ister gibi beni süzdü, sonra başını kolunun altına saklayarak utanmış bir çocuk gibi kıkırdamaya başladı.

"Şey, aslında bunu başardı," diye ekledi. "Gerçekten harikadır."

"O zaman niye hoşlanmıyorsun ondan?"

"Sana güvendiğim için bir şey söyleyeceğim sana, Maestro. Aslında ondan hoşlanmıyor değilim. O herkesten iyi. O Nagual'ın kadını. Böyle davranıyorum çünkü beni pohpohlamasını istiyorum. Öyle de oluyor. Bana hiç kızmıyor. Ona her şeyi yapabilirim. Bazen büyülenip fiziksel güç kullanmak, ona vurmak istiyorum. Tıpkı Nagual'ın yaptığı gibi şaşırıp geri çekiliyor. Bir dakika sonra ne yaptığımı hatırlamıyor bile. İşte sana gerçekten biçimi olmayan bir savaşçı. Bunu herkese yapıyor. Ama geriye kalan herkes zavallı. Kötü savaşçılarız. O üç cadı bizden nefret ediyor, biz de onlardan."

"Siz büyücüsünüz, Pablito. Bu çekişmeye bir son veremiyor musunuz?"

"Tabii ki verebiliriz. Ama vermek istemiyoruz. Ne yapmamızı bekliyorsun, kardeş kardeş yaşayıp gitmemizi mi?"

Ne diyeceğimi bilemedim.

"Onlar Nagual'ın kadınlarıydılar," diye sürdürdü konuşmasını. "Ve herkes onları benim almamı bekliyordu. Tanrı aşkına, bunu nasıl başarabilirim ki! Biriyle yapmayı denedim ama pis cadı bana yardımcı olmak yerine beni neredeyse öldürüyordu. Şimdi bu kadınların hepsi sanki bir suç işlemişim gibi peşimdeler. Bütün yaptığım Nagual'ın talimatlarına uymaktı. Bana hepsini birden elimde tutabilene kadar her biriyle, teker teker çok yakın ilişkiye girmemi söylemişti. Ama ben biriyle bile ilişkiye giremedim."

Ona annesi, doña Soledad ile ilgili bir soru sormak istedim ama onu bu konuşmanın içine nasıl sokacağımı bilemedim. Bir süre sessiz kaldık.

"Sana yaptıkları yüzünden mi nefret ediyorsun onlardan?" diye sordu aniden.

Bu şansı kullandım.

"Hayır," dedim. "La Gorda bana bunu neden yaptıklarım açıkladı. Ama doña Soledad'ın saldırısı gerçekten korkutucuydu. Onu görüyor musun?"

Yanıt vermedi. Tavana bakarak sorumu yineledi. O zaman gözlerinin yaşlarla dolduğunu fark ettim. Bedeni sessiz hıçkırıklarla sarsılıp titriyordu.

Bir zamanlar, kuşkusuz benim de hatırlayacağım gibi, harika bir annesi olduğunu söyledi. İki çocuk yetiştirmiş, onlara bakabilmek için eşek gibi çalışmış, Manuelita adında kutsal bir kadındı. Onu seven, onu büyüten bu anneye çok derin bir hürmet duyuyordu. Ama korkunç bir gün gelip çatmış ve kadının talihi dönmüştü, Genaro ve Nagual'ı tanıma talihsizliğini yaşamıştı kadın. İkisi, Pablito'nun hayatını mahvetmişlerdi. O iki şeytan annesinin ve kendisinin ruhlarını almış, Manuelita'sını öldürüp arkada şu korkunç Soledad cadısını bırakmışlardı. Yaşlarla dolu gözlerini bana dikti ve o iğrenç kadının annesi olmadığını söyledi. Manuelita'sı olamazdı o kadın.

Kendini tutamadan hıçkırdı. Ne diyeceğimi bilemedim. Duygusal patlaması öylesine içtendi, tartışmasını yaptığı şeylerde öyle bir doğruluk payı vardı ki hislerimin gelgitleri beni tamamen etkisi altına aldı. Biraz olsun medeni bir insan gibi düşünürsem ona hak vermek zorundaydım. Pablito'nun don Juan ve don Genaro'nun yoluna girmesi gerçekten büyük bir talihsizlikti onun için.

Kolumu omzuna attım, ben de ağlayacak gibi oldum. Uzun bir sessizlikten sonra kalkıp arka tarafa gitti. Burnunu sümkürüp bir kabın içindeki suyla yüzünü yıkadığını duydum. Döndüğünde biraz daha sakinleşmişti. Hatta gülümser gibiydi.

"Beni yanlış anlama, Maestro," dedi. "Bana olanlar için kimseyi suçlamıyorum. Bu benim kaderimdi. Nagual ve Genaro olması gerektiği gibi, kusursuz savaşçılar gibi davrandılar. Ben güçsüz biriyim, hepsi bu. Görevlerimi başarıyla yerine getiremedim. Nagual, o korkunç cadının saldırısından kurtulmak için tek şansımın dört rüzgârı yakalayıp onları dört köşeme yerleştirmek olduğunu söylemişti. Ama bunu başaramadım. O kadınların hepsi Soledad cadısı ile ortak oldukları için bana yardım etmek istemediler. Ölmemi istediler.

"Ayrıca Nagual eğer başarısız olursam senin de bana yardım edemeyeceğini söylemişti. Eğer o kadın seni öldürürse yaşamak için buralardan kaçmam gerektiğini anlattı. Ama yola kadar ulaşabileceğimden bile ümidi yoktu. Senin erkinle o cadının bildikleri bir araya gelince onun eşsiz bir büyücü olacağını ekledi. Bu yüzden dört rüzgârı yakalama işinde başarısız olduğumu anlayınca kendimi ölmüş saydım. Ve doğal olarak o kadınlardan nefret ettim. Ama bugün, Maestro, sen bana yeniden ümit verdin ."

Ona, annesine duyduğu hislerin beni derinden etkilediğini söyledim. Aslında ben kendim de annesine olanlar kar-

şısında dehşete düşmüştüm ama Pablito'ya yeni ümitler verebileceğim konusunda gerçekten şüpheliydim.

"Ama verdin!" diye bağırdı kendinden çok emin bir tonla. "Bütün bu zaman boyunca kendimi berbat hissediyordum. Kendi annenin elinde bir kazmayla arkandan koşması kimseyi mutlu edecek bir şey değildir. Ama şimdi bu yoldan çıktı; böyle olması için ne yaptınsa sana minnettarım.

"O kadınlar benden nefret ediyorlar çünkü benim bir korkak olduğuma inanmışlar. Birbirimizden çok farklı olduğumuzu o kalın kafalarına sokamıyorlar bir türlü. Sen ve o dört kadın benden, Tanık ve Benigno'dan bir tek önemli noktada ayrılıyorsunuz. Beşiniz de Nagual sizi bulmadan ölü sayılırdınız. Bir keresinde senin kendini öldürmeyi denediğini bile söylemişti bize. Bizse öyle değildik. Biz yaşam dolu, mutlu ve sağlıklıydık. Biz sizin tam tersinizdik. Siz çaresiz insanlardınız; biz değildik. Eğer Genaro yoluma çıkmasaydı ben bugün mutlu bir marangoz olacaktım. Ya da belki ölmüş olacaktım. Bunun önemi yok. Yapabileceğimi, benim için iyi olanı yapacaktım."

Sözleri garip bir biçimde içime işledi. O kadınların da, benim de çaresiz insanlar olduğumuz konusunda söylediklerini kabul etmek zorundaydım. Eğer don Juan'la karşılaşmasaydım şüphesiz şimdiye kadar ölmüş olacaktım ama Pablito'nun dediği gibi iki yolun da benim için iyi olduğunu söyleyemiyordum. Don Juan bedenime yaşam ve canlılık, ruhuma da özgürlük getirmişti.

Pablito'nun sözleri bana, benim arkadaşım olan yaşlı bir adamdan bahsederken don Juan'ın dediklerini hatırlattı. Don Juan gayet anlayışlı bir havayla yaşlı adamın ölmesinin ya da yaşamasının pek de önemli olmadığını söylemişti. Don Juan'ın adamın yaşamını fazlalık olarak görmesine biraz darılmıştım. Kuşkusuz yaşlı bir adamın yaşamasının ya da ölmesinin hiçbir önemi olmadığını, aslında dünyadaki hiçbir

şeyin genel olarak pek bir önemi olmadığını, olayların yalnızca kişiler için önem taşıdığını söylemiştim ona.

"İşte sen de söyledin," diye bağırdı. "Benim söylemek istediğim de buydu. Yaşlı adamın yaşaması ya da ölmesi ona kişisel olarak hiçbir şey ifade etmiyordu. 1929'da ya da 1950'de ölebilirdi, yahut doksan beş yaşına kadar yaşayabilirdi. Bunun hiç önemi yoktu. Her şey anlaşılmaz şekilde birdi onun için."

Don Juan'la tanışmadan önce benim hayatım da aynı böyleydi. Hiçbir şeyin önemi yoktu benim için. Bazı şeyler beni etkilemiş gibi davranıyordum ama bu sadece duyarlı bir adam gibi görünmek için oynadığım hesaplı bir oyundu.

Pablito konuşunca düşüncelerim bölündü. Beni kırıp kırmadığını öğrenmek istiyordu. Kırmadığını söyledim. Konuşmayı yeniden başlatmak için don Genaro'yla nerede tanıştığını sordum.

"Kaderimde patronumun hastalanması varınış," dedi. "Ben de onun mekânına, kasabadaki pazar yerine, yeni açılacak bir reyonu yapmaya gittim. Orada iki ay çalıştım. Orada çalışırken reyonların sahibinin kızıyla tanıştım. Birbirimize âşık olduk. Babasının standını diğer standlardan biraz daha geniş inşa ediyordum ki kız kardeşi kasada durup müşterilerle ilgilenirken tezgâhın altında rahatça sevişebilelim.

"Bir gün Genaro karşı sıradaki perakendeciye bir torba dolusu tıbbi bitkiler getirdi ve o ikisi konuşurken karşıdaki çadırın sallandığını fark etti. Standa dikkatle baktı ama tek görebildiği yarı uyuklar vaziyette sandalyesinde oturan kız kardeşti. Adam Genaro'ya çadırın her gün bu saatler de sallandığını söyledi. Ertesi gün Genaro Nagual'ı yanında getirdi ve tabii ki o gün de çadır sallanıyordu. Ertesi gün yine geldiler ve çadırın yine sallandığını gördüler. O zaman ben ordan çıkana kadar beklediler. İşte o gün onlarla arkadaşlık kurdum. Bir süre sonra Genaro bana şifalı bitkiler sattığını söyleyip benim için, hiçbir kadının dayanamayacağı bir karı-

şını yapmayı önerdi. Kadınları sevdiğim için önerisini hemen kabul ettim. Sonunda iksiri yaptı ama tam on yılını aldı bu. Bu süre zarfında onu çok iyi tanımıştım. Kendi kardeşim olsa onu bu kadar sevemezdim. Şimdi onu deli gibi özlüyorum. Görüyorsun ya beni tuzağa düşürdü. Bazen böyle olduğu için mutlu oluyorum, bazen de içerliyorum ona."

"Don Juan bana büyücülerin birini seçmeden önce bir yora görmeleri gerektiğini söylemişti. Böyle bir şey oldu mu, Pablito?"

"Evet. Genaro çadırın sallandığını görünce meraklandıklarını, sonra da iki kişinin tezgâhın altında seviştiğini gördüklerini söylemişti bana. Oturup sevişenlerin ortaya çıkmalarını beklemiş, onların kim olduklarını görmek istemiş. Bir süre sonra kız tezgâhın önünde belirmiş ama Genaro beni gözden kaçırmış. Gözlerini benim üstüme dikmekte çok kararlı olmasına rağmen beni gözden kaçırmasının oldukça garip olduğunu düşünmüş. Ertesi gün Nagual'la beraber geldiğinde yine iki kişinin seviştiğini görmüşler ama tam yakalayacakları sırada ikisi de gözden kaçırmışlar beni. Bir sonraki gün geldiklerinde Genaro çadırın arkasına dolaşmış, Nagual ise ön tarafta beklemiş. Ben sürünerek dışarı çıkmak isterken Genaro'ya çarptım. Hâlâ yan duvara açtığım o kare deliği örten bezin arkasında olduğum için beni görmediğini sanıyordum. Perdenin arkasında küçük bir köpek olduğunu zannetsin diye havlamaya başladım. Buna karşılık o da hırıldayıp havladı ve beni öteki tarafta kocaman azgın bir köpek olduğuna inandırdı. O kadar korktum ki aksi yöne doğru kaçtım ve bu kez Nagual'a çarptım. Eğer sıradan bir adam olsaydı o hızla onu yere düşürürdüm ama aksine o beni bir çocuğu kaldırır gibi havaya kaldırdı. Tam anlamıyla hayrete düşmüştüm. Yaşlı bir adam olmasına rağmen gerçekten çok güçlüydü. Böyle bir adamın benim için kütükleri taşıyabileceğini düşündüm. Ayrıca beni tezgâhın altından çıkarken gören bu adamların gözünde itibarımı kaybetmek istemiyordum. Benim için çalışıp çalışmayacağını sordum. Olur dedi

Hemen o gün dükkâna gidip asistanım olarak çalışmaya başladı. İki ay boyunca her gün çalıştı. Bu iki şeytana karşı hiç şansım kalmamıştı anlayacağın."

Don Juan'ın Pablito'yla çalışması bana aşırı derecede komik ve aykırı geldi. Pablito don Juan'ı sırtında kütükleri taşırken taklit etmeye başladı. Pablito'nun en az Josefina kadar iyi bir oyuncu olduğunu kabul etmek zorundaydım.

"Neden bunca zahmete girdiler, Pablito?"

"Beni tuzağa düşürmek zorundaydılar. Arkalarından öylece gidebileceğimi düşünmüyorsun değil mi? Hayatım boyunca büyücüler, hekimler, cadılar ve ruhlar hakkında bir sürü şey duymuştum ama tek kelimesine bile inanmıyordum bunların. Bu konulardan konuşan insanların hepsi aptaldı. Eğer Genaro bana kendisinin ve arkadaşının büyücü olduğunu söyleseydi onları siler atardım. Ama benden daha zekiydiler. O iki tilki gerçekten çok kurnazdı. Hiç acele etmediler. Genaro benim için yirmi yıl bile bekleyeceğini söylemişti bir kez. İşte bu yüzden Nagual benim yanımda çalışmaya başladı. Ondan bunu ben istedim, yani anahtarı onlara teslim eden bendim.

"Nagual sessiz ve gayretli bir işçiydi. O zamanlar alçak bir herif olduğum için onu aldattığımı sanıyordum. Nagual'in yaşlı, aptal bir Yerli olduğunu düşündüğüm için patrona büyükbabam olduğunu söyleyeceğimi, aksi halde patronun onu işe almayacağını, bunun karşılığında da maaşının bir bölümünü alacağımı söyledim ona. Nagual bunu kabul etti. Her gün kazandığı bir avuç pesonun bir bölümünü de bana verdi.

"Patronum büyükbabamın çalışmasından çok etkilenmişti çünkü yaşlı adam gerçekten çok çalışıyordu. Ama öbür çalışanlar onunla alay ediyorlardı. Bilirsin, zaman zaman bütün eklemlerini çatırdatma huyu vardır. Dükkânda ne zaman bir şey taşısa eklemlerini çatırdatıyordu. Doğal olarak

dükkândakiler çok yaşlı olduğu için bir şey taşırken bütün bedeninin gacırdadığını düşünüyorlardı.

"Sanki gerçek büyükbabammış gibi üzülüyordum onun için. Ama o zamana kadar Genaro benim hırslı yanımı keşfetmişti. Nagual'ı onu böyle boğa gibi güçlü yapacak özel formüllü bir şeylerle beslediğini söyledi bana. Her gün bir demet ezilmiş yeşil yaprak getirip ona veriyordu. Karışımını ona vermezse onun bir hiç olacağını söylüyordu. Bunu bana kanıtlamak için iki gün hiçbir şey getirmedi. O yeşil şeyler olmadan Nagual sıradan, yaşlı bir adam oluyordu. Genaro kadınların beni sevmesi için benim de o karışımı kullanabileceğimi söyledi bana. Tabii çok ilgilendim. O da karışımı yapması için ona yardım edip arkadaşına bunu ulaştırmamı önerdi. Bir gün bana kazandığı Amerikan paralarını gösterip ilacını bir Amerikalıya sattığını söyledi. Böylece oltaya gelip ortağı oldum.

"Ortağım Genaro ile büyük planlarımız vardı. Bir dükkânım olması gerektiğini, formülü sayesinde kazanacağım parayla her şeyi yapabileceğimi söylüyordu bana. Bir dükkân satın aldım ve parasını ortağım verdi. Çılgına dönmüştüm. Onun esaslı bir ortak olduğunu anlayıp o yeşil şeyleri yapmaya koyuldum."

Karışımı yaparken Genaro'nun psikotropik bitkiler kullandığına dair garip bir inanç besliyordum. Pablito'nun itaat etmesini sağlamak için onu kandırıp bitkileri yutturduğunu düşünüyordum.

"Sana erk bitkileri verdi mi, Pablito?" diye sordum.

"Tabii," dedi. "Bana o yeşil şeylerden verdi. Tonlarca yedim o bitkilerden."

Don Juan'ın don Genaro'nun kapısında nasıl uyuşuk uyuşuk oturduğunu, o karışım dudaklarına değdikten sonra nasıl canlandığını taklit ederek anlattı Pablito. Böyle bir değişimi gördükten sonra kendini onu denemek zorunda hissettiğini söyledi.

"Nelerden oluşuyordu o formül?" diye sordum.

"Yeşil yapraklardan," diye yanıtladı. "Bulabildiği her türlü yeşil yaprağı kullanıyordu. İşte böyle bir şeytandı Genaro. Formülünden bahsedip durur, beni katılana kadar güldürürdü. Tanrım, ne güzel günlerdi."

Tedirginlikle güldüm. Pablito başını iki yana sallayarak birkaç kez boğazını temizledi. Ağlamamak için kendini zor tutuyormuş gibiydi.

"Söylediğim gibi, Maestro," diye sürdürdü, "beni hırsım sürüklüyordu. O yeşil karışımı yapmayı öğrendikten sonra ortağıma tekmeyi vurmayı planlıyordum gizlice. Genaro planlarımı baştan beri biliyor olmalıydı. Gitmeden önce bana sarılıp planımı gerçekleştirme zamanımın geldiğini, artık karışımı yapmayı öğrendiğime göre ortağımı dcfetmem gerektiğini söyledi."

Pablito öylece ayakta duruyordu. Gözleri yaşlarla dolmuştu.

"O Genaro alçağı," dedi yumuşak bir sesle. "Pis şeytan. Onu gerçekten sevdim. Ve böyle korkak bir adam olmasaydım şimdi onun karışımını yapıyor olurdum."

Artık yazmak istemiyordum. Hüznümü dağıtmak için ona, gidip Nestor'u aramamız gerektiğini söyledim.

Evden çıkmadan önce defterleri topluyordum ki kapı hızla açılıverdi. İkimiz de istem dışı bir hareketle yerimizden sıçrayıp bakmak için arkamıza döndük. Nestor kapıda dikiliyordu. Ona doğru koştum. Odanın ortasında karşılaştık. Üstüme atlayıp beni omuzlarımdan sarstı. Onu son gördüğüm zamankinden çok daha uzun boylu ve güçlü görünüyordu. Uzun ince bedeni kedi gibi bir esneklik kazanmıştı. Ama karşımda durup bana bakan kişi benim tanıdığım Nestor değildi sanki. Ben onu, bozuk dişleri yüzünden gülümsemekten utanan, Pablito'nun kanatları altına sığınan içine kapanık biri olarak hatırlıyordum. Oysa bana bakan Nestor, Genaro ile don Juan karışımı biriydi. Genaro gibi incecik, çevik biriydi.

Ama aynı zamanda don Juan'ın o insanı hipnotize eden hâkimiyetine de sahipti. Kafamdaki karışıklığı kabullenmek istedim ama tüm yapabildiğim onunla beraber gülmekti. Sırtımı sıvazlayıp şapkasını çıkardı. Ancak o zaman Pablito'nun şapkası olmadığını fark ettim. Ayrıca Nestor'un daha esmer ve daha iri olduğunun da ayırdma vardım. Onun yanında Pablito neredeyse kırılacakmış gibi duruyordu. İkisi de Levi's pantalonlar, kaba ceketler ve lastik tabanlı ayakkabılar giyiyorlardı.

Nestor'un odadaki varlığı sıkıntılı havayı hemen dağıttı. Ona bizimle mutfağa gelmesini söyledim.

Pablito yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, "Tam zamanında geldin," dedi hep birlikte masaya otururken. "Maestro ile ben burada Toltec şeytanlarını hatırlayıp ağlıyorduk."

"Gerçekten ağlıyor muydun, Maestro?" diye sordu Nestor yüzünde muzip bir gülümsemeyle.

"Hem de nasıl," diye atıldı Pablito.

Sokak kapısından gelen hafif bir çatırdama sesi konuşmasını böldü. Eğer yalnız başıma olsaydım hiçbir şey duymazdım. Pablito'yla Nestor ayağa kalkınca ben de aynı şeyi yaptım. Ön kapıya baktık. Kapı çok dikkatli bir şekilde açılmaktaydı. La Gorda'nın döndüğünü, bizi rahatsız etmemek için kapıyı yavaşça açtığını düşündüm. Sonunda kapı bir insanın içeri girmesine olanak verecek kadar açıldığında karanlık bir odanın içine süzülür gibi Benigno girdi içeri. Gözleri kapalıydı, parmak uçlarında yürüyordu. Bana, matineyi görebilmek için, açık bırakılmış çıkış kapısından sinema salonuna dalan, en ufak bir ses çıkarmaya bile cesaret edemeyen ama karanlıkta da hiçbir şey göremeyen küçük bir çocuğu hatırlatıyordu.

Herkes sessizlik içinde ona bakıyordu. Tek gözünü etrafı görebilecek şekilde biraz aralayıp yönünü belirledi ve parmak uçlarında ön odayı boydan boya geçip mutfağa girdi

Masanın yanında bir süre gözleri kapalı bekledi. Pablito ve Nestor oturup bana da aynı şeyi yapmam için işaret verdiler. Benigno yavaşça oturduğum sıraya yaklaştı. Yumuşak bir hareketle başını omzuma koyup beni iteledi. Sırada ona yer açmam için yapılan hafif bir itelemeydi bu. Yine gözleri kapalı olarak yanıma rahatça yerleşti.

Pablito ve Nestor gibi o da Levi's giymişti. Onu son görüşümden beri yüzü biraz toplamış gibiydi. Yıllar önce saç çizgisi daha farklıydı sanki, ama nasıl bir değişiklik olduğunu çıkartamıyordum. Şimdi hatırladığımdan çok daha beyaz bir yüzü, ufacık dişleri, dolgun dudakları, çıkık elmacık kemikleri, minik bir burnu ve kocaman kulakları vardı. Hatları hiçbir zaman olgunlaşmayan bir çocuk yüzünü hatırlatıyordu bana.

Benigno'nun gelişini izlemek için konuşmalarına ara veren Pablito ve Nestor, o oturduktan sonra hiçbir şey olmamış gibi konuşmalarını sürdürdüler.

"Tabii, benimle beraber ağladı," dedi Pablito.

"O senin gibi sürekli ağlayan bir bebek değildir," dedi Nestor Pablito'ya.

Sonra dönüp beni kucakladı.

"Hayatta olmana çok sevindim," dedi. "Biraz önce la Gorda'yla konuştuk. Bize senin Nagual olduğunu söyledi, ama hayatta kalmayı nasıl becerdiğini anlatmadı. Bunu nasıl becerdin, Maestro?"

Bu noktada birbirinden garip iki seçeneğim vardı. Mantığımın gösterdiği yolu izleyip onlara bu konuda en ufak bir fikrim bile olmadığını söyleyebilirdim ve bu da en doğrusu olurdu. Ya da çiftimin beni o kadınların ellerinden kurtardığını söyleyebilirdim. Kafamda bu iki seçeneğin onların üzerinde nasıl etkiler bırakacağını düşünüyordun ki Benigno kafamı dağıttı. Tek gözünü biraz aralayarak bana baktı ve kıkırdayarak başını kollarının arasına gömdü.

"Benigno, benimle konuşmak istemiyor musun?" diye sordum.

Başını hayır anlamında salladı.

Onun yanımda oturmasından rahatsızlık duydum; nesi olduğunu sormaya karar verdim.

"Ne yapıyor öyle?" diye sordum Nestor'a alçak bir sesle.

Nestor Benigno'nun başını okşayıp onu sarsınca gözlerini biraz açıp yine kapadı.

"Bilirsin, o böyledir," dedi Nestor bana. "Çok utangaçtır. Er geç açar gözlerini. Onunla ilgilenme. Eğer sıkılırsa uyur."

Benigno gözlerini açmadan onaylarcasına başını salladı.

"Eee, nasıl kurtuldun?" diye ısrarla sordu Nestor.

"Bize anlatmak istemiyor musun?" diye atıldı Pablito.

Ben de kasten, çiftimin üç kez başımdan çıktığını söyledim. Tüm olan biteni de anlattım. Biraz olsun şaşırmış gibi görünmüyorlardı, anlattıklarımı bir tartışma konusu şekline dönüştürdüler. Pablito, doña Soledad'ın asla iyileşemeyeceği ve sonunda da öleceği üzerine yaptığı tahminden çok memnun olmuşa benziyordu. Aynı şeyi Lidia'ya da yapıp yapmadığımı sordu. Nestor ona sessiz durmasını belirten bir hareket yapınca Pablito aniden cümlesinin ortasında duruverdi.

"Özür dilerim, Maestro," dedi Nestor, "ama o senin çiftin değildi."

"Ama herkes onun benim çiftim olduğunu söylüyordu."

"Çok iyi biliyorum ki sen la Gorda'yı yanlış anladın çünkü Benigno ve ben, Genaro'nun evine giderken la Gorda bizi yolda yakaladı, Pablito'yla senin bu evde olduğunuzu söyledi bize. Sana Nagual diyordu. Bunun nedenini biliyor musun?"

Güldüm ve benim Nagual'ın ışıltısının çoğunu aldığıma inandığı için böyle söylediğini açıkladım.

"Buradakilerden biri aptal," dedi Benigno gözlerini açmadan yüksek bir sesle.

"Sesi öyle yabansı bir sesti ki irkilerek kenara çekildim. Onun bu beklenmedik sözlerine benim tepkim de eklenince hepsi gülmeye başladılar. Benigno tek gözünü açıp bir süre bana baktı, sonra tekrar başını kollarının arasına gömdü.

"Juan Matus'a niye Nagual dediğimizi biliyor musun?" diye sordu Nestor.

Don Juan'a büyücü demek yerine kibarca Nagual dediklerini sandığımı söyledim onlara.

Benigno öyle yüksek sesle güldü ki sesi herkesin sesini bastırdı. Aşırı derecede eğleniyor gibiydi. Artık taşıyamadığı çok ağır bir nesneymiş gibi başını omzunun üstüne bıraktı.

"Ona Nagual dememizin nedeni," diye sürdürdü Nestor, "ikiye bölünmüş olmasıdır. Bir başka deyişle ne zaman gereksinim duysa bizim bürünemediğimiz bir başka şekle bürünür. İçinden çıkan şey onun çifti değildir, ona benzeyen ama onun iki katı büyüklüğünde korkunç bir şekildir. İşte biz bu şekle Nagual deriz, ona sahip olan kişiyi de Nagual diye çağırırız.

"Nagual bize eğer istersek hepimizin kafasından o şeklin çıkabileceğini ama büyük ihtimalle hiçbirimizin bunu istemeyeceğini söylemişti. Genaro istemedi, biz de istemiyoruz. Öyle görünüyor ki bu işe bulaşan bir tek sen varsın."

İnek sürüsünü güder gibi bağırıp çığlıklar atmaya başladılar. Benigno kollarını omzuma doladı ve gözlerinden yaşlar süzülene kadar güldü.

"Neden bu işe bulaştığımı söylüyorsunuz?" diye sordum Nestor'a.

"Çünkü çok enerji ve çok çalışma gerektirir," dedi Nestor. "Hâlâ nasıl ayakta durduğuna şaşıyorum.

"Nagual ve Genaro bir keresinde okaliptüs korusunda seni ikiye böldüler. Seni oraya götürdüler çünkü senin ağacın okaliptüstü. Ben de orada olduğum için seni bölüp içindeki nagualı çıkardıklarına tanık oldum. Işıltını bölene kadar seni kulaklarından çekip ikiye ayırdılar; artık sen bir yu-

murta gibi değildin. Işıltın iki uzun parça biçimindeydi. Sonra seni birleştirdiler ama gerçekten gören bir büyücü tam ortanda koca bir boşluk olduğunu söyleyebilir."

"Bölünmüş olmanın avantajı nedir?"

"Her şeyi duyan bir kulağın, her şeyi gören bir gözün olur. Gereksinim duyunca seni bir mil daha öteye götürür. Bu bölünme nedeniyle senin Maestro olduğunu söylediler bize.

"Pablito'yu da bölmeye çalıştılar ama o iş olmadı. Çok korkak, bir piç gibi ezik. Bu yüzden durumu bu kadar berbat."

"Çift nedir peki?"

"Çift ötekidir, yani insanın rüya görürken sahip olduğu bedendir. İnsanın kendisine tıpatıp benzer."

"Hepinizin bir çifti var mı?"

Nestor şaşkın bir bakışla beni inceledi.

"Hey, Pablito, çiftlerimizi anlat Maestro'ya," dedi gülerek.

Pablito masanın karşı tarafında oturan Benigno'ya eğilip onu sarstı.

"Sen anlat Benigno," dedi. "En iyisi göster ona."

Benigno ayağa kalktı, gözlerini açabildiği kadar açıp tavana baktı, sonra pantalonunu indirip bana penisini gösterdi.

Genarolar çılgınlar gibi gülüyorlardı.

"Gerçekten bunu mu kastetmiştin, Maestro?" dedi Nestor gergin bir yüz ifadesiyle.

Bildikleriyle ilgili her şeyi öğrenmek konusunda son derece ciddi olduğumu söyledim onlara. Don Juan'ın beni bilmediğim nedenlerden dolayı kendi bölgelerinden nasıl uzakta tutmayı ve böylece onlar hakkındaki şeyleri öğrenmemi nasıl engellediği konusunda derin bir araştırmaya girdiğimi söyledim onlara.

"Şuna ne dersiniz," dedim. "Üç gün öncesine kadar o dört kızın Nagual'ın çömezleri olduğunu ya da Benigno'nun Genaro'nun çömezi olduğunu bilmiyordum."

Benigno gözlerini açtı.

"Ya şuna ne dersin," dedi. "Ben de şu ana kadar senin bu kadar aptal olduğunu bilmiyordum."

Tekrar gözlerini kapadı ve hepsi deli gibi güldüler. Onlara katılmaktan başka çarem yoktu.

"Biz seninle eğleniyorduk Maestro," dedi Nestor özür diler gibi. "Senin bizle eğlendiğini sanıyorduk. Nagual bize senin gördüğünü söyledi. Eğer görüyorsan ne kadar üzgün olduğumuzu anlayabilirsin. Bizim rüya görme bedenimiz yok. Hiçbirimizin bir çifti yok."

Nestor oldukça ciddi ve dürüst bir tavırla kendileriyle bir çifte sahip olma arzuları arasına bir şeyin girdiğini söyledi. Don Juan ve don Genaro'nun gitmesiyle önlerinde adeta bir engel oluştuğunu söyleyince ne demek istediğini anlıyordum. Ona göre bu belki de Pablito'nun görevini başaramamasıyla ilgili bir şeydi. Pablito, Nagual ve Genaro gittiğinden beri sanki bir şeylerin onları kovaladığını, o zamanlar Mexico'nun güney bölgelerinde yaşayan Benigno'nun bile geri dönmek zorunda kaldığını ekledi. Sadece üçü bir arada olduklarında kendilerini huzurlu hissediyorlardı.

"Sence bunun nedeni ne?" diye sordu Nestor.

"Orda, yükseklerde bizi çeken bir şeyler var," diye konuştu. "Pablito o kadınlara eziyet ettiği için bunların kendi hatası olduğunu düşünüyor."

Pablito bana döndü. Gözlerinde gergin bir bakış vardı.

"Beni lanetlediler, Maestro," dedi. "Bütün bu belalar başımıza benim yüzümden geldi, biliyorum. Lidia ile kavga ettikten sonra buralardan gitmek istedim, birkaç ay sonra Veracruz'a gitmek üzere yola çıktım. Orada evlenmek istediğim bir kız vardı ve çok mutluydum. Bir işim vardı, her şey yolunda gidiyordu. Bir gün eve gelip o erkeğe benzeyen iğ-

renç yaratıkları, o canavarları evimde bulana kadar tabii. Beni can evimden vurdular. Benim kadınıma işkence ediyorlardı. Rosa denen karı o çirkin elini kadınımın karnına koyup onu altına edecek kadar korkuttu. Liderleri Yüz Kiloluk Kıç beni bulabilmek için kıtayı baştan başa dolaştıklarını söyledi. Kemerimden tutup beni dışarı çıkardı. Beni buraya getirmek için ite ite otobüs garına götürdüler. Kızgınlıktan kudurmuştum ama Yüz Kiloluk Kıç benim harcım değildi. Beni otobüse bindirdi. Ama yolda yine kaçtım. Ayakkabım ayağıma yapışana kadar çalıların içinde koştum, tepeler aştım. Neredeyse ölecektim. Eğer Tanık beni bulmasaydı çoktan ölmüştüm."

"Onu ben bulmadım," dedi Nestor. "La Gorda buldu. Beni onun bulunduğu yere götürdü, onu birlikte taşıyarak otobüse bindirip buraya getirdik. Çıldırmış gibiydi, bu yüzden şoförün otobüste kalmasına izin vermesi için bir bilet daha almak zorunda kaldık."

Pablito dokunaklı bir ses tonuyla fikrini değiştirmediğini, hâlâ ölmek istediğini söyledi.

"Ama neden?" diye sordum.

Benigno patlayan, gırtlaktan gelen bir sesle onun yerine yanıt verdi.

"Çünkü onun şeyi iş görmüyor," dedi.

Sesi öyle garip çıkıyordu ki bir ara mağaranın içinden konuşuyormuş gibi geldi bana. Korkunç, tüyler ürpertici bir sesti. Kendimi kontrol edemeyerek güldüm.

Nestor, Pablito'nun Nagual'ın emirleri doğrultusunda kadınlarla cinsel ilişki kurma görevini yerine getirmeyi denediğini söyledi. Nagual ona dünyasının dört köşesinin yerine yerleştiğini, bütün yapması gerekenin onları almak olduğunu söylemiş. Ama Pablito ilk köşesi olan Lidia'yı almak istediğinde kız onu neredeyse öldürüyormuş. Nestor olaya tanık olan biri olarak kişisel görüşüne göre Lidia, olayın çirkinli

ğinden utandığı için değil, Pablito bir erkek olarak görevini yapamadığı için kafasıyla ona vurmuştu.

"Pablito bu darbeden sonra gerçekten hastalandı mı, yoksa rol mü yapıyordu?" diye sordum yarı şaka.

Benigno yine aynı patlayan sesle yanıt verdi.

"Rol yapıyordu tabii!" dedi. "Alt tarafı kafasına bir darbe yedi."

Pablito'yla Nestor kıkırdayıp bağırıştılar.

"Onlardan korktuğu için Pablito'yu suçlamıyoruz," dedi Nestor. "Onlar tıpkı Nagual gibiler. Ciddi ve kasvetliler. Nagual yanlarındayken ona yakın oturup yarı kapalı gözlerle, saatlerce, bazen günlerce uzaklara bakarlardı."

"Yıllar önce Josefina'nın gerçekten deli olduğu doğru mu?" diye sordum.

"Yalan bu," dedi Pablito. "Uzun zaman önce değil şimdi deli o. İçlerinde en korkunç olanı odur."

Bana yaptıklarını anlattım. Onun müthiş performansıyla da dalga geçecekler sandım. Ama anlattığım öykü onlar üzerinde ters bir etki yapmışa benziyordu. Beni korku dolu çocuklar gibi dinliyorlardı; hatta Benigno bile anlattıklarımı dinlemek için gözlerini açtı.

"Vay be!" diye bağırdı Pablito. "Bu karılar gerçekten müthiş. Biliyorsun liderleri Yüz Kiloluluk Kıç'tır. Üzerine kocaman bir kayayı fırlatıp elini arkasına saklayan, masum küçük bir kız gibi davranan odur. Ona dikkat et, Maestro."

"Nagual Josefina'yı her kılığa girebilmesi için eğitti," dedi Nestor. "İstediğin her şeyi yapabilir. Ağlar, güler, kızar, her şeyi yapar."

"Peki rol yapmadığı zaman nasıldır?" diye sordum Nestor'a.

"Delinin delisidir," diye yanıt verdi Benigno yumuşak bir sesle. "Onu buraya ilk geldiği günden beri tanırım. Onu eve taşımak zorunda kalmıştım. Nagual'la ben onu hep yatağa

bağlardık. Bir keresinde oyun oynadığı bir kız yüzünden ağlamaya başladı. Üç gün boyunca ağladı. Pablito onu sakinleştirip bir bebek gibi besledi. O da Pablito'ya benzer. İkisi de bir başladılar mı nerede duracaklarını bilemezler."

Benigno aniden havayı koklamaya başladı. Ayağa kalkıp ocağa yaklaştı.

"Gerçekten bu kadar utangaç mı?" diye sordum Nestor'a.

"Utangaç ve kendine özgü biridir o," diye yanıtladı Pablito. "Biçimini kaybedene kadar da öyle kalacak. Genaro bize er geç biçimimizi kaybedeceğimizi, Nagual'ın bize söylediği gibi kendimizi değiştirmeye çalışarak sıkıntıya girmemizin bir anlamı olmadığını söylemişti. Eğlenmeye bakmamızı, hiçbir şey için endişelenmememizi söylerdi o bize. Sen ve o kadınlar endişe duyuyor, denemeler yapıyorsunuz; bizse keyfimize bakıyoruz. Siz her şeyin nasıl eğlenceli hale getirilebileceğini bilmiyorsunuz, biz de nasıl üzüntü duyulur bilmiyoruz. Nagual kendini üzmeye kusursuzluk adını vermişti; bizse buna aptallık diyoruz, değil mi?"

"Sen kendi adına konuşuyorsun Pablito," dedi Nestor. "Benigno ile ben böyle düşünmüyoruz."

Benigno bir tas yemek getirip önüme koydu. Herkese servis yaptı. Pablito tabakları inceleyip onları nereden aldığını sordu Benigno'ya. La Gorda'nın tabakları içinde sakladığını söylediği kutudan bulduğunu söyledi Benigno. Pablito ayrılmadan önce bu tabakların kendilerine ait olduğunu açıkladı bana.

"Dikkatli olmalıyız," dedi Pablito tedirgin bir sesle. "Bu tabaklar kesinlikle büyülüdür. O karılar içlerine bir şey koymuşlardır. Ben la Gorda'nm tabağından yesem daha iyi olur."

Nestor ve Benigno yemeye başladılar. Benigno'nun bana kahverengi tabağı verdiğini fark ettim. Pablito büyük bu

endişeye kapılmış gibiydi. Onu rahatlatmak istedim ama Nestor beni durdurdu.

"Onu çok ciddiye alma," dedi. "Öyle davranmak hoşuna gidiyor. Birazdan oturup yer. İşte o kadınların ve senin başarısız olduğunuz nokta bu. Pablito'nun böyle biri olduğunu kabullenemiyorsunuz bir türlü. Herkesin Nagual gibi olmasını bekliyorsunuz. Bir tek la Gorda bundan rahatsızlık duymuyor. Onu anladığı için falan değil, biçimini kaybettiği için."

Pablito oturup yemeğini yedi, bütün yemeği dört kişi bitirdik. Benigno tabakları yıkayıp dikkatle kutunun içine yerleştirdi. Sonra masanın etrafına rahatça oturduk.

Nestor hava kararır kararmaz yürüyüşe çıkıp Genaro, don Juan ve benim beraber gittiğimiz, yakınlardaki bir dere yatağına gitmemizi önerdi. Nedense biraz çekimser davrandım. Onların yanında kendime güvenim yoktu pek. Nestor karanlıkta yürümeye alışık olduklarını, bir büyücünün en büyük hünerinin insanların arasında bile fark edilmemek olduğunu söyledi. Ona bir keresinde don Juan'ın beni buralara yakın dağlık, ıssız bir yerde yalnız başıma bırakmadan önce neler söylediğini aktardım. Görünmemeye çalışmamı, tamamen bunun üzerinde yoğunlaşmamı istemişti benden. Orada yaşayanlar insanı bir görüşte tanırlarmış. Oralarda pek az insan yaşarmış ama onlar her zaman etrafta dolaşır, bir yabancıyı millerce öteden bile seçebilirlermiş. Don Juan bu insanların tüfekleri olduğunu, beni vurmak için bir saniye bile duraklamayacaklarını da söylemişti.

"Öteki dünyadan gelen yaratıkları düşünme," demişti don Juan gülerek. "Asıl tehlikeli olanlar Meksikalılardır."

"Bu hâlâ geçerli," dedi Nestor. "Her zaman da geçerli olmuştur. Nagual ve Genaro bu yüzden böyle becerikliler. Bu ortamda bile fark edilmez olmayı başarırlar. İz sürme sanatını bilir onlar."

Karanlıkta yürümek için hâlâ biraz erkendi. Nestor'a en önemli sorumu sormak için daha vaktim vardı ve bu vakti kullanmak istedim. Uzun süredir sormayı erteliyordum; sanki yabansı bir ses bu soruyu sormamı engelliyordu. Sanki Pablito'nun yanıtından sonra bütün ilgim silinip gitmiş gibiydi. Ama yardımıma koşan yine o oldu, zihnimden geçenleri okumuşçasına konuyu açıverdi.

"Nestor da tıpkı bizim atladığımız gibi o uçurumdan atladı," dedi. "Ve böylece o Tanık oldu, sen Maestro oldun, ben de köyün delisi oldum."

Sıradan bir şeyden söz ediyormuş gibi uçuruma atlayışımızı anlatmasını istedim Nestor'dan. Çok fazla ilgili görünmemeye çalışıyordum. Ama Pablito bu konuya karşı gösterdiğim zorlama umursamazlığın altında yatan gerçek duyguları biliyordu. Güldü ve Nestor'a, biraz dikkatli davrandığımı, çünkü onun anlattıklarından dolayı hayal kırıklığına uğradığımı söyledi.

"Ben sizden sonra atladım," dedi ve bana baktı Nestor, sanki bir başka soru bekliyormuşçasına.

"Bizim hemen arkamızdan mı atladın?" diye sordum.

"Hayır, benim hazırlanmam biraz zaman aldı," dedi. "Nagual ve Genaro bana ne yapacağımı söylememişlerdi. O gün hepimiz için bir deneme günüydü."

Pablito kederli görünüyordu. Taburesinden kalkıp odayı adımlamaya başladı. Çaresizlik içinde başını sallayarak tekrar yerine oturdu.

"Bizi uçurumdan aşağı atlarken gördün mü gerçekten?" diye sordum Nestor'a.

"Ben Tanığım," dedi. "Olaylara tanık olmak benim bilgi edinme yöntemimdir; nelere tanık olduğumu size kusursuz olarak anlatmak da görevimdir."

"Peki ama ne gördün?" diye sordum.

"İkinizin birbirinize sarılarak uçurumun kenarına doğru koştuğunuzu gördüm," dedi. "Sonra birer uçurtma gibi boş

lukta salmdığınızı gördüm. Pablito ileri doğru dümdüz atıldı ve düştü. Sense biraz havaya sıçradın, uçurumun kenarından azıcık uzaklaşıp aşağı düştün."

"Yani biz bedenlerimizle mi atladık?"

"Şey, bunu yapmanın başka bir yolu olduğunu sanmıyorum," dedi gülerek.

"Bu bir göz aldanması olabilir mi?" diye sordum.

"Sen ne söylemeye çalışıyorsun, Maestro?" dedi Nestor kuru bir titremle.

"Tam olarak ne olduğunu öğrenmeye çalışıyorum," dedim.

"Senin de Pablito gibi gözlerin kararmış olabilir mi?" diye sordu Nestor gözleri parlayarak.

Ona atlayış hakkındaki şüphelerimi anlatmaya çalıştım. Sabredemeden sözümü kesti. Pablito sırasını beklemesini söyleyince de ikisi arasında bir tartışma başladı. Pablito taburesine yarı oturur vaziyette masanın çevresini dolaşarak kendini bu tartışmadan sıyırdı.

"Nestor burnunun ucunu göremiyor," dedi bana. "Benigno da öyle. Onlardan hiçbir şey öğrenemezsin. Neyse ki ben sana yakınlık duyuyorum."

Pablito omuzlarını titreterek kıkırdayıp Benigno'nun şapkasıyla yüzünü örttü.

"Benim bildiğim kadarıyla siz ikiniz o atlayışı yaptınız," dedi Nestor bana ani bir patlamayla. "Genaro ve Nagual size başka seçenek bırakmadılar. Sizi kıskıvrak yakalayıp açık olan tek kapıdan içeri atmak onların sanatıydı. Ve siz de o uçurumun kenarından aşağı uçtunuz. Benim tanık olduğum buydu. Pablito hiçbir şey hissetmediğini söylüyor; bu sorgulanabilir. Ben her şeyin gayet iyi farkında olduğunu biliyorum onun ama o öyle olmadığını söylemeyi tercih ediyor."

"Gerçekten farkında değildim," dedi Pablito bana özür diler gibi bir titremle.

"Belki farkında değildin," dedi Nestor kuru bir sesle, "ama ben farkındaydım ve bedenlerinizin yapmak zorunda oldukları şeyi, yani o atlayışı yaptıklarını gördüm."

Nestor'un söyledikleri zihnimi başka bir noktaya yöneltmemi sağladı. Ben başından beri sadece kendi algıladıklarımı doğrulayan yanıtlar arıyordum. Ama yanıt almam bir şey fark ettirmedi. Atladığımı bilip algıladığım şeylerden korkmam başka bir şeydi, herkesin bir noktada uzlaşması başka. O anda bu iki şeyin birbiriyle hiç bağıntısı olmadığını anladım. Ben başından beri o tehlikeli işe atıldığımı doğrulayan bir insan bulduğum zaman zihnim bütün kuşkulardan, korkulardan temizlenecek sanıyordum. Yanılmışım. Tam tersine daha da endişelenip iyice konunun içine gömüldüm.

Aslında atlayışı yaptığımı onlara doğrulatmak amacıyla gelmiş olmama rağmen şimdi fikrimi değiştirdiğimi, artık bu konudan bahsetmek istemediğimi söyledim Nestor'a. İkisi birden konuşmaya başladı ve o anda üç yönlü bir tartışmanın içine girdik. Pablito hiçbir şeyin farkında olmadığı konusunda ısrar ediyor, Nestor Pablito'nun zavallı biri olduğunu haykırıyor, bense atlayış hakkında bir şey duymak istemediğimi söylüyordum.

İlk kez o an hiçbirimizin sakin ve kontrollü olmadığını fark ettim. Hiçbirimiz Nagual ve Genaro'nun yaptığı gibi dağılmamış dikkatimizi bir başkasına yöneltmek istemiyorduk. Fikir alışverişimizde bir düzen sağlamayı başaramadığım için kendimi düşüncelerime verdim. Her şeye mantıksal bir açıklama getirmek konusundaki ısrarlı tutumumun beni don Juan'ın dünyasına girmekten alıkoyan bir engel olduğunu düşünmüştüm hep. Ama Nestor ve Pablito'nun varlığı kendime yeni bir gözle bakmamı sağlamıştı. Beni engelleyen öteki şey de ürkekliğimdi. Sağduyunun güvenli parmaklıklarından bir kez dışarı çıktım mı kendime güvenemiyor, önüme serilen şeylerin korkunçluğu karşısında ürküyordum. İşte bu yüzden uçurumdan aşağı atlamış olmam imkansızdı.

Don Juan büyücülüğün aslının algıda yattığını söylerdi ısrarla. Bunu doğrularcasına, o ve don Genaro uçurumun kenarında son derece dokunaklı, insanın zihnini temizleyen bir oyun sahneye koydular. Bana şimdiye kadar yardımı dokunan herkese teşekkürlerimi sesli olarak ifade etmemi sağladılar, sonra içim mutlulukla doldu, sadece mutluluğumu düşünüyordum. İşte tam o sırada tüm dikkatimi yakalayıp bedenimin, onların beni yönlendirdiği tek hareketi, uçurumdan atlama hareketini algılamasını sağladılar. Bu atlayış benim zihnimin sıradan bir adam olarak değil, bir büyücü olarak gösterdiği başarıydı.

Düşüncelerimi yazmaya kendimi öyle kaptırmıştım ki Nestor'la Pablito'nun konuşmayı bıraktıklarını, üçünün de bana baktığını fark etmemiştim. Atlarken gerçekten neler olduğunu başka türlü anlayamayacağını açıkladım onlara.

"Anlayacak bir şey yok ki," dedi Nestor. "Olan olur ve kimse nasıl olduklarını açıklayamaz. Anlamak isteyip istemediğini sorsana Benigno'ya."

"Anlamak istiyor musun?" diye sordum şakadan.

"Tabii ki istiyorum!" diye bağırdı Benigno, derinden gelen kalın bir sesle. Herkes güldü.

"Anlamak istediğini söyleyerek bizimle eğleniyorsun," dedi Nestor. "Pablito da bir şey hatırlamadığını söyleyerek eğleniyor bizimle."

Pablito'ya baktı, sonra bana göz kırptı. Pablito başını aşağı eğdi.

Nestor bana biz atlamadan önce Pablito'nun nasıl bir ruh hali içinde olduğunu hatırlayıp hatırlamadığımı sordu. Pablito'nun ruh hali gibi bir ayrıntıyı hatırlayacak durumda olmadığımı kabul etmek zorunda kaldım.

"Bir savaşçı her şeyi fark etmelidir," dedi. "Onun asıl numarası budur, Nagual'ın söylediği gibi asıl avantajı da buradadır."

Kasten utanmış gibi bir yüz ifadesi takınarak gülümsedi, şapkasıyla yüzünü örttü.

"Pablito'nun ruh halinde benim göremediğim ne vardı?" diye sordum.

"Pablito atlamadan önce zaten öteki tarafa geçmişti," dedi. "Hiçbir şey yapması gerekmiyordu. Atlamak yerine uçurumun kenarında da oturabilirdi."

"Nasıl yani?" diye sordum.

"Pablito çoktan çözülmeye başlamıştı," diye yanıtladı. Bu yüzden kendinden geçtiğini sanıyor. Ama yalan söylüyor. Bizden bir şey saklıyor."

"Pablito benimle konuşmaya başladı. Anlaşılmaz birtakım sözcükler mırıldandıktan sonra konuşmayı bırakıp tabu-resine çöktü. Nestor da bir şeyler söylemeye başlamıştı. Ama onu susturdum. Söylediklerini doğru anlayıp anlamadığımdan pek emin değildim.

"Pablito'nun bedeni çözülüyor muydu?" diye sordum.

Uzun bir süre tek kelime etmeden beni süzdü. Sağ tarafımda oturuyordu. Yavaşça karşımdaki sıraya geçti.

"Sana anlattıklarımı ciddiye almalısın," dedi. "Zamanın çarkını geriye doğru döndürüp o atlayıştan önce olduğun kişi olmana imkân yok artık. Nagual savaşçı olmanın büyük bir şeref ve büyük bir zevk olduğunu, yapmak zorunda olduğu şeyleri yapmasının onun için bir şans olduğunu söylerdi. Ben de sana tanık olduğum şeyleri kusursuz bir şekilde anlatmalıyım. Pablito çözülmeye başlamıştı. İkiniz uçurumun kenarına doğru koşarken yalnız sen katıydın. Pablito ise bir bulut gibiydi. O burnunun üzerine düşecek gibi olduğunu söylüyor, sen onu kenara götürebilmek için kolundan tutup yardım ettiğini söylüyorsun ama ikinizin söyledikleri de doğru değil ve bence sen Pablito'yu kaldırmasaydın ikiniz için de çok daha iyi olacaktı."

Kafam hiç bu kadar karışmamıştı. Algıladıklarını doğru bir şekilde aktardığına gerçekten inanıyordum ama ben sadece Pablito'nun kolunu tuttuğumu hatırlıyordum.

"Eğer ona dokunmasaydım ne olurdu?" diye sordum.

"Buna cevap veremem," dedi Nestor. "Birbirinizin ışıltısını etkilediniz. Onun omzuna kolunu doladığın anda Pablito biraz katılaştı ama sen o değerli erkini boşuna harcıyordun."

"Peki sen ne yaptın biz atladıktan sonra?" diye sordum uzun bir sessizlikten sonra.

"Siz gözden kaybolduktan hemen sonra," dedi, "sinirlerim o kadar gerildi ki nefes alamaz oldum ve ben de kendimden geçtim. Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum. Ben kısa bir süre olduğunu sanıyordum. Tekrar kendime geldiğimde Genaro ve Nagual'ı aradım ama çoktan gitmişlerdi. Dağın tepesinde oradan oraya koşarak sesim kısılana kadar adlarını bağırdım. Sonra anladım ki yalnızdım. Uçurumun kenarına gelip bir savaşçı artık geri dönmeyeceği zaman verilen o işareti görmeye çalıştım ama onu kaçırmıştım. O zaman Nagual ve Genaro'nun sonsuza kadar dönmeyeceklerini anladım. O ana kadar da onlar sizle vedalaştıktan, siz uçurumdan atladıktan sonra bana dönüp niçin veda ettiklerini anlayamamıştım.

"Günün o saatinde, o terk edilmiş yerde bulunmak dayanma gücümü aşıyordu. Dünyadaki bütün dostlarımı bir hamlede kaybetmiştim. Oturup ağlamaya başladım. Giderek daha çok korkuyor, giderek daha çok bağırıyordum. Çıkarabildiğim en yüksek sesle Genaro'nun adını bağırdım. O sırada hava zifiri karanlık olmuştu. Etrafımı hiç göremiyordum. Bir savaşçı olarak kendimi böyle üzüntüye kaptırmamam gerektiğini biliyordum. Kendimi sakinleştirmek için bir çakal gibi ulumaya başladım. Bunu yapmayı bana Nagual öğretmişti. Bir süre uluduktan sonra kendimi öyle iyi hissettim ki üzüntümü unuttum. Dünyanın varlığını bile unuttum. Ulu-

dukça toprağın sıcaklığını ve koruyuculuğunu daha iyi hissediyordum.

"Bu arada saatler geçmiş olmalı. Aniden bedenimin içinde, boğazımın içinde bir patlama hissettim. Kulaklarımda bir zil sesi çınlayıp duruyordu. Eligio ve Benigno atlamadan önce Nagual'ın onlara ne söylediğini hatırladım. Boğazdaki bu yabansı hissin ancak insanın hız değiştirmeye hazır olmasından hemen önce duyulabileceğini, kulaklardaki sesinse insanın her şeyi gerçekleştirebileceği bir araç olduğunu söylemişti Nagual. Ben bir çakal olmak istiyordum. Önümde, yerde duran kollarıma baktım. Şekil değiştirmişlerdi. Tıpkı bir çakalın kolları gibiydiler. Göğsümü, kollarımı çakal kürkü kaplamıştı. Ben bir çakaldım artık! Bu beni öylesine mutlu etti ki bir çakal nasıl ağlarsa ben de öyle ağladım. Çakal dişleri gibi dişlerimi, uzun, benekli burnumu ve dilimi hissedebiliyordum. Her nasılsa, ölmüş olduğumu biliyordum ama hiç önemi yoktu bunun. Bir çakala dönüşmüş olmak, ölmüş olmak, yaşıyor olmak hiç önemli değildi benim için. Bir çakal gibi dört ayağım üstünde uçurumun kenarına doğru yürüyüp aşağı atladım. Bundan başka yapabileceğim bir şey yoktu.

"Aşağı düştüğümü, çakal bedenimin boşlukta yuvarlandığını hissediyordum. Sonra boşlukta dönüp duran yine kendi bedenim oldu. Ama yere düşmeden önce öylesine hafifleştim ki yere düşmek yerine havada salındım. Hava içimden geçiyordu. O kadar hafiftim. Artık ölümün nihayet içime girdiğini sandım. İçimde bir şeyler harekete geçip kuru kum taneleri gibi dağılmaya başladı. Bulunduğum şekilde öyle mükemmel ve huzurluydum ki. Hem vardım, hem yoktum orada. Ben bir hiçliktim. Bu konuda söyleyebileceğim tek şey bu işte. Sonra birden beni kuru kum taneleri gibi yapan şey parçalarımı bir araya getirdi. Tekrar yaşama döndüğümde kendimi yaşlı bir Mazatec büyücüsünün kulübesinde buldum. Adının Porfirio olduğunu, beni görmekten mutluluk duyduğunu söyleyip Genaro'nun öğretmediği bitkiler hak

kında bir şeyler öğretmeye başladı bana. Beni bitkilerin yetiştirildiği yere götürüp bitkilerin kalıplarını, özellikle de kalıplardaki işaretleri gösterdi. Bitkilerdeki bu işaretleri arar bulursam, o bitkileri hiç görmemiş olsam bile bunların neye iyi geldiğini kolayca anlayabileceğimi söyledi. İşaretleri iyice kavradığımı anlayınca hoşça kal deyip yine gelmemi söyledi. O anda güçlü bir çekim hissettim. Tıpkı önceki gibi çözülmeye başladım. Milyonlarca parçaya ayrıldım.

"Sonra yine bir araya gelip Porfirio'yu görmeye gittim. Nasıl olsa beni davet etmişti. İstediğim her yere gidebileceğimi biliyordum ama oraya gittim, çünkü o bana nazik davranıyor, bir şeyler öğretiyordu. Bunun yerine korkunç şeylerle karşılaşmak istemiyordum. Porfirio bu kez beni hayvanların kalıbını görmeye götürdü. Orada kendi nagual hayvanımı gördüm. Birbirimizi bir görüşte tanıdık. Porfirio böyle bir dostluğu görmekten mutluluk duydu. Pablito'nun ve senin nagualınızı da gördüm ama benimle konuşmak istemediler. Üzüntülü görünüyorlardı. Konuşmak için pek fazla ısrar etmedim. Atlayışınızın nasıl geçtiğini hiç bilmiyordum. Kendimin ölü olduğunu biliyordum ama nagualım ölü olmadığımı, hatta sizin de ölmemiş olduğunuzu söyledi. Eligio'yu sorunca nagualım onun artık dönmeyeceğini bildirdi. Eligio ve Benigno'nun atlayışına tanıklık ettiğimde Nagual'ın Benigno'ya, kendi dünyasının dışında başka dünyalar ya da yabansı görüntüler aramaması şeklinde tavsiyelerde bulunduğunu duyduğumu hatırladım. Nagual ona yalnızca kendi dünyasıyla ilgili şeyleri öğrenmesini, böylece kendisine uygun olan erk biçimini bulabileceğini söylemişti. Güç toplamak için parçalarının olabildiğince uzağa dağılması konusunda özel komutlar verdi onlara. Ben de bu komutları uyguladım. Tonaldan naguala on bir kez geçiş yaptım. Ancak her seferinde bana hep biraz daha fazla şey öğreten Porfirio'ya gidiyordum. Gücüm tükendiğinde nagual durumunda gücümü topluyor, sonra gücüm iyice arttığında kendimi tekrar bu dünyada buluyordum."

"Doña Soledad bana Eligio'nun boşluğa atlamak zorunda kalmadığını söylemişti," dedim.

"O Benigno'yla atladı," dedi Nestor. "Benigno'ya sor. O sana en istekli sesiyle yanıt verecektir."

Benigno'ya dönüp sordum.

"Birlikte atladığımızdan emin olabilirsiniz!" diye yanıtladı patlayan bir sesle. "Ama atlayıştan söz etmeyi pek sevmem."

"Soledad, Eligio'nun ne yaptığını söyledi peki?" diye sordu Nestor.

Soledad'ın onun bir rüzgâr tarafından alınıp götürüldüğünü, onun bir tarlada çalışırken bu dünyayı terk ettiğini söylediğini anlattım onlara.

"Tamamen karıştırmış," dedi Nestor. "Eligio dostlar tarafından sürüklendi ama hiçbirini istemedi o. Onlar da Eligio'yu bıraktılar. Bunun atlayışla bir ilgisi yok. La Gorda sizin dün gece dostlarla görüştüğünüzü söyledi. Bu gerçekten oldu mu bilmiyorum ama eğer onları yakalamak ister ya da onları seninle kalmaları için ayartırsan onlarla dolaşmak zorundasın. Bazen kendi istekleriyle gelip büyücüyü dolaştırırlar. Eligio aramızdaki en iyi büyücüydü, bu yüzden dostlar ona kendi istekleriyle gelirlerdi. Eğer içimizden biri dostların gelmesini isterse onlara yıllarca yalvarmak zorundadır. Yalvarsak bile onların bize yardım etmek isteyeceklerinden pek emin değilim.

"Eligio da herkes gibi atlamak zorundaydı. Ben atlayışına tanıklık ettim. Benigno ile eşleştirilmişti. Biz büyücülerin başına gelen şeylerin çoğu ortağının ne yaptığına bağlıdır. Benigno biraz keçileri kaçırdı çünkü ortağı geri gelmedi. Öyle değil mi Benigno?"

"Emin ol ki öyle!" diye yanıtladı Benigno en istekli sesiyle.

Benigno'yu konuşurken duyduğum ilk andan beri bir hastalık gibi pençesine düştüğüm merakıma yenildim o an-

da. Ona bu patlamalı sesi nasıl çıkardığını sordum. Yüzünü bana dönüp dimdik oturdu ve sabit olarak o noktaya bakmamı istermiş gibi parmağıyla ağzını işaret etti.

"Bilmiyorum!" dedi patlayan sesiyle. "Ben sadece ağzımı açıyorum ve ağzımdan bu ses çıkıyor."

Alnındaki kasları oynatıp dudaklarını büktü ve gerçek bir patlama sesi çıkardı. O zaman şakaklarında birçok kas olduğunu ve yüzüne farklı bir şekil veren şeyin bu kaslar olduğunu fark ettim. Farklı olan şey onun saç çizgisi değil tüm alnıydı.

"Genaro ona çıkardığı sesleri bıraktı," dedi Nestor. "Bekle de nasıl osurduğunu bir duy."

Benigno'nun yeteneklerini sergilemek için hazırlandığını sezdim birden.

"Hey, dur biraz," dedim. "Buna hiç gerek yok."

"Kahretsin." diye bağırdı Benigno hayal kırıklığına uğramış gibi. "En iyisini sana saklamıştım."

Pablito ve Nestor öyle yüksek sesle güldüler ki Benigno bile o ölü yüzlü ifadesini kaybedip onlarla kıkırdamaya başladı.

"Eligio'nun başına başka neler geldi anlat," dedim Nestor'a hepsi sakinleştiğinde.

"Benigno ve Eligio atladıktan sonra Nagual uçurumun kenarına gidip, bir savaşçı atlayış yaptıktan sonra dünyanın verdiği işaretleri yakalamam için şöyle bir bakmamı istedi. Eğer etrafta bir bulut ya da hafif bir rüzgâr varsa savaşçının dünyadaki zamanı daha dolmamış demekti. İkisinin atladığı gün Benigno'nun tarafında bir hava akımı hissettim ve onun zamanının dolmamış olduğunu anladım. Eligio'nun tarafında ise hiçbir şey yoktu."

"Sence Eligio'ya ne oldu? Öldü mü?"

Üçü de bana baktılar. Bir süre suskun kaldılar. Nestor iki eliyle şakaklarını kaşıdı. Benigno kıkırdayıp başını salla-

dı. Açıklamak için atıldım ama Nestor beni durdurmak ister gibi bir hareket yaptı.

"Bize sorular sorarken gerçekten ciddi misin?" diye sordu.

Benigno benim yerime yanıtladı. Maskaralık yapmadığın zamanlarda sesi derinden ve melodili çıkıyordu. Nagual ve Genaro'nun bize bilgileri paylaştırdığını, hiç kimsenin diğerinin bildiklerini bilmediğini söyledi.

"Şey, eğer durum böyleyse, sana neyin ne olduğunu anlatalım," dedi Nestor omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibi gülümseyerek. "Eligio ölmedi."

"Peki nerde şimdi?" diye sordum. Tekrar birbirlerine baktılar. Gülmemek için kendilerini zor tutuyorlarmış gibi geldi bana. Eligio hakkında tek bildiğim şeyin doña Soledad'ın bana anlattıkları olduğunu söyledim. Söylediğine göre o Nagual ve Genaro'ya katılmak için öbür dünyaya gitmişti. Bu da bana onların ölmüş olduklarını düşündürüyordu.

"Neden böyle konuşuyorsun, Maestro?" diye sordu Nestor çok düşünceli bir tavırla. "Pablito bile böyle konuşmuyor."

Pablito'nun karşı koyacağını düşündüm. Neredeyse taburesinden kalkıyordu ama sonra fikrini değiştirdi.

"Evet, doğru," dedi, "ben bile böyle konuşmuyorum."

"Peki, Eligio ölmediyse şimdi nerde?" diye sordum.

"Soledad sana söylemiş," dedi Nestor yumuşak bir sesle "Nagual ve Genaro ile birlikte."

Başka soru sormamamın daha iyi olacağına karar verdim. Ben saldırgan olmak istemiyordum ama onlar hep o noktaya geliyorlardı. Ayrıca onların da benden fazla bir şey bilmediği hissi doğmuştu içimde.

Nestor aniden ayağa kalkıp önümde bir ileri bir geri yürümeye başladı. Parmak uçlarımdan tutup beni yerimden

kaldırdı. Artık yazı yazmamı istemiyordu. Atlayış sırasında Pablito gibi kendimi kaybedip kaybetmediğimi, bir şeyler hatırlayıp hatırlamadığımı sordu. Ona, net olarak hatırladığım bir dizi rüya ve görüntü gördüğümü, bunlara bir anlam veremediğim için onlarla konuşmaya geldiğimi söyledim. Gördüğüm bütün görüntüleri anlatmamı istediler.

Anlattıklarımı dinledikten sonra Nestor görüntülerimin garip bir sırası olduğunu, sadece ilk ikisinin bu dünyaya ait olup çok önem taşıdığını, diğerlerininse yabancı dünyalarla ilgili görüntüler olduğunu söyledi. İlk görüntünün çok büyük önem taşıdığını, çünkü bunun asıl yora olduğunu açıkladı. Büyücülerin rüya dizilerindeki ilk olayı gelecekte olacak olayların bir haritası şeklinde düşündüklerini anlattı.

Bu ilk rüyada ben kendimi tuhaf bir dünyaya bakarken buluyordum. Tam gözümün önünde ikiye bölünmüş koskocaman bir kaya vardı. Kayanın ortasındaki geniş boşluktan sınırsız, ışıklar saçan bir düzlük ya da yeşilli sarılı ışıklarla bezenmiş bir geçit vadi görünüyordu. Vadinin bir yanında, sağ tarafta, oradaki büyük kayadan dolayı bir bölümünü göremediğim garip, kurgana benzeyen bir yapı duruyordu. Koyu renkli, neredeyse koyu gri bir yapıydı. Eğer günlük hayattaki bedenim şimdi bulunduğum ölçülerdeyse bu kurgana benzeyen yapı elli bin fit yükseklikte, millerce genişlikteydi. Böyle bir büyüklük gözlerimi kamaştırmıştı. Başım döndü ve çözülmeye başladım.

Bu durumdan kurtulup geri döndüğümde kendimi pürüzlü ama dümdüz uzanan bir alanda buldum. Daha önce gördüğüm vadi gibi parlak ve ucu bucağı olmayan bir alandı bu. Görebildiğim noktaya kadar ilerledim. Sonra fark ettim ki başımı her yöne çevirebiliyorum ama kendime bakamıyordum. Ancak başımı sağdan sola ya da tam ters yöne döndürerek etrafımdakileri rahatlıkla gözleyebiliyordum. Ne var ki arkamı dönüp bakmak istediğimde bedenimi hareket ettiremiyordum.

Vadi kendiliğinden sağ ve sol yanıma doğru genişliyordu. Etrafımda sonsuzluğa doğru uzanan beyaz bir ışıktan başka bir şey yoktu. Ayaklarımın altında uzanan yere bakmak istedim ama gözlerim aşağıya bakamıyordu. Gökyüzüne bakmak için gözlerimi yukarı kaldırdım; tüm gördüğüm, üzerinde durduğum zemine tıpatıp benzeyen beyaz, uçsuz bucaksız bir yüzeydi. Sonra bir hisse kapıldım, sanki bir şey görünecekti bana. Ama aniden gelen çözülme buna engel oldu. Bir güç beni aşağı doğru çekiyordu. Sanki o beyaz yüzey yutuyordu beni.

Nestor gördüğüm o kurgana benzeyen yapının çok büyük bir öneme sahip olduğunu, çünkü bu özel yapı şeklinin Nagual ve Genaro tarafından, bizim bir gün onlarla buluşmamız için seçilmiş yapı şekli olduğunu söyledi.

O sırada Benigno konuşmaya başlayıp Eligio'ya o kurganı bulması için özel bir emir verildiğini söyledi. Nagual ve Genaro'nun Eligio'ya, söyledikleri yeri iyice anlayıp anlamadığı konusunda ısrarla sorular sorduklarını da ekledi. Her zaman en iyilerinin Eligio olduğunu düşündükleri için o kurgana benzeyen yapıyı bulmasını ve beyaz kemerlerinden içeri defalarca girip çıkmasını söylemişlerdi ona.

Pablito üçünün de eğer becerebilirlerse o kurganı bulmaları konusunda komutlar aldıklarını ama bunu başaramadıklarını söyledi. O zaman ben de yakınan bir sesle ne don Juan'ın ne de Genaro'nun bana böyle bir şey söylemediğini aktardım onlara. Böyle bir kurgan bulma konusunda hiçbir komut vermemişlerdi bana.

Benigno masada tam karşımda oturuyordu, aniden ayağa kalkıp yanıma geldi. Sol tarafıma oturup belki de o iki yaşlı adamın bana bu komutu verdiklerini ama benim bunu hatırlamadığımı ya da onu bulduğum zaman dikkatimi yalnızca onun üzerinde yoğunlaştırmamı istemedikleri için bana bir şey söylemediklerini fısıldadı kulağıma.

"Kurgan ne diye öyle önemli oluyor?"

"Zira Nagual ile Genaro şu anda ordalar," diye yanıt verdi.

"Pekâlâ, neredeymiş bu kurgan?" diye sordum.

"Bu yeryüzünün bir köşesinde?" yanıtını verdi.

O devasa boyutlarda bir yapının gezegenimizde var olabilmesinin imkânsız olduğunu açıklamaya çalıştım onlara. Benim hayal ettiğim şeyin rüyaya benzediğini ve o yükseklikteki kurganların sadece insanın muhayyilesinde var olabileceğini söyledim. Hepsi birden gülerek çocuk avuturcasına sırtımı hafifçe tıpışladılar.

"Eligio'nun nerede olduğunu öğrenmek istiyorsun," dedi Nestor durup dururken. "Söyleyim sana, Eligio o kurganın beyaz odalarında Nagual ve Genaro'yla birliktedir."

"Ama bir hayaldi o kurgan," diye karşı çıktım.

"O halde Eligio o hayalin içindedir," dedi Nestor. "Benigno demincek de dediydi sana, hatırlasana. Nagual ile Genaro sana o kurganı bulmanı ve ha bire oraya gidip durmanı söylemediler ki. Söylemiş olsalardı, burada olmazdın sen. Eligio gibi olurdun, o hayaldeki kurganda. Şimdi anladın mı, Eligio sokakta ölen insanlar gibi ölmedi. Atlayışından geri dönmedi, o kadar."

Bu söyledikleri beni afallatmıştı. Gördüğüm hayallerin canlılığı bir türlü çıkmıyordu aklımdan, gene de tuhaf bir nedenle onunla tartışmak geldi içimden. Nestor, herhangi bir şey söylememe fırsat bırakmadan, iddiasını bir kerte daha ileriye götürdü. Hayallerimden birini bana anımsattı: sondan bir öncekini. Özellikle o hayalim bir karabasandı adeta. Beni kovalayan yabansı, görünmeyen bir yaratıktan kaçmaktaydım. Onun mevcut olduğunu biliyordum, ama onu göremiyordum; aslında, onun görünmez oluşundan dolayı değil de içinde bulunduğum âlemin neyin ne olduğunu bilemediğim denli alışılmadık olmasından kaynaklanıyordu bu. Hayalimdeki öğeler ne olurlarsa olsunlar, bu dünyayla herhangi bir benzerlik taşımıyorlardı. Öylesi bir yerde kaybolmuş olma-

nın yarattığı coşkusal sıkıntı dayanılmaz bir kerteye ulaşmıştı. Bir an gelmiş, üzerinde bulunduğum yüzey sallanmaya başlamıştı. Zeminin ayaklarımın altında göçeceğini hisseder etmez başımın üzerinde yatay olarak uzanan dala benzer bir şeyi ya da ağaca benzettiğim bir şeyin çıkıntısını kavradım. O şeye dokunur dokunmaz, o her şeyi hisseden sinirlerle doluymuşçasına bileğimin çevresini sarıverdi. Fevkalade yükseklere kaldırıldığımı duyumsadım. Aşağıya baktığımda inanılmaz bir hayvan gördüm; onun, benim peşimden gelen görünmez yaratık olduğunu anladım. Yere benzeyen bir yüzeyden çıkmaktaydı. Mağarayı andıran koskoca ağzını görebiliyordum. Keskin bir çığlığı andıran, ürpertici, insanı dehşete düşüren metalik tınılı kükremesini işittim; ardından, beni yakalamış olan ahtapotumsu kolu açılıverdi ve onun mağaramsı ağzına düştüm. Onun içine düşerken ağzının tüm ayrıntılarını görmüştüm. Birden bedenimi ezen bir basınç hissettim.

"Yani ölüm, desene," dedi Nestor. "O hayvan seni yemiş. Bu dünyanın ötesine gitme cüretini gösterdin ve dehşetin ta kendisini bulmuş oldun. Bizim yaşamımız ve ölümümüz de senin o yerdeki kısa yaşamından ve o canavarın ağzındaki ölümünden daha çok ya da daha az gerçek değil. Bizim şu anda sürdürdüğümüz yaşam sadece uzun bir hayaldir. Anlıyor musun?"

Bedenimin her yanında sinirsel ıspazmozlar dolaştı.

"Bu dünyanın ötesine gitmedim ben," diye sürdürdü Nestor, "ama neden bahsettiğimi biliyorum. Seninkisi gibi dehşet verici hikâyelerim yok benim. Yaptığım tek şey Porfirio'yu on kez ziyaret etmekti. Bana kalsa ebediyen oraya giderdim, ama on birinci seferim öyle güçlüydü ki yönümü değiştirdi. Ben güya Porfirio'nun kulübesini hedeflemiştim ki, ne göreyim, kendimi onun kapısında bulacağım yerde, ta şehirde bir arkadaşımın evinin civarında bulmaz mıyım! Aman ne komik diye geçirdiydim. Tonal ile Nagual arasında mekik dokuduğumu anladım. Hiç kimse bana bu yolculukların ahım şahım bir şey olacağını söylemediydi. Onun için ben de

merak edip arkadaşımı görmeye karar verdim. Acaba onu gerçekten görebilecek miyim diye bir merak aldı beni. Onun evine varıp daha önce hep yaptığım gibi kapısını çalmaya başladım. Karısı hep yaptığı gibi beni içeriye aldı ve baktım ki arkadaşım evdeymiş. Bir iş için şehre indiğimi söyledim, o da tutup bana olan borcunu bile ödedi. Parayı cebime indirdim. Ben arkadaşımın da, karısının da, parasının da, evinin de ve o şehrin de tıpkı Porfirio'nun kulübesi gibi bir hayal olduğunu bilmekteydim. Beni aşan bir gücün her an beni un ufak edeceğini bilmekteydim. Onun için oturup arkadaşımla günümü gün edeyim bari dedim. Şen şatır oturduk, şakalaştık. Vallahi de her bir şey hoş mu hoştu, kıyaktı. Orada uzun süre oturup sarsıntıyı bekledim; ama gelmeyince kalkmaya karar verdim. Allahaısmarladık deyip verdiği para ve konukseverliğinden ötürü ona teşckkür ettim. Evden çıkıp yürümeye başladım. O güç beni götürmeden şchri bir göreyim diyordum. Bütün gece dolaştım durdum. Şehri kuşbakışı gören tepelere dek yürüdüm, sonra tam güneş doğacakken aklıma şimşek gibi bir fikir geldi. Dünyaya geri dönmüştüm ve beni un ufak edecek olan güç mola vermişti ve bir süre daha orda kalmama izin verecekti. Yani anavatanımı ve bu şahane yeryüzünü bir süre daha görebilecektim. Maestro, o ne büyük mutluluktu! Ne var ki, Porfirio'nun dostluğundan zevk almadığımı söyleyemezdim. Her iki hayal de aynıdır, ama ben kendi biçimimin ve dünyamın hayalini tercih ederim. Ola ki benim düşkünlüğüm de budur."

Nestor konuşmasını kesince hepsi birden gözlerini bana doğru çevirdi. Daha öncc yaşamım boyunca rastlamadığım bir sıkıntıyla bunaldım. Bir yanım onun anlattıklarını hayret ve zevkle izlemekteydi, bir yanım da onunla tartışmak istiyordu. Herhangi bir amaç taşımadan onunla tartışmaya başladım. Bu mantıksız yaklaşımım birkaç dakika sürdü, sonra Benigno'nun bana kötü nazarlarla baktığını fark ettim. Gözlerini göğsüme doğru yöneltmişti. Ansızın uğursuz bir şeyin kalbimi sıkıştırdığını hissettim. Yüzümün hemen karşısında

bir soba varmışçasına ter dökmeye başladım. Kulaklarım uğuldamaktaydı.

Tam o anda la Gorda bana doğru birkaç adım attı. Hiç beklenmedik şekilde ortaya çıkması beni şaşırtmıştı. Genaroların da aynı şeyi hissetiklerinden emindim. Yapmakta oldukları şeyleri bırakıp ona doğru baktılar. Şaşkınlığından ilk kurtulan Pablito olmuştu.

"Ne diye öyle geldin içeriye?" diye sordu sesinde yakarırcasına bir titremle. "Öbür odadan dinlemekteydin, değil mi?"

La Gorda eve varalı daha birkaç dakika olduğunu ve mutfaktan çıktığını söyledi. Sessiz kalmaktaki amacının da bizi dinlemek değil de göze çarpmazlık yeteneğini kullanmak olduğunu belirtti.

Onun varlığı yabansı bir durgunluk yaratmıştı. Nestor'un ilginç açıklamalarına dönmek istiyordum yeniden, ama ben daha bir şey söylemeden la Gorda küçük kız kardeşlerin eve dönmekte olduklarını ve her an içeriye girebileceklerini söyledi. Genarolar bir iple çekilmişlercesine birden ayağa kalktılar. Pablito taburesini omuzuna koydu.

"Gelin karanlıkta yürüyüşe çıkalım, Maestro," dedi Pablito bana.

La Gorda son kerte buyurgan bir sesle Nagual'm onun bana öğretmesini istediği her şeyi anlatmayı henüz bitirmediğinden dolayı onlarla gidemeyeceğimi bildirdi.

Pablito bana dönerek göz kırptı.

"Söylemiştim sana," dedi. "Bu karılar eli maşalı, suratsız kahpelerdir diye. İnşallah sen öyle değilsindir, Maestro."

Nestor ile Benigno iyi geceler deyip bana sarıldılar. Pablito ise taburesini sırt çantısı gibi taşıyarak yürüdü gitti.

Birkaç dakika sonra sokak kapısından gelen dehşetli bir gürültü la Gorda'yla beni yerimizden zıplattı. Pablito, taburesini taşıyarak içeriye girdi.

"İyi geceler demiyeceğimi sandınız, değil mi?" diye bana sordu ve gülerek çıktı gitti.

5

*

RÜYA GÖRME SANATI

Ertesi gün bütün sabah boyunca kendi başımaydım. Notlarım üzerinde çalıştım. Öğleden sonra la Gorda'yla küçük kız kardeşlere yardım ederek arabamla onların eşyalarını doña Soledad'ın evinden kendi evlerine taşıdık.

Akşamın erken bir saatinde la Gorda ile yemek odasına oturduk. Bir süre sessiz kaldık. Ben epey yorgundum.

La Gorda sessizliği bozarak, Nagual ile Genaro ayrılalı beri hepsinin epey kayıtsız kaldıklarını söyledi. Her biri kendi özel görevleriyle haşır neşir olmaktaymışlar. Nagual'ın ona coşkulu bir savaşçı olmasını ve kaderi onun için hangi yolu seçtiyse o yolu izlemesini buyurduğunu anlattı. Soledad benim erkimi çalmış olsaymış, la Gorda'nın kaçıp küçük kız kardeşleri kurtarmaya çalışması ve hayatta kalacak biricik Genarolar olan Benigno ile Nestor'a katılması gerekirmiş. Şayet küçük kız kardeşler beni öldürselermiş, gene Genarolara katılırmış zira o takdirde küçük kız kardeşlerin artık ona ihtiyacı kalmazmış. Eğer ben dostların saldırısından sonra sağ çıkmaz isem ve o sağ çıkarsa, o zaman da o yöreyi terk etmesi ve bir başına yaşaması gerekirmiş. Pırıltılı gözlerle bana bakarak, ikimizin de sağ kalmayacağımızdan emin

olduğunu söyledi, kız kardeşleriyle, eviyle ve tepelerle vedalaşmasının nedeni de buymuş.

"Nagual bana şayet senle ben dostlarla karşılaşmamızdan sonra sağ çıkarsak," diye sürdürdü, "senin için her şeyi yapmam gerektiğini söylemişti, çünkü savaşçılık yolumun gereği böyleymiş. Benigno'nun dün gece sana yapmakta olduğu şeyi engellememin nedeni buydu işte. Gözleriyle senin göğsüne ha bire bastırıyordu. Onun iz sürücülük sanatıdır bu. Dün daha önce Pablito"nun elini *gördüydün* sen; o da gene bu sanatın bir parçasıydı."

"Ne sanatıymış o öyle, Gorda?"

"İz sürücüsünün sanatı. Nagual'ın bildiği bir sanattır bu, Genarolar da onun bu işi bilen iyi çömezleridir. Bize gelince, rüya görücüleriz biz. Senin çiftin *rüya görme*dir."

Bu anlattıkları benim için yeni şeylerdi. Bunları açıklamasını istedim. En uygun soru şeklini seçmek amacıyla bir an duraklayıp yazdıklarımı bir okuyayım dedim. Ona benim çiftime ilişkin neler bildiğini öğrenmek sonra da iz sürme sanatını öğrenmek istediğimi söyledim.

"Nagual bana senin çiftinin ortaya çıkmak için fazlaca erke muhtaç olduğunu anlattıydı, dedi, "sendeki enerjinin onun senin içinden sadece iki kez çıkmasına yetebileceğini tahmin ettiydi. Zaten Soledad ile küçük kız kardeşlerin seni ya öldürmeleri ya da sana yardım etmeleri için onları öne süren odur."

La Gorda, bende Nagual'ın zannettiğinden fazla enerji bulunduğunu benim çiftimin üç kez dışa çıkmış olduğunu söyledi. Demek ki Rosa'nın saldırısı düşüncesizce yapılmamıştı; tersine, beni incittiği takdirde çaresiz kalacağımı kurnazcasına hesaplamış olmalıydı: yani, doña Soledad'ın köpeğine yaptığı numaranın aynısı. Ben Rosa'ya bağırdığım zaman bana vurması için ona bir fırsat vermiştim, ama o beni incitmeyi başaramamıştı. Aksine, benim çiftim dışa çıkmış ve onu incitmişti. La Gorda, Lidia'nın ona, biz hep birlikte So-

ledad'ın, evinden apar topar kaçmamız gerektiğinde Rosa'nın uyanmak istemediğini söylemiş olduğunu anlattı, o halde incinmiş olan eli sıkan kişi Lidia'ydı. Rosa hiçbir ağrı hissetmemişti ve onu sağaltanın ben olduğunu şıp diye anlamıştı, ve elbet bu da onlara erkimin tükenmiş olduğunu gösteriyordu. La Gorda, küçük kız kardeşlerin son derece zeki olduklarını ve beni erksiz bırakmayı tasarladıklarını bildiğini söyledi; bu amaç uğruna Soledad'ı sağaltmam için dayatmışlardı. Rosa, onu sağaltmış olduğumu anlar anlamaz, erkimi artık onulamaz biçimde zayıflattığımı düşünmüştü. O zaman hepsi de artık Josefina'nın benim işimi bitirmesini beklemeye başlamışlar.

"Küçük kız kardeşler senin Rosa'yı ve Soledad'ı sağalttığında kendini de yenilemiş olacağından habersizdiler," dedi la Gorda, ve sanki bu bir şakaymışcasına güldü. Küçük kız kardeşler senin ışıltını almaya çalışırlarken, sen çiftini üçüncü bir kez dışa çıkarmak için yeterli enerjiye sahiptin bu nedenle."

Doña Soledad'ın, odasının duvarına yumulduğunu gördüğüm hayalden ve o hayali dokunma duyumumla birleştirip onun alnındaki yapışkan maddeye nasıl dokunduğumdan söz ettim ona.

"Gerçek *görmeydi* o," dedi la Gorda. Sen Soledad'ı onun odasında *gördün*, oysa o Genaro'nun evinde benimle beraberdi, o zaman sen onun alnında nagualı *görmüştün*..."

O noktada ona topyekûn deneyimimin ayrıntılarını, özellikle doña Soledad ile Rosa'yı, kendimin bir parçasıymışçasına hissetiğim o yapışkan maddeye dokunarak gerçekten sağaltmakta olduğumu gördüğüm zamanki hayretimi anlatma ihtiyacını hissettim.

"Rosa'nın elinde o şeyi *görmek* de gerçek *görmeydi,*" dedi la Gorda. "Yüzde yüz haklıydın, o madde senin kendindi. Senin bedeninden çıkmıştı, senin nagualındı o. Ona dokunarak geriye çektin onu."

La Gorda o zaman bana bir gizi açıklıyormuşçasma, Nagual'm ona, her birimiz aynı ışıltıya sahip olduğumuz için bu gerçeği açıklamamamasını buyurduğunu anlattı, yani benim nagualım onlardan birine dokunduğu takdirde ben, nagualımın sıradan bir insana dokunması halinde normal sayılacak olan güç yitimine uğramayacaktım.

"Şayet senin nagualın bize dokunursa," dedi la Gorda, elimin üzerini hafifçe tıpışlayarak, "senin ışıltın yüzeyde kalır. O zaman onu gene alırsın ve bir şey yitirmemiş olursun."

Ben de ona onun bu açıkladıklarının benim için inanılması imkânsız şeyler olduğunu söyledim. La Gorda, umurumda değil dercesine omuzlarını silkti. O zaman ben ona naguah ne anlamda kullandığını sordum. Don Juan'ın, nagualı bana tanımlanamaz ilke, her şeyin kaynağı diye açıklamış olduğunu belirttim.

"Elbet," dedi gülümseyerek. "Onun neyi kastettiğini biliyorum. Nagual her şeyin içindedir."

Ben de, bir parça hafifseyerek, ona bunun aksinin de ileri sürülebileceğini, yani tonalın her şeyde bulunduğunu söyledim. O da özenle buna itiraz etmediğini açıklayarak söylediğim şeyin doğru olduğunu, yani tonalın her şeyin içinde bulunduğunu kabul etti. Her şeyin içinde bulunan tonalın bizim duyularımızla kolayca algılanabildiğini, her şeyin içinde bulunan nagualın ise kendisini sadece bir büyücünün gözlerine sergileyeceğini söyledi. Kimileyin tonalın son kerte garip görüntüleriyle karşı karşıya kalıverip onlardan ürkebileceğimizi ya da onların karşısında şaşkınlık duyabileceğimizi ya da ilgisiz kalabileceğimizi, zira hepimizin o görüntüleri görebileceğimizi ekledi. Naguala gelince, onun görüntüsü görülebilmek için bir büyücünün uzmanlaşmış duyularını gereksinir. Gene de, tonal da nagual da her zaman her şeyin içinde mevcutturlar. O nedenle, bir büyücünün, "bakma"nın her şeyin içinde bulunan tonalı izleme yöntemi olduğundan söz etmesi yerinde bir anlatımdır. Aynı şekilde şayet bir sa

vaşçı dünyayı bir insanoğlu olarak izliyorsa, bunu bakarak yapar, ama bir büyücü olarak izliyorsa, o zaman "görüyordur" ve gördüğü şeye de nagual denilmesi yerinde olur.

La Gorda ardından, don Juan'a Nagual denmesinin bana Nestor tarafından daha önce açıklanan nedenini bir kez daha yineledi ve başımdan çıkan şekilden ötürü benim de Nagual olduğumu teyit etti.

Başımdan çıkmış olan biçime ne diye benim çiftim dediklerini sordum ona. Aralarında benimle dalga geçmiş olmayı düşündüklerini söyledi la Gorda. O şekli çıkaran insanın iki katı büyüklükte olması nedeniyle onlar o şekle hep çift derlermiş.

"Nestor bana o şekli çıkarmanın pek iyi bir şey olmadığını anlatmıştı," dedim.

"İyi de değildir, kötü de," dedi la Gorda. "Sende var ve bu da seni Nagual kılıyor. Hepsi o kadar. Sekizimizden birinin Nagual olması gerekiyordu, sen de osun. Pablito da olabilirdi, ben de, bir başkası da."

"Şimdi anlatsana, iz sürme sanatı nedir?" diye sordum.

"Nagual bir iz sürücüsüydü," dedi ve yüzüme baktı. "Senin de bilmen lazım. Daha başlangıçtan itibaren sana iz sürmeyi öğrettiydi."

Birden onun dediği şeyin don Juan'ın avcı dediği şey olması ihtimali geldi aklıma. Gerçekten de bana avcı olmayı öğretmişti. Don Juan'ın bana avcılığı ve tuzak kurma yöntemlerini öğretmiş olduğunu söyeldim la Gorda'ya. Ne var ki, onun kullandığı iz sürme kavramı çok daha uygundu.

"Bir avcı sadece avlar," dedi la Gorda. "Bir iz sürücüsü ise, kendisi dahil her şeyin izini sürer."

"Bunu nasıl yapar ki?"

"Kusursuz bir iz sürücüsü her şeyi bir ava dönüştürebilir. Nagual bana kendi zaaflarımızın bile izini sürebileceğimizi anlattıydı."

Yazmayı kestim ve don Juan'ın bana hiç böyle yepyeni bir olasılığa değinip değinmediğini anımsamaya çalıştım; zaaflarımın izini sürmek. Onun bunu bu şekilde dile getirmiş olduğunu hatırlayamadım.

"İnsan kendi zaaflarının nasıl sürer izini, Gorda?"

"Tıpkı bir avın izini sürdüğün gibi. Zaaflarının nasıl meydana geldiğini öğrenene dek alışkanlıklarını incelersin ve böylece onları bulduğun zaman bir kafesteki tavşan gibi onarı bir bir yakalarsın."

Don Juan bana alışkanlıklara ilişkin aynı şeyi öğretmişti, ama bu öğreti avcıların bilincinde olmaları gereken genel ilkeler bağlamındaydı. Oysa, la Gorda'nın bunu anlayış ve uygulayış biçimi benimkinden çok daha gerçekçiydi.

Don Juan her türlü alışkanlığın, özünde, bir "yapma" olduğunu ve yapmanın işleyebilmesi için tüm parçalarına gereksinmesi olduğunu söylemişti. Kimi parçaları eksik olduğu takdirde, bir yapma sökülmüş olmaktaydı. Yapma demekle, herhangi tutarlı ve anlamlı bir dizi edimleri kastediyordu. Bir başka deyişle, bir alışkanlığın canlı bir etkinlik olabilmesi için tüm bileşen eylemlerine gereksinmesi vardı.

La Gorda ardından kendi aşırı yeme şeklindeki zaafının izini nasıl sürdüğünü anlattı. Nagual ona önce alışkanlığın en büyük parçası olan çamaşır yıkama işiyle baş etmesini önermiş; zira la Gorda yıkadığı çamaşırları kapı kapı dolaşarak teslim ederken müşterilerinin ona sundukları her şeyi mideye indirmişti. Bunun üzerine Nagual'dan, kendisine, ne yapması gerektiğini söylemesini istemiş, ama o sadece gülmüş ve ona ne yapması gerektiğini söyler söylemez onun o şeyi yapmamak için savaşıma başlayacağını söyleyerek onunla dalga geçmiş. İnsanların böyle olduklarını eklemişti; yani, ne yapmaları gerektiğini başkalarına sormaya bayılırlarmış, ama yapmaları söylenen şeylerle mücadele etmeyi ve onları yapmamaya daha çok bayılırlarmış, elbet neticede iş onlara öneride bulunan kimseden nefret etmelerine dek varırmış.

Yıllar boyu kendi zaafının izin isürebilecek bir yöntem düşünememişti. Lakin bir gün, şişmanlıktan öyle usanmış ki tam yirmi üç gün yemek yemeyi reddetmişti. Onun yemek yeme düşkünlüğünü değiştirmedeki ilk eylemi olmuştu bu. Sonrası, ağzını, bir sünger tıkarak doldurmayı ve müşterilerinin onun diş ağrısı çektiğinden ötürü bir şey yiyeyemeyeceğini düşünmelerini tasarlamış. Bu numara yalnızca, bu durumda ona yiyecek bir şeyler vermemeye başlayan müşterilerini atlatmakla kalmamış, ama süngeri çiğnedikçe yiyormuş hissini duyan la Gorda'ya bile yaramış. Aşırı yeme alışkanlığını değiştirene dek yıllar boyu ağzına tıkalı süngerle yürüyerek sokakları nasıl dolaştığını anlatırken ha bire gülmekteydi la Gorda.

"Alışkanlığını kesmek için sadece bu yetti mi sana?" diye sordum.

"Yo. Bir savaşçı gibi yemeyi de öğrenmem gerektiydi."

"Nasıl yermiş ki bir savaşçı?"

Bir savaşçı sessizce, yavaşça ve her seferinde az bir parça yer. Ben yerken konuşurdum eskiden, üstelik çabuk çabuk yerdim, sonra her oturuşta tıkınırdım da tıkınırdım. Nagual bana bir savaşçının bir öğünde dört ağız dolusu yemek yediğini anlattıydı. Bir süre sonra dört ağız dolusu daha yermiş ve böyle sürermiş bu.

"Bir savaşçı her gün millerce ve millerce yol yürür. Benim yeme zaafım yürümemi engelliyordu. Bir oturuşta dört ağız dolusu yiyerek ve yürüyerek kırdım bu alışkanlığımı. Kimi zaman bütün gün bütün gece yürürdüm. Kabalarımdaki yağları o suretle erittim."

Don Juan'ın ona taktığı adı anımsayarak kendi kendine güldü.

"Lakin alışkanlığından geçebilmek için sırf zaafının izini sürmek yetmiyor," dedi. "Ömrü billah onların izini sürdüğün ve hiçbir şeyciği dahi değiştiremediğin olur. O yüzden Nagual ne yapmam gerektiğini söylemediydi. Kusursuz bir savaşçı

olabilmek için bir savaşçının gerçekten gereksindiği şey bir amaca sahip olmaktır."

La Gorda, Nagual'a rastlamadan önce nasıl günü gününe, herhangi bir beklentisi olmaksızın yaşayagelmekte olduğunu anlattı. Ne bir umudu, ne bir düşü, ne bir emeli varmış. Oysa, yemek yeme fırsatları her zaman açıkmış ona; kavrayamadığı bir nedenle, hayatının her gününde bol bulamaç yemekler bulması hiç de zor olmamıştı. Hatta öyle bolmuş ki yenecek şeyler, bir ara tam yüz yedi kilo çekiyormuş.

"Hayatta zevk aldığım tek şey yemek yemekti," dedi la Gorda. "Üstelik, kendimi şişman gördüğüm de yoktu hiç. Oldukça güzel olduğumu ve herkesin beni olduğum gibi beğendiğini düşünürdüm. Herkes benim sağlıklı göründüğümü söylerdi.

"Nagual bana çok acayip bir şey söylediydi. Kişisel erkimin pek fazla olduğunu ve o nedenle, kendi evimdeki akrabalarım açlıktan kıvranırken benim, dostlarımdan daima yiyecek şeyler elde edebildiğimi anlattıydı.

"Herkesin bir şeye yetecek kadar kişisel erki vardır. Benim için işin püf noktası kişisel erkimi yemeklerden çekip savaşçı amacıma aktarmaktı."

"Neymiş o amaç, Gorda?" diye sordum şaka yollu.

"Öbür dünyaya girmek," diye sırıtarak yanıt verdi ve düşkünlük ettiğimi düşündüğü zaman don Juan'ın yaptığı gibi parmaklarının eklemleriyle başımın tepesine vurur gibi yaptı.

Artık yazabileceğim kadar ışık kalmamıştı. Bir lamba getirmesini istediysem de çok yorgun olduğunu bahane ederek küçük kız kardeşler gelmeden önce bir parça uyuması gerektiğini söyledi.

Ön odaya gittik. Bana bir battaniye verdi, kendisi de bir başka battaniyeye sarılarak anında uykuya daldı. Sırtımı duvara dayayıp oturdum. Karyolanın tuğla yüzeyi dört ottan

minderle dahi semsertti. Uzanıp yatmak daha rahat olacaktı. Uzanır uzanmaz uyuyuvermiştim.

Dayanılmaz bir susuzlukla aniden uyandım. Mutfağa gidip biraz su içmek istedim, ama karanlıkta kendimi yönlendiremedim. La Gorda'nın yanımda battaniyesine sarınmış kıvrılarak yattığını hissettim. Onu iki üç kez sarsarak biraz su bulmama yardım etmesini istedim. Homurdanarak anlaşılmaz bir şeyler söyledi. Derin bir uykuya dalmış olacak ki uyanmak istemiyordu. Onu yeniden salladım, birden uyanıverdi; ama la Gorda değildi bu. Her kimi salladıysam erkeksi bir sesle bana hırçıncasına bağırarak susmamı söyledi. La Gorda yerine bir erkek vardı orada! O anda denetleyemediğim bir korkuya kapıldım. Yataktan dışarıya atlayarak sokak kapısına doğru koştum. Ama yanlış istikamete gitmiş ve kendimi mutfakta bulmuştum. Feneri kavradığım gibi alelacele yaktım. Tam o anda la Gorda arka bahçedeki apteshaneden içeriye girdi ve telaşımın nedenini sordu. Heyecanlı bir sesle az önce olanları ona anlattım. O da biraz şaşırmış göründü. Ağzı açık kaldı ve gözleri her zamanki parıltısını yitirdi. Normal anıklığını kazanmaya çalışıyormuşçasına başını hızlı hızlı salladı. Lambayı aldığı gibi birlikte ön odaya doğru ilerledik.

Yatakta kimse yoktu. La Gorda ordaki üç lambayı da yaktı. Tasalanmışa benziyordu. Olduğum yerde kalmamı söyleyerek onların oda kapısını açtı. İçeriden ışık sızmaktaydı. Kapıyı tekrar kapatıp heyecansız bir sesle korkacak bir şey olmadığını ve ikimize yiyecek bir şeyler hazırlayacağını söyledi. Bir fast-food aşçısının çalaklığı ve uzluğuyla bir şeyler pişirdi. Hatta yanında içecek olarak mısır irmikli sıcak kakao bile yaptı. Karşılıklı oturup tam bir sessizlik içnide yedik.

Geceleyin hava soğuktu. Yağmur yağacağa benziyordu. Yemek yediğimiz yere getirdiği üç gaz lambasının etrafa yaydığı sarımtırak ışık son derece dinlendiriciydi. Zeminde üst üste yerleştirilmiş birkaç tahtayı alarak duvara dayadı ve

çatının çapraz destek kirişindeki derin girintilere yerleştirdi. Yerde, tahtaları sabit tutmaya yarayan, kirişle paralel uzun bir yarık vardı. Neticede, bir yemek odası oluşturan portatif bir duvar meydana gelmişti.

"Yataktaki kimdi?" diye sordum.

"Senin yatağının bitişiğinde Josefina vardı, başka kim olacak?" diye yanıt verdi kelimeleri seslendirmekten zevk alırcasına ve ardından güldü. "O tür şakalarda üstüne yoktur. Bir an ben de başka bir şey sandıydım, ama sonra Josefina'nın, o tür şeytanlıkları yaparken vücudundan yayılan kokusunu aldım."

"Ne yapmaya çalışıyordu? Ödümü patlatmaya mı?" diye sordum.

"Onlar seni pek tutmadı, farkındasındır," diye yanıt verdi. "Alışık oldukları yoldan dışarıya çıkarılmaktan pek hoşlanmazlar. Soledad'ın ayrılıyor olması onları kahrediyor. Hepimizin bu yöreyi terk edeceğimizi anlamak istemiyorlar. Bizim zamanımız doldu gibi. Bugün anladım bunu. Evden ayrılırken şurdaki o çıplak tepelerin beni mecalsiz bıraktığını anladım. Bugüne dek hiç böyle hissetmemiştim."

"Nereye gideceksin ki?"

"Henüz bilmiyorum. Biraz da sana bağlı galiba. Senin erkine."

"Bana mı? Nasıl yani, Gorda?"

"Dur anlatayım. Senin gelmenden bir gün önce küçük kız kardeşlerle ben şehre inmiştik. Seni şehirde bulmak istiyordum zira *rüya görmem* sırasında pek tuhaf bir hayal görmüştüm. Hayalimde seni şu andaki gibi açık seçik gördüydüm. Sen benim kim olduğumu bilmemiş ama benimle konuşmuştun. Dediklerinden bir şey çıkaramamıştım. Sonra üç kez gene aynı hayale döndüm lakin *rüya görmem* sırasında senin bana ne dediğini anlayacak kadar güçlü değildim. Hayalimin bana şehre inmem ve kendi erkimin seni orada bula-

cağına güvenmem gerektiğini söylediğini düşündüm. Senin buraya gelmekte olduğuna emindim."

"Küçük kız kardeşler onları şehre niçin götürdüğünü biliyorlar mıydı?" diye sordum.

"Onlara bir şey söylemedim," yanıtını verdi. "Sadece onları oraya götürdüm. Bütün sabah o sokak senin bu sokak senin dolaştık."

La Gorda'nın anlattıkları bende yabansı bir ruh hali yaratmıştı. Sinirsel uyarımlar ıspazmoza tutulmuşum gibi tüm bedenimde dolaşmaya başlamıştı. Ayağa kalkıp bir süre gezinme ihtiyacını hissettim. Sonra gene oturdum ve ona benim de aynı gün şehirde olduğumu ve bütün öğleden sonrayı pazaryerinde dolaşarak don Juan'ı aramakla geçirdiğimi söyledim. La Gorda, ağzı apaçık, yüzüme bakıp durmaktaydı.

"Birbirimizin yanından geçmiş olmalıyız," dedi ve iç çekti. "Biz pazaryerinde ve parkta dolaşmıştık. Dikkatleri üzerimize çekmeyelim diye öğleden sonra hep kilisenin merdivenlerinde oturduk."

Benim kalmış olduğum otel kiliseye bitişik sayılırdı. Uzun süre kilise merdivenlerinde oturan insanlara bakarak vakit geçirdiğimi hatırladım. Beni orayı incelemeye çeken bir şey vardı. Gerek don Juan'ın gerekse don Genaro'nun beni şaşırtmak amacıyla o insanların arasında dilenciler gibi oturmuş olacaklarına ilişkin mantıksız bir düşüncem vardı.

"Şehirden ne zaman ayrıldınız?" diye sordum.

"Saat beş civarında ordan ayrılıp dağlardaki Nagual'ın noktasına doğru yöneldik," yanıtını verdi la Gorda.

Don Juan'ın da gün bitiminde ordan ayrılmış olacağına ilişkin kesin bir kanıya sahiptim. Don Juan'ı arama serüvenim boyunca duyumsadığım hislerin artık berraklaşmakta olduğunu görüyordum. La Gorda'nm anlattıklarının ışığında durumumu gözden geçirmem gerekiyordu. Don Juan'ın şehrin sokaklarında olduğuna ilişkin inanışımı, eskiden ona hep

oralarda rastlamış olmamla izaha kalkışmanın rasyonel bir düşünce tarzı olduğunu biliyordum. Ne var ki, mizaç olarak don Juan'a en yakın kimse olan la Gorda şehre inmiş ve özellikle beni aramaktaymış. Ben de onun varlığını orada hissetmiştim hep. La Gorda'nın anlattıkları benim bedenimin bildiği bir şeyi hiç kuşkuya yer vermeyecek biçimde teyit etmekteydi sadece.

O günkü ruh halimin ayrıntılarını ona anlattığımda, la Gorda'nın vücudu sinirsel bir ürpertiyle sarsıldı.

"Beni bulmuş olsaydın ne olurdu acaba?" diye sordum.

"Her şey değişmiş olurdu," diye yanıt verdi. "Benim için seni bulmak ilerlememem için yeterli erke sahip olduğum anlamına gelecekti. Onun için küçük kız kardeşleri yanıma aldıydım. Biz hepimiz, sen, ben ve küçük kız kardeşler o gün uzaklara gidecektik."

"Nereye, Gorda?"

"Kim bilir?" Seni bulmaya yeterli erkim olsaydı onu bilecek kadar da erkim olurdu. Şimdi sıra sende. Ola ki gitmemiz gerektiğini bilecek kadar erkin vardır şu anda. Anladın mı?"

Tam o anda içim tanımsız bir hüzünle doldu. Bir insan olarak aczimden ve geçiciliğimden kaynaklanan umutsuzluğumu her zamankinden daha keskin bir biçimde duyumsadım. Don Juan her zaman, umutsuzluğumuza karşı tek çare ölümümüzün bilincinde olmaktır, derdi—ki bu da büyücünün hayattaki bir numaralı anahtarıymış. Ona göre, ölümümüzün bilincinde olmak, yaşamımızın ve bilinmeyene karşı korkularımızdan kaynaklanan sıkıntı ve acılara katlanabilmemiz için gerekli gücü bize sağlayan tek şeydir. Ama onun bana anlatamadığı şey, o bilinçliliğin oraya nasıl çıkarılacağıydı. Ona her soruşumda, kendi istencimin bunu belirleyecek tek etmen olduğunda dayatırdı; yani, edimlerimi etkileyebilmesi için o bilinçliliği meydana getirmeye kendim azmetmeliymişim. Bunu yaptığımı sanmakaydım. Lakin la

Gorda'nın beni bulma ve benimle uzaklara gitme konusundaki azmiyle karşılaştığım zaman, kavradım ki şayet o gün şehirde beni bulmuş olsaymış artık asla kendi evime dönemeyecek ve en çok sevdiğim insanları bir daha asla göremeyecektim. Buna hazır değildim daha. Evet, kendimi ölüme hazır kılmıştım, ama tam bir bilinçlilikle, öfke ya da pişmanlık duymaksızın en güzel duygularımı arkamda bırakıp artık tüm yaşamım boyunca yok olmaya değil.

La Gorda'ya, o türlü bir edimi—bu dünyayı ebediyen terk etmeyi ve nereye gidileceğini ne yapılacağını bilmeyi—gerçekleştirmek için gerekli olan türden bir erke sahip olmaya layık bir savaşçı olmadığımı anlatırken handıysa utanç duymaktaydım.

"Bizler insan olarak yaratılmışız," dedi la Gorda. "Bizleri neler beklediğini ya da ne türden erklerimiz olabileceğini kim bilebilir ki?"

O şekilde ayrılacak oluşumuzdan duyduğum hüznün çok büyük olduğunu anlattım ona. Büyücülerin geçirmek zorunda oldukları değişimler hem şiddetli hem de geriye dönülemez nitelikteydi. Pablito'nun bana, anasını yitirmiş olmaktan ötürü hissettiği dayanılmaz hüznünden söz ettiğini anlattım la Gorda'ya.

"İnsan biçimi kendisini bu duygularla besler," dedi la Gorda hafif alaylı bir sesle. "Ben kendime ve çocuklarıma acıyıp durdum yıllarca. Nagual'ın, yaptığım şeyi—yani çocuklarımı terk etmemi, onları yok edip onları unutmamı—isteyecek denli nasıl zalim olabildiğini anlayamıyordum."

Nagual'ın kendi insan biçimini terk etmeyi yeğlemek zorunda kaldığını kavramasının yıllar aldığını anlatı la Gorda. Zalim olmak değildi bu. Artık duygularının kalmadığındandı sırf. Ona her şey eşit gelmekteydi. Kaderini kabullenmişti. Pablito'nun, ve hatta benim sorunumun, kendi kaderimizi kabullenmemek olduğunu söyledi la Gorda. Sonra, küçüm-

sercesine, anası Manuelita'yı hatırladıkça, özellikle kendi yemeğini hazırlarken, Pablio'nun ağladığını anlattı. La Gorda ısrarla, Pablito'nun anasını olduğu gibi anımsamamı istedi: Pablito'nun hizmetçiliğini yapmaktan başka bir şey bilmeyen yaşlı, sersem bir kadın. Pablito'nun korkağın teki olduğunu düşünmelerinin nedeni, hizmetçi, Manuelitasınm, onu bir böceği ezer gibi öldürebilecek olan cadaloz Soledad haline dönüşmesinden dolayı mutlu olmamasıymış.

La Gorda heyecanlı bir hareketle yerinden kalktı ve masanın üzerinden, alnının benimkine dokunmasına ramak kalacak şekilde bana doğru eğildi.

"Nagual bana Pablito'nun iyi talihinin olağandışı bir şey olduğunu söylediydi," dedi. "Anası da oğlu da aynı şey için savaşıyor. Öyle korkak olmasaymış, kaderine razı olur ve anasına karşı anlayışlı davranırmış. Ama yalnızca gerçek bir savaşçı o türden bir mutluluğu duyumsayabilir."

"Doña Soledad bütün bu olanlara karşı neler hissediyor?"

"Hislere düşkünlük göstermez o," diye yanıt verdi la Gorda, sonra da gene oturdu. "O, kendi kaderini hepimizden daha kolayca kabullenmişir. Nagual ona yardım etmezden önce, benden de kötü bir durumdaydı o. Ben hiç olmazsa gencim; halbuki o, ölsem de kurtulsam diye bekleyen hantal, yaşlı bir inekti. Artık ölüm, onu alabilmesi için zorlu bir savaş vermek zorunda kalacak."

Doña Soledad'ın dönüşümündeki zaman öğesi kafamı kurcalayan bir ayrıntı olarak kalmıştı. La Gorda'ya doña Soledad'ı son defa iki yıldan fazla bir süre önce görmüş olduğumu ve bana her zamanki gibi muhterem bir yaşlı kadın olarak göründüğünü anlattım. La Gorda, benim Soledad'ın evine, oranın hâlâ Pablito'nun evi olduğu kanısını taşıyarak, son defa gidişimde, Nagual'ın onların hiçbir şey değişmemiş gibi davranmalarını sağlamış olduğumu anlattı bana. Doña

Soledad benimle her zaman olduğu gibi mutfaktan seslenerek selamlaştı ama onunla yüz yüze gelmemiştik. Lidia, Rosa, Pablito ve Nestor, gerçek çalışmalarını benden gizlemek amacıyla kendi rollerini mükemmel bir şekilde oynamışlardı.

"Nagual niçin o sıkıntılara girmişti acaba?"

"Henüz netleşmemiş bir şeyden seni kurtarmak istediydi. Seni her birimizden bile bile uzak tuttuydu. O ve Genaro, sen civarımızdayken yüzümü sana hiç göstermememi istedilerdi."

"Josefina'ya da aynı şeyleri mi söylemişlerdi?"

"Evet. Kaçığın tekidir o, huyu öyledir. Seninle dalga geçmeden edemedi. Boyuna seni izleyip dururdu da sen hiç farkına varmazdın. Bir gece Nagual seni dağlara götürdüğünde, Josefina seni karanlıkta az daha bir dereye iteceki. Nagual tam zamanında yetiştiydi. Kötü niyetinden değil bu yaptıkları onun, ama hoşuna gidiyor işte. Onun insan biçimi böyle. Bunu yitirene dek öyle kalacak. Altısının da bir parça terelelli olduğunu anlattıydım sana. Onların ağına düşmemen için bunu bilmende yarar var. Sana bir şey yaparlarsa sakın kızma. Zira öyledir huyları."

La Gorda bir süre sessiz kaldı. Bedeninin hafifçe sarsıldığı gözümden kaçmamıştı. Gözleri odaklanmış halini yitirmişe, çenesinin kasları gevşedikçe ağzı sarkmışa benziyordu. Tüm dikkatimle onu seyretmekteydim. La Gorda birkaç kez başını salladı.

"Şu anda bir şey *gördüm,*" dedi. "Tıpkı küçük kız kardeşler ve Genarolar gibisin sen de."

Sessizce gülmeye başladı. Bir şey demedim. Ben ona karışmaksızın anlatmasını istiyordum.

"Senin onlardan bir farkın olmadığını hâlâ çakozlamadıklarından, herkes sana kızıyor," diye sürdürdü. "Onlar seni Nagual olarak görmekteler ve senin de tıpkı onların yaptığı gibi kendi yolunda yürüdüğünü anlamıyorlar."

Sonra Pablito'nun sızlayıp yakındığını ve acizlik rolü

yaptığını söyledi. Benigno, gözlerini dahi açamayan utangaç adamı oynuyormuş. Nestor, her şeyi bilen akıllı adam rolündeymiş. Lidia, bakışlarıyla insanları ezen sert bir kadın rolünü oynuyormuş. Josefina ise itimat edilemeyen kaçık tipini benimsemiş imiş. Rosa, kendisini ısıran sivrisinekleri yiyen şımarık kız rolündeymiş. Ben ise elinde not defteriyle Los Angeles'tan gelen ve bir sürü yanlış sorular soran bir salağın tekiymişim.

"Bir zamanlar şişman ve pis kokulu bir kadındım ben" diye sürdürdü kısa bir duraksamanın ardından. "Yalnız başıma kalmadığım sürece bir köpek gibi tekmelenip durmaktan yakındığım yoktu. Yapım öyleydi işte.

"Senin davranışlarından gocunmasınlar diye sana il[illegible] *gördüklerimi* herkese anlatacağım."

Ne diyeceğimi bilemedim, yadsınamayacak denli haklı olduğunu görmekteydim. Benim için önemli olan şey onun gözlemlerinin doğru olmasından ziyade onun bu su götürmez sonuca varışına tanık oluşumdu.

"Bütün bunları nasıl *gördün* ki," diye sordum.

"Bana geliverir öyle," diye yanıt verdi.

"Nasıl geldi sana yani?"

"*Görme* duygusunun kafamın tepesine doğru geldiğini hissettim, sonra da şimdi sana anlattığım şeyi biliverdim."

Onun bana, sözünü etiği o *bilme* duygusunun tüm ayrıntılarını betimlemesi için ısrar ettim. Bir anlık bir kararsızlıktan sonra razı olduğu ve doña Soledad'la ve küçük kız kardeşlerle karşılaşmalarım sırasında öylesine bilincinde olduğum o ürpertici duyumsamanın aynısını anlattı. La Gorda bu duyumsamanın haşının tepesinden başladığını ve sırtından inerek belini çevreleyip rahmine ulaşığını söyledi. Bunu, bedeninin içinde, benim de bütün ötekiler gibi kendi insan biçimime yapışıp kalmakta olduğuma, lakin benim kendime özgü davranışımın öbürlerine anlaşılmaz geldiğine ilişkin bir

bilgiye dönüşen dayanılmaz bir gıdıklanma şeklinde duyumsadığını anlattı.

"Bütün bunları sana söyleyen bir ses işitin mi?" diye sordum.

"Yo. Sadece senin hakkında söylediğim şeylerin hepsini gördüm," diye yanıtladı.

Benim bir şeye asılmış olduğum bir hayal görüp görmediğini sormak istediysem de vazgeçtim. Kendimi her zamanki davranışıma bırakmak istemiyordum. Üstelik, "gördüğünü" söylediğinde ne demek istediğini de biliyordum. Rosa ve Lidia ile birlikteyken de aynı şey başıma gelmişti. Ansızın onların nerede oturduklarını "bilmiştim;" evlerinin görüntüsünü algılamış falan değildim. Sadece bildiğimi duyumsamıştım.

Ense kökünde kırılmakta olan tahtadan bir piponun tok sesini de duyumsayıp duyumsamadığını sordum ona.

"Nagual her birimize başımızın tepesindeki duygunun nasıl yaratılacağını öğretti," dedi la Gorda. "Ama içimizden bazıları bunu uygulayabilmiş değil. Gırtlağın ardındaki ses daha da zor. İçimizde bunu duyumsayabilenimiz çıkmadı henüz. Sen hâlâ kof olduğun halde bunu hissedebilmişsin—çok garip."

"O ses nasıl çıkıyor?" diye sordum. "Nedir bu?"

"Sen onu benden iyi bilirsin. Başka ne diyeyim ki?" diye yanıt verdi haşin bir sesle.

Sabırsızlanmakta olduğunun farkına varmış gibiydi. Sıkılgancasına gülümseyerek başını önüne eğdi.

"Senin bildiğin bir şeyi sana anlatmak aptalca bir şey gibi geliyor bana," dedi. "Biçimimi gerçekten yitirmiş miyim diye beni sınamak amacıyla mı bana öyle sorular soruyorsun?"

Ona kafamın karıştığını söyledim, zira o sesin ne olduğunu bildiğim duygusunu taşımakta ama bir yandan da bu konuda hiçbir şey bilmiyormuşum gibi hissetmekteydim,

çünkü benim için bir şeyi gerçekten bilmek için o bilgiyi sözcüklere dökebilmek gerekiyordu. Bu nedenle, yapabileceğim tek şey, yanıtlarının bana ışık tutacağını umut ederek ona sorular sormaktı.

"O ses hakkında sana ışık tutacak bir şey söyleyemeyeceğim," dedi La Gorda.

Birdenbire dayanılmaz bir tedirginlik hissettim. Ona don Juan'la görüşmeye alışmış olduğumu ve bütün bunları bana açıklaması için şimdi burada ona her zamankinden fazla gereksinme duyduğumu söyledim.

"Nagual'ı özlüyor musun?" diye sordu.

Onu özlediğimi ve onun doğduğu yerlere tekrar dönene dek onu ne denli özlediğimin farkına varmamış olduğumu söyledim.

"Sen onu, hâlâ insan kalıbına yapışıp kaldığın için özlemektesin," dedi la Gorda, üzüntüm onu neşelendirmişçesine.

"Sen kendin özlemiyor musun onu. Gorda?"

"Yo. Niçin özleyim ki? Ben oyum. Olanca ışıltım değişmiş durumda; kendim olan bir şeyi nasıl özlerim ki?"

"Senin ışıltın ne bakımdan farklı?"

"Bir insan, ya da canlı herhangi başka bir varlık soluk sarı bir ışık yayar. Hayvanlar daha sarı, insanlar ise daha beyazdırlar. Ancak bir büyücü kehribar regindedir, güneş ışığındaki bal damlası gibi. Kimi kadın büyücüler yeşilimtıraktırlar. Nagual onların en güçlü ve en zor olduklarını söylediydi."

"Ya senin rengin ne, Gorda?"

"Kehribar, tıpkı senin ve ötekilerimizin gibi. Nagual ile Genaro söylemişti bunu. Ben kendimi hiç *görmüş* değilim. Ama başka herkesi *görmüşümdür.* Hepimiz kehribar renklyizdir. Ve sen hariç, hepimiz mezartaşları gibiyiz. Sıradan insanlar yumurta gibidirler; işte bu yüzden Nagual onlara say

dam yumurtalar adını takmıştır. Büyücülerde ışıltılarının sadece rengi değil şekli de değişir. Bizler mezartaşları gibiyizdir; yalnız iki ucumuz yuvarlaktır."

"Ben hâlâ yumurta şeklinde miyim, Gorda?"

"Yoo. Sen mezartaşı şeklindesin, ama tam ortanda çirkin bir yama var. Sende o yama oldukça büyücüler gibi uçamayacaksın, dün gece benim senin için uçtuğum gibi uçamayacaksın. Hatta insan kalıbını bile düşüremeyeceksin."

Kendimi onunla olmasa da kendimle hararetli bir tartışmanın içine batmış durumda buldum. Onların sözünü ettikleri o tamlığın yeniden nasıl kazanılacağını tartışabilmesinin imkânsız olduğunu söyleyerek, gösterdikleri amaca yönelik çabaların insanın kendi çocuklarına sırt çevirmesi demek olacağını belirttim: yani, nagualın dünyasına girme amacı. Haklı olduğuma öylesine inanıyordum ki, kendimi kaybederek ona öfkeli sözler sarf ettim. Ama o benim bu patlayışım karşısında kılını bile kıpırdatmamıştı.

"Bunu herkesin yapması gerekmiyor," dedi la Gorda. "Öteki dünyaya girmek isteyen büyücüler sadece. *Gören* ve tam olmayan çok sayıda büyücü mevcut. Tam olmak yalnızca biz Tolteclere mahsus.

"Örneğin, Soledad. Ondan iyi büyücü can sağlığı, lakin kadın tam değil. İki çocuğu vardı; birisi kızdı. Soledad'm şansı varmış ki kız öldü. Nagual, ölen bir kimsenin tininin keskinliği onu verenlere, yani ana babasına döner, derdi. Şayet o verenler ölmüşse ve o kimsenin çocukları varsa, o keskinlik tam olan çocuğa gider. Şayet çocukların hepsi de tam iseler, o takdirde o keskinlik ille de aralarından en iyisine ya da en çalışkanına değil, erki olana gider. Örneğin, Josefina'nın anası öldüğünde, tininin keskinliği içlerinden en kaçık olanına Josefina'ya gitti. Oysa aralarında en gayretlisi, en çok sorumluluk taşıyan erkek kardeşine gitmiş olması gerekirdi, ama Josefina'nm erki ağabeyinden daha fazla. Soledad'ın kızı ardında çocuk bırakmaksızın ölmüştü de, Sole-

dad da deliğinin yarısını kapayan bir yardım kazanmıştı Şimdi, onu tam olarak kapatabilmesi için biricik umut Pablito'nun ölmesidir. Aynı şekilde, Pablito'nun öylesi bir yardımı kazanması için en büyük umudu Soledad'ın ölmesidir."

Ben de ona bastıra bastıra bu anlattıklarının tiksindirici ve dehşet verici olduğunu söyledim. La Gorda bana hak verdiğini söyledi. Bir zamanlar kendisinin de büyücülerin özellikle bu yaklaşımlarının düşünülebilecek en iğrenç şey olduğu inancını taşıdığını anlattı. Parıldayan gözleriyle bana baktı. Sırıtışında haince bir şey vardı.

"Nagual bana senin her şeyi anladığını ama hiçbir girişimde bulunmadığını söylediydi," dedi yumuşak bir sesle.

Ben gene tartışmaya başladım. Nagual'ın benim hakkımda söylediği şeylerin sözünü ettiğimiz yaklaşıma duyduğum tiksintiyle bir ilintisi bulunmadığını belirttim. Çocukları sevdiğimi, onlara karşı saygıların en derinini beslediğimi ve onları çeviren ürkünç dünyadaki çaresizliklerini ta yürekten anlayabildiğimi açıkladım. Ne anlamda ya da ne sebeple olursa olsun bir çocuğu incitmeyi havsalamın alamayacağını belirttim.

"Kuralı Nagual yapımış değil ki," dedi la Gorda. "Bu kural orda bir yerlerde yapılmış, üstelik yapan da bir insan değil."

Ona ya da Nagual'a kızmış olmadığımı, lakin bu şeylerin hikmetine aklım ermediğinden dolayı soyut düzeyde tartıştığımı söyleyerek kendimi savundum.

"Hikmeti şu ki o öteki dünyaya girebilmek için bizim hepimizin olanca keskinliğimize, tüm erkimizi tamlamamıza gereksinmemiz var," dedi. "Ben dini bütün bir kadındım. Anlamını bilmeden tekrarlayıp durduğum şeyleri bir anlatsam sana. Ruhumun Tanrı katına ulaşmasını istiyordum. Bunu hâlâ istemekteyim, yalnız başka bir yoldayım artık. Nagual'ın dünyasıdır benim için Tanrı katı."

Prensip olarak onun dinden söz etmesine karşı çıktım. Don Juan beni bu konuya asla değinmemeye alıştırmıştı. La Gorda sakin bir şekilde yaşam tarzı açısından bizlerle rahibe ve rahipler arasında hiçbir fark görmediğini belirtti. Gerçek rahibe ve rahiplerin tam olmakla kalmayıp, kendilerini cinsel edimlerle dahi zayıflatmadıklarını da ekledi.

"Nagual, onları kim yok etmek isterse istesin, onların bu nedenle asla zeval bulmayacaklarını söylemişti," dedi la Gorda. "Onların peşine düşenler daima kofturlar; gerçek rahibe ve rahiplerin kudretine sahip değildirler. Nagual'ı bunu söylediği için sevmiştim. Rahibeleri ve rahipleri her zaman gönülden destekleyeceğim. Biz de öyleyiz. Bizler dünyadan geçmişizdir ama gene de onun ortasındadır yerimiz. Rahiplerle rahibeler şahane uçan büyücüler olabilirlerdi—birisi çıkıp da onlara bunu yapabileceklerini söylememiş olsaydı."

Babamın ve dedemin Meksika devrimine olan hayranlıklarının anısı geliverdi aklıma. Onlar en ziyade kilise mensuplarını ortadan kaldırma girişimlerine hayranlık duymuşlardı. Babama bu hayranlık babasından geçmiş, bana da her ikisinden miras kalmış. Bizi birbirimize yaklaştıran bir bağdı bu. Don Juan'ın benim kişiliğimde burun kıvırdığı ilk şeylerden biri onlarla aramdaki bu bağdı.

Bir zamanlar don Juan'a, kendi düşüncemi seslendiriyormuşçasına, tüm hayatım boyunca işitmiş olduğum bir şeyi, Kilise'nin başlıca işinin bizlerin cahil kalmamızı sağlamak olduğunu söylemiştim. Don Juan'ın yüzü birden çok ciddileşti. Sanki söylediğim şey onun hassas noktasına vurmuştu. Aklıma derhal Kızılderililerin yüzyıllarca tahammül etmek zorunda kaldıkları sömürü düzeni geldi.

"O pis pezevenkler," dedi, "benim cahil kalmama neden oldular, senin de."

Kinayesini derhal anladım, ikimiz de gülmeye başladık. Meseleye o açıdan hiç bakmamıştım. Buna inanmıyordum, ama onun yerine koyacak başka bir şeyim de yoktu. Don Ju-

an'a dedemle babamdan ve onların özgürlükçü kişiler olarak din konusundaki düşüncelerinden söz ettim.

"Başkalarının ne söylemiş ya da yapmış olduğu önemli değil," dedi. "Sen kendin kusursuz bi insan olmalısın. Kavga işte burada bu göğsün içinde."

Göğsümü sevecence tıpışladı.

"Şayet senin dedenle baban kusursuz savaşçılar olmaya çabalasalardı," diye sürdürdü don Juan, "küçük kavgalar için zamanları kalmazdı. İçimizdeki ahmaklığı fethetmek için olanca zamanımızı ve enerjimizi seferber etmemiz lazım. Önemli olan şey budur. Gerisi hiç önemli değil. Dedenle babanın Kilise'ye değgin söylediği hiçbi şey onlara erinç vermiş değildir. Öte yandan, kusursuz bi savaşçı olmak insana dinçlik, gençlik ve erk verir. O zaman seçimini akıllıca yapabilirsin."

Benim seçimim bir savaşçı yaşamının kusursuzluğu ve yalnızlığıydı. Bu seçimimden dolayı la Gorda'nın benim için don Genaro'nun edimlerinden daha da ürkütücü olan sözlerini son kerte ciddiye almam gerektiğini düşündüm. Genaro benim yüreğime tanımsız biçimlerde korkular salmıştı. Ama onun edimleri ne denli korkutucu olsalar da, onun öğretisinin tutarlı bir devamı şeklinde özümsenmişlerdi. La Gorda'nın sözleri ve eylemleri benim için farklı bir tehdit oluşturuyordu—öbürkinden bir bakıma daha somut ve gerçek bir tehdit.

La Gorda'nın bedeni bir anlık bir ürperti geçirdi. Omuzlarının ve kollarının kaslarını kasmasına yol açan bir dalgalanmaya tutulmuştu sanki. Masanın kenarını tuhaf bir katılıkla kavradı. Sonra gevşeyerek bir süre sonra normal halini aldı.

Bana gülümsemekteydi. Gözleri de tebessümü gibi göz kamaştırıcıydı. Kayıtsız bir sesle benim ikilemimi o anda "görmüş" olduğunu söyledi.

"Gözlerini kapatmak ve bir şey yapmak istemiyormuş ya da bir şey bilmiyormuş gibi davranmanın bir yararı yok," dedi. "Sen bunları başka insanlara yapabilirsin ama bana yapamazsın. Nagual'ın bütün bunları sana anlatmam için beni niçin görevlendirdiğini şimdi anlıyorum. Ben bir hiçim. Sen önemli şahsiyetlere hayranlık duymaktasın; Nagual ile Genaro ise en büyük şahsiyetlerdi."

Bir an durup beni inceledi. Söylemiş olduğu şeylere ne tepki göstereceğimi bekliyora benziyordu.

"Sen ha bire Nagual ile Genaro'nun sana anlattığı şeye karşı savaşım verdin durdun," diye sürdürdü. "O yüzden geride kaldın. Onlar büyük insanlar diye onlara baş kaldırdın. Senin yöntemin böyle işte. Ne var, benim anlattığım şeye karşı çıkamazsın, zira benimle boy ölçüşemezsin sen. Ben senin akranınım; senin cinsindenim. Sen kendinden daha iyilere başkaldırırsm. Benim savunduğum şeye karşı çıkmak sana heyecan vermez. Onun için, o iki şeytan nihayet seni benim aracılığımla kafese koymuş oldular. Zavallı Nagualcık, oyunu kaybettin."

Bana daha yaklaştı ve kulağıma fısldayarak Nagual'ın ona bloknotumu benden asla almaya yeltenmemesini, zira bunun aç bir köpeğin ağzından kemiğini çalmaya çalışmak denli tehlikeli olacağını söylediğini fısıldadı.

Sonra kollarını boynuma dolayarak başını omzuma dayadı ve sessizce, yumuşakça güldü.

Onun "görme"si donup kalmama yol açmıştı. Onun kesinlikle haklı olduğunu bilmekteydim. Beni tam manasıyla mıhlamıştı. Başı başıma dayalı, uzun süre beni kucakladı. Vücudunun ılıklığı bana huzur vermekteydi. Bu açıdan tıpkı don Juana benziyordu. Bedeninden bana doğru güçlülük, inançlılık ve amaçlılık yayılıyordu. Ona hayran olamayacağımı söylemekle gerçeği dile getirmiş olmuyordu.

"Unutalım bunu, gitsin," dedi ansızın. "Bu gece ne yapmamız gerek, ondan bahsedelim."

"Ne yapacakmışız ki bu gece, Gorda?"

"Erkle son buluşmamız var."

"Gene birisiyle dehşetli bir kavgaya mı tutuşacağız?"

"Hayır. Küçük kız kardeşler senin burdaki ziyaretini noktalayacak bir şey gösterecekler sana sadece. Nagual bana ondan sonra buralardan gidebileceğini ve hiç dönmeyebileceğini, ama istersen bizimle kalabileceğini söylediydi. Öyle ya da böyle, onlar sana kendi sanatlarını göstermek istiyorlar. Rüya görenin sanatını."

"O sanat da neymiş?"

"Genaro bana, sıksık senin rüya görenin sanatıyla tanışmanı sağlamaya çalıştığını söylediydi. Sana öteki bedenini *rüya görme* bedenini göstermiş; hatta bir zamanlar senin iki ayrı yerde birden bulunmanı gerçekleştirmiş, ama senin kolluğun onun sana gösterdiği şeyi *görmeni* engellemiş. Tüm gayretleri bedenindeki delikten uçup gitmiş besbelli.

"Şu anda durum farklı gibi. Genaro rüya görmekte usta olan küçük kız kardeşlere rüya görme sanatını öğrettiydi, işte bu gece onlar Genaro'nun gerçek çocukları sayılır."

Bu bana daha önce Pablito'nun anlattığı şeyi, yani bizlerin onların her ikisinin çocukları olduğumuzu ve bizlerin Toltecler olduğumuzu anımsattı. Bununla ne demek istediğini sordum ona.

"Nagual bana, velinimetinin dilinde büyücülere Toltecler dendiğini anlattıydı," diye yanıtladı beni.

"Hangi dilmiş o acaba, Gorda?"

"Söylemedi hiç bana. Lakin Genaro'yla ikisi hiçbirimizin anlamadığı bir dilde konuşurlardı. Burdaysa, biz kendi aramızda, dört Kızılderili dilini anlarız."

"Don Genaro da kendisinin Toltec olduğunu söylemiş miydi?"

"Onun velinimeti de aynı kişiymiş, onun için o da aynı şeyi söylemişti."

La Gorda'nın yanıtlarından çıkarabildiğime göre o ya bu konuda fazla bir şey bilmiyordu ya da bildiklerini bana anlatmak istemiyordu. Bu düşüncelerimi onun yüzüne karşı söyledim. O da bu konularla pek fazla ilgilenmemiş olduğunu itiraf etti ve beni niçin bu denli ilgilendirdiğini sordu. Ben de tuttum, ona orta Meksika etnografyası üzerinde handıysa bir konferans çektim.

"Bir büyücü iz sürme sanatını ve *rüya görmenin* gizlerini öğrendiği zaman bir Toltec olur," dedi la Gorda kayıtsızca. "Nagual ile Genaro o gizleri velinimetlerinden aldılar ve bedenlerinde tuttular. Biz de aynı şeyi yapmaktayız, işte bu nedenle biz de Nagual ve Genaro gibi Toltecleriz.

"Nagual sana ve bana duygusallıktan ırak kalmamızı yansız olmamızı öğrettiydi. Ben senden daha yansızım zira biçimsizim. Sen hâlâ biçimini bırakmadın, onun için her bir şeye takılıp duruyorsun. Ancak, bir gün, yeniden tam olacaksın ve o zaman Nagual'm haklı olduğunu anlayacaksın. O, insanlar dünyasının bir aşağı bir yukarı inip çıktığını ve insanların da dünyayla birlikte bir aşağı bir yukarı inip çıktıklarını anlattıydı; büyücüler olarak bizlerin onların bu iniş çıkışlarını izlememize hacet yok.

"Büyücülerin sanatı her şeyin dışında olmak ve farkına varılmaz olmaktır. Ve her şeyden ziyade, büyücülerin sanatı erklerini asla heba etmemektir. Nagual bana senin sorununun, şu anda yaptığın gibi, her daim ahmaklıklar içinde yitip gitmen olduğunu söylediydi. Eminim ki sen şimdi her birimize Toltleclere ilişkin sorular sorup duracaksın, ama hiç birimize dikkatimize ilişkin soru sormayacaksın."

Kahkahası berrak ve bulaşıcıydı. Onu haklı bulduğumu söyledim ona. Küçük meseleler bana her zaman çekici gelmiştir. Dikkat sözcüğünü kullanış biçiminin de zihnimi epey karıştırmış bulunduğunu söyledim ona.

"Daha önce de Nagual'ın bana dikkatten söz ettiğini anlattıydım sana," dedi. "Bizler dünyanın imgelerini dikkati-

mizle yakalarız. Bir erkek büyücünün eğitilmesi çok güçtür zira dikkati her daim kapalıdır, bir şey üzerine odaklanmıştır. Oysa bir kadın, dikkatini hiçbir şey üzerinde odaklamadığından dolayı her zaman açıktır. Özellikle âdet görme dönemlerinde. Nagual bunu bana söylemiş ve sonra da aybaşı dönemimde dikkatimi dünyanın imgelerinden gerçekten de ayırabildiğimi göstermişti. Şayet dikatimi dünyanın üzerine odaklamazsam, dünya çöker."

"Bu nasıl yapılıyor, Gorda?"

"Çok basit. Bir kadın âdet görürken dikkatini odaklayamaz. Nagual'ın sözünü ettiği yarık budur işte. Odaklamaya çalışacak yerde, kadın, gözlerini uzaklardaki tepelere çevirerek ya da bir suyun, bir ırmağın ya da ne bileyim bulutların üzerinde gezdirerek imgeleri bırakıvermeli.

"Şayet gözlerin açıkken uzun uzun bakarsan, başın döner ve gözlerin yorulur. Lakin gözlerini yarı aralık tutarsan ve sık sık kırparak bir dağdan ötekine ya da bir buluttan ötekine gezdirirsen, saatlerce hatta gerekirse günlerce bakabilirsin.

"Nagual bizleri kapının önünde oturtur ve vadinin öte yanındaki şu yuvarlak tepelere o şekilde baktırtırdı. Kimileyin orada, yarık açılana dek günlerce otururduk."

Daha anlatmasını istiyordum, ama konuşmasını kesti ve apar topar yamacıma gelip oturdu. Eliyle dinlememi imledi. Belirsiz bir hışırtı işittim. Lidia ansızın mutfaktan çıkıp geldi. Onların odasında uyurken sesimizden dolayı uyanmış olduğuna hükmettim.

Onu son gördüğüm zamanki kovboy giysilerini değiştirmiş, o yöre Kızılderili kadınlarına özgü uzun bir entari giymişti. Omuzlarını bir şalla örtmüştü ve yalınayaktı. Upuzun entarisi onu daha yaşlı ve daha şişman gösterecek yerde, ona koskoca bir kadının giysisini giymiş bir çocuk görünümü vermişti.

Selam veriş tarzı öylesine beklenmedik ve öylesine ciddi bir biçimdeydi ki handıysa gülecektim. La Gorda'nın uyarısı beni durdurdu. Pençe gibi tuttuğu sol elinin arkasıyla başının tepesini kaşıyormuş gibi yapmıştı.

Ben de Lidia'yı la Gorda'nın sözleriyle selamladım: "İyi akşamlar seninle olsun, Lidia."

Lidia, masanın ucuna, benim sağıma düşecek şekilde oturdu. Konuşmaya başlayıp başlamama hususunda kararsız kalmıştım. Tam bir şey söyleyecektim ki, la Gorda diziyle bacağımı dürttü ve kaşlarıyla yaptığı ince bir hareketle onu dinlememi imledi. Yeri süpüren uzun bir entarinin hışırtısı işitildi yeniden. Josefina masaya doğru ilerlemeden önce kapıda bir an dikildi. Sonra sırasıyla Lidia'yı, la Gorda'yı ve beni selamladı. ona bakarken gülmemi tutmakta güçlük çekiyordum. O da uzun bir entari giymiş, bir şala bürünmüştü ve yalınayaktı, ne var onun giydiği entari üç dört numara daha büyüktü ve içi kalın bir astarla kaplıydı. Görünümü tam manasıyla altı kaval üstü şişhaneydi; suratı ince ve gençti ama vücudu gülünç biçimde tulum gibiydi.

Bir tabure alarak masanın sol ucuna yerleştirdi ve oturdu. Üçü de son kerte ciddi görünüyorlardı. Bacaklarını birbirine bastırırcasına bitiştirerek ve sırtları dimdik oturuyorlardı.

Bir entari hışırtısı daha işittim, bu sefer Rosa gelmişti. Tıpkı öbürleri gibi giyinmişti ve onun da ayakları çıplaktı. Selam verişi öbürlerininki gibi resmiydi ve elbet Josefina'yı da içeriyordu. Herkes ona aynı resmi şekilde karşılık verdi. Masada tam karşıma oturdu. Bir süre hepimiz salt bir sessizlik içinde kaldık.

La Gorda ansızın konuşmaya başladı ve sesinin tınısı herkesi yerinden sıçrattı. Beni imleyerek, Nagual'ın onlara dostlarını göstereceğini ve onları odaya getirmek için özel çağrısını yapmak için bağıracağını söyledi.

Ben şaka niyetine Nagual'ın orada olmadığını ve bu nedenle dostlarını getirmesinin imkânsız olduğunu söyledim. Güleceklerini sanıyordum. La Gorda yüzünü elleriyle örttü, küçük kız kardeşler de gözlerini bana doğru diktiler. La Gorda elini ağzımın üzerine koyarak kulağıma doğru eğildi ve ahmakça davranışlardan kaçınmamın son derece gerekli olduğunu fısıldadı. Ta gözlerimin içine bakarak güve çağrısını yaparak dostları çağırmamı söyledi.

İsteksizcesine başladım. Ancak başlar başlamaz olayın havasına giriverdim ve daha birkaç saniye geçmeden o sesi çıkarmak için azami konsantrasyon düzeyime eriştiğimi bulguladım. Olası en uzun çağrıyı üretebilmek amacıyla akciğerlerimden çıkan havayı denetim altında tutarak sesimin akışını ve tonunu değiştirdim. Epey ezgisel bir sesti çıkardığım.

Yeni bir dizi çağrıya başlamak amacıyla derin bir nefes çektim. Birden durdum. Evin dışında bir şey çağrıma yanıt vermekteydi. Sesler evin dört bir yanından, hatta çatısından bile gelmekteydi. Küçük kız kardeşler ürkütülmüş çocuklar gibi birbirlerine sarılıp la Gorda'yla benim etrafımı sarmışlardı.

"Lütfen Nagual, eve bir şey getirme," diye yakarmaktaydı Lidia.

"La Gorda bile bir parça korkmuşa benziyordu. Eliyle durmamı buyuran kesin bir işaret yaptı. Zaten artık ses falan çıkarmayı düşünmüyordum. Ne var ki, ister şekilsiz güçler ister birtakım varlıklar olarak kapının ardında dolaşan dostlar benim çağrı sesime bağlı değildiler. İki gece önce don Genaro'nun evinde hissettiğim o dayanılmaz tazyiki, bütün evin üstüne yüklenen o ağırlığı gene hissettim. Bunu, göbeğimdeki bir kaşıntı, çok geçmeden salt bir bedensel ıstıraba dönüşen bir sinirlilik biçiminde algılıyordum.

Üç küçük kız kardeşin, özellikle Lidia ve Josefina'nın korkudan dilleri tutulmuştu. İkisi de yaralı köpekler gibi

inildiyorlardı. Sonra hepsi birden benim etrafımı çevirip bana yapıştılar. Rosa sürünerek masanın altına girdi ve kafasını iterek dizlerimin arasından yukarıya doğru çıkardı. La Gorda elinden geldiğince sakin bir halde ardımda durmaktaydı. Birkaç dakika sonra üç kızın kapıldığı sinir bozukluğu ile korku devasa boyutlara ulaşmıştı. La Gorda üzerime doğru eğilerek benim de onları dağıtmak amacıyla karşıt ses çıkarmam gerektiğini fısıldadı. Bir an ne yapacağımı bilemez hale geldim. Başka bir ses çıkarmayı bilmiyordum. Ama o sırada başımın tepesinde birden kaşıntımsı bir his duyumsadım, bedenimi bir titremedir aldı ve hiç yoktan don Juan'ın geceleri çaldığı ve bana öğretmeye çabaladığı tuhaf bir ıslığı anımsadım. O bana bunu karanlıkta yürürken insanın patikadan ayrılmasını önlemesi ve dengesini yitirmemesini sağlaması amacıyla öğretmişti.

Islığımı çalmaya başlayınca göbek deliğimin çevresindeki basınç yok oluverdi. La Gorda gülümseyerek rahat bir nefes aldı ve küçük kız kardeşler yanımdan uzaklaşarak sanki bütün olup bitenler bir şakaymışçasına kıkırdamaya başladılar. O meşum vaziyetten la Gorda'yla huzurlu bir şekilde göz göze geldiğimiz şu ana bu süratli geçiş üzerinde derinlemesine düşünmek ihtiyacıyla kıvranıyordum. Bir an için bütün bu olanların onların kurguladıkları bir oyun olup olmadığını dahi düşünmedim değil. Ama çok halsizdim. Bayılacakmışım gibi geliyordu. Kulaklarım vınlamaktaydı. Midemin çevresindeki tazyik öyle yoğundu ki hemen oracıkta düşüp bayılacağımı sanıyordum. Başımı masanın kıyısına yasladım. Ne var, birkaç dakika sonra dik oturacak denli gevşemiştim.

Üç kız kardeş ne denli korktuklarını unutmuş gibiydiler. Şu anda şallarını kalçalarına bağlarlarken gülüyor ve birbirlerini itip duruyorlardı. La Gorda sinirli görünmüyordu ama gevşemişe de benzemiyordu.

Bir ara öbür iki kız Rosa'yı ittiler ve üçünün oturduğu yerde tabureden düşürdüler. Rosa kıçının üstüne düşmüştü. Onun öfkeleneceğini sanıyordum ki kıkır kıkır güldüğünü

gördüm. Durumu değerlendirmek niyetiyle la Gorda'ya baktım. Sırtı dimdik oturmaktaydı. Yarı aralık tuttuğu gözleri Rosa'ya çevrilmişti. Küçük kız kardeşler heyecanlı öğrenci kızlar gibi yüksek sesle gülmekteydiler. Lidia, Josefina'yı ittiği gibi, oturduğu tabureden düşerek Rosa'nın önüne kadar yerde yuvarlanmasına neden oldu. Josefina yere düşer düşmez hep birden gülüşmeyi kestiler. Rosa ile Josefina, kalçalarını anlamsız biçimlerde devindirerek vücutlarını şöyle bir salladılar; yere dayalı bir şeyi öğütüyorlarmışçasına kalçalarını sağa sola sallamaktaydılar. Sonra iki sessiz jaguar gibi fırlayarak Lidia'yı kollarından kavradılar. Üçü birden, en küçük bir gürültü dahi çıkarmaksızın, birkaç kez zıpladılar. Rosa ile Josefina, Lidia'yı kollarından tutarak taşıdılar ve ayaklarının uçlarına basa basa masanın çevresini iki üç kez dolaştılar. Ardından üçü de, dizlerinde yaylar varmış da aynı anda büzülüvermişler gibi yere yıkılıverdiler. O upuzun entarileri havayla şişerek kabardı ve hepsi de koskoca toplara benzediler.

Yere değer değmez daha da suskunlaştılar. Sürünüp döndükleri sırada giysilerinin çıkardığı hışırtıdan başka bir ses duyulmuyordu. Sanki sesi tümüyle kısık, üç boyutlu bir film seyrediyordum.

Yanımda sessizce oturup onları izleyen la Gorda birdenbire ayağa kalktı ve bir akrobat çevikliğiyle odalarının kapısına doğru koştu. Kapıya ulaşmadan hemen önce yan tarafına doğru tek bir takla atarak, dönüşünün hızını kullanıp ayağa kalktı ve kapıyı açıverdi. Tüm bu devinimleri mutlak bir sessizlik içinde yerine getirmişti.

Üç kız da odanın içinde dev böcekler gibi dönüp kıvranıyorlardı. La Gorda bulunduğu yere gelmemi imledi; odaya girdik ve sırtım kapının kasasına gelecek biçimde oturttu beni. Kendisi de sırtını kasaya verip yanıma oturdu. Parmaklarımı birbirine kenetletip ellerimi göbek deliğimin üstüne koydurdu.

Dikkatimi, la Gorda, kızlar ve oda arasında bölmek zorunda kalmıştım önce. Ne var, la Gorda oturma biçimimi düzeltir düzeltmez dikkatim tümüyle odaya yöneldi. Kızlar geniş, beyaz, yeni tuğlayla kaplı odanın ortasına uzanmışlardı. Her duvarda yerden bir buçuk, iki metre yukarıda çıkma rafların üzerinde, toplam dört gaz lambası yanıyordu. Odanın tavanı yoktu. Payandalar karartılmıştı. Bu da tepesi olmayan koskoca bir oda etkisi yaratıyordu. İki kapı, birbirlerine karşı köşelerin hemen başına yapılmıştı. Karşımdaki kapalı kapıya baktığımda, duvarların dört ana yöne göre yapılmış olduğunu ayırt ettim. Bizim tarafımızdaki kapı kuzeybatı köşesindeydi.

Rosa, Josefina ve Lidia saatin aksi yönünde yerde dönerek birkaç kez odayı katettiler. Giysilerinin çıkardığı hışırtıyı duymak için yoğun bir çaba harcadıysam da ortalığa mutlak bir sessizlik hâkim olmuştu. Yalnızca la Gorda'nın nefeslerini duyabiliyordum. Küçük kız kardeşler sonunda durup her biri bir lambanın altına ve sırtları duvara gelecek biçimde oturdular. Lidia doğu duvarına, Rosa kuzey duvarına ve Josefina da batı duvarına.

La Gorda ayağa kalktı, ardımızdaki kapıyı kapayıp kol demiriyle de pekiştirdi. Konumumu değiştirmeden, beni yerimden bir karış kadar uzaklaştırdı. Ben de sırtım duvara dayalı oturdum. Derken, yerde dönerek odayı uzunlamasına katetti ve o da bir lambanın altına oturdu; onun oturma konumuna geçmesi başlangıç işareti olsa gerekti.

Lidia ayağa kalktı ve odanın duvarları boyunca ve duvarlara yakın biçimde ayaklarının ucunda yürüdü. Bu, yürümeden öte, sessizce kaymayı andırıyordu. Hızını artırınca, duvarla tabanın oluşturduğu açı üzerinde kayıyormuş gibi devinmeye başladı. Bizim oturduğumuz yerlere geldikçe Rosa, Josefina, la Gorda ve benim üstümden atlıyordu. Her geçişinde uzun giysisinin beni yaladığını hissettim. Hızlandıkça duvar üzerinde yükseldi. Bir an geldi, Lidia iki iki buçuk metre yükseklikte odanın duvarları üzerinde koşuyordu. Du-

varlara dikey biçimde koşması öylesine alışılmışın dışındaydı ki, neredeyse bir komediye dönüşecekti. Uzun giysisi, durumu daha da tuhaf bir hale sokuyordu. Yerçekiminin, Lidia'nın üzerinde hiçbir etkisi yok gibiydi, ne var uzun eteği yere doğru sallanıyordu. Başının üstünden her geçişinde asılı bir çamaşır gibi yüzümü yaladı.

Dikkatim, düşler ötesi bir düzeyde ona yönelmişti. Bölünmez dikkatimi ona yöneltme çabası öylesine artmıştı ki mide spazmı geçirmeye başladım. Gözlerim odaklama yetilerini yitiriyordu. Yoğunlaşmamın son kırıntılarıyla Lidia'nın doğu duvarını çaprazlama yürüyerek gelip odanın ortasında durduğunu gördüm.

Nefes nefeseydi ve ter içinde kalmıştı, tıpkı la Gorda'nın uçuş numarasının ardından düştüğü gibi. Dengesini bulmakta güçlük çekiyordu. Bir süre sonra, doğu tarafındaki yerine doğru yürüdü ve ıslak bir paçavra gibi tabana çöktü. Bayıldığını sandım, ama sonra ağzından nefes almakta olduğunu gördüm.

Lidia'nın gücünü kazanması ve dik oturması için gereken birkaç dakikalık sessizliğin ardından, Rosa ayağa kalkıp sessizce odanın ortasına koştu, topukları üstünde dönüp yine koşarak oturduğu yere döndü. Koşudan aldığı hız inanılmaz bir sıçramayı gerçekleştirmesine yetti. Bir basketbol oyuncusu gibi, dikey duvar kirişi boyunca havada zıpladı; elleri, belki üç metreyi de aşan duvarın hizasını aşmıştı. Bedeninin duvara vurduğunu gördüm, ne var, bu devimden çıkması gereken ses duyulmadı. Vuruşun kuvvetiyle yere çarpmasını bekledim, ama o bir sarkaç gibi duvara asılı kaldı. Benim oturduğum yerden sol elinde kancaya benzer bir şey varmış gibi duruyordu. Bir süre sessizce bir sarkaç gibi devindi ve salınım açısının en geniş olduğu an sağ eliyle duvarı iterek kendisini bir, bir buçuk metre sola doğru fırlattı. Bu salınma ve fırlatma devinimini otuz, kırk kez yineledi. Tüm odayı dolandı ve yeniden görünmez bir kancayla asılıymışçasına sallandığı ilk noktaya geri döndü.

O, kirişin oradayken, kanca olduğunu sandığım şeyin, sol elinin öyle asılı kalmasını sağlayan bir niteliği olduğunun ayırdına vardım. İki gece önce bana aynı eliyle saldırmıştı.

Asılı kaldığı yerden, odanın tam ortasına atlayarak o da numarasını tamamladı. Birdenbire bırakıverdi kendisini. Dört, dört buçuk metre yüksekten yere düştü. Uzun giysisi yukarı doğru açılarak başına dolandı. Hiç ses çıkarmadan yere inmesinden hemen önce, bir an için rüzgârın gücüyle ters dönmüş bir şemsiyeye benzedi; ince ve çıplak bedeni koyu renk giysisine iliştirilmiş bir sopayı andırıyordu.

Bedenim bu inişin etkisini belki ondan da yoğun bir biçimde hissetti. Çömelik konumda yere indi ve soluğunu düzene sokmaya çabalayarak devinimsiz kaldı. Mideme giren acı verici kramplarla yerde kıvranıyordum.

La Gorda duvar boyunca yuvarlanıp yanıma geldi şalını bir kuşak gibi göbek deliğimin olduğu bölgenin üstüne birkaç kez doladı. Bir gölge gibi, yuvarlanarak yeniden güney duvarına döndü.

Şalı belime doladığı sırada Rosa'yı gözden yitirmiştim. Baktığımda, kuzey duvarına dayanmış, oturmakta olduğunu gördüm. Bir an sonra, Joscfina sessizce odanın ortasına yöneldi. Sessiz adımlarla, Lidia'nm oturduğu yer ile kuzey duvarındaki kendi noktası arasında gidip geldi. Her seferinde yüzünü bana dönüyordu. Birden, tam kendi noktasına geldiği an, sol kolunu kaldırıp bakışında benim görünüşümü önlemek istermişçesine elini yüzünün düzeyine getirdi. Yüzünün yarısını bir anlığına kolunun ardına gizledi. Yeniden indirip kaldırdı ve bu kez tüm yüzünü sakladı. Bu kolunu indirip kaldırma devinimini sayısız kez yineledi, bu sırada odayı bir köşesinden diğerine adımlamayı sürdürdü. Kolunu her kaldırdığında bedeninin daha büyük bir bölümü gözümün önünden siliniyordu. Bir an geldi, giysileri nedeniyle balon gibi şişmiş bedeni, incecik kolunun ardında gözden yitiverdi.

Ondan üç üç buçuk metre uzakta, yerde oturan bedeninin görüntüsünü kesmekle sanki benim de onu görmemi engellemişti, ne var, bu, kolunun genişliğiyle sağlanacak bir edim değildi.

Bütün bedenini gözümün önünden yitirmesinin ardından görebildiğim, odamın bir köşesinden diğerine doğru sallanan ön kolunun gölgesiydi. Kolunun geri kalan kısmı neredeyse hiç görünmüyordu.

Midem bulandı, dayanılmaz bir kusma gereksinimi içindeydim. Sallanan kol tüm gücümü alıp götürmüştü. Dengemi koruyamadım ve yana kaydım. Kolun yere düştüğünü gördüm. Josefina şişmiş giysileri patlamışçasına her yeri kumaşlarla kaplı bir biçimde yerde yatıyordu. Kolları iki yana açılmış, sırtüstü kalakalmıştı.

Bedensel dengemi yeniden kazanmam için uzun bir süre gerekti. Giysilerim terden sırılsıklam olmuştu. Tek etkilenen ben değildim. Herkes tere batmıştı. En az etkilenenimiz la Gorda'ydı, ama onun da denetimi elden kaçırmasına ramak kalmıştı sanki. La Gorda da dahil olmak üzere hepsinin ağızlarından nefes aldığını duyabiliyordum.

Denetimimi tümüyle yeniden ele alınca, herkes kendi noktasına oturdu. Küçük kız kardeşler bakışlarını bana kilitlediler. Gözümün ucuyla la Gorda'nın gözlerinin yarı kapalı olduğunu gördüm. Birdenbire sessizce yanıma doğru yuvarlanarak geldi ve kulağıma güvenin çağrısını söylemeye başlamamı ve dostların evin çevresine doluşup bizi ele geçirmelerine ramak kalıncaya dek sürdürmemi fısıldadı.

Bir süre kararsız kaldım. La Gorda olacakları değiştirmenin bir yolu olmadığını, başladığımızı bitirmemiz gerektiğini söyledi. Şalını belimden çözdü ve yuvarlanarak gidip yerine oturdu.

Sol elimi ağzıma götürüp o bildik çağrı sesini çıkarmayı denedim. Önce çok zorlandım. Dudaklarım kuru, ellerim ise terliydi, ne var, ilk beceriksizliğimin ardından bir dinçlik ve

memnuniyet duygusu her yanımı sardı. O ana dek oluşturmuş olduğum en yetkin çağrı sesini çıkardım. Bu da bana, yanıt olarak geri dönen sesleri anımsattı. Nitekim, soluğumu keser kesmez dört bir yandan gelen yanıtları duydum.

La Gorda sürdürmemi imledi. Üç dizi daha oluşturdum. Sonuncusu hayli büyüleyiciydi. Her zaman yaptığım gibi havayı içime çekip küçük bölümler halinde salıvermiştim.

Bu kez, çağrı sesi özgürce çıkıvermişti boğazımdan. Elimin yan tarafını kullanmaya bile gerek kalmamıştı.

La Gorda birdenbire yanıma geldi, beni koltuk altlarımdan tutup ayağa kaldırdı ve odanın ortasına itti. Eylemiyle, mutlak yoğunlaşmama ket vurmuştu. Lidia'nın sol koluma, Josefina'nın da sağ koluma tutunduğunun ayırdına vardım. Rosa ise göğsüme yapışmış, kollarıyla da belime sarılmıştı. La Gorda arkamdaydı. Kollarımı arkamda tutmamı ve koşum takımı gibi boynuna ve omuzlarına doladığı şalını sıkıca kavramamı buyurdu.

Aynı anda, odanın içinde bizden başka bir şey daha olduğunun ayırdına vardım, ama ne olduğunu belirleyemedim. Küçük kız kardeşler titriyorlardı. Benim ayrımsayamadığım bir şeyin, onların ayırdına varmış olduklarının bilincindeydim. La Gorda'nın, don Genaro'nun evinde yaptığını yapmayı deneyeceğinin de bilincindeydim. Aniden, kapı deliğinden gelen rüzgârın bizi çektiğini hissettim. Tüm gücümle la Gorda'nın şalına tutundum, kızlar da beni yakaladılar. Ağırlıksız kocaman bir yaprak gibi sağdan sola uçuşup sürüklendiğimizi hissettim.

Gözlerimi açtığımda salkım gibi salındığımızı gördüm. Yatay ya da dikey konumda, havada duruyorduk. Hangi konumda olduğumuzu belirleyemiyordum, çünkü duygusal bir nirengi noktasına sahip değildim. Derken, yükseldiğimiz hızla aniden yere düştük. Düşüşümüzü mide bölgemle hissettim. Acıyla bağırdım, çığlıklarım küçük kız kardeşlerinkilere

karıştı. Dizlerimin iç tarafları acıyordu. Bacaklarımda dayanılmaz bir ağrı vardı; kırılmış olabilirlerdi.

İkinci izlenimim ise burnuma bir şeyin giriyor olduğuydu. Etraf çok karanlıktı ve sırtüstü uzanmıştım. Dikilerek oturdum. Neden sonra, la Gorda'nın bir tüyle burun deliklerimin içini gıdıkladığının ayırdına vardım.

Kendimi bitkin ya da yorgun hissetmiyordum. Ayağa fırladım ve ancak ondan sonra evde olmadığımız gerçeğiyle sarsıldım. Bir tepenin, kayalık, bitkisiz bir tepenin üzerindeydik. Bir adım attım, neredeyse yere düşüyordum. Ayağım birinin bedenine takılmıştı. Josefina'ydı bu. Dokunulmayacak kerte sıcaktı. Sanki ateşi çok yükselmişti. Oturtmaya çalıştım, ne var, çok bitkindi. Rosa hemen onun yanındaydı. Onun bedeniyse, tam tersine buz gibi soğuktu. Birini diğerinin üstüne yatırdım. Bu devinim, kendilerine gelmelerine yardımcı oldu.

La Gorda da Lidia'yı bulmuş, onu yürütüyordu. Birkaç dakika sonra hepimiz ayağa kalkmıştık. Evin belki de sekiz yüz metre kadar uzağındaydık.

Yıllar önce, don Juan bana bu türden bir deneyim yaşatmıştı, ne var, psikotropik bir bitkinin yardımıyla olmuştu bu. Görünüşe bakılırsa beni uçurmuş ve evinden uzakta bir yere konmuştum. O zamanlar, buna mantık çerçevesi içinde bir açıklama getirmeyi denemiştim, ne var, mantıksal açıklamaların yeri değildi ve yalnızca iki açık kapım kalmıştı: Ya ben o bitkinin psikotropik alkaloitlerinin etkisi altındayken don Juan beni taşımıştı ya da yine aynı alkaloitlerin etkisi altında don Juan'ın bana inanmamı buyurduğu şeye; uçtuğuma inanmıştım.

Bu kez ise uçtuğumu kabullenmekten başka bir çarem kalmamıştı. Şüpheye düşme düşkünlüğü göstermek isteyerek dört kızın beni buraya taşımış olabileceklerini düşündüm. Böylesi saçma bir fikri denetim altına alma becerisini gösteremedim ve kahkahalarla güldüm. Eski hastalığım su

yüzüne çıkmıştı. Bir süre için tıkanıp kalan aklım beni yeniden eline geçiriyordu. Onu savunmak istedim. Ya da daha doğru bir deyişle, bölgeye geldiğimden bu yana izlediğim veya yaşadığım akıl almaz olayların ışığında aklım, benim tanımadığım o çok karmaşık bir bütün olan öteki "ben"den bağımsız olarak kendini savunuyordu. Çok ilgili bir izleyicinin gözüyle, aklımın mantıklı gerekçeler aramak için çabaladığına, öte yandan benim daha büyük bir parçamın her şeye açıklık getirmek için pek az çaba gösterdiğine tanık oluyordum.

La Gorda, kızları sıraya soktu. Derken, beni de kendi yanma çekti. Dördü ellerini arkalarında birleştirdiler. La Gorda benim de öyle yapmamı imledi. Kollarımı gerebildiğim kadar gerip, bileklerime olabildiğince yakın yerlerden ellerimle her bir kolumu kavramamı sağladı. Bu, omuzlarımın oynak yerlerinde büyük bir kas baskısı oluşmasına neden oldu. Belim bükülünceye dek sırtımdan öne doğru itti. Derken, alışılmadık bir kuş sesi çıkardık. Bu bir uyarıydı. Lidia yürümeye başladı. Karanlık içinde yaptığı devinimler, bana bir buz dansçısının devinimlerini anımsattı. Hızla ve sessizce yürüdü ve birkaç dakika içinde gözden yitti.

La Gorda, aynı kuş sesini birbiri ardına iki kez daha yineledi, Rosa ve Josefina da tıpkı Lidia gibi devinime geçtiler. La Gorda, bana kendisini yakından izlememi söyledi. Bir kuş sesi daha çıkardı ve ikimiz birden yürümeye başladık.

Bu kerte rahatça yürümemden ötürü şaşkınlığa düşmüştüm. Tüm dengem bacaklarıma yerleşmişti. Ellerimin arkada olması, devinimlerimi engellemişti. Ellerimin arkada olması, devinimlerimi engellemek şöyle dursun, yabansı bir denge oluşturmama yardımcı bile olmuştu. Ne var, beni her şeyin ötesinde şaşırtan şey adımlarımdaki sessizlikti.

Yola ulaştığımızda, olağan bir biçimde yürümeye koyulduk. Karşı yöne doğru giden iki kişinin yanından geçtik. La

Gorda onlara selam verdi, adamlar da onu yanıtladı. Eve ulaştığımızda, küçük kız kardeşleri kapının önünde beklerken bulduk. İçeri girmeye cesaret edememişlerdi. La Gorda onlara, benim dostları her ne kadar denetleyemiyor olsam da onların gelip gitmelerini ayarlayabiliyor olduğumu ve dostların artık bizi rahatsız edemeyeceklerini söyledi. Kızlar ona inandı, ne var, o an ben aynı şeyi kendim için söyleyemezdim.

İçeri girdik. Dördü de çok sessiz ve etkili bir biçimde giysilerini çıkarıp soğuk suyla temizlediler ve yeni giysiler giydiler. Ben de aynını yaptım. Don Juan'm evinde giydiğim eski giysileri giyindim. La Gorda bir kutu içinde getirmişti bunları bana.

Hepimiz yeniden havamızı bulmuştuk. La Gorda'dan, yaptıklarımızı açıklamasını istedim.

"Sonra konuşuruz," dedi kesin bir sesle.

Derken onlara getirdiğim paketlerin hâlâ bagajda durduklarını hatırladım. Hazır la Gorda yemek pişiriyorken bunları dağıtmanın tam zamanı olduğunu düşündüm. Dışarı çıktım, paketleri alıp eve getirdim, masanın üstüne bıraktım. Lidia, armağanların nasıl dağıtılacağına kendisinin önermiş olduğu biçimde karar verip vermediğimi sordu. Ona hoşlarına giden birer armağanı alabileceklerini söyledim. Bunu yapmaktan kaçındı. Pablito ve Nestor'a getirdiklerimin hiç kuşkusuz çok özel şeyler olduğunu, onlara ayırdıklarımınsa sıradan şeyler olduğunu ve bunları kapışırken dövüşeceklerini düşünerek masaya koymak istediğimi söyledi.

"Ayrıca Benigno'ya hiçbir şey getirmedin," dedi Lidia, yanıma yaklaşıp yapay bir ciddiyetle yüzüme baktığı sırada. "Üç kişiye iki armağan vererek Genaroların duygularını zedeleyemezsin."

Hepsi de güldü. Canım sıkıldı. Söylediği her şey doğruydu.

"Çok özensizsin, işte bu nedenle seni hiçbir zaman sevemedim," dedi Lidia gülüşü ağzında donarken. "Beni hiçbir zaman şefkat ya da saygıyla selamlamadın. Ne zaman karşılaşsak beni görmekten memnun oluyormuş gibi yaptın.

Mesafeli ve kibirli selamımı taklit etki. Kim bilir geçmişte kaç kez görmüştü bunu.

"Neden buralarda ne yaptığımı hiçbir zaman sormadın bana?" diye sordu Lidia.

Bu konuyu düşünmek için yazı yazmayı bıraktım. Ona soru sormak hiçbir zaman içimden gelmemişti. Hiçbir özrüm olmadığını söyledim. La Gorda araya girdi ve benim yalnızca şu ya da bu biçimde çekici bulduğum kadınlarla konuşmaya alışkın olduğumu söyledi. La Gorda, Nagual'ın onlara benim doğrudan bir şeyler sormam karşısında yanıtlamalarını, aksi takdirde hiçbir şey dememelerini söylemiş olduğunu ekledi.

Rosa sürekli güldüğüm ve gülünç olmaya çalıştığım için beni sevmediğini söyledi. Josefina ise onu hiç görmemiş olduğum için, salt iş olsun diye benden hoşlanmadığını söylcdi.

"Şunu bil ki seni Nagual olarak kabul etmiyorum," dedi Lidia bana. "Çok aptalsın. Hiçbir şey bilmiyorsun. Bcn senden çok biliyorum. Sana nasıl saygı duyayım ki?"

Lidia geldiğim yere geri dönebilcccğimi, hatta çok istersem kendimi suya atabileceğimi ekledi.

Rosa ve Josefina tek bir sözcük etmedi. Ne var, yüzlerindeki ciddi vc korkutucu anlatıma bakılırsa onların da Lidia'yla aynı fikirde oldukları görülüyordu.

"Bu adam bize nasıl önderlik edebilir ki?" diye sordu Lidia, la Gorda'ya. "O gerçek bir Nagual değil. Bir insan o. Bizi de kendisi gibi salak yapacak."

O konuştukça Rosa ve Josefina'nın yüzlerindeki kötü anlatımın daha katılaştığını gördüm.

La Gorda araya girdi ve bende daha önce "görmüş" olduklarını onlara açıkladı. Bana, onların ağlarına düşmcmc-

mi önermiş olduğuna göre, onlara da benim ağıma düşmemeyi önerdiğini de ekledi.

Lidia'nın o ilk canlı düşmanlık gösterisinin ardından, la Gorda'nın anlattıklarına bu kerte çabuk uyum gösterebilmesine şaşıp kalmıştım. Bana güldü. Hatta gelip yanıma bile oturdu.

"Sen de bizim gibisin, ha?" diye sordu sesinde bir şaşkınlık titremiyle.

Ne diyeceğimi bilemedim. Kafasını karıştırmaktan korkuyordum.

Lidia, küçük kız kardeşlerin su götürmez biçimde önderiydi. Bana güldüğü an öteki ikisi de aynı havaya girdi.

La Gorda onlara kalemimi, kâğıdımı ve sorduğum soruları kafalarına takmamalarını söyledi, buna karşılık ben de onların yapmaktan en çok hoşnut kaldıkları şeye, düşkünlük göstermelerine ses çıkarmayacaktım.

Üçü de bana yakın oturdular. La Gorda masaya yürüdü, paketleri alıp arabama taşıdı. Lidia'dan geçmişteki uygunsuz davranışlarım nedeniyle özür diledim ve onlardan don Juan'ın çömezi oluşlarının öyküsünü anlatmalarını istedim. İşlerini kolaylaştırmak amacıyla önce ben, don Juan'la nasıl tanıştığımı anlattım. Onların öyküleri, doña Soledad'ın anlatmış olduklarının aynısıydı.

Lidia kendilerinin, don Juan'ın dünyasını terk etmekte özgür olduklarını söyledi. Ne var, onlar kalmayı seçmişlerdi. Özellikle de kendisi, ilk çömez olarak özgürce gitme ayrıcalığına sahip olmuştu. Nagual ve Genaro'nun, kendisini iyileştirmelerinin ardından, Nagual kapıyı göstermiş ve o an orayı terk etmezse kapının kendisine kapanacağını ve bir daha açılmayacağını söylemişti.

"Kapı kapandığında, yazgım da mühürlenmişti," dedi Lidia bana. "Sana da tıpkı böyle oldu. Nagual, sana bir yama ekledikten sonra oradan ayrılma fırsatın olduğunu, ne var, senin bunu kullanmak istemediğini söylediydi."

O özel kararı her şeyden daha canlı biçimde anımsadım. Onlara, don Juan'ın, peşinde bir cadı olduğunu söyleyerek beni nasıl tuzağa düşürdüğünü, bana gitmekte ya da kalıp saldırgana açacağı savaşta ona yardım etmekte özgür olduğumu bildirdiğini anlattım. Sonradan bu saldırganın, onun yandaşı olduğu ortaya çıkmıştı. Onu kendime doğru yönlendirmekle onu don Juan'ın "yaraşıklı düşman" dediği olguya dönüşmesine yol açmıştım.

Lidia'ya geçmişte onların da yaraşıklı düşmanları olup olmadığını sordum.

"Biz senin kadar aptal değiliz," dedi. "Kimse tarafından mahmuzlanmaya gereksinim duymadık."

"Pablito da onun kadar aptal," dedi Rosa. "Onun düşmanı da Soledad. Ne kerte yaraşıklıdır, orası bilinmez. Ama atasözü ne der: koyunun bulunmadığı yerde keçiye...

Kahkahalarla gülüp masaya elleriyle vurdular.

Don Juan'ın üstüme saldığı la Catalina adlı büyücüyü tanıyan olup olmadığını sordum.

Başlarını olumsuzca salladılar.

"Ben tanıyorum," dedi la Gorda ocağın oradan. "Nagual'in dönemindedir, ne var, otuzunda gösterir."

"Dönem nedir, Gorda?" diye sordum.

Masaya doğru yürüdü, ayağını sıranın üstüne koydu ve çenesini diziyle koluna dayadı.

"Nagual ve Genaro gibi büyücülerin iki dönemi vardır," dedi. Birincisi bizler gibi, insan oldukları dönemdir. Biz de ilk dönemimizdeyiz. Her birimize bir görev verilmiştir ve bu görev insan biçimimizi terk etmemizi sağlar. Eligio, biz beşimiz ve Genarolar aynı dönemdeniz.

"İkinci dönem ise, büyücünün artık insan olmadığı dönemdir, tıpkı Nagual ve Genaro gibi. Bize öğretmenlik etmeye geldiler, işleri bitince de gittiler. Biz onların ikinci dö-

nemiyiz. Nagual ve Catalina tıpkı sen ve Lidia gibidir. Aynı konumdalar. O da Lidia gibi korkutucu bir büyücü.

La Gorda ocağın yanına döndü. Küçük kız kardeşler sinirli görünüyorlardı.

Lidia, la Gorda'ya, "Bu, o erk bitkilerini tanıyan kadın olsa gerek," dedi.

La Gorda da öyle olduğunu söyledi. Onlara, Nagual'ın, kendilerine de erk bitkileri verip vermediğini sordum.

"Hayır, biz üçümüz almadık," diye yanıtladı Lidia.

Erk bitkileri yalnızca sen ve la Gorda gibi bütünlüğünü yitirmiş insanlara verilir."

"Nagual sana da erk bitkisi verdi mi, la Gorda?" diye sordum, yüksek sesle.

La Gorda iki parmağını yukarı kaldırdı. "Nagual, piposunu iki kez verdi ona," dedi Lidia. "İkisinde de keçileri kaçırdı."

"Ne oldu, Gorda?" diye sordum.

"Keçileri kaçırdım," dedi yeniden masaya doğru yürürken. "Bize erk bitkileri verildi, çünkü Nagual bedenimizi yamalıyordu. Benimki çabucak tuttu, ne var, seninki zordu. Nagual senin Josefina'dan daha çılgın, Lidia gibi söz dinlemez olduğunu söyledi, bu nedenle sana daha çok bitki vermesi gerekmişti."

La Gorda, erk bitkilerinin yalnızca sanatlarında ustalığa ulaşmış büyücülerce kullanılabileceğini açıkladı. Bu bitkiler öylesine erk doluymuşlar ki, gerektiği gibi kullanılmaları için, büyücünün kusursuz dikkatini eksik etmemesi gerekirmiş. Kişinin dikkatini bu düzeye getirmek, tüm bir yaşamı boyu sürermiş. La Gorda, bütünlüğe ulaşmış insanların erk bitkilerine gerek duymadıklarını, ne küçük kız kardeşlerin ne de Genarolar'ın bunları hiç yutmadıklarını, ne var, rüya görücüler olarak sanatlarında mükemmelleştiklerinde son ve kesin bir yükselme için kullanacaklarını söyledi; bu öylesi

ne oylumlu bir yükselmeymiş ki, bunu bizim anlamamız olanaksızmış.

"Peki, sen ve ben de alacak mıyız?" diye sordum la Gorda"ya.

"Hepimiz," diye yanıtladı. "Nagual, senin bu noktayı bizlerden daha iyi anlayacağını söyledi.

Bir süre bu konu üstünde düşündüm. Psikotropik bitkilerin bedenimde gerçekten ürkünç bir etkisi olmuştu. Sanki içimde yer alan geniş bir hazneye ulaşmış ve bundan eksiksiz bir dünya oluşturmuşlardı. Bu bitkileri almanın karşılığı, bedensel sağlığımın bozulması ve etkilerini denetlemenin olanaksızlığıyla ödenmişti. Beni hoyrat ve karmaşa dolu bir dünyaya sokmuşlardı. Bu dünyadan yararlanmak için gereken, don Juan'ın deyişiyle denetim ve erkten yoksundum. Bununla birlikte eğer denetim elimde olsaydı, zihin açısından sersemletici sonuçlar da ortaya çıkabilirdi.

"Onlardan kullandım ben," dedi Josefina, birdenbire. "Deliliğim sırasında Nagual, ya iyileşeyim ya da öleyim diye piposunu verdi. Ve iyileştim de!"

"Nagual, Josefina'ya dumancığını gerçekten verdi," dedi la Gorda ocağın oradan ve masaya geldi. "Kendisini, olduğundan da çılgın gösterdiğini biliyordu. Her zaman kafadan biraz çatlaktı, bunun yanı sıra cüretkârdı ve düşkünlük göstermede kimse onunla boy ölçüşemezdi. Kimsenin kendisini rahatsız edemeyeceği ve aklına eseni yapabileceği yerlerde yaşamak isterdi hep. Nagual da dumanından verdi ona ve onu istediği gibi yaşayabileceği bir dünyaya gönderdi. On dört gün yaşadı orada; sıkıntıdan patlayıp geri döndüğünde iyileşmişti. Düşkünlük göstermeyi kesti. Bu da onun ilacıydı."

La Gorda ocağın başına döndü. Kız kardeşler gülüşüp birbirlerinin sırtlarına vurdular.

Derken, Lidia'nın, doña Soledad'm evinde bana bir çıkın göstermekle kalmayarak üstelik bu çıkının, don Juan'ın

piposunu sardığı kumaş olduğu izlenimini yaratmaya çalıştığını anımsadım.

Lidia'ya, bu paketi bana ancak la Gorda'nın önünde verebileceklerini söylediğini anıştırdım.

Küçük kız kardeşler birbirlerine bakıp sonra da la Gorda'ya döndüler. O da başını kımıldattı. Josefina kalkıp ön odaya gitti. Bir süre sonra Lidia'ın bana göstermiş olduğu çıkınla geri döndü.

Mideme, sabırsızlık ve sürpriz nedeniyle bir sancı saplandı. Josefina çıkını özenle masaya, önüme doğru yerleştirdi. Herkes çevreye toplandı. O da Lidia gibi törensel bir biçimde çıkını açmaya başladı. Paket tümüyle açıldığında içindekileri masanın üstüne döktü. Aybaşı bezleriydi bunlar.

Bir an için bocaladım. Ne var, la Gorda'nın diğerlerinden de güçlü patlayan kahkahası öylesine sevimliydi ki dayanamayıp ben de onlara katıldım.

"Bu, Josefina'nın kişisel çıkını," dedi la Gorda. "Senin hırsının üstüne oynayıp, çıkını Nagual'dan sana kalmış bir armağan gibi göstererek seni burada tutmak onun parlak bir fikriydi."

"Ama iyi bir fikirdi, kabul et," dedi Lidia. Çıkını açtığı sırada gözlerimde beliren hırslı bakışı ve açmaktan vazgeçtiği anda gösterdiğim düş kırıklığını imlerle öykündü.

Josefina'ya fikrinin gerçekten parlak olduğunu, sezmiş olduğu gibi işe yaradığını ve o paketi gerçekten çok istediğimi söyledim.

"Çok istiyorsan alabilirsin," dedi ve herkesi güldürdü.

La Gorda, Nagual'ın, Josefina'nın gerçek bir çılgın olmadığını bu nedenle de onu iyileştirmenin gerçekten zor olduğunu başından beri bildiğini söyledi. Gerçek hastalar genelde daha uysal olurmuş. Josefina her şeyin çokça ayırdındaymış ve ele avuca gelmiyormuş. Bu nedenle Nagual'ın onu birçok kez tüttürmesi gerekmiş.

Don Juan bir keresinde aynı deyimi, yani beni tüttürdüğünü bana da söylemişti. Ben de benim görüntümü oluşturmak amacıyla psikotropoik mantarları kullandığımdan söz ettiğine inanmıştım hep.

"Seni nasıl tüttürdü?" diye sordum Josefina'ya.

Omuzlarını silkti ve yanıt vermedi.

"Seni nasıl tüttürdüyse öyle," dedi Lidia, "Işıltını senden çekip aldı ve kendi hazırladığı bir ateşin dumanıyla kuruttu."

Don Juan'ın böyle bir şeyi bana açıklamamış olduğuna emindim. Lidia'ya bu konuda neler bildiğini sordum. La Gorda'ya döndü.

"Duman, büyücüler için çok önemli," dedi la Gorda. "Duman, sis gibidir. Sis çok daha iyidir elbette, ama denetimi zordur. Duman denli kullanışlı değildir. Böylelikle, Josefina ve senin gibi kaprisli ve zor olan, sürekli sallanan insanları *görmek* isteyen bir büyücü bir ateş yakar ve bırakır dumanı gitsin o kişiyi sarsın diye. Sakladıkları her ne ise dumanla birlikte, ortaya çıkar."

La Gorda, Nagual'ın, dumanı salt insanları görmek için değil, iyileştirmek için kullandığını da söyledi, Josefina'ya duman banyoları uygulamıştı; onu ateşin başında, rüzgârın estiği yönde tutmuş ya da oturtmuştu. Duman genzine kaçmış, onu ağlatmıştı, ne var, rahatsızlığı geçici olmuştu ve kalıcı zarar bırakmamıştı. Öte yandan, ışıltısı yavaş yavaş temizlenmişti.

"Nagual hepimize duman banyosu yaptırdı," dedi la Gorda. "Hele sana, Josefina'dan da fazla. Senin dayanılmaz olduğunu ve Josefina gibi, olmayanı var göstermeye bile yeltenmediğini söyledi."

Her şey birdenbire açıklığa kavuşmuştu. La Gorda haklıydı; don Juan ateşin önüne yüzlerce kez oturtmuştu beni. Duman gözlerimi ve boğazımı öylesine yakmış ve kaşındırmıştı ki onu ne zaman kuru yaprak ve dal toplarken görsem korkuya kapılırdım. Gözlerim kapalıyken solumamı denetle-

meyi ve dumanı hissetmeyi öğrenmem gerektiğini söylerdi; bu yolla, tıksırmadan soluk alabilirmişim.

La Gorda, dumanın Josefina'nın hava gibi hafif ve akışkan olmasına ve bunun yanı sıra, hiç kuşkusuz benim de delilikten kurtulmama yardımcı olduğunu söyledi.

"Nagual, dumanın sendeki her şeyi çekip çıkardığını söyledi," diye sürdürdü la Gorda. "Seni duru ve dolaysız kılmış."

Ona, kişinin sakladıklarının duman yoluyla nasıl dışarı çıkarılacağını bilip bilmediğini sordum. Bunu kolaylıkla yapabileceğini çünkü biçimini yitirmiş olduğunu söyledi. Nc var, kız kardeşler ve Genarolar, Nagual ve Genaro'yu birçok kez izlemiş olmalarına karşın henüz yapamazlarmış.

Don Juan'ın, beni bir balık gibi yüzlerce kez tütsülemiş olmasına karşın bu konudan neden hiç söz etmediğimi merak etmiştim.

"Etti," dedi la Gorda o alışılmadık inandırıcılığıyla. "Nagual sana bile öğretti. Bize, bir keresinde dağlarda koskoca bir yeri tüttürdükten sonra, manzaranın arkasındakileri *gördüğünü* söyledi. Öyle ki, kendisi bile büyülenmiş."

O güçlü görsel bozukluğu, çok koyu bir sisle elektrik fırtınasının birlikte neden olduklarını düşündüğüm o sıradan sanrıyı anımsadım. Onlara bu serüveni anlattım ve don Juan'ın hiçbir zaman bana doğrudan sisi ya da dumanı öğretmediğini ekledim. Tüm yaptığı, ateş yakmak ya da beni sisin içine sokmaktı.

La Gorda hiçbir şey söylemedi. Ayağa kalktı ve ocağa doğru yürüdü. Lidia kafasını sallayıp dilini çıklattı.

"Çok aptalsın," dedi. "Nagual her şeyi öğretti sana. Bize biraz önce anlattıklarını nasıl *gördün* sanıyorsun ki?"

Öğretme anlayışlarımız arasında bir uçurum vardı. Bildiğim bir şeyi onlara öğretecek olsaydım, örneğin araba kullanmayı öğretmek isteseydim, adım adım ilerleyerek sürecin tüm aşamalarının anlaşıldığından emin olmak isteyeceğimi anlattım onlara.

La Gorda masaya döndü.

"Senin söylediğin, büyücü tonalla ilgili bir şey öğrettiğinde geçerlidir," dedi. "Büyücü, nagualla ilgileniyorsa savaşçıya bilgiyi vermelidir, bu da ona gizemleri göstermek anlamına gelir. Tüm yapacağı da budur. Gizemleri alan savaşçı kendisine gösterileni uygular ve bilgiyi erk olarak talep eder.

"Nagual sana tümümüze gösterdiği gizemden daha fazlasını gösterdi. Ne var, tembelsin sen, tıpkı Pablito gibi ve kafanın karışmasını yeğliyorsun. Tonal ve nagual iki ayrı dünya. Birinde konuşursun ikincisinde ise eylemlerde bulunursun."

O konuşurken, sözleri tümüyle anlam kazandı. Neden söz ettiğini biliyordum. Ocağın başına gitti, bir çanağın içinde bir şeyler karıştırdı ve geri döndü.

"Neden bu kerte salaksın sen?" diye sordu Lidia açıkça.

"Boş o," diye yanıtladı Rosa.

Beni ayağa kaldırıp, gözlerini şaşılaştırmak için zorlanarak bedenimi taradılar. Hepsi de göbek deliğime dokundu.

"Peki, neden hâlâ boşsun?" diye sordu Lidia.

"Ne yapılması gerektiğini biliyorsun, değil mi?" diye ekledi Rosa.

"Çılgındı," dedi onlara Josefina. "Hâlâ da çılgın olmalı."

La Gorda yardımıma koşup onlar neden biçimlerini yitirmedilerse benim de o nedenle boş olduğumu söyledi. Tümümüz de gizliden gizliye, nagual dünyasına girmek istemiyorduk. Korkuyorduk ve önyargılarımız vardı. Kısacası, hiçbirimiz Pablito'dan daha iyi değildik.

Tek bir söz bile edemediler. Üçü de oldukça rahatsız olmuşa benziyordu.

"Zavallı küçük Nagual," dedi Lidia bana, sesinde gerçek bir ilgi titremiyle. "Sen de en az bizim kadar korkmuşsun. Ben, sert insanı oynuyorum; Josefina, çılgını; Rosa, huysuzu ve sen de aptalı."

Gülüştüler ve geldiğimden bu yana ilk kez dostluk belirtileri gösterdiler. Sarıldılar, ellerini omzuma koydular.

La Gorda tam karşıma oturdu, küçük kız kardeşler de onu çevrelediler. Benim yüzüm hepsine dönüktü.

"Geçen gece olanlardan söz edebiliriz artık," dedi la Gorda. "Nagual, dostların son saldırılarının ardından hâlâ yaşıyorsak bir daha asla eskisi gibi olmayacağımızı söyledi. Dostlar bu gece bir şeyler yaptı. Bizi uzağa savurdular."

Yavaşça yazı tahtama dokundu.

"Çok özel bir geceydi bu gece senin için," diye sürdürdü. "Bu gece dostlar da dahil hepimiz sana yardım etmek için birlikte çalıştık. Nagual bunu beğenirdi. Bu gece tümüyle *gördün*."

"Öyle mi," diye sordum.

"İşte yine başladın," dedi Lidia ve herkes güldü.

"*Görmem* hakkında konuşsana, Gorda," diye direttim. "Salak olduğumu biliyorsun. Aramızda anlaşılmadık hiçbir şey kalmasın."

"Pekâlâ," dedi. "Ne söylemek istediğini anlıyorum. Bu gece küçük kız kardeşleri *gördün*."

Onlara, don Juan ve don Genaro tarafından gerçekleştirilen inanılmaz olaylara da tanık olduğumu söyledim. Onları da, kız kardeşleri gördüğüm denli açık seçik görmüştüm, yine de don Juan ve don Genaro her seferinde *görmediğim* hükmüne varmışlardı. Küçük kız kardeşlerin eylemlerinin, eskileriyle ne gibi farklar gösterdiğini belirlemekten yoksundum.

"Yani, dünyanın bağlarına nasıl tutunduklarını *görmedin* mi demek istiyorsun?" diye sordu.

"Hayır, görmedim."

"Dünyalar arasındaki yarıktan geçtiklerini de mi görmedin?"

Ne gördüysem anlattım onlara. Sessizlik içinde dinlediler. Anlatımın sonunda, la Gorda ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

"Ne acı!" diye ünledi.

Ayağa kalktı, masanın çevresini dolanıp bana sarıldı. Gözleri parlak ve dingindi. İçinde bana karşı kötülük taşımadığını biliyordum.

"Senin tıkanıklığın bizim yazgımız," dedi. "Ama yine de bizim Nagual'ımızsın sen. Kötü fikirlerle yoluna engel koymayacağım. En azından, bundan emin olabilirsin."

İçten olduğunu biliyordum. Yalnızca don Juan'da gördüğüm bir düzeyden konuşuyordu. Halini, insan biçimini yitirmenin bir ürünü olarak defalarca açıklamıştı; biçimi olmayan bir savaşçıydı aslında. Ondan gelen derin bir sevecenlik dalgası her yanımı kaplamıştı. Ağlamak üzereydim. Onun inanılmaz bir savaşçı olduğunu düşündüğüm sırada bana tuhaf bir şey oldu. Bunu doğruya en yakın biçimde açıklamak için sanki kulak zarlarını patladı demek yanlış olmaz. Ne var, bu patlamayı tüm bedenimde, özellikle de göbeğimin hemen altında kulaklarıma oranla daha da belirgin biçimde hissettim. Bu patlamanın ardından her şey duruluk kazandı; sesler, görüntüler, kokular. Derken, yabansı biçimde işitme yetimi bozmayan bir vınlama hissettim. Ne kerte yüksek olursa olsun, öteki seslerin duyulmasını engellemiyordu. Sanki bu vınlamayı kulaklarımla değil de bedenimin bir başka yanıyla duyuyordum. Sıcak bir elektrik tüm bedenimde dolaştı. Derken, hiç görmediğim bir şeyi anımsadım. Sanki dünya dışı bir bellek beni eline geçirmişti.

Lidia'nın duvar üzerinde yürürken yatay duran, iki kırmızımsı ipe tutunduğunu anımsadım. Aslında yürümüyordu; ayaklarıyla tuttuğu kalın bir çizgi yumağı üzerinde kayıyordu. Kırmızımsı iplere tutunma çabasıyla ağzından nefes alarak ter döktüğünü gördüğümü anımsadım. Gösterisinin sonuna doğru dengemi yitirmemin nedeniyse, onu yüksek bir

hızla odayı fır dönen bir ışık olarak *görmemden* dolayı kendimi zayıf hissetmemdi; bu devinim beni göbeğimden çekip düşürmüştü.

Rosa ve Josefina'nın eylemlerini de anımsadım. Rosa karanlık tavandan aşağı üzüm salkımı gibi dökülen dikey kırmızımsı iplere sol eliyle tutunarak sanki dal budak salmıştı. Sağ eliyle de dengesini sağlamak amacıyla yine bu dikey iplere tutunmuş ve hatta ayak bileklerini bile bunlara dolamıştı. Gösterisinin sonuna doğru pırıl pırıl parlıyordu. Bedenin hatları belirginliğini yitirmişti.

Josefina ise kendini, odanın tabanından geldiğini sandığım iplerin gerisinde saklıyordu. Kaldırdığı koluyla yaptığı şey ise, bedenini gizleyecek kerte kırmızımsı ipi bir arada tutmaktan başka bir şey değildi. İçi havayla dolan giysiler ise bir başka numaraydı; ışıltısını bir biçimde azaltmıştı bunlar. Giysiler yalnızca, bakan gözler için oylumluydu. Lidia gösterisinin sonunda tıpkı Rosa ve Josefina gibi bir ışık yumağına dönüşmüştü. Zihnimin içinde, anıdan anıya geçebiliyordum.

Küçük kız kardeşler, yeni anımsadıklarımı anlattığımda şaşkınlık içinde bakakaldılar. Bana olanları izleyebilen yalnızca la Gorda'ydı sanki. Gerçek bir neşeyle güldü ve Nagual'ın benim için gördüklerini anımsamayacak denli tembel olduğumu söylemekte çok haklı olduğunu belirtti; neye bakarsam onu kafama takıyordum.

Anımsadıklarımı bilinçdışı bir biçimde seçmem olası mı, diye sordum kendime. Ya da la Gorda mıydı tüm bunları oluşturan? Anımsadıklarım arasından derleme yaptığım doğruysa, don Juan ve don Genaro'nun eylemlerini izlerken daha fazlasını algılamış, ama bunların yalnızca belirli bir bölümünü anımsıyor olabilirdim.

"Bir süre önce anımsadıklarımı şimdi hatırlamak," dedim la Gorda'ya, "inanması çok zor bir şey."

"Nagual, herkes *görebilir,* ne var, bunu anımsamamayı yeğler demişti," dedi. "Ne kadar haklı olduğunu şimdi anlıyorum. Hepimiz *görebiliriz*, kimimiz diğerlerinden de fazla."

La Gorda'ya, içimde bir şeyin, aşkın bir yöntem bulduğumu bildiğini söyledim. Yitirdiğim bir şeyi bunun sayesinde yeniden ele geçirmiştim. Ne var, bunun ne olduğunu saptamak oldukça zordu.

Biraz önce, yeterli derecede "rüya görme" uygulaması yaparak dikkatimi geliştirdiğimi "gördüğünü" söyledi. Ne var, hiçbir şey bilmediğimi sanmayı yeğliyormuşum.

"Sana dikkatten söz etmeye çabalıyordum," diye sürdürdü, "ama bunu sen de bizim kadar biliyorsun." Benim bilgimin aslında onlarınkinden farklı olduğuna inanmasını istedim; onlarınki kesinlikle daha görkemliydi. Uygulamalarıyla ilgili olarak söyledikleri her bir şey benim için fazladan bir ödül olacaktı.

"Nagual bize, dikkatimiz sayesinde, dünyanın görüntülerini nasıl sabitliyorsak rüyalardaki görüntüleri de sabitleyebileceğimizi sana göstermemizi söyledi," dedi la Gorda. Rüya görücünün sanatı, aslında dikkat sanatıdır."

Düşünceler peşi sıra aktı. Ayağa kalkıp mutfakta dolanma gereğini duydum. Yeniden oturdum. Uzun bir süre sessiz kaldık. Rüya görücülerin sanatı dikkat sanatıdır, demekle ncyi söylemek istediğini biliyordum aslında. Don Juan'ın, elinden gelen her şeyi bana anlattığını ve gösterdiğini de biliyordum. Ne var, o henüz yanımdayken bilgeliğinin, bedenimin içindeki öncüllerini hissedememiştim. Aklımın beni zincire vuran bir iblis olduğunu, öğretilerinin sonuçlarına ulaşmak istiyorsam onu yok etmem gerektiğini söylemişti. Akıl derken neyi kastettiğinin tam bir tanımını hiçbir zaman yaptırmamıştım ona. Düzgün mantıklı bir biçimde anlama, karşılaştırma ya da düşünme yetisinden söz ettiğini sanmıştım hep. La Gorda'nın söylediklerinden, don Juan için, aklın dikkat demek olduğunu anlamıştım.

Don Juan, varlığımızın özünün algılama, büyüsünün ise bilinçlilik olduğunu söylerdi. Ona göre, algılama ve bilinçlilik, işlevsel, birbirinden ayrılmaz bir bütündü, çift alanlı bir bütün. Birincisi "tonal dikkatiydi"; bir başka deyişle, sıradan insanın günlük olayları algılama,bilinçliliğini kullanma yetisiydi. Don Juan bu dikkat biçimine "birinci erk çemberi" adını da vermiş ve bunu bizim günlük yaşamımızın algılarına düzen veren, olduğu gibi kabul ettiğimiz bir yeti olarak tanımlamıştı.

İkinci alan ise "nagual dikkatiydi;" bu, büyücülerin, bilinçliliklerini sıra dışı dünya üzerine yöneltmeleri anlamına geliyordu. Bu dikkat alanına ise "ikinci erk çemberi" adını vermiş ve bunu hepimizde bulunan, ama yalnızca büyücülerce kullanılan ve sıra dışı dünyaya düzen getirmemizi sağlayan muhteşem bir yeti olduğunu söylemişti.

La Gorda'nın ve küçük kız kardeşlerin, rüya görücülerin sanatının, rüyalarındaki görüntüleri dikkatleri sayesinde zapt etmek olduğunu göstermeleri, don Juan'ın düşüncelerinin gerçekçi yanını görmemi sağlamıştı. Onlar, don Juan'ın öğretilerinin kuramsal yanının çok ötesine geçmiş uygulamacılardı. Bana bu sanatın gösterisini sunmak için "ikinci erk çemberini" ya da "nagual dikkatlerini" kullanmaları gerekmişti. Buna tanık olabilmek için benim de aynı şeyi yapmam gerekmişti. Aslında, dikkatimi her iki alana da yöneltmiş olduğum çok açıktı. Belki de hepimiz sürekli olarak bu biçimde algılıyor, ama birini tutuyor ve diğerini göz ardı ediyorduk ya da benim de yaptığım gibi, bir başka yere depoluyorduk. Gerginlik ya da gönül rızası gibi kimi durumlarda, sansürlü bellek yüzeye çıkıyor ve böylece aynı olayın iki değişik anısına sahip oluyorduk.

Don Juan'ın bende yok etmeye ya da daha çok bastırmaya çalıştığı şey, mantıksal düşünme bağlamındaki aklım değil, "tonal dikkatim" ya da sağduyu dünyasındaki farkındalığımdı. Bunu gerçekleştirme isteğinin amacı, la Gorda'nın günlük yaşam vardır çünkü bunun görüntülerini zapt etmeyi

biliyoruz demesiyle ortaya çıkmıştı; sonuç olarak, kişi bu görüntüleri zapt etmek için gereken dikkati yitirince de dünya durmuyordu.

"Nagual bize en önemli şeyin uygulama olduğunu söyledi," dedi la Gorda birdenbire. "Dikkatini, rüyalarındaki görüntülere verebildiğin an dikkatin doğru yere çengel atmış demektir. Sonunda sen de her türlü rüyanın her türlü görüntüsüne çengel atan Genaro gibi olabilirsin."

"Her birimizin de beş rüyası daha var," dedi Lidia. "Sana ilkini gösterdik çünkü bunu bize Nagual göstermişti."

"Sizler hepiniz istediğiniz an *rüya görmeye* girebiliyor musunuz?" diye sordum.

"Hayır," diye yanıtladı la Gorda. "Bu, çok fazla erk gerektirir. Hiçbirimizin bu kerte erki yoktur. Kızlar odayı yerden fırdöndüler, çünkü yeryüzü onlara güç veriyordu. Belki onları dünyanın ışığından güç olarak ışıltılı varlıklar biçiminde gördüğünü de anımsıyorsundur. Nagual, güç kazanmanın en iyi yolunun güneş ışığının gözümüze girmesini sağlamak olduğunu söyledi, özellikle de sol gözümüze."

Buna ilişkin hiçbir şey bilmediğimi söyledim, o da don Juan'ın onlara öğrettiği bir yöntemi betimlemeye koyuldu. Daha konuşmasını bitirmeden, don Juan'ın aynı yöntemi bana da öğrettiğini anımsadım. Yarı kapalı gözlerle, başı sağdan sola devindirerek güneş ışığını yakalamak gerekiyordu. Kişinin bunu salt güneş ışığıyla değil, gözde parlayan her türlü ışıkla da gerçekleştirebileceğini söylemişti.

La Gorda, don Juan'ın, böyle dolanıp dururken, kalça kemiklerini korumak amacıyla, şallarını bellerinin altından bağlamalarını önerdiğini söyledi.

Don Juan'ın bana bundan hiçbir zaman söz etmediğini söyledim. La Gorda yalnızca kadınların böyle dolanabileceklerini, çünkü rahimleri olduğunu ve gücün doğrudan rahime geçtiğini söyledi; yerde yuvarlanarak bu gücü bedenlerinin öteki bölümlerine aktarabiliyorlardı. Bir erkeğin güç depola-

ması için sırtüstü yatıp dizlerini, ayak tabanları birbirine değinceye kadar bükmesi gerektiğini söyledi. Kolları düzgünce uzatmak, bileklerden itibaren dikey biçimde kaldırmak ve parmakları da pençe konumuna getirmek gerekiyordu.

"Yıllarca *rüyasını gördük* bu rüyaların," dedi Lidia. "En iyi rüyalarımızdır bunlar, çünkü dikkatimiz tamdır. Diğer rüyalarımızda ise dikkatimiz titrektir."

La Gorda, rüya görüntülerini bir Toltec sanatı olduğunu söyledi. Yıllarca süren uygulamanın ardından artık hepsinin de herhangi bir rüyanın içinde "oynayabilmeyi" başardıklarını söyledi. Lidia her şeyin üstünde yürüyebiliyordu, Rosa her şeye asılı kalabiliyordu, Josefina kendini herhangi bir şeyin arkasına gizleyebiliyor, kendisi ise uçabiliyordu. Ne var, onlar bu sanatın çömeziydiler henüz. Yalnızca tek bir eylem için tam dikkate ulaşabilmişlerdi. Genaro'nun "rüya görme" ustası olduğunu, istediğinde masaları havalarda döndürebildiğini, günlük yaşamdaki dikkatimiz denli dikkate sahip olduğunu, bununla bir dolu şey yapabildiğini ve iki dikkat alanının da onun için eşdeğerde olduğunu ekledi.

"Bunu bizim kadar sen de biliyorsun," dedi la Gorda. "Söyleyebileceğim tek şey, aynı rüyaya gide gide, insan dünyanın çizgilerini hissetmeye başlıyor. Bunlar da senin *gördüğün* şeyleri yapmamıza yardımcı oluyor."

Don Juan, "birinci erk çemberimizin" yaşamımızın çok erken dönemlerinde ayarlandığını ve yaşamımızın tümüyle bundan ibaret olduğu sanısıyla yaşadığımızı söylemişti. "İkinci erk çemberinin" ya da "nagual dikkatinin" insanlığın ezici çoğunluğunda gizli kaldığını, yalnızca ölüm anında açığa çıktığını söylemişti. Yine de buna ulaşmak için bir yol bulunduğunu, bunun tüm insanlık için açık olduğunu, ne ki yalnızca büyücülerin buradan yürüdüğünü ve bu yola "rüya görme" yöntemiyle girileceğini belirtmişti.

Don Juan, nagual dikkatine varmanın bir yöntemi olmadığını söylerdi. Bana yalnızca kimi önemli noktaları göster

mişti. Rüyalarımda ellerimi bulmak ilk aşamaydı; dikkat alıştırması daha sonra nesneleri bulmaya, evler, sokaklar gibi belirli biçimleri aramaya dek uzayıp gidiyordu. Buradan, belirli yerlerin, günün belirli anlarındaki "rüyasını görme" aşamasına geliyordu sıra. Son aşama ise "nagual dikkatini",. bütünsel özün üzerinde yoğunlaşacak biçimde yöneltmekti. Don Juan buna, birçoğumuzun şu ya da bu zamanda kendisini yatakta uyurken gördüğü rüyada ulaştığını söylemişti. Bir büyücünün böyle bir rüya gördüğünde, dikkatinin zaten yeterince gelişmiş olduğunu ve hepimizin de yapabileceği gibi kendisini uyandırmak yerine, sırtını dönüp günlük yaşamdaymışçasına işine baktığını eklemişti. Bu andan başlayarak, erken dönemde birleştirilmiş kişilikte bir kopma, bir ayrılma oluyordu. Don Juan'ın öğretisine göre "nagual dikkatini" ayarlamanın ve bunu yüksek derecede geliştirmenin sonucunda öteki öz ortaya çıkıyordu; bu, "rüya görme" sırasında oluşturulan özdeş bir varlıktı.

Don Juan, bu çifte ulaşmanın belirgin aşamaları olmadığını söylemişti bana, tıpkı günlük bilinçliliğimize ulaşmanın bir yolu olmadığı gibi. Buna yalnızca uygulama yoluyla varabiliyorduk. "Nagual dikkatimize" yönelme eylemimiz sırasında gerekli aşamaları görebileceğimizi söylemekle yetinmişti. Beni, korkularımın bunu bozuk bir üretime dönüştürmesine izin vermeden "rüya görme" uygulaması yapmaya yöneltmişti.

Bunu la Gorda ve kızlarla da yapmıştı, ne var, onlardaki bir şey başka bir dikkat düzeyi fikrine daha açık kılmıştı onları.

"Genaro çoğunlukla *rüya görme* bedeninde durdu," dedi la Gorda. "Bunu daha çok severdi. İşte bu nedenle en tekinsiz işleri yapar ve seni ölesiye korkuturdu. Genaro, sen ve ben şu kapıdan nasıl girip çıkıyorsak iki dünya arasındaki yarıktan öylece girip çıkabilirdi."

Don Juan dünyalar arası yarıktan da uzun uzadıya söz etmişti bana. Ben ise, bunu, sıradan insanın dünyayı algılaması ile büyücünün algıladığı dünya arasındaki ince ayrımı betimlemek amacıyla mecazi anlamda kullandığına inanırdım hep.

La Gorda ve kızlar iki dünya arasındaki yarığın mecazdan öte bir şey olduğunu gösterdiler. Bu daha çok dikkat düzeyini değiştirebilme yetisiydi. Bir yanım la Gorda'yı pekâlâ anlarken, diğer yanım ise hiç olmadığı kerte korkmuştu.

"Nagual ve Genaro'nun nereye gittiğini sormuştun," dedi la Gorda. "Patavatsız Soledad sana onların öteki dünyaya gittiğini söyledi; Lidia bu bölgeden ayrıldıklarını söyledi; aptal Genarolar ise seni ürküttü. Gerçek şu ki, Nagual ve Genaro o yarıktan geçip gittiler."

Anlayamadığım kimi nedenlerden ötürü anlattıklarıyla tam bir karmaşanın içine düşmeme neden oldu. Bütün bu zaman içinde, gitmeleri için iyi bir neden olduğunu hissetmiştim. Sıradan bir biçimde gitmediklerini biliyordum, ne var, bu duyguyu daima bir mecaz çerçevesi içinde görmeyi yeğlemiştim. Bundan, yakın dostlara söz etmiş olsam bile, kendim inanmamıştım. Derinlerde bir yerlerde daima mantıklı bir insandım ben. Ama şimdi, la Gorda ve küçük kız kardeşler karanlık mecazlarımı gerçek olasılıklara dönüştürmüşlerdi. La Gorda, "rüya görmesinden" aldığı güçle bizi neredeyse bir kilometre uzağa taşımıştı.

La Gorda ayağa kalktı, her şeyi anlamış olduğumu, artık yemek zamanının geldiğini söyledi. Bize kendisinin pişirdiği yemekleri sundu. Yemek yiyecek halde değildim. Yemeğin sonunda kalktı ve yanıma geldi.

"Sanırım gitme vaktin geldi," dedi bana.

Bu, kızlar içinde bir uyarı olsa gerekti. Onlar da kalktılar.

"Şu andan itibaren kalmayı yeğlersen, bir daha ayrılman mümkün olmayacaktır," diye sürdürdü. "Nagual sana bir öz-

gürlük tanımıştı, ne var, sen ondan ayrılmamayı seçtin. Eğer dostların son saldırısından kurtulmayı başarırsak hepimizi beslememi, kendinizi iyi hissetmenizi sağlamamı, birbirimize veda etmemizi söylememi istedi. Benim ve kızların gidecek bir yerimiz yok. Ama sen farklısın."

Kızlar çevremi alıp teker teker veda ettiler.

Olan bitende kaderin devasa bir cilvesi vardı. Ayrılmakta özgürdüm, ama gidecek yerim yoktu. Benim için bir seçim de yoktu ayrıca. Yıllar önce don Juan bana bir fırsat tanımış ve ayrılabileceğimi söylemişti. Ben ise kalmıştım, çünkü daha o zaman bile gidecek yerim yoktu.

"Yalnızca bi kez seçeriz," demişti bunun ardından. "Bi savaşçı ya da sıradan bi insan olmayı seçeriz. İkinci bi fırsat yoktur. Bunun imkânı da yoktur."

6

*

İKİNCİ DİKKAT

"Bugün daha sonra gitmen gerekiyor," dedi la Gorda bana kahvaltıdan hemen sonra.

"Sen de bizimle gitmeye karar verdiğine göre, yeni görevimizi gerçekleştirmemizde bize yardımcı olmayı göze alıyorsun sayılır. Nagual beni anca sen gelene dek başkan seçmişti. Senin de bildiğin gibi, sana birtakım şeyleri anlatmamı buyurmuştu. Bunlardan çoğunu anlatmış bulunuyorum. Ama sen tercihini yapana dek değinememiş olduğum daha birkaç şey var. Bugün onları da halledelim. Onu da bitirdikten sonra bize hazırlanmamız için biraz zaman tanımalısın. Bu dağları ebediyen terk etmeden önce her bir şeyi hazırlamak için birkaç güne ihtiyacımız olacak. Burada epey uzun bir süre kaldık. Ayrılması pek güç geliyor. Ama her şey aniden bir sonuca vardı. Nagual bizi, tüm o dalaşlarına rağmen senin getireceğin topyekûn değişime hazır olmamız için uyardıysa da galiba kimse ona gerçekten inanmadıydı."

"Niçin değişmeniz gerektiğini bir türlü anlayamıyorum," dedim.

"Daha önce de anlattıydım ya," diye karşı çıktı la Gorda. "Eski amacımızı yitirmiş bulunuyoruz. Şimdi yeni bir amacı-

mız var ve bu yeni amaç bir meltem kadar hafif olmamızı gerektiriyor. O meltem de bizim yeni ruh halimiz. Samyeliydi bir zamanlar o. Sen bizim doğrultumuzu değiştirdin."

"Hep aynı yere varıyorsun, Gorda."

"Tabii, ama sen boş olduğundan öyle geliyor sana. Daha açık söylemem imkânsız. Sen döndüğün zaman, Genarolar sana iz sürücüsünün sanatını gösterecek, hemen ardından da hepimiz burdan ayrılacağız. Nagual, şayet bizimle birlikte olmaya karar verirsen, yapmam gereken ilk şeyin, senin Soledad ve küçük kız kardeşlerle dalaşlarını ve onlarla senin aranda cereyan eden en ufak bir hadiseyi dahi hatırlamanı sağlamak ve bütün bu şeylerin senin yolunda cereyan edecek olan hadiselerin bir yorası olduğunu sana söylemem olduğunu anlattıydı. Dikkatli ve kusursuz olduğun takdirde, o dalaşların erkin armağanları olduğunu anlayacaksın."

"Doña Soledad şimdi ne yapacak?"

"Burdan gidecek. Küçük kız kardeşler zaten onun zeminini sökmüş bulunuyorlar. O zemin onun dikkatinin naguala ulaşmasını sağlıyordu. Ordaki çizgiler bunu yapabilecek erke sahipti. Her biri onun dikkatinin bir parçasını toplamaya yarıyordu. Natamam olmaları kimi avcıların o dikkate ulaşmaları için bir engel teşkil etmez. Soledad dönüşümünü gerçekleştirebildi zira kendisi o dikkate hepimizden önce eriştiydi. Artık öbür dünyaya gitmek için gözlerini dikerek o zemine bakması gerekmiyor, şimdi de o zemine gereksinmesi kalmadığı için, onu çıkardığı toprağa iade ediyor onu."

"Gerçekten gitmeye kararlısın, Gorda, değil mi?"

"Hepimiz birden. Kendimizi toparlayıp hazırlıklarımızı tamamlayabilmemiz için senin burdan birkaç günlüğüne uzaklaşmanı istememin nedeni de bu zaten."

"Hepinize bir yer bulacak olan kişi ben miyim, Gorda?"

"Şayet kusursuz bir avcıysan bunu gerçekleştirirdin. Ama sen kusursuz bir avcı değilsin, bizler de değiliz. Genc

de bu sorunu halledebilmek amacıyla elimizden geleni esirgemeyeceğiz."

Bunaltıcı bir umutsuzluk hissine kapılmıştım. Sorumluluk almak için yanıp tutuşan tiplerden değildim hiçbir zaman. Onlara kılavuzluk etme sorumluluğunu yüklenmek altından kalkamayacağım ezici bir yükmüş gibi geliyordu bana.

"Ola ki hiçbir şey yapmamız gerekmiyordur," dedim ona.

"Evet. Haklısın," dedi ve güldü. "Kendini emniyette hissedene dek yineleyip dursana bu lafını! Nagual'ın hepsinin de kusursuzluğun sadece özgürlük için değil aynı zamanda insan biçimini ürkütüp kaçırmanın da tek yolu olduğunu anlamalarını ısrarla sağlamaya çalıştığını anlattı.

Ben de ona, don Juan'ın, benim kusursuzluğun anlamını öğrenmemi nasıl sağlamış olduğunu anlattım. Don Juan'la ben bir gün çok derin bir dere yatağında ilerlerken bir kaya duvarındaki koskoca bir kayanın yerinden kurtularak müthiş bir şekilde yuvarlana yuvarlana, bulunduğumuz yerden on beş yirmi metre ötemizde derenin dibine düşmüştü. O iri kayanın boyutları bu düşüşü görkemli bir olaya çevirmişti. Don Juan bunu bir fırsat bilerek unutulmaz bir ders vermişti. Kaderlerimizi belirleyen gücün bizlerin dışında olduğunu ve bunların bizim edimlerimiz ve istencimizle hiçbir ilişkisi bulunmadığını söylemişti. Kimi zaman o güç bizlerin yolumuzda ilerlerken durmamıza ve benim az önce yaptığım gibi eğilip ayakkabımızın bağcığını bağlamamıza neden olabilir. Ve bizi bu şekilde durdurarak, o güç son derece değerli bir anı kazanmamızı sağlayabilir. Yürümeye devam etmiş olsaymışız, o devasa kaya bizi kuşkusuz ki ezip geçecekti. Ancak, bir başka gün, bir başka dere yatağında, insanın kaderini tayin eden o aynı güç bizim değerli bir anı yitirmemize neden olabilirdi. Don Juan, kendi kaderimi tayin eden güçler üzerindeki denetimimin sıfır olması açısından, o dere yatağındaki

tek özgürlüğün ayakkabımın bağlarını kusursuzcasına bağlamaya çalışmaktan ibaret olduğunu söylemişti.

La Gorda bu anlattıklarımdan pek etkilenmişe benziyordu. Masanın üzerinden uzanarak bir an için yüzümü ellerinin arasına aldı.

"Kusursuzluk benim için sana, doğru zamanda, Nagual'ın sana söylememi istediği şeyi söylemektir," dedi. "Lakin erk sana açıklayacağım şeyi sana mükemmel bir şekilde zamanlamalı, yoksa etkisi uçup gider."

Dramatik bir tarzda durakladı. Onunkisi zoraki bir geciktirme idiyse de üzerimdeki etkisi son derece güçlü olmuştu.

"Neymiş o?" diye sordum çaresizlikle.

Yanıt vermedi. Kolumdan tuttuğu gibi beni sokak kapısının hemen önündeki alana götürdü. Beni, sırtım duvarın hemen dibine ekilmiş bir ağacın kütüğüne benzeyen yaklaşık yarım metre yüksekliğindeki bir direğe dayalı, sıkıştırılmış toprak zemine oturttu. Bu direklerden beşi altmışar santim aralıklarla yan yana dikilmiş durumdaydı. La Gorda'ya bu direklerin amacını sormayı düşünmüştüm hep. İlk izlenimim, evin bir önceki sahibinin hayvanlarını onlara bağlamış olacağı şeklindeydi. Benim bu tahminim pek isabetli sayılmazdı, zira sokak kapısının hemen önünde derme çatma da olsa çatılı bir sundurma vardı.

La Gorda solumda, sırtını bir başka direğe dayayarak hemen yamacıma otururken bu varsayımımı ona açtım. Güldü ve direklerin gerçekten de başka türden birtakım hayvanları bağlamak amacıyla kullanılmış olduğunu söyledi, ama onları diken eski ev sahibi değilmiş ve la Gorda onların çukurlarını kazarken iflahı kesilmişmiş.

"Ne işe yarıyorlar bunlar?" diye sordum.

"Diyelim ki biz kendimizi bağladık onlara," diye yanıt verdi. "Bu da beni Nagual'ın sana söylememi istediği öbür şeye getiriyor. Dedi ki, sen boş olduğundan dolayı senin

ikinci dikkatini, senin bizden bir bakıma farklı olan nagual dikkatini toplaması gerekiyormuş. Biz o dikkati *rüya görme* yöntemiyle topladık sen ise bunu onun erk bitkileriyle başardın. Nagual, onun erk bitkilerinin senin ikinci dikkatinin tehditkâr yanını bir çırpıda toplayıvermiş, bu da işte senin başından çıkan şekildir. Nagual, erk bitkilerine eğilimli büyücülerin başına gelirmiş bu hep. Şayet ölmezlerse, erk bitkileri onların ikinci dikkatlerini bükerek başlarından çıkan ürkünç bir şekle çevirirlermiş.

"Şimdi de onun, senin ne yapmanı istemiş olduğuna gelelim. O, senin şimdi yön değiştirmeni ve ikinci dikkatini bir başka yöntemle—bizimkine benzer bir yöntemle toplamaya başlaman gerektiğini söylediydi. İkinci dikkatini dengelemediğin takdirde bilgi yolunda kalman mümkün olmaz. Şimdiye dek, sen o dikkatini Nagual'ın erkine dayanarak sürdürmekteydin, ama artık yalnızsın. İşte bunu anlatmamı istediydi sana."

"Ben ikinci dikkatimi nasıl dengeleyeceğim?"

"Senin de bizim yaptığımız şekilde *rüya görme* çalışması yapman lazım. İkinci dikkati, onu incitmeksizin, onu ürkütücü ve tehditkâr kılmaksızın toplamanın tek yolu *rüya görmedir*. Senin ikinci dikkatin dünyanın ürkünç yanı üzerine yapışmış durumda; bizimkisiyle güzellik yanının üzerine. Şimdi yan değiştirip bizimle gelmen lazım. Dün gece bizimle birlikte gelmeye karar verdiğinde seçtiğin şey buydu."

"O şekil benim içimden herhangi bir zamanda çıkabilir mi?"

"Yo. Nagual sen artık onun yaşına ulaşana dek o şeklin tekrar çıkmayacağını söylediydi. Senin nagualın gerektiğinde birçok defa çıkmış zaten. Nagual ile Genaro o işi halletmişler. Onu senin içinden, kışkırtarak çıkardılar. Nagual bana, senin ikinci dikkatin ziyadesiyle düşkünlük ettiğinden, kimi zaman ölüme kıl payı yaklaştığını anlattıydı. Hatta bir defasında onun ödünü patlatmış olduğunu söylediydi; senin na-

gualın ona saldırmış da o da onu sakinleştirmek amacıyla ezgiler söylemiş durmuş. Lakin en kötü şey senin başına Mexico City'de gelmiş; orada bir gün seni itmiş de sen de bir büroya gitmişsin ve o büroda dünyaların arasındaki yarıktan geçmişsin. O sırf senin dikkatini tonal dikkatini dağıtmayı düşünüyormuş; çünkü sen önemsiz bir mesele üzerinde kendini kahretmekteymişsin. Ama o seni ittiğinde, senin tüm tonalm büzülüvermiş de olanca varlığın yarıktan geçivermiş. Seni bulana dek akla karayı seçmiş. Bir an için senin, onun ulaşamayacağı denli oradan uzaklaştığını zannettiğini söylediydi. Ama sonra seni o civarda gayesizce dolanırken *görmüş* de seni geriye getirmiş. Senin sabahlcyin on civarında yarıktan geçmiş olduğunu söylediydi. Demek ki, o gün sabahın onu senin yeni zamanın olmuş oluyor."

"Ne için yeni zaman?

"Her şey için. Şayet sen bir insan olarak kalırsan o saattc öleceksin. Ama bir büyücü olursan, bu dünyayı o saatte terk edeceksin.

Eligio da farklı bir yoldan gitti, hiçbirimizin bilmediği bir yoldan. Gitmeden az önce rastladıydık ona. Şahane bir rüya görücüydü Eligio. Öyle iyiydi ki Nagual ile Genaro onu arada bir yarıktan geçirirlermiş de o da buna dayanacak kadar erke sahip olduğundan gık bile demezmiş. Nefesi bile tutulmazmış. Nagual ile Genaro erk bitkileriyle ona son bir itiş sağlamışlar. Bu da onu şimdi bulunduğu yere yollamış."

"Genarolar bana Eligio'nun Benigno'yla birlikte atladığını söylemişlerdi. Doğru mu bu?"

"Elbet. Eligio atladığı sırada, ikinci dikkati zaten öbür dünyadaydı. Nagual seninkinin de orda olduğunu söylediydi, ama senin olayı denetleyememen yüzünden sen kâbus görmüşe dönmüşsün. Onun erk bitkilerinin seni yangabuçlaştırdığını anlattıydı; onlar senin tonal dikkatini çekmişler de seni doğruca ikinci dikkatinin alanına koyuvermişler, ama o

dikkat üzerinde senin hiçbir deneyimin olmaksızın. Nagual Eligio'ya erk bitkilerini ta sonuna dek hiç vermediydi."

"Benim ikinci dikkatim hasar görmüş müdür acaba, Gorda?"

"Nagual hiç öyle bir şey demediydi. O senin tehlikeli bir şekilde deli olduğun kanısındaydı. Ama bunun erk bitkileriyle bir alakası yok. O her iki dikkatinin de ele avuca sığmaz olduğunu söylediydi. Şayet onları fethedebilirsen büyük bir savaşçı olabilirmişsin."

Bu konuda bana daha bir şeyler anlatmasını istedim. Elini not defterimin üzerine koyarak ertesi günü yapacak pek çok şeyimiz olduğunu ve onun için enerjimizi boşa harcamamamız gerektiğini söyledi. O nedenle kendimizi güneş enerjisiyle doldurmamız gerekiyormuş. İçinde bulunduğumuz koşulların güneş ışığını sol gözümüzle almamızı icap ettirdiğini söyledi la Gorda. Sonra başını iki yana doğru yavaş yavaş devindirmeye ve yarı kapalı gözlerle doğrudan güneşe bakmaya başladı.

Biraz sonra Lidia, Rosa ve Josefina bize katıldılar. Lidia sağıma, Joscfina da onun yanına oturdu, Rosa ise la Gorda'nın yanına geçti. Hepsi de başlarını direklere yaslamışlardı. Ben sıranın ortasında bulunuyordum.

Gökyüzü bulutsuzdu. Güneş uzaktaki dağların hemen üzcrine inmekteydi. Başlarını mükemmel bir eşzamanlılıkla devindirmeye başladılar. Ben de onlara katıldım ve hareketlerimi onlarla eşzamanlı bir duruma getirmiş olduğumu duyumsadım. Bunu bir dakika kadar sürdürdüler ve sonra durdular.

Hepsi de şapka giymişler ve şapkalarını gözlerine güneş banyosu yaptırmadıkları zaman yüzlerini korumak amacıyla kullanıyorlardı. La Gorda giyeyim diye bana eski şapkamı vermişti.

Orada yarım saat kadar oturduk. O süre boyunca o alıştırmayı birçok kez yineledik. Her defasında not defterime

bir işaret koymayı düşünmüştüm ve la Gorda not defterimi umursuzca ulaşamayacağım bir yana itivermişti.

Lidia birden, anlamsız bir şeyler mırıldanarak ayağa kalktı. La Gorda üzerime doğru eğilerek Genaroların yoldan bu yana doğru gelmekte olduklarını fısıldadı. Gözlerimi zorlayarak baktıysam da kimseyi göremedim. Rosa ile Josefina da kalkıp Lidia'yla birlikte eve girdiler.

Ben la Gorda'ya yaklaşmakta olan birilerini göremediğimi söyledim. O da Genarolar'm yolun bir noktasında görünür olduklarını söyledi ve hepimizin bir araya geleceğimiz anı yılgıyla beklemekte olduğunu, ancak vaziyeti idare edebileceğinden emin bulunduğunu söyledi. Özellikle Josefina ile Pablito'dan gözlerimi ayırmamamı, zira onların kendilerine hâkim olamadıklarını söyledi. Benim yapabileceğim en akıllıca şeyin, bir iki saat sonra Genaroları oradan uzaklaştırmak olduğunu belirtti.

Yola bakmayı sürdürdüm. Yaklaşmakta olan hiç kimse göremiyordum.

"Geldiklerinden emin misin?" diye sordum.

La Gorda onları kendisinin değil de Lidia'nın görmüş olduğunu söyledi. Gözlerine güneş ışığı banyosu yaparken aynı zamanda bakmış olduğundan dolayı, Genarolar, Lidia'ya görünmüşler imiş. La Gorda'nın ne demek istediğini anlamamıştım, onun için kendisinden bunu açıklamasını istedim.

"Bizler sabit bakarız," dedi la Gorda. "Tıpkı senin gibi. Hepimiz biriz biz. Senin de sabit bakan o tür bir bakıcı olduğunu inkâr etmene gerek yok. Nagual bize senin o şekilde bakarak ulaştığın başarılardan söz ettiydi."

"Bakarak ulaştığım başarılar! Sen neden bahsediyorsun, Gorda?"

La Gorda ağzını büzdü ve bu sorum onu tedirgin etmiş gibi göründü; sonra kendisini tuttu. Gülümseyerek beni hafifçe itti.

Tam o anda bedeninde ani bir ürperme geçmişti. Gözlerini benden yana uzaklara dikti ve başını kuvvetlice sallamaya başladı. O anda Genarolar'ın gelmediklerini "gördüğünü" söyledi; onlar için henüz erkenmiş. Kendilerini göstermeden önce bir süre bekleyeceklermiş. Bu gecikmeden ötürü sevinmiş gibi gülümsedi la Gorda.

"Bizim için onların şu anda gelmesi uygun değil zaten," dedi. "Onlar da bizim için aynı şeyi düşünmekteler."

"Onlar şimdi nerdeler?" diye sordum.

"Yolun kenarında bir yerde oturuyor olmalılar, diye yanıtladı beni. "Benigno kuşkusuz sabit bir şekilde eve bakmış ve bizi burda oturuyorken görmüş olmalılar, o nedenle beklemeye karar vermişlerdir. Çok güzel. Bu da bize zaman kazandıracak."

"Beni ürkütüyorsun, Gorda. Ne için kazandıracak?"

"Sen bugün ikinci dikkatini toplayacaksın, sadece dördümüz."

"Bunu nasıl yapacağım?"

"Bilmem. Bizim seni anlamamız kolay değil. Nagual sana erk bitkileriyle birçok şey yapmış, ama onların bilgi olduğunu söyleyemezsin. Sana bunu anlatmaya çalışıyorum işte. İkinci dikkatin üzerinde hâkimiyet sağlamadıkça onunla bir şey yapamazsın; o zaman, şimdi olduğun gibi, hep ikisi arasında çakılı kalır durursun. Sen geleli beri senin başına gelenler o dikkatin çevrilmesini zorlamaya yönelik oldu. Ben sana azar azar bunun nasıl yapılacağını, tıpkı Nagual'ın bana yaptığı gibi öğretmeye çalıştım. Sen başka bir yol tuttuğun için, bizim bildiğimiz şeyleri bilmezsin, bizim de erk bitkilerini bilmediğimiz gibi. Soledad bir parça daha fazla biliyor, çünkü Nagual onu kendi memleketine götürdüydü. Nestor da tıbbi bitkilere aşina, ama sana öğretilenler hiçbirimize öğretilmedi. Senin bilgine henüz gereksinmemiz yok. Ama bir gün hazır olduğumuzda, bizi erk öyküleriyle desteklemek amacıyla ne yapılacağını bize sen göstereceksin. Nagual'ın o

günü bekleyeduran piposunun nerede saklı olduğunu bilen tek kişiyim ben.

"Nagual buyruğu senin yolunu değiştirip bizimle birlikte gitmen. Bu da senin bizimle *rüya görme* çalışması, Genarolarla da iz sürme çalışması yapman anlamına geliyor. Sen artık şimdi bulunduğun yerde, ikinci dikkatinin ürkünç yanında kalamazsın. Nagual'ının senin içinden bir kez daha çıkmasının yaratacağı sarsıntı seni öldürebilir. Nagual bana insanların birçok ışıltı tabakasından oluşan çelimsiz yaratıklar olduklarını anlattıydı. Onları *gördüğün* zaman, telciklerden yapılmış gibi görünürler, aslında o telcikler tabakalardır; soğan gibi yani. Nagual'ın şiddetle dışa çıkması o tabakaları ayırır ve hatta insanların ölümüne bile yol açabilir.

"Nagual bizim, tabakalarımızın ayrılmasından dolayı öldüğümüzü söylediydi," dedi la Gorda. "Şiddetli çıkışlar daima onları ayırır ama sonradan gene birleşir onlar. Ne var ki, kimi zaman, şiddetli çıkış öylesine güçlü olur ki, tabakalar gevşer ve artık bir araya gelemez."

"O tabakaları hiç *gördün* mü sen, Gorda?"

"Elbet. Sokakta ölen bir adam *gördüydüm*. Nagual bana senin de ölmekte olan bir adam bulduğunu, ama onun ölümünü *görmediğini* anlattıydı. Nagual benim ölen adamın tabakalarını *görmemi* sağladıydı. Tıpkı bir soğanın katları gibi, insanlar sağlıklıyken saydam yumurta gibidirler, lakin zedelendikleri zaman bir soğan gibi soyulmaya başlarlar.

"Nagual bana senin ikinci dikkatinin kimi zaman dışarıya fırlayacak denli güçlü olduğunu söylediydi. O ve Genaro senin tabakalarını bir arada tutuyorlardı; yoksa çoktan ölmüş olurdun. Nagual'ın iki kez dışa salmaya yetecek kadar enerjin olduğunu hesaplamıştı bu sebepten. Bununla senin tabakalarını kendi başına daha iki kez tutabileceğini anlatmak istemişti. Oysa sen bu sınırı çoktan aştın; onun için şiddetli bir çıkışa dayanabilmeye yetecek enerjin kalmadı senin. Nagual herkese göz kulak olma görevini vermişti bana; senin

durumunda, senin tabakalarını sıkıştırmanda sana yardım edeceğim. Nagual, ölümün tabakaları birbirinden koparıp ayırdığını söylediydi. Nagual'ın dikkati olan ışıltımızın merkezinin her daim dışa doğru itmekte olduğunu açıklamıştı bana, tabakaları gevşeten de işte buymuş. Bu nedenle ölüm kolayca onların arasına girer ve onları tamamen ayırırmış. Büyücüler kendi tabakalarını kapalı tutmak için ellerinden geleni yaparlar. Nagual onun için bize *rüya görmeyi* öğrettiydi. *Rüya görme*, tabakaları sıkıştırır. Büyücüler *rüya görmeyi* öğrendikleri zaman her iki dikkatlerini birbirine bağlarlar ve artık merkezin dışa itmesi için bir neden kalmaz."

"Büyücüler ölmez mi diyorsun yani?"

"İyi bildin. Büyücüler ölmezler."

"Yani biz hiç birimiz ölmeyecek miyiz?"

"Biz demedim ki. Biz bir hiçiz. Birer çılgınız, ne orada ne burada. Büyücüleri kastettim ben. Nagual ile Genaro büyücüdür. Onların iki dikkatleri birbirine öyle sıkıca birleşmiştir ki, ola ki asla ölmeyeceklerdir."

"Bunu Nagual mı söyledi sana, Gorda?"

"Evet. O da, Genaro da, ikisi de söylediydi bana. Onlar gitmezden bir süre önce, Nagual bize dikkat erkini açıkladıydı. O ana dek tonalı da nagualı da bilmiyordum ben.

La Gorda don Juan'ın bu yaşamsal önemdeki tonal—nagual bölünmesine ilişkin öğretisini ona nasıl aktardığını anlattı. Bir gün Nagual'ın, dağlardaki ıssız kayalık bir vadiye götürmek amacıyla onların hepsini bir araya topladığını söyledi. Çeşitli nesnelerle dolu koskoca, ağır bir bohça hazırlamış; Pablito'nun radyosunu bile bohçanın içine koymuş. Sonra o bohçayı taşıması için Josefina'ya vermiş ve Pablito'nun sırtına da ağırca bir masa yükleyip hep birlikte yola düzülmüşler. Yetmiş kilometre kadar uzaktaki o yüksek, ıssız vadiye doğru ilerlerken bohçayla masayı herkese nöbetleşe taşıtmış. Oraya vardıklarında, Nagual, Pablito'ya masayı vadinin tam ortasına yerleştirtmiş. Josefina'ya da

bohçadaki nesneleri masanın üzerine koymasını buyurmuş. Masanın üzeri dolunca, Nagual onlara tonal ile nagual arasındaki farkı, Mexico City'deki bir restoranda bana açıklamış olduğu şekilde açıklamış, yalnız onların durumunda verdiği örnek çok daha somut türdenmiş.

Nagual onlara tonalın her günkü dünyamızda bilincinde olduğumuz düzen ve aynı zamanda yaşamımız boyunca, tıpkı o masa ve bohça gibi sırtımızda taşıdığımız kişisel düzen olduğunu anlatmış. Her birimizin kişisel tonalı o vadideki masa gibiymiş, aşina olduğumuz şeylerle dolu minnacık bir ada. Beri yandan, nagual ise, o masayı yerinde tutan, izahı mümkün olmayan ve o ıssız vadinin enginliği gibi bir kaynakmış.

Nagual onlara büyücülerin, çevrelerinde gerçekten neler bulunduğunu kavrayabilmek amacıyla, tonallarına belli bir mesafeden bakmak mecburiyetinde olduklarını anlatmış. Tüm o bölgeyi seyredebilecekleri bir tepeye çıkarmış onları. O tepeden masayı zar zor görebilmekteymişler. Sonra onları tekrar masanın yanına götürmüş ve sıradan bir insanın kendi masasının tam üzerinde bulunması ve ordaki her bir nesneye tutunması yüzünden sıradan bir insanın büyücünün kavrayışına sahip olmadığını göstermek amacıyla herkesin masanın üzerine abanmasını buyurmuş.

Ardından her birinin teker teker masadaki nesneler üzerinde göz gezdirmelerini istemiş ve kimi nesneleri alıp saklayarak onların dikkat edip etmediklerini anlamak amacıyla belleklerini sınamış. Her biri bu testte son derece başarılı olmuş. Bunun üzerine Nagual onlara o masadaki nesneleri böyle kolayca anımsayabilme yetilerinin, her birinin kendi tonal dikkatlerini, yani masanın üzerine ilişkin dikkatlerini geliştirmiş olmalarından kaynaklandığını söylemiş.

Sonra Nagual onlara masanın altındaki yerde bulunan her bir şey üzerinde göz gezdirmelerini söylemiş ve kimi kayaları, çalıları ya da öbür şeyleri alıp saklayarak onların bel-

leklerini sınamış. İçlerinden hiçbiri masanın altında gördükleri şeyleri anımsayamamış.

Nagual ardından masanın üzerindeki her şeyi kaldırtıp her birini teker teker masanın üzerinde karın üstü yatırarak masanın altındaki yeri dikkatlice incelemelerini istemiş. Sonra onlara, büyücü için nagualın masanın hemen altındaki yer olduğunu açıklamış. Nagualın, o engin, ıpıssız bölgeyle temsil edilen sınırsız büyüklüğünü kavrayabilmenin olanaksızlığından dolayı, büyücülerin kendilerine etkinlik alanı olarak, masanın hemen altındaki yerle temsil edilen, tonalın hemen altındaki alanı seçtiklerini söylemiş. O alan, ikinci dikkat ya da nagual dikkati ya da masa altı dikkati dediği bölgeymiş. O dikkate sadece savaşçının masanın üzerini iyice temizlemesinden sonra ulaşılırmış. İkinci dikkate ulaşılması iki dikkati tek bir birime çevirmiş ki o birim de insanın bütünselliğiymiş.

La Gorda, bu örnek anlatımın her şeyi açıklayıcı nitelikte olduğunu görmüş ve Nagual'ın onun yaşamını niçin temizlettiğini ya da onun deyimiyle tonal adasını niçin süpürttüğünü anlayıvermiş. Nagual'ın kendisine önerdiği bütün davranış biçimlerini benimsemesinin talihli bir olay olduğunu kavramış. Gerçi iki dikkatini birleştirmekten henüz daha epey uzakmış, ama çalışıp didinerek kusursuz bir yaşam sürdürmeye başlamış ve bu tür bir yaşam da, Nagual'm ileri sürdüğü gibi, insan biçimini yitirmesinin biricik yolu imiş. İnsan biçiminin yitirilmesi, o iki dikkatin birleştirilmesinin temel koşulu imiş.

"Masanın altındaki dikkat, büyücülerin yaptığı her şeyin anahtarıdır," diye sürdürdüydü la Gorda. "O dikkate ulaşılabilmesi için, Nagual ile Genaro bize *rüya görmeyi*, sana da erk bitkilerini öğrettilerdi. Erk bitkileriyle sana ikinci dikkatini nasıl kapana kıstıracağını öğretmek için neler yaptılar bilmem, ama bize *rüya görmeyi* öğretmek amacıyla Nagual bize sabit bakmayı öğrettiydi. Bize ne yapmakta olduğunu asla söylemiş değildi. Sadece bakmayı öğrettiydi. O şekilde

bakmanın ikinci dikkatimizi kapana kıstırmanın bir yolu olduğunu hiç bilmiyorduk. Bakmanın sırf eğlenceli bir şey olduğunu sanıyorduk. Rüya görücülerin ikinci dikkatlerini kapana kıstırabilmeleri için önce bakıcı olmaları gerekir.

"Nagual'ın yaptığı ilk şey yere bir kuru yaprak koymak ve benim ona saatlerce bakmamı sağlamak oluyordu. Her gün yeni bir yaprak getirip önüme koyuyordu. Önceleri o yaprağı saklayıp her gün aynı yaprağı getirdiğini sanmıştım, ancak sonraları yaprakların farklı olduklarını anladım. Nagual bize bunu kavradığımız zaman, artık normal bakışımız yerine sabit bakışımıza geçmiş olacağımızı söylediydi.

"Sonra da önüme öbek öbek kuru yapraklar koymaya başladıydı. Onları sol elimle karıştırmamı ve onlara sabit bakarken yaprakları elimle hissetmemi söylediydi. Bir rüya görücü yaprakları sarmal bir şekilde çevirir, onlara sabit bakar ve sonra da yaprakların oluşturduğu deseni düşler. Nagual, rüya görücülerin rüyalarında yaprak kümelerinin desenlerini önce görüp ertesi gün aynı desenleri yapraklarda buldukları zaman artık kendilerinin yapraklara sabit bakma ustası haline geldiklerini anlamış olduklarını söylerdi.

"Nagual sabit bakmanın ikinci dikkati güçlendirdiğini de söylerdi. Bir yaprak yığınına, onun bana yaptırdığı gibi, saatlerce baktığınız takdirde düşünceleriniz dinginleşir. Düşünceler olmayınca tonal dikkati iyice azalır ikinci dikkatiniz birden yapraklara takılır ve yapraklar bambaşka bir şey olup çıkar. Nagual, ikinci dikkatin bir şeye takıldığı zamanki ana dünyanın durdurulması derdi. Doğru da hani, zira o zaman dünya duruyor. Bu nedenden ötürü insan sabit bakarken yakınlarında birinin bulunması şarttır. İkinci dikkatimizin ne oyunlar oynayacağını kestiremeyiz asla. Onu hiç kullanmadığımızdan dolayı, tek başına sabit bakma girişimlerimizden önce sabit bakmaya aşina olmamız gerekir.

"Sabit bakmadaki zorluk, düşüncelerin dinginleştirilmesinden kaynaklanır. Nagual bize bunu yaprak yığınlarıyla öğ-

retmeyi yeğlediğini, zira sabit bakmayı istediğimiz her an yaprak bulmanın kolay olduğunu söylediydi. Ancak başka şeylerle de kullanılabilirmiş.

"Dünyayı bir defa durdurdun mu, artık bir bakıcı sayılırsın. Dünyayı durdurmanın tek yolu bunun üzerinde çalışmak olduğundan ötürü, Nagual bizi yıllar boyunca kuru yapraklara baktırdıydı. İkinci dikkatimize ulaşmak için en iyi yöntem budur bence.

Nagual kuru yapraklara sabit bakmayla *rüya görme* sırasında ellerimize bakmayı birleştirdiydi. Ellerimi bulabilmem bir yıl, dünyayı durdurabilmem de dört yıl kadar aldıydı. Nagual, ikinci dikkatini kuru yapraklarla bir defa kapana kıstırdın mı, artık onu genişletmek için sabit bakmayı ve *rüya görmeyi* sürdürmenin gerekliliğini anlattıydı. İşte, sabit bakma konusu da bu kadar."

"Çok basit bir şeymiş gibi anlattın, Gorda."

"Tolteclerin yaptığı her şey pek basittir. Nagual, ikinci dikkatimizi kapana kıstırmak için yapmamız gereken tek şeyin çalışmak, gene çalışmak olduğunu söylediydi. Biz hepimiz kuru yapraklara sabit baka baka dünyayı durdurduk. Senle Eligio farklısınız. Sen kendin bunu erk bitkileriyle başardıydın, ama Nagual, Eligio'ya hangi yöntemi uygulamıştı, bilmiyorum. Bana hiç anlatmak istemediydi. Bana senden söz ettiydi zira bizim görevimiz aynı."

Notlarımda dünyayı durdurduğuma ilişkin ilk tam bilinçliğimi daha birkaç gün önce yazmış olduğumu anlattım la Gorda'ya. Güldü.

"Sen bizim hepimizden önce durdurdun dünyayı," dedi. "O erk bitkilerini kullandığın zaman ne yapmış oldun sence? Çünkü sen bizim gibi sabit bakma çalışması yapmadın hiç, fark burada."

"Nagual sizi sadece kuru yaprak yığınlarına mı baktırmıştı?"

"Rüya görücüler dünyayı durdurmayagörsünler, başka şeylere de bakabilirler öyle; en nihayet rüya görücüler kendi biçimlerini tamamıyla yitirdiklerinde, her şeye sabit bakabilirler. Ben mesela. Her bir şeye girebiliyorum. Nagual bize sabit bakmada belli bir düzen izlettiydi, ama.

"Önceleri küçük bitkilere baktıydık öyle. Nagual bizi küçük bitkilerin pek tehlikeli olduğu hususunda uyardıydı. Küçük bitkilerin erkleri konsantre durumdadır; çok yoğun bir ışık yayarlar ve rüya görenlerin onlara sabit baktıklarını hissederler; ışıklarını derhal devindirip o bakıcılara mızrak gibi saplarlar. Rüya görücüler sabit bakmak amacıyla bir tür bitki seçmek zorundadırlar.

"Daha sonra ağaçlara bakmaya başladıydık. Rüya görenlerin sabit baktıkları belli bir ağaç türü olmalıdır. Bu açıdan senle ben aynıyız; ikimiz de okaliptüs ağaçlarına bakıcılarız."

Yüzümdeki ifadeden bir sonraki sorumu tahmin etmiş olmalıydı.

"Nagual, onun dumanıyla ikinci dikkatin gayet kolay bir şekilde harekete geçirilebileceğini söylediydi," diye sürdürdü la Gorda. "Sen dikkatini defalarca Nagual'm tuttuğu şey üzerinde, yani kargalara odakladıydın. O bana bir zamanlar senin ikinci dikkatini bir karga üzerinde mükemmel bir şekilde odaklamış olduğunu, öyle ki, karganın bir karga gibi uçup o civardaki tek okaliptüs ağacına konduğunu anlattıydı."

Yıllarca o deneyimim üzerinde düşünüp durmuştum. Bu olaya ilişkin, don Juan'ın davranışları manipüle etmedeki uzmanlığı bağlamında onun duman karışımının içerdiği ipnotizma durumu olmasından başka bir izah tarzı bulamıyordum. Don Juan benim içimdeki sezgisel bir boşalımdan, yani kargaya dönüşüp dünyayı bir karga gibi algılamaktan söz etmişti. Bunun sonucunda ben dünyayı, geçmiş deneyimlerimle asla mümkün olamayacak bir şekilde algılamıştım. La Gorda'nın açıklaması bir bakıma her şeyi basitleştirmişti.

La Gorda, sonra Nagual'ın onları devinen, canlı yaratıklara sabit baktırmış olduğunu söyledi. Bu amaç için en iyi yaratıkların küçük böcekler olduğunu söylemiş don Juan. Onların hareketliliği onları bakıcılar için zararsız kılarmış—yani, ışıklarını doğruca topraktan çeken bitkilerin tersine.

Bir sonraki adım ise kayalara sabit bakmakmış. La Gorda kayaların çok eski ve erk yüklü olduklarını, bitkilerin beyaz ışığının ve hareketli, canlı yaratıkların sarımtırak ışığının aksine kendilerine özgü yeşilimtırak bir ışık yaydıklarını anlattı. Kayalar, bakıcılara kolay kolay açılmazlarmış, ama bakıcıların sebat etmelerinde yarar varmış zira kayaların içlerinde, büyücülerin "rüya görmelerinde" onlara yardımcı olabilecek özel gizler saklıymış.

"Kayalar insana ne gibi şeyler açıklayabilirler?" diye sordum.

"Ben bir kayanın ta içine sabit baktığım zaman," dedi la Gorda, "o kayaya özgü özel bir koku alırım. *Rüya görmem* sırasında dolaştığım zamanlar, o kokular bana kılavuzluk ederler de nerede olduğumu anlarım."

La Gorda'ya göre, ağaç ve kayalara sabit bakmada günün hangi saati olduğunun büyük önemi armış. Sabahleyin erken saatlerde, ağaçlar ve kayalar kaskatı ve ışıkları da soluk olurmuş. Öğle civarındaysa bütün bunlar en iyi durumlarına geçerlermiş ve bu saatlerce yapılan bakmayla insan onların ışığını ve erkini ödünç alabilirmiş. Öğleden epey sonra ve akşamın erken saatlerinde, ağaçlar ve kayalar sessiz ve hüzünlü olurlarmış, özellikle de ağaçlar. La Gorda o saatlerde ağaçların, onlara sabit bakanlara onların da sabit bakarak karşılık verdikleri duygusunu uyandırdıklarını da ekledi.

Sabit bakma düzenindeki ikinci bir dizi de çevrimsel görüngelere bakılması imiş: yağmur ve sis gibi. La Gorda sürdürerek bakıcıların ikinci dikkatlerini yağmurun kendisi üzerinde odaklayarak onunla birlikte hareket edebildiklerini, ya

da arka plan üzerinde odaklayıp yağmuru bir tür büyüteç camı gibi kullanarak birtakım gizli nitelikleri ortaya çıkarabildiklerini de açıkladı. Erk yerleri ya da kaçınılacak yerler, yağmurun içinden sabit bakılarak belirlenebilirmiş. Erk yerleri sarımtırak, kaçınılacak yerler de koyu yeşil olurlarmış.

La Gorda bir bakıcı için sisin yeryüzündeki kuşkusuz en gizemli şey olduğunu ve onun da yağmur gibi aynı iki maksatla kullanılabileceğini anlattı. Ne var ki sis, insan biçimini yitirmiş olsa dahi kadınlara kolayca ram olmaz, onlar için erişilmez kalırmış. La Gorda bir defasında Nagual'ın onun bir sis tabakasının ucundaki yeşil pusu "görmesini" sağlamış ve ona bunun Nagual ile onun bulundukları dağda yaşayan bir sis bakıcısının sisle birlikte hareket eden ikinci dikkati olduğunu anlatmış olduğunu söyledi. Sisin artık orada bulunmayan nesnelerin hayaletlerini ortaya çıkarmakta kullanıldığını ve sis bakıcılarının gerçek marifetlerinin ikinci dikkatlerini bakmanın onlara ifşa ettiği herhangi bir şeye akmasına izin vermek olduğunu da belirtti.

Ben de ona bir zamanlar ben don Juan'la birlikteyken bir bulut tabakasının oluşturduğu bir köprüyü gördüğümü anlattım. Köprünün belirginliği ve en ince ayrıntıları karşısında donup kaldığımı söyledim. Gerçekten de öte bir şeydi bu benim için. Sahne öyle gerçek ve canlıydı ki artık onu unutmama imkân yok. Don Juan bir gün benim o köprüden geçeceğimi söylemişti.

"Biliyorum o olayı," dedi la Gorda. "Nagual bana ileride bir gün senin ikinci dikkatin üzerinde yeterince hâkimiyet kurduğun zaman dikkatinle, tıpkı o dikkatle bir karga gibi uçtuğun gibi o köprüyü geçeceğini anlattıydı. Şayet sen bir büyücü olursaymışın, sisin içinde senin için bir köprü oluşacakmış ve sen o köprüyü geçip bu dünyadan ebediyen ayrılacakmışsın. Tıpkı kendisinin yaptığı gibi.

"O şekilde mi yok olup gitmişti o, bir köprüden geçerek mi?"

"Bir köprüden geçerek değil. Ama sen onunla Genaro'nun senin kendi gözlerinin önünde dünyaların arasındaki yarığa nasıl atladıklarına tanık olduydun. Nestor onları son kez gördüğünüzde yalnızca Genaro'nun elini elveda niyetine sallamış olduğunu söylediydi; Nagual yarığı açmakta olduğu için el sallamadıydı. Nagual bana ikinci dikkatin kendisini toparlamaya çağırıldığı zaman, gerekli tek şeyin kapıyı açma hareketi olduğunu söylediydi. Toltec rüya görücülerinin biçimsizliğe geçer geçmez ki sırları budur işte."

La Gorda'ya don Juan'la don Genaro'nun o yarıktan atlayışlarına ilişkin sormak istediklerim vardı. Ama elini hafifçe ağzıma değdirerek beni önledi.

Bir başka dizinin de uzaklığa ve bulutlara sabit bakmak olduğunu söyledi. Her ikisinde de, bakıcıların amacının ikinci dikkatlerinin baktıkları yere gitmesine izin vermeye çabalamak olduğunu açıkladı. Böylece, bulutların üzerinde uzun mesafelere ulaşabilmekteydiler. Buluta sabit bakma durumunda, Nagual onların fırtına bulutlarına bakmalarına kesinlikle izin vermezmiş. O marifeti sergilemezden önce onların biçimsiz olmaları gerektiğini söylermiş onlara ve sadece fırtına bulutlarına değil yıldırımlara da binemeyeceklerini vurgularmış.

La Gorda gülerek bana fırtına bulutlarına sabit bakma çılgınlığına kimin yelteneceğini sordu. Josefina'dan başka bir kimse gelmiyordu aklıma. La Gorda, Josefina'nın, Nagual ortada yokken fırtına bulutlarına hep sabit bakmayı denediğini söyledi, ta ki bir gün bir yıldırım az daha onu öldürene dek.

"Genaro bir yıldırım büyücüsüydü," diye sürdürdü la Gorda. "Onun ilk iki çömezini, Benigno ile Nestor'u, arkadaşı şimşek göstermişmiş ona. Bir gün mahremiyetlerine oldukça düşkün olan ve hiçbir yabancı ziyaretçiden hoşlanmayan Kızılderililerin yaşadığı çok uzak bir bölgedeki bitkilere bakmakta olduğunu söylediydi Genaro. Lakin onlar Gena-

ro'ya onların dillerini konuştuğundan dolayı, ona bölgelerine girme izni vermişlermiş. Genaro, yağmur yağmaya başladığı bir sırada kimi bitkileri toplamakla meşgulmüş. Çevrede birtakım evler varmış ama insanlar dostane davranmadıkları için Genaro onlarla pek görüşmezmiş; genç bir adamın bir sürü şeyi yüklemiş olduğu bisikletiyle yoldan kendisine doğru geldiğini görünce ordaki bir kovuğa sığınmak istemiş. Benigno'ymuş o gelen, kasabadan ordaki yerlilerle alışveriş yapmaya gelmekteymiş. Benigno'nun bisikleti çamura saplanmış da hemen oracıkta üstüne bir yıldırım düşmüş. Genaro onun öldüğünü sanmış. Evlerinden bakan insanlar bu olanı görünce dışarıya çıkmışlar. Yıldırım Benigno'yu fazlaca incitmemiş ama epey korkutmuş. Ancak bisikleti de mallarının çoğu da harap olmuşmuş. Genaro bir hafta kadar onunla kalıp onu iyileştirmiş.

"Handıysa aynı şey Nestor'un da başına gelmişti. O, Genaro'dan tıbbi bitkiler satın alırmış, sonra bir gün, bitkileri nereden topladığını görmek amacıyla Genaro'yu dağlara kadar takip etmiş ki artık ondan parayla satın almasın diye. Genaro inadına dağın en sarp yerlerine doğru tırmanmış; niyeti, Nestor'a yolunu kaybettirmekmiş. Yağmur yağmıyormuş ama ha bire şimşek çakıyormuş, sonra birden yere bir yıldırım düşmüş ve kupkuru yerde yılan gibi hızla ilerlemeye başlamış. Yıldırım gide gide tam da Nestor'un ayaklarının arasından geçip on metre ötedeki bir kayaya çarpmış.

"Genaro yıldırımın, Nestor'un bacaklarının iç yanlarını kavurduğunu anlattıydı. Taşakları şişmiş ve ağır şekilde hastalanmış. Genaro da onu o dağlık yerde bir hafta boyunca tedavi etmiş.

"Benigno ile Nestor iyileşene dek ikisi de Genaro'nun kancasına takılmışlarmış. Erkeklerin kancaya takılmaları gerektir. Kadınların buna ihtiyacı yok. Kadınlar her bir şeye serbestçe giderler. Onların hem erki hem de zaaflarıdır bu. Erkeklerin birisi tarafından çekilmesi, kadınların da zapt edilmesi gerekir."

La Gorda kıkırdayarak güldü ve kuşkusuz kendinde epey erkek yan bulunduğunu belirtti, zira kendisinin çekilmesi gerekmişmiş, benim de epey dişi yanım olmalıymış ki, öyle zapt edilmek zorunda kalmışım.

Son dizi olarak ateş, duman ve gölgeye öyle bakılırmış. La Gorda bir bakıcıya göre ateşin parlak değil siyah olduğunu, dumanın da hakeza öyle olduğunu, belirtti. Öte yandan gölgeler hem parlak hem de renklerle ve devinimlerle donatılmış olurlarmış.

Ayrı tutulan iki şey daha varmış, yıldıza ve suya sabit bakma. Yıldızlara bakış, insan biçimlerini yitirmiş büyücüler tarafından uygulanırmış. La Gorda yıldızlara bakmada epey ilerlemiş olduğunu ancak suya, özellikle akarsulara bakmayı henüz kıvıramadığını söyledi; akar haldeki sulara bakma biçimlerini yitirmiş büyücüler tarafından ikinci dikkatlerini toplamak ve onu gitmek istedikleri herhangi bir yere nakletmek amacıyla kullanılırmış.

"Hepimiz sudan müthiş ürkeriz," diye sürdürdü la Gorda. "Bir nehir ikinci dikkati toplar ve onu uzaklara alır götürür ki artık onun durdurulması olanaksızdır. Nagual bana senin suya bakmayla ilgili başarılarından söz ettiydi. Ama o bana bir defasında senin sığı bir nehrin sularında handıysa un ufak olup gittiğini ve o yüzden şimdi senin artık banyolardan bile fellik fellik kaçayazdığını nakletttiydi.

Don Juan birçok kez, beni duman çekme karışımının etkisine soktuktan sonra beni evinin arkasındaki bir sulama kanalındaki sulara baktırmıştı. İnanılmaz duyumlar hissetmiştim. Bir defasında kendimi yosunla kaplanmışçasına yemyeşil görmüştüm. Ondan sonra benim sudan uzak durmamı söylemişti don Juan.

"Benim ikinci dikkatimi incitmiş midir su acaba?" diye sordum.

"Elbet incitmiştir," diye yanıtladı beni la Gorda. "Düşkünlükte üstüne yoktur hani. Nagual seni sakınman için

uyardıydı, ama sen tuttun akan sulardaki sınırının ötesine gittin. Nagual senin suyu herkesten daha ustaca kullanmış olabileceğini söylediydi, ama ılımlılık senin kaderin değilmiş."

La Gorda taburesini çekerek benimkine doğru yaklaştırdı.

"Sabit bakmaya ilişkin hepsi bu işte," dedi. "Ama sen gitmeden önce anlatacağım başka şeyler de var."

"Nasıl şeyler, Gorda?"

"En başta, daha bir şey demeden, senin ikinci dikkatini küçük kız kardeşler ve benim için toplaman gerek."

"Bunu yapabileceğimden emin değilim."

La Gorda ayağa kalktı ve eve girdi. Az sonra, ağ yapımında kullanılan doğal elyaftan yapılmış küçük, kalın, yuvarlak bir yastıkla döndü. Bir kelime söylemeksizin beni tekrar öndeki sundurmaya götürdü. O yastığı, sabit bakmayı öğrenirken rahat etmesi için kendisinin yapmış olduğunu söyledi—zira, sabit bakma sırasında berenin duruş şekli büyük önem taşıyormuş. İnsanın yerde yapraklardan oluşan bir şilte ya da doğal elyaftan yapılan bir yastık üzerinde oturması gerekirmiş. Sırtın bir ağaca, bir kütüğe ya da düzce bir kayaya dayanarak desteklenmesi de şartmış. Bedenin tamamıyla gevşemesi elzemmiş. Yorulmalarını önlemek amacıyla, gözlerin hiçbir nesne üzerinde odaklanmaması gerekiyormuş. Bakış ise bakılmakta olan nesnenin gayet yavaş bir şekilde, başı hareket ettirmeksizin saatin tersi doğrultusunda taranmasından ibaretmiş. La Gorda, sırtlarını dayayabilmeleri için Nagual'ın onlara o kalın direkleri diktirdiğini de ekledi.

Sonra yastığına oturmamı ve sırtımı ordaki direklerden birine yaslamamı istedi. Nagual'ın karşı vadinin yuvarlak tepelerindeki bir erk noktasına bakmam için bana kılavuzluk yapacağını söyledi. O noktaya bakarak, ikinci dikkatimi toplamak için gerekli enerjiyi toplayacağımı umduğunu belirtti.

Sol yanıma iyice sokularak bana yönergeler vermeye

başladı. Nerdeyse fısıltı halinde, gözkapaklarımı yarı aralanmış durumda tutarak koskoca iki yuvarlak tepenin birleştiği yere bakmamı söyledi. Orada dar, sarp bir dere yatağı vardı. La Gorda bu yaptığım bakışta dört ayrı edim bulunduğunu anlattı. Birincisi, şapkamın kenarını güneşin aşırı parıltısını gölgeleyerek ve gözüme asgari ışığın ulaşmasını sağlayacak şekilde kullanmakmış; sonra gözlerimi yarı aralamakmış; üçüncü adım gözkapaklarımın aralığını sabit tutarak ışık akışını sabit olarak sürdürmekmiş; dördüncü adım ise dere yatağını arka plan üzerinde kirpiklerimdeki ışık telciklerinin oluşturduğu ağın içinden ayırt etmekmiş.

Başlangıçta yönergeleri takip edemiyordum. Güneş ufukta epey yükselmiş olduğundan, başımı arkaya doğur tutmam gerekiyordu. Şapkamı öne doğru çekerek siperiyle parıltıyı epeyce önleyebilmiştim. Yapılacak başka bir şey yoktu herhalde. Ben gözlerimi kısar kısmaz, şapkamın kenarından geliyora benzeyen bir ışık parçacığı, bir filtre işlevi yapan ve bir ışık ağı oluşturan kirpiklerimde adeta patladı. Gözkapaklarımı yarı aralık tutarak, arka planda dere yatağının koyu renkli, dikey hatlarını ayırt edene dek o ışık ağıyla bir an oynamaya başladım.

La Gorda o zaman bana, çok koyu kahverengi bir leke görünceye kadar dere yatağının orta kısmına bakmamı söyledi. La Gorda bunun dere yatağındaki, bakan gözler için değil de sadece "gören" gözler için, bir delik olduğunu söyledi. O lekeyi ayırt eder etmez, beni kendisine çekmesin diye kendimi denetim altında tutmam gerektiği uyarısında bulundu. Yapmam gereken şey, onun üzerine zum yaparak onun içine öyle bakmakmış. La Gorda, deliği bulur bulmaz ona bildirmek amacıyla omzumu onunkine bastırmamı önerdi. Sonra yan yan kayarak yamacıma bitişti.

Bir an dört edimi koordine ederek sürdürmek için bocaladım, sonra birden dere yatağının ortasında koyu renkli bir leke şekillendi. Ansızın onu alışmış olduğum biçimde görmediğimi kavradım. O koyu renkli leke daha ziyade bir izle-

nim, bir tür görsel bozulmaydı. Denetimimi yitirmeye başladığım an leke yok oluverdi. Dört edimi denetim altında tuttuğum sürece ancak benim sezgi alanıma giriyordu o. Don Juan'm bana sayısız kereler benzer bir çalışma yaptırmış olduğunu anımsadım. Küçük bir kumaş parçasını, dağlardaki arka planı dere yatakları ve yamaçlarla kaplı olan belirli bir jeolojik oluşumla bir hizaya gelecek şekilde bir çalılığın alçak dallarından birine asarak sık sık uygulattığı bir alıştırma vardı. Don Juan beni o kumaş parçasından otuz metre kadar uzakta oturtur ve o kumaş parçasının asılı olduğu çalılığın alçak dalları arasından baktırarak bunun bende özel bir sezgisel etki yaratmasını sağlardı. Söz konusu jeolojik oluşumdan hep bir parça daha koyu renkte olan, bakmakta olduğum o kumaş parçası, önceleri o oluşumun bir parçası gibi görünürdü. Burada amaç benim sezgimin onu çözümlemeye çalışmaksızın onunla oynamasıydı. Yargıda bulunmayı kesemediğimden ötürü her defasında başarısız kalmıştım ve zihnim de sürekli olarak hayali algılamalarıma ilişkin birtakım ussal kurgulara saplanıp kalmıştı.

Bu defa kurgulara, yorumlara gereksinme duymamıştım. La Gorda, don Juan'ın muhakkak olduğu gibi bilinçaltımdan kavgalaşmamı icap ettirici buyurgan bir insan değildi.

Sezgi alanımdaki koyu renkli leke giderek nerdeyse kapkara olmuştu. La Gorda'nın omzuna dayanarak ona bildirmek istedim. La Gorda kulağıma fısıldayarak gözkapaklarımı oldukları durumda muhafaza etmemi ve karnımdan sakince solumamı söyledi. Lekenin beni çekmesine izin vermemeli, ama ağır ağır ona doğru gitmeliymişim. Kaçınılması gereken şey deliğin büyümesine ve ansızın beni yutuvermesine izin vermekmiş. Şayet bunu önleyemez isem, derhal gözlerimi açmalıymışım.

La Gorda'nın dediği şekilde nefes alıp vermeye koyuldum ve böylece gözkapaklarımı uygun bir açıklıkta sabit olarak tutabildim.

O durumda uzun bir süre kaldım. Sonra normal şekilde solumaya başladığımı ve bunun o koyu renkli lekeyi algılayışımı bozmadığını bulguladım. Ne var, birden leke devinmeye, zonklamaya, ve ben daha soluk alış verişimi tekrar dinginleştirmeyc fırsat bulamadan, kara leke öne doğru hareket ederek beni içine aldı. Çılgına dönerek gözlerimi açtım.

La Gorda uzağa sabit bakma alıştırması yapmakta olduğumuzu onun için önermiş olduğu biçimde soluk alıp vermem gerektiğini söyledi. Alıştırmaya tekrar başlamamda diretti. Nagual'ın, o noktaya bakarak ikinci dikkatlerini toplayabilmeleri amacıyla her defasında onları bütün gün boyunca oturtmuş olduğunu anlattı. Nagual onları sık sık, o leke tarafından yutulmanın tehlikelerini hatırlatarak uyarmış, zira o sırada beden çok zarar görürmüş.

La Gorda'nm arzuladığı biçimde davranabilmem bir saat kadar almıştı. O kahverengi lekenin üzerine zumlanıp onun içine dikkatle bakabildiğim zaman algı alanım içindeki leke ansızın ışıklanıveriyordu. İçimdeki bir şeyin imkânsız bir edimde bulunduğunu giderek daha açık bir şekilde kavradım. Gerçekten de o lekeye doğru yaklaşmakta olduğumu duyumsuyordum; böylece, onun netleştiği izlenimini ediniyordum. Sonra ona öylesine yaklaşmıştım ki, üzerindeki kayalar ve bitkiler gibi ayrıntıları ayrımsayabilmiştim. Hatta daha da yaklaşıp ordaki kayalardan birinin üzerindeki tuhaf bir oluşuma dahi bakabilmiştim. Kabaca yontulmuş bir sandalyeye benziyordu. Çok hoşuma gitmişti bu; öbür kayalar ona nazaran daha donuk ve daha az ilginç görünüyorlardı.

Ona ne kadar sabit baktığımı bilmiyorum. Kayanın her bir ayrıntısına odaklanabiliyordum. Bu sonu gelmez bir şeydi ve kendimi ilelebet onun ayrıntıları içinde yitirebilirmişim gibi gelmekteydi. Ne var ki, bir şey onu görmemi engelledi; kayanın üzerinde başka bir tuhaf imge belirdi, sonra bir başkası ve gene bir başkası. Araya giren bu imgeler keyfimi kaçırmıştı. Tam o esnada la Gorda'nın arkamdan başımı bir sağa bir sola doğru devindirdiğini fark etmiştim. Birkaç saniye

içinde sabit bakmadaki konsantrasyonum tamamıyla bozulmuştu.

La Gorda gülerek Nagual'ı niçin o denli aşırı bir şekilde tasalandırmış olduğumu anladığını söyledi. O da haddinden fazla düşkünlük gösterdiğimi kendi gözleriyle görmüştü. Yanımdaki direğe dayanarak oturdu ve kendisiyle küçük kız kardeşlerin Nagual'm erk yerine sabit bakacaklarını söyledi. Ardından keskin bir kuş çığlığı attı. Bir süre sonra küçük kız kardeşler evden çıkarak onunla sabit bakmak için yanımıza oturdular.

Onların sabit bakmadaki uzlukları aşikârdı. Bedenleri yabansı bir bükülmezliğe büründü. Hiç soluk almıyor gibiydiler. Onların hareketsizliği bulaşıcıydı ki bir süre sonra ben de kendimi onlar gibi gözlerim yarı aralık tepelere bakarken buldum.

Sabit bakma gerçekten gözlerimi kimi gerçeklere açmıştı. Sabit bakmayı uygularken, don Juan'ın kimi önemli öğretilerini de işin içine katıyordum. La Gorda bu görevi oldukça belirsiz bir tarzda tanımlamıştı. "Onun üzerine zum yaparak" deyişi bir işlevin tanımından ziyade bir buyruğa benziyorduysa da, bir temel gereksinme yerine getirildiği takdirde gene de bir tanım sayılırdı; don Juan o gereksinmeye içsel söyleşinin durdurulması adını vermekteydi. La Gorda'nın sabit bakmaya ilişkin ifadelerinden, don Juan'ın onlara sabit bakmayı uygulatmada amaçladığı etkinin onlara içsel söyleşilerini kesmeyi öğretmek olduğu aşikârdı. La Gorda bunu "düşüncelerin dinginleştirilmesi" şeklinde ifade etmişti. Don Juan bana bu aynı şeye ulaşmayı öğretmişti, ama bunu yaparken karşıt bir yöntem izlemişti; sabit bakıcıların yaptıkları gibi bakışlarımı odaklamak yerine, gözlerimi açmayı ve bilinçliliğimi hiçbir şey üzerinde odaklamayarak doldurmayı öğretmişti. Gözlerimi hiçbir şey üzerinde odaklamaksızın ufuk çizgisinin hemen üzerinde tutarken, önümde 180 derecelik bir erim içindeki her şeyi ayırt etmek ya da hissetmek zorundaydım.

Benim için sabit bakma çok zor bir işti, zira benim öğrendiğim şeyin tersini gerektirmekteydi. Ben sabit bakmaya çalıştıkça, eğilimim hep açılmak şeklinde olmaktaydı. Oysa o eğilimi denetim altında tutmak için harcadığım çaba düşüncelerimi unutmama yol açmaktaydı. İçsel söyleşilerimi keser kesmez de, la Gorda'nm tanımladığı biçimde sabit bakmak zor gelmiyordu.

Don Juan her fırsatta büyücülüğün temel özelliğinin içsel söyleşilerin durdurulması olduğunu söylerdi. La Gorda'nın iki dikkat alanına ilişkin bana yaptığı açıklamalar açısından, içsel söyleşilerin durdurulması, tonal dikkatinin kesilmesi ediminin gayet isabetli bir tanımlama biçimi olmaktaydı.

Don Juan da içsel söyleşilerimizi durdurduğumuz takdirde dünyayı da durdurmuş olacağımızı söylemişti. Bu da, ikinci dikkatimizi odaklama hayret verici sürecinin gayet isabetli bir tanımlaması olmaktaydı. Don Juan içimizdeki bir yanımızın ondan korktuğumuz için her daim kilitli olarak tutulmakta olduğunu ve ussallığımızın o yanımızı deli bir akrabamız gibi bir mahzende kilitli tuttuğunu söylemişti. La Gorda'nın diliyle, o yanımız bizim ikinci dikkatimizdi, ve sonunda bir şey üzerinde odaklanabildiği zaman, dünya duruyordu. Bizler, sıradan insanlar olarak, sadece tonal dikkatini bilmekteyizdir; o dikkatin kesilmesi halinde dünyanın gerçekten durduğunu ileri sürmek pek mantıksız bir şey değildir. Zira o zaman dünya gerçekten durmak zorundadır. Vahşi, terbiye edilmemiş ikinci dikkatimizin odaklanması kuşkusuz dehşet vericidir. Don Juan o deli akrabanın üzerimize çullanmasını önlemek için tek çare sonu gelmez içsel söyleşileri kendimize kalkan etmektir derken çok haklıydı.

La Gorda ile küçük kız kardeşler belki de otuz dakikalık sabit bakmadan sonra ayağa kalktılar. La Gorda başıyla onları izlememi imledi. Hepsi birden mutfağa girdiler. La Gor-

da oturmam için bir tabureyi gösterdi. Kendisinin Genaroları karşılamak ve onları eve getirmek için yola çıkacağını söyledi. Sokak kapısından çıkarak gitti.

Küçük kız kardeşler etrafımı sararak oturdular. Lidia, ona sormak istediğim her şeyi yanıtlayabileceğini söyledi. Ben de ona, don Juan'ın erk noktasına sabit bakmayı nasıl yaptığını sordum, ama ne dediğimi anlayamadı.

"Ben bir uzaklar ve gölgeler bakıcısıyım," dedi. "Ben bakıcı olduktan sonra Nagual beni sil baştan başlattı ve bu defa yaprakların, bitkilerin, ağaçların ve kayaların gölgelerine bakmamı istedi. Şu anda artık hiçbir şeye bakmıyorum; sadece onların gölgelerine bakıyorum. Işık namına bir şey olmasa bile, gölge vardır gene; geceleri bile gölge mevcuttur. Ben bir gölge bakıcısı olduğumdan, aynı zamanda bir uzak bakıcısıyım da. Uzaktaki gölgelere bile sabit bakabilirim ben.

"Sabahleyin erken saatlerde gölgeler çok bir şey anlatmaz. Gölgelerin istirahat zamanıdır çünkü. Onun için günün erken saatlerinde gölgelere sabit bakılması bir fayda sağlamaz. Sabahleyin saat altıda gölgeler uyanırlar ve en iyi durumlarına öğleden sonra saat beşte ulaşırlar. O zaman artık iyice uyanmışlardır."

"Gölgeler ne anlatır sana?"

"Bilmek istediğim her şeyi. Sıcaklıkları, soğuklukları, olduğundan ya da devindiklerinden ya da ne bileyim, renkli olduklarından dolayı her bir şeyi söylerler bana. Gerçi henüz renklerin ve sıcakla soğuğun anlattığı her şeyi bilecek aşamaya erişemedim. Nagual onları kendim öğreneyim istiyor."

"Nasıl öğreniyorsun?"

"*Rüya görme* sırasında. Rüya görücülerin *rüya görmeleri* için sabit bakmaları, sonra da sabit bakma sırasında rüyalarını aramaları şarttır. Örneğin, Nagual beni kayaların gölgelerine sabit baktırırdı, sonra *rüya görme* sırasında o gölgelerin aydınlık olduklarını görürdüm, böylece ondan sonra da bula-

na dek gölgelerin içinde aydınlığı arardım. Sabit bakmayla *rüya görme* birlikte yürütülür. Gölgeleri *rüya görmede* bulabilmem için uzun süre gölgelere sabit bakmam gerektiydi. Sonra da, ikisini birleştirebilmem ve *rüya görme* sırasında görmüş olduğum şeyi gölgelerin içinde gerçekten *görebilmem* için gene uzun süre *rüya görme* ve sabit bakma çalışması yapmam gerekti. Anlıyor musun? Her birimiz aynı şeyi yapıyor. Rosa'nın *rüya görmesi* ağaçlarla ilgili, zira o bir ağaç bakıcısı; Josefina'nınkiyse bulutlarla ilgili zira bir bulut bakıcısı o. Onlar, *rüya görme* sırasında eşleştirene dek ağaçlara ve bulutlara bakarlar."

Rosa ile Josefina onaylarcasına başlarını salladılar.

"Ya la Gorda ne yapar?" diye sordum.

"Pirelere bakar o," dedi Rosa, sonra hep birlikte güldüler.

"La Gorda pireler onu ısırsın istemez hiç," diye açıkladı Lidia. "O biçimsiz olduğundan her şeye sabit bakabilir, ama bir yağmur bakıcısıydı eskiden."

"Ya Pablito neye bakar?"

"Kadınların apış aralarına bakar," diye yanıt verdi Rosa yüzü tamamıyla ifadesiz.

Hepsi güldüler. Rosa sırtıma bir tokat aşk etti.

"Sanırım sırf senin ortağın olduğu için sana çekmiş adamcağız," dedi.

Bir yandan gülüyorlar bir yandan da masayı yumruklayarak ayaklarıyla tabureleri sallıyorlardı.

"Pablito bir kaya bakıcısı," dedi Lidia. "Nestor yağmur ve bitki bakıcısı, Benigno ise bir uzak bakıcısı. Ama bana artık bakma konusundan söz etme, zira sana biraz daha anlatırsam erkimi merkimi yitiririm."

"Ya la Gorda nasıl anlatabiliyor bana her şeyi?"

"La Gorda biçimini yitirmiş de ondan," diye yanıt verdi Lidia. "Ben de kendi biçimimi yitirince inan ki her bir şeyi

anlatacağım sana. Ama o zaman da sen dinlemek istemeyeceksin. Şimdi merak ediyorsun zira sen de bizim gibi salaksın. Biçimimizi yitirdiğimiz gün salaklığımız da son bulacak."

"Bütün bunları bildiğin halde niçin bu kadar çok soru soruyorsun?" diye Rosa sordu.

"O da bizim gibi de ondan," dedi Lidia. "Gerçek bir nagual değil o. Hâlâ bir adam."

Sonra dönüp bana baktı. Bir an için yüzünde bir katılık sezdim, bakışları delici ve soğuktu, ama benimle konuştukça ifadesi yumuşadı.

"Senle Pablito ortaksınız," dedi. Onu gerçekten seviyorsun, değil mi?"

Onu yanıtlamadan önce bir an düşündüm. Pablito'ya itimadımın tam olduğunu söyledim ona. Adını koyamamama rağmen kendimi ona çok yakın hissettiğimi anlattım.

"Onu çok sevdiğin için adamın ahlâkını bozdun sen," dedi sesinde suçlayıcı bir titremle. "Senin atladığın o dağ tepesinde, o kendi başına ikinci dikkatine ulaşmaktaydı ama sen onu seninle atlamaya zorladın."

"Sadece kolunu tuttuydum ben," diye karşı çıktım.

"Bir büyücü bir başka büyücünün kolunu tutmaz," dedi Lidia. "Her birimiz kendimize yeteriz de artarız bile. Bizim üçümüzün yardımına ihtiyacın yok senin. Sadece *görebilen* ve biçimsiz bir büyücü yardım edebilir. Sizin atladığınız o dağ tepesinde senin önce atlaman gerekiyordu. Oysa Pablito sana bağlanmış durumda. Sanırım sen bize de aynı şekilde yardım etmeye niyet etmiştin. Tanrım, seni düşündükçe daha da düşüyorsun gözümden."

Rosa ile Josefina mırıldanarak ona katıldıklarını belirttiler. Rosa ayağa kalktı ve öfkeli gözlerle karşımda durdu. Onlarla ne yapmaya niyet ettiğimi bilmek istediğini söyledi. Ben de pek yakında ordan ayrılmaya niyetli olduğumu söyledim. Bu son sözüm onları sarsmışa benziyordu. Hepsi birden konuşmaya başladılar. Lidia'nın sesi ötekilerinkileri bastır-

maktaydı. Ayrılma vaktinin bir gece önce olduğunu, benim kalmaya karar verdiğim anı lanetle andığını söylemekteydi. Josefina bana hitaben ağza alınmaz küfürler sarf ediyordu.

Birden ürperdim ve ayağa kalkarak benim olmayan bir sesle bağırarak onları sükûnete davet ettim. Dehşet içinde bana bakıyorlardı. Heyecansız görünmeye gayret ettim ama onları ürküttüğüm kadar kendimi de ürkütmüş olmalıydım.

O anda la Gorda, ön odada saklanarak kavga çıkarmamızı bekliyormuşçasına mutfaktan çıkageldi. Bizi birbirimizin ağma düşmememiz için uyarmış olduğunu söyledi. Sanki biz çocuklarmışçasına bizi azarlaması epey güldürdü beni. Birbirimize saygı göstermemiz gerektiğini, savaşçılar arasında saygının en hassas bir konu olduğunu söyledi. Küçük kız kardeşler kendi aralarında bir savaşçı gibi davranmayı bilmekteymişler, Genarolar da kendi aralarında öyle davranmaktaymışlar, ama ben onların grubuna katıldığım zaman, hepsi de savaşçı bilgilerini unutup ahmaklar gibi davranmaktaymışlar.

Yerlerimize oturduk. La Gorda yanıma oturdu. Kısa bir sessizlikten sonra Lidia benim onlara Pablito'ya yapmış olduğum şeyin aynısını yapacağımdan korktuğunu söyledi. La Gorda gülerek benim kimseye o şekilde yardım etmeme izin vermeyeceğini bildirdi. Ben de ona Pablito'ya yapmış olduğum şeyde ne yanlışlık olduğunu anlayamadığımı söyledim. Yapmış olduğum şeyin bilincinde değildim, zaten Nestor bana anlatmış olmasaydı, Pablito'yu kolundan tutmuş olduğumu asla bilmeyecektim. Hatta acaba Nestor olayı bir parça abartmış mıdır, ya da bir hata mı yapmıştır diye bile düşünüyordum.

La Gorda Tanığın öyle aptalca bir hata yapmayacağı gibi abartma mabartma da yapmayacağını, Tanığın aralarındaki en yetkin savaşçı olduğunu söyledi.

"Büyücüler birbirlerine, senin Pablito'ya ettiğin gibi yardım etmezler," diye sürdürdü. "Sen sokaktaki bir adam gibi

davrandın. Nagual hepimize savaşçı olmayı öğrettiydi. Bir savaşçının kimseye şefkat duymayacağını söylediydi. Nagual'a göre, birisine karşı şefkat duyulması, o kimsenin senin gibi olmasını istemekle, onu kendi yerine koymakla eşanlamlıydı, sen de işte bu amaçla ona yardım ettiydin. Sen bunu Pablito'ya yaptın. Bir savaşçı için bu dünyada en zor şey onun başkalarının işine karışmamasıdır. Ben öyle şişmanken Lidia ile Josefina yeterince yemek yemiyorlardı. Ben de onlar hastalanacaklar, gıdasızlıktan ölecekler diye korkuyordum. Onların kilo almaları için elimden geleni yapıyordum ve bunu da onlara iyilik olsun diye yaptığıma inanıyordum. Bir savaşçının kusursuzluğu başkalarının kendi başlarına karar verip onları istedikleri gibi olmakta serbest bırakmaktır."

"Ama ya onlar kusursuz savaşçılar değillerse?"

"O takdirde sen kendin kusursuz olacaksın ve bir kelime dahi söylemeyeceksin," diye yanıt verdi la Gorda. "Nagual, sadece *görebilen* ve biçimsiz bir büyücünün bir kimseye yardım etme durumunda olabileceğini söylerdi. İşte o nedenle bizi yardım etti ve bizi şimdiki konumumuza getirdi. Sokak sokak dolaşıp rastladığın her kimseye yardım edebileceğini düşünmüyorsun herhalde, he?"

Don Juan'ın zaten beni, başkalarına hiçbir şekilde yardım edemeyeceğim şeklindeki içinden çıkılmaz durumla karşı karşıya getirmişliği vardı. Gerçekten de, onun anlayışına göre, bizim tüm yardım etme çabalarımız salt kendi çıkarlarımızca güdümlenen keyfi bir edimdi.

Bir gün don Juan'la kentteydim, kaldırımın ortasındaki bir salyangozu aldım ve kimi bitkilerin arasına güvenli bir şekilde gizledim. Onu kaldırımın ortasında bırakmış olsaydım, eminim ki er geç insanlar onu ezip geçeceklerdi. Onu emin bir yere kaldırarak onu kurtardığımı düşünmüştüm.

Don Juan, iki önemli olasılığı hesaba katmamış olduğumdan dolayı bu faraziyemin geçersiz olduğunu söyledi. Birincisi, salyangozun, onu arasına koyduğum bitkinin zehirli

yapraklarından dolayı kesin bir ölümden kurtulmuş olabileceği, ikincisi de salyangozun kaldırımı kendi başına geçebilecek denli kişisel erke sahip olduğu olasılığıydı. Ben araya girerek salygangozu kurtarmış olmuyor, tersine, onun zorluklarla kazanmış olduğu bir şeyi yitirmesine neden oluyordum.

Bunun üzerine ben salyangozu alıp tekrar, bulduğum yere koymak istedim, ama don Juan buna izin vermedi. Bir sersem kafanın onun yolunu değiştirmiş ve onun yaşamının akışını değiştirmiş olmasının salyangozun kaderi olduğunu söyledi. Onu, koymuş olduğum yerde bırakırsam, gitmek istediği yere gidebilmeye yeterli erki yeniden toplayabilmesi mümkünmüş.

Onun ne demek istediğini anladığımı düşünmüştüm. Aşikâr ki onun söylediklerine sadece sığ bir şekilde katılmıştım. Benim için en zor şey başkalarının kendi bildiklerince yaşamalarına izin vermekti.

Onlara bu öykümü anlattım. La Gorda sırtımı tıpışladı.

"Hepimiz fena durumdayız zaten," dedi. "Beşimiz de anlamak istemeyen boktan kişileriz. Ben çirkin yanlarımın çoğundan kurtulduydum, ama henüz hepsinden değil. Çok yavaş ilerliyoruz, Genarolara kıyasla kasvetli ve baskıcıyız. Genaroların hepsi de tıpkı Genaro gibiler; onların boktan yanları iyice azalmış."

Küçük kız kardeşler onaylarcasına başlarını salladılar.

"En çikrinimiz de sensin," dedi Lidia bana dönerek. "Sana kıyasla o kadar kötü sayılmayız biz."

La Gorda kıkırdayarak gülerken bacağıma dokundu—Lidia'nın fikrine katılmamı istiyor gibiydi. Ben de öyle yaptım, hepsi de çocuklar gibi güldüler.

Uzun bir süre sessiz kaldık.

"Sana söylemek zorunda olduğum şeylerin sonuna geliyorum," dedi la Gorda ansızın.

Sonra hepimizi ayağa kaldırdı. Bana Toltec savaşçısının erk duruşunu göstereceklerini söyledi. Lidia benim sağımda

yüzü bana dönük durdu. Sağ eliyle, aya ayaya gelecek şekilde elimi kavradı, ama parmaklarımızı birbirlerine kenetlememiştik. Sonra kolumu sol koluyla dirseğimin hemen üzerinden kancalayarak beni göğsüne bastırıp sıkıca tuttu. Josefina aynı şeyleri sol tarafımdan yaptı. Rosa benimle yüz yüze durarak kollarını koltuk altlarımdan geçirdi ve elleriyle omuzlarımı kavradı. La Gorda arkamdan yanaşarak kollarıyla belimi sardı ve ellerini göbeğimin üzerinde kenetledi.

Hepimiz aşağı yukarı aynı boyda olduğumuzdan başlarını benimkine bastırabiliyorlardı. La Gorda sol kulağımın ardından gayet yumuşak ama hepimizin onu işitebilecği kadar yüksek bir sesle konuşmaktaydı. Hiç kimse ya da hiçbir şey bizi dürtmeksizin ikinci dikkatimizi Nagual'ın erk yerine koymaya çalışacağımızı söyledi. Bu defa bize yardımcı olacak herhangi bir öğretmen, bizi mahmuzlayacak herhangi bir dost olmayacakmış. Biz oraya sırf istencimizin gücüyle gidiyormuşuz.

Ne yapmam gerektiğini ona sormak için engelleyemediğim bir istek duydum. La Gorda bana ikinci dikkatimi sabit bakmış olduğum şeyin üzerinde odaklamamam gerektiğini söyledi.

İçinde bulunduğumuz bu özel düzenin bir Toltec erk duruşu olduğunu açıkladı. O anda ben dünyanın dört bucağının merkezindeki bağlayıcı güçtüm. Lidia doğu, yani Toltec savaşçısının sağ elinde tuttuğu silahtı; Rosa kuzey, yani savaşçının önüne koşulmuş kalkandı; Josefina batı, yani savaşçının sol elinde tuttuğu peri tuzağıydı; la Gorda ise güney, yani savaşçının içinde erk nesnelerini sakladığı sırtındaki sepetti. La Gorda her savaşçının doğal duruşunun kuzeye dönük olarak durmak olduğunu söyledi. Zira sağ elindeki silahını doğuya doğru tutması gerekiyormuş. Ne var ki bizim yüzümüzü döneceğimiz yön, hafifçe doğuya dönük olarak güneşmiş; bu nedenle, Nagual'ın gerçekleştirmemiz amacıyla bize bırakmış olduğu erk edimi, yön değiştirmekten ibaretmiş.

La Gorda, Nagual'ın bize yapmış olduğu ilk şeylerden birisinin gözlerimizi güneydoğuya bakacak şekilde çevirmek olduğunu bana hatırlattı. O sırada girişeceğimiz işi başarabilmemiz için bizim ikinci dikkatimizi ayartma yöntemiydi bu onun. Bunu başarabilmenin iki yöntemi vardı. Birincisi, hepimizin, beni eksen olarak kullanıp yüzümüzü güneye dönük olarak tutmak için dönmemiz ve bunu yaparken her birisinin temel değer ve işlevinin de değiştirilmesiydi. Lidia batı olacaktı, Josefina doğu, Rosa güney, la Gorda ise kuzey olacaktı. Öbür yöntem ise, dördümüzün yönümüzü değiştirerek güneye bakacak şekilde durmamız ama bunu dönmeksizin gerçekleştirmemizdi. Bu erkin yöntemiydi ki ikinci yüzümüzü takınmamızı gerektiriyordu.

La Gorda'ya, ikinci yüzümün ne olduğunu anlamadığımı söyledim. O da bana Nagual'ın ona her birimizin ikinci dikkatini birlikte sarıp sarmalamaya çalışmasını buyurmuş olduğunu, zira her Toltec savaşçısının iki karşıt yöne dönük iki yüze sahip olduğunu anlattı. İkinci yüz, ikinci dikkatmiş.

La Gorda ansızın tutuşunu gevşetti. Öbürleri de aynı şeyi yaptılar. La Gorda tekrar oturdu ve benim de yanma oturmamı istedi. Küçük kız kardeşler ayakta durmaktaydılar. La Gorda anlamadığım bir şey var mı diye sordu. Her şeyi anlıyordum ama aynı zamanda anlamadığım şeyler de vardı. Ben la Gorda'ya soracağım bir soruyu zihnimde daha hazırlamadan önce, o atılarak Nagual'ın onun bana anlatmasını istediği şeylerin sonuncularından birinin de, ikinci dikkatimi onlarınkiyle birleştirerek yönümü değiştirmem ve arkamda olup bitenleri görebilmek amacıyla erk yüzümü takınmam gereği olduğunu söyledi.

La Gorda ayağa kalktı ve onu izlememi istedi. Beni odalarının kapısına kadar götürdü. Beni hafifçe iterek odaya soktu. Eşikten içeriye girer girmez, Lidia, Rosa, Josefina ve la Gorda, bu sırayla yanıma geldiler, ardından da Gorda kapıyı kapadı.

Oda çok karanlıktı. Pencereye benzer bir şey göremiyordum. La Gorda kolumu kavrayarak beni odanın merkezi olduğunu düşündüğüm bir noktaya getirdi. Hepsi de çevremi sarmışlardı. Onları hiç göremiyordum; sadece dört bir yanımda durduklarını hissedebiliyordum.

Bir süre sonra gözlerim karanlığa alıştı. Odanın tahta perdelerle kaplı iki penceresi olduğunu görebildim. Tahtaların aralıklarından azıcık ışık sızmaktaydı, o nedenle herkesi ayırt edebiliyordum. Sonra hepsi birden beni az önceki gibi tuttular ve mükemmel bir eşzamanlılıkla başlarını benimkine dayadılar. Sıcak nefeslerini her yandan hissedebiliyordum. Sabit bakmamın imgesini toparlayabilmek amacıyla gözlerimi kapadım. Ama yapamadım. Çok yorulmuştum, uyumak istiyordum. Gözlerim fena halde kaşınıyordu; gözlerimi ovuşturmak istedim, ne var, Lidia ile Josefina kollarımı sımsıkı tuttular.

O durumda uzun bir süre kaldık. Yorgunluğum dayanılmaz bir hale gelmişti, sonunda yığılıp kaldım. Artık dizlerimin tutmadığını sanıyordum. Yere yıkılacağım ve oracıkta uyuyup kalacağım beklentisindeydim. Ama zemin memin yoktu ortada. Gerçekten de ayaklarımın basacağı bir yer bulunmuyordu. Bunu keşfettiğim zamanki korkum öyle yoğundu ki bir anda apayık uyanıverdim; oysa korkumdan da büyük bir güç beni o uyku haline geri itmişti. Kendimi bıraktım. Onlarla birlikte bir balon gibi havada salınıyorduk. Sanki ben uyumuştum da rüya görmekteydim ve o rüyada birtakım bağıntısız imgeler görüyordum. Biz artık onların odasının karanlığında değildik. Her yanımız öyle ışıklıydı ki gözlerim kamaştı. Zaman zaman Rosa'nın benimkine dayalı yüzünü görebiliyordum; Lidia ile Josefina'nınkileri de gözucuyla görüyordum. Kulaklarıma sıkıca bastırdıkları alınlarını hissedebiliyordum. Ardından imgeler değişiyordu ve yüzümün karşısında la Gorda'nın yüzünü görmeye başlıyordum. Bu duruma ulaşır ulaşmaz la Gorda ağzını ağzıma dayıyor ve soluyordu. Bundan hiç hoşlanmamıştım. İçimdeki bir güç dı-

şarıya fırlamaya çabalıyordu. Dehşete kapılmışıtım. Hepsini itip kendimden uzaklaştırmak istedim. Ne kadar uğraştıysam da bana daha da sıkı yapıştılar. Bunu, la Gorda'nın beni aldattığı ve sonunda beni bir ölüm tuzağına sürüklemiş olduğu biçiminde yorumladım. Ama öbürlerinin aksine la Gorda kusursuz bir oyuncu olmuştu. Bana kusursuz bir oyun oynamış olabileceği düşüncesi içimi rahatlattı. Bir noktada artık mücadeleyi sürdürmekten vazgeçtim. İyice yaklaştığına inandığım kendi ölüm anımı merak etmeye başladım ve kendimi bırakıverdim. O anda benzersiz bir sevinç duygusuna, ölümümün kendisi olmasa bile sonumun habercisi olduğuna kesin gözüyle baktığım bir coşkunluğa kapıldım. Lidia ile Josefina'yı kendime doğru daha da çektim. Tam o anda la Gorda benim önümde bulunuyordu. Ağzımın içine solumasına aldırış etmedim; hatta o sırada solumasını kesmesine şaşırdım. O solumasını keser kesmez, hepsi birden başlarını benimkine bastırmayı bıraktılar. Sonra etrafa bakmaya başladılar, o zaman başım da serbest kalmış oldu. Artık başımı oynatabiliyordum. Lidia, la Gorda ve Josefina bana öyle yakındılar ki, sadece başlarının aralıklarından görmem mümkün olmaktaydı. Nerede olduğumuzu bir türlü çıkaramıyordum. Emin olduğum tek şey, ayaklarımızın zemine basmadığıydı. Havada asılı durmaktaydık. Kesin olarak bildiğim bir başka şey de, sıramızın değişmiş olduğuydu. Lidia solumda, Josefina da sağımdaydı. La Gorda'nın yüzünü ter kaplamıştı, Lidia'nın ve Josefina'nın yüzü de öyleydi. Rosa'yı arkamda hissedebiliyordum. Koltuk altlarımdan uzanarak omuzlarıma tutunan ellerini görebiliyordum.

La Gorda işitemediğim bir şeyler söylemekteydi. Dudaklarını okuyabilmem için bana zaman tanıyacak şekilde kelimeleri yavaş yavaş telaffuz ediyordu, ağzının ayrıntıları dikkatimi çekiyordu. Bir an geldi, dördünün birden beni hareket ettirmekte olduklarını hissettim; beni düpedüz sallamaktaydılar. Bunu görünce, la Gorda'nın sessiz sözlerine dikkat edeyim dedim. Bu kez dudaklarını açıkça okuyabil-

miştim. Geriye dönmemi söylemekteydi. Dönmeye çalıştım ama başımı kımıldatmam mümkün olmuyordu. Birisi dudaklarımı ısırıyormuş gibi hissettim. La Gorda'ya baktım. Beni ısırmıyordu ama başımı çevirmem için ağzıyla buyruğunu verirken bana bakmaktaydı. O konuşurken, bütün yüzümü gerçekten yalıyormuş ya da dudaklarımla yanaklarımı ısırıyormuş gibi hissettim.

La Gorda'nın yüzü bir bakıma çarpılmış gibiydi. İrileşmiş gibiydi ve sarımtırak bir renk almıştı. Her yanımızı kaplayan sarımtırak ışığın ola ki onun yüzünde yansıdığını düşündüm. Başımı çevirmemi buyururken onu handıysa işitebiliyordum. Nihayet, ısırmanın bende yarattığı tedirginlikle başımı salladım. Bunun üzerine birden la Gorda'nın sesi açıkça işitilir hale geldi. La Gorda arkamda durmakta ve dikkatimi geriye çevirmem için çığlığını bastırıyordu. Yüzümü yalayan kimsenin Rosa olduğunu anladım. Alnımla iterek onu yüzümden uzaklaştırdım. Rosa ağlamaktaydı. Suratını ter kaplamıştı. Arkamdan, la Gorda'nın sesini işitebiliyordum. Onlarla mücadele ederek onları bitkin bir hale getirdiğimden yakınarak ilk baştaki dikkatimizi yakalayabilmek için ne yapacağını bilmediğini söyledi. Küçük kız kardeşler sızlanıp durmaktaydılar.

Zihnimde düşünceler kristal gibi netleşmişti. Ne var ki, ussal süreçlerim alışılmış mantıksal silsileleri izlemiyordu. Her şeyi çabucak ve dolaysızcasına bilmekteydim, zihnimde kuşku diye bir şey kalmamıştı. Örneğin, tekrar uyumam gerektiğini ve bunun bizi kurşun gibi yere indireceğini anında anlamıştım. Ama onların bizi evlerine götürmelerine izin vermem gerektiğini de bilmekteydim. Bunu başaramıyordum. Şayet ikinci dikkatimi odaklayabilmiş olsaydım, bu don Juan'ın kuzey Mexico'da bana vermiş olduğu bir yer üzerinde olmalıydı. Dünyanın tüm öbür şeylerinden farklı olarak o yeri zihnimde her zaman canlandırabilmiştim.

Oraya ilişkin zihnimde canlandırdığım görüntüyü topar-

lamaya cesaret edemedim. Ama sonunda oraya ulaşacağımızı biliyordum.

Bildiklerimi la Gorda'ya anlatmam gerektiğini düşündüm, ama konuşamıyordum. Gene de bir yanım, onun beni anladığını bilmekteydi. Ona güvenim tamdı, onun için birkaç saniye içinde uyuyuvermişim. Rüyamda onların evinin mutfağına bakmaktaydım. Pablito, Nestor ve Benigno oradaydılar. Olağanüstü iri ve parıltılı gözüküyorlardı. Gözlerimi onların üzerinde odaklayamıyordum, zira onlarla benim aramda saydam, plastik bir tabaka vardı. Sonra, onlara bir pencere camından baktığımı anladım. Birisi de ha bire cama su atmaktaydı. Sonunda cam kırıldı da sular yüzüme çarptı.

Pablito bir kovayla üzerime su dökerek beni sırılsıklam bırakmıştı. Nestor ile Benigno da orda durmaktaydılar. La Gorda, küçük kız kardeşler ve ben evin arkasındaki avluda yere serilmiş yatmaktaydık. Genarolar üzerimize kova kova su boca etmekteydiler.

Yerimden fırladım. Soğuk sudan mıdır, yoksa geçirdiğim deneyimden midir, kendimi capcanlı hissetmekteydim. La Gorda ile küçük kız kardeşler, Genaroların güneşe sermiş olduklarını sandığım giysileri giyindiler. Benim giysilerim de kurusun diye özenle yere serilmişti. Bir şey demeden onları giydim. Anlaşılan ikinci dikkatin odaklanmasını izleyen tuhaf bir duygu içindeydim; konuşamıyordum, daha doğrusu konuşabiliyordum da konuşmak istemiyordum. Midem altüst olmuştu. La Gorda bunu hissetmiş olacak ki beni sevecence çekerek çitin ardındaki alana götürdü. Midem bulandı, kustum. La Gorda ile küçük kız kardeşler de aynı şekilde rahatsızlandılar.

Sonra mutfak alanına döndüm ve yüzümü yıkadım. Suyun soğukluğu bilincimi yerine getirmişe benziyordu. Pablito, Nestor ve Benigno masanın etrafında oturmaktaydılar. Pablito sandalyesini de getirmişti. Ayağa kalkarak benimle

el sıkıştı. Ardından Nestor ile Benigno da benimle tokalaştılar. La Gorda ile küçük kız kardeşler de bize katıldı.

Bende bir tuhaflık var gibiydi. Kulaklarım çınlamaktaydı. Başım dönüyordu. Josefina ayağa kalktı ve destek için Rosa'ya tutundu. Dönüp la Gorda'ya ne yapayım diye sordum. Lidia taburenin üstüne arka üstü düşmek üzereydi. Yetişip onu tuttum, ama ağırlığıyla beni de düşürünce ikimiz birden yerde yuvarlandık.

Bayılmış olmalıyım. Ansızın uyanıverdim. Ön odada bir hasır yaygının üzerinde yatmaktaydım. Lidia, Rosa ve Josefina yanımda mışıl mışıl uyumaktaydılar. Ayağa kalkabilmek için üzerlerinden emekleyerek geçmek zorunda kaldım. Mutfaktan dışarıya çıktım. La Gorda, Genarolarla masanın etrafında oturmaktaydı.

"Hoş gelmişsin," dedi Pablito.

Sonra da la Gorda'nın az önce uyanmış olduğunu söyledi. Tekrar eski halime geldiğimi hissettim. Acıkmıştım. La Gorda bana bir tasta yiyecek bir şeyler verdi. Kendilerinin yemiş olduklarını söyledi. Yemeğimi yedikten sonra kendimi her bakımdan mükemmel hissettim—yalnız normalde olduğu şekilde düşünemiyordum. Düşüncelerim büyük ölçüde yatışmıştı. Bu durum pek hoşuma gitmiyordu. O sırada akşamın geç bir saati olduğunun farkına vardım. Birden, don Juan'ın bana eskiden yaptırmış olduğu gibi, yüzüm güneşe dönük, olduğum yerde sayarak koşma isteğine kapıldım. La Gorda da aynı isteği hissetmiş olmalıydı. O şekilde devinmek beni iyice terletmişti. Çok geçmeden soluğum kesildi ve masaya döndüm. La Gorda da beni izledi. Tekrar yerlerimize oturduk. Genarolar gözlerini bize dikmiş bakmaktaydılar. La Gorda not defterimi bana uzattı.

"Dostumuz Nagual bizim kaybolmamıza neden oldu," dedi.

O konuşmaya başlar başlamaz son kerte yabansı bir patlıyormuşluk duygusuyla doldum. Düşüncelerim bir çığ gibi

dönüp geldiler. Yüzümün ifadesi değişmiş olacak ki, önce Pablito, sonra da Nestor'la Benigno gelip beni kucakladılar.

"Nagual yaşamını sürdürecek!" diye bağırdı Pablito.

La Gorda da sevinmişe benziyordu. Rahatlamışçasına bir hareketle alnını sildi. O pis düşkünlük eğilimimden dolayı az daha hepsini de kendimle birlikte ölüme sürüklemiş olduğumu söyledi.

"İkinci dikkatin odaklanması şaka değil," dedi Nestor.

"Bize ne oldu ki, Gorda?" diye sordum.

"Kaybolup gittik," dedi la Gorda. "Sen düşkünlük gösterip korkmaya başlayınca o enginlik içinde kaybolduk işte. Artık tonal dikkatimizi odaklayamaz olduk. Ama ikinci dikkatimizi seninkiyle sarmalamayı başardık, onun için senin şimdi iki yüzün var."

Lidia, Rosa ve Josefina tam o anda yürüyerek mutfağa girdiler. Gülümsemekteydiler ve her zamanki gibi capcanlı görünüyorlardı. Oturup bir şeyler yemeye başladılar. Onlar yemeklerini yerken ağızlarından bir kelime dahi çıkarmadılar. Sonuncusu da yemeğini bitirdikten sonra, la Gorda konuşmasını bıraktığı yerden sürdürdü.

"Artık sen iki yüzlü bir savaşçısın," dedi. "Nagual, her iki dikkatte ustalaşabilmek için hepimizin iki yüze sahip olmamız gerektiğini söylediydi. O da, Genaro da ikinci dikkatimizi toparlamada bize yardımcı oldular ve iki yöne de dönük olabilmemiz için bizi geriye doğru çevirdiler, ama sana yardım etmediler, zira gerçek bir nagual olman için sen kendi erkini kendin kotarmalısın. Sen o konumdan epey uzaktasın hâlâ, ama diyebiliriz ki şu anda sen emeklemek yerine ayakta dimdik durarak yürümektesin, tamlığını yeniden kazanıp biçimini de yitirdiğinde, süzülerek uçacaksın."

Benigno elini uçmakta olan bir uçak gibi devindirerek gümbürdeyen sesiyle uçak motorunun gürültüsü taklidi yaptı. Kulaklarımız sağır oldu desem yeridir.

Hepimiz gülüştük. Küçük kız kardeşler sevinçten uçu-

yorlardı. La Gorda'ya, saatlerce uyumuş olacağız dedim, çünkü onların odasına öğleden önce girmiştik. La Gorda hiç de uzun süre uyumuş olmadığımızı, o sürenin büyük bir kısmının öbür dünyada kaybolduğunu, bizi geriye getirmek için ellerinden bir şey gelmediği için Genaroların gerçekten korkmuş ve tasalanmış olduklarını söyledi.

Nestor'a döndüm ve ona biz orada yokken gerçekten ne yapmış ya da görmüş olduklarını sordum. Yanıtlamadan önce bir süre yüzüme baktı.

"Avluya su taşıdık durduk," dedi, kimi boş petrol varillerini göstererek. "Sonra hepiniz sendeleyerek avluya girdiniz, biz de sizi bir güzel ıslattık, hepsi bu kadar."

"Odadan mı çıktık biz?" diye sordum.

Benigno yüksek sesle güldü. Nestor, izin ya da görüşünü istercesine la Gorda'ya baktı.

"Odadan mı çıktık biz?" diye sordu la Gorda.

"Yo," diye yanıt verdi Nestor.

La Gorda da benim gibi merak etmekteydi, bu da beni tasalandırdı. La Gorda Nestor konuşsun diye can atıyordu.

"Hiçbir yerden gelmediniz," dedi Nestor. "Ama çok korktuğumuzu söylemem lazım. Hepiniz sise dönüştünüz sanki. Sizi ilk gören Pablito oldu. Belki de uzun süredir avludaydınız siz, ama sizi nerde bulacağımızı bilemedik. Sonra Pablito bağırınca hepimiz sizi gördük. Ömrü hayatımızda öyle bir şey görmüş değiliz."

"Nasıl görünüyorduk, yani?" diye sordum.

Genarolar birbirlerine baktılar. Dayanılmaz derecede uzun bir sessizlik oldu. Küçük kız kardeşler, ağızları apaçık, gözlerini Nestor'a dikmişlerdi.

"Bir örümcek ağına yakalanmış sis parçalarına benziyordunuz," dedi Nestor. "Biz üzerinize suları boca ettikçe, yeniden bedeninize kavuştunuz."

Onun daha da anlatmasını istediysem de la Gorda, günün bitiminde gitmem gerektiği ve onun da yapacak birçok şeyi olduğu için çok az zamanımız kaldığını söyledi. Genarolar ayağa kalkarak küçük kız kardeşlerle ve la Gorda'yla tokalaştılar. Sonra beni kucaklayarak burdan gitmek amacıyla hazırlanmaları için sadece birkaç güne ihtiyaçları olduğunu söylediler. Pablito taburesini tepetaklak edip sırtına yerleştirdi. Josefina sobanın yan tarafındaki boşluğa koşup doña Soledad'ın evinden getirmiş oldukları bir bohçayı kaptığı gibi Pablito'nun, ideal bir semer oluşturan taburesinin ayakları arasına sıkıştırdı.

"Mademki eve gidiyorsunuz, bunu da beraberinizde götürün bari," dedi. "Zaten size ait bu bohça."

Pablito omuzlarını silkerek, yükünün oturması için taburesini şöyle bir sarstı.

Nestor, Benigno'ya bohçayı alması için bir işaret yaptı ama Pablito buna izin vermedi.

"Tamamdır," dedi. "Bu meret tabureyi taşıdığımıza göre eşşekliği de yapalım olsun bitsin."

"Ne diye taşıyorsun o tabureyi, Pablito?" diye sordum.

"Erkimi biriktirmem lazım," diye yanıtladı beni. "Gidip bir yerde bütün o şeylerin üstünde oturamam ki. Öyle ya, kim bilir benden önce hangi uyuz oturmuştur o yere!"

Sonra kıkırdayarak güldü ve omuzlarını silkerek bohçayı hoplattı.

Genarolar gittikten sonra, la Gorda bana Pablito'nun taburesiyle bu kaçıkça serüvenini Lidia'yı kızdırmak amacıyla başlattığını açıkladı. Pablito, Lidia'nın oturduğu yerde oturmak istemezmiş, ama sonraları işi iyice azıtmış da düşkünlükten de hoşlandığından sırtında taşıdığı taburesinden maada hiçbir yere oturmaz olmuş.

"Vallahi ömrü billah taşır o tabureyi, görürsün," dedi bana la Gorda gayet kesin bir edayla. "O da handıysa senin kadar kötü bir insan. Senin ortağın işte; sen not defterini haya-

tın boyunca taşıyacaksın, o da taburesini. Ne farkı var ki? İkiniz de bütün öbürlerimizden çok düşkünlük gösteriyorsunuz."

Küçük kız kardeşler etrafımı çevirerek sırtımı tıpışlamaya ve gülmeye başladılar.

"İkinci dikkatimize girmek fevkalade zor bir iştir," diye sürdürdü la Gorda, "üstelik bir de senin gibi düşkünlük yaparak onunla baş etmek daha da zordur. Nagual senin bu baş etmenin ne denli zor olduğunu hepimizden fazla bildiğini anlattıydı. Onun erk bitkileriyle sen öbür dünyada epey ilerilere gitmeyi öğrendiydin. Zaten sen onun için bizi öyle şiddetli bir şekilde çektiydin de az daha ölüyorduk. Biz ikinci dikkatimizi Nagual'ın noktası üzerinde toplamak istiyorduk, oysa sen bizim bilmediğimiz bir şeye doğru balıklama saldırdın. Biz buna hazır değiliz, ama sen de değilsin aslında. Ne var ki senin elinde olan bir şey değil bu; erk bitklicri seni bu hale getirmiş. Nagual haklıydı: senin ikinci dikkatini toplaman için hepimizin sana yardım etmesi gerek, senin de bizimkini kotarmamızda bize yardımcı olman gerek. Senin ikinci dikkatin epey ötelere uzanabiliyor, ama onu denetleyemiyorsun sen; bizimki bir azıcık gidebiliyor, ama tamamıyla denetimimiz altında kalıyor."

La Gorda ile küçük kız kardeşler, teker teker, bana öbür dünyada kaybolmanın onlarda yarattığı dehşeti anlattılar.

"Nagual'ın bana anlattığına göre," diye sürdürdü la Gorda, "o senin ikinci dikkatini dumanıyla toparlarken, sen tutmuş onu bir tatarcığın üzerinde odaklamışsın, o küçük tatarcık da senin için öbür dünyanın bekçisi olmuş çıkmış."

Ona bunun doğru olduğunu söyledim. Sorması üzerine onlara don Juan'ın bana sağlamış olduğu deneyimimi anlattım. Onun tüttürüm harmanı sayesinde o tatarcığı otuz metre boyunda ve inanılmaz bir hız ve çeviklikle devinen korkunç bir canavar olarak algılamıştım. O yaratığın çirkinliği

mide bulandırıcıydı, ama ürkütücülüğü yanında muhteşem bir varlıktı da.

O deneyimi alışageldiğim ussallıkların arasında bir yere oturtamıyordum. Benim zihnim için tek izah yolu, o psikotropik tüttürüm harmanının etkilerinden birinin o tatarcığı dev boyutlarda algılayacağım bir sanrılanma yaratmak olduğuna ilişkin sarsılmaz inancımdı.

Ben de onlara, özellikle la Gorda'ya başıma gelenlere ilişkin kendi ussal, nedensel açıklamamı sundum. Hepsi birden güldüler.

"Sanrılanma diye bir şey yoktur," dedi la Gorda kesin bir ifadeyle. "Şayet bir kimse ansızın farklı bir şey, daha önce bilmediği bir şey görürse, bu o kimsenin ikinci dikkatinin toplanmış ve o kimsenin bunu bir şey üzerinde odaklamış olduğunu gösterir. Demek ki, o kimsenin dikkatini toplayan şey herhangi bir şey olabilir—içki olabilir, delilik olabilir, ya da Nagual'ın tüttürüm harmanı olabilir.

"Sen bir tatarcık *gördüydün*, o da senin için öbür dünyanın bekçisi olup çıktı. Ya sen öbür dünyanın ne olduğunu biliyor musun? Öbür dünya bizim ikinci dikkatimizin dünyasıdır. Nagual ola ki senin ikinci dikkatinin o bekçiyi geçip öbür dünyaya girmene yetecek denli güçlü olduğunu düşünmüştür. Ama değilmiş. Şayet olsaydı, sen o dünyaya girmiş olurdun ve bir daha dönmezdin hiç. Nagual bana seni izlemeye hazır olduğunu söylediydi. Ne var ki, bekçi senin geçmene izin vermedi ve üstelik az daha seni öldürecekti. Nagual senin ikinci dikkatini onun erk bitkileriyle odaklamana son vermek zorunda kaldıydı zira sen her şeyin yalnızca hayret verici yanlarına odaklanabiliyorsun. O da tuttu, ikinci dikkatini başka bir yöntemle toplayabilmen için *rüya görme* çalışması yapmanı istedi. Ama senin *rüya görme* çalışmalarının da hayret verici olacağına emindi o. Yapabileceği bir şey yoktu ki. Sen onu adım adım izlemekteydin, oysa onun da hayret verici, ürkünç bir yanı vardı."

Bir süre sessiz kaldılar. Sanki hepsi de kendi anılarına dalıp gitmişlerdi.

La Gorda, Nagual'ın bir zamanlar bana, kendi memleketinin dağlarında son derece ilginç bir kırmızı böceği göstermiş olduğuna değindi. Onu hatırlayıp hatırlamadığımı sordu.

Hatırlamıştım. Yıllar önce don Juan beni, Kuzey Mexico'nun dağlarında hiç bilmediğim bir bölgeye götürmüştü. Büyük bir özenle bana, uğurböceği boyutlarında birtakım yuvarlak böcekler göstermişti. Sırtları parlak kırmızı renkteydi. Yere çöküp onları incelemek istemiştim, ama don Juan buna izin vermemişti. Onları, sabit bakmaksızın, şekillerini ezberleyene dek seyretmem gerektiğini söylemişti—zira çünkü onları her zaman anımsamam gerekiyormuş. Sonra, don Juan, birtakım mecazlarla onların davranışlarına ilişkin kimi karmaşık ayrıntıları açıkladı. Bizim en aziz tuttuğumuz törelerimizin kişiye, yer ve zamana göre değişen önemlerinden dem vurdu. Bu böceklere atfedilen kimi törelere değinerek, onları bizim törelerimizle karşılaştırdı. Bu karşılaştırma, bizim inançlarımızın önemini son kerte gülünç gösteriyordu.

"O ve Genaro gitmezden hemen önce," diye sürdürdü la Gorda, "Nagual beni dağlarda o böceklerin yaşadığı yere götürdüydü. Daha önce oraya bir defa gitmişliğim vardı, zaten her birimizi oraya götürmüştü. Nagual, onlara sabit bakmamıza müsaade etmezdi ama her birimizin o küçük yaratıkları tanımamıza büyük önem veriyordu.

"Ben orada onunlayken, Nagual bana seninle ne yapmam ve sana söylemem gereken şeyleri anlattıydı. Sana anlatmamı istediği şeylerin çoğunu zaten söyledim sana, yalnız şu son şey hariç. Senin herkese durmadan sorduğun soruyla ilişkili bir şey: Nagual ile Genaro neredeler? Şimdi sana onların nerede olduklarını anlatacağım. Nagual senin bunu hepimizden daha iyi anlayacağını söylediydi. Hiçbirimiz onun

yaşadığı o sarı kükürtlü âlemde bulunmuş değiliz. Aramızda orayı bilen tek kişi sensin. Nagual, sen ikinci dikkatini o bekçinin üzerinde odakladığın zaman, seni izleyerek o dünyaya seninle birlikte girdiğini söylediydi. Sen bekçiyi geçecek denli güçlü olsaymışsın, Nagual oraya—ola ki sonsuza dek—seninle birlikte gitmek istiyormuş. O küçük kırmızı böceklerin dünyasını da o zaman keşfetmişmiş. Nagual'a göre, onlarınki, insanın tahayyül edebileceği en güzel ve en mükemmel dünya imiş. Onun için, Nagual ile Genaro'nun bu dünyayı terketme saati gelip çatınca, olanca ikinci dikkatlerini topladıkları gibi o dünya üzerinde odakladılar. Ardından, Nagual yarığı açtı ve senin dc tanık olduğun gibi, o dünyanın içine kayıverdiler. Şimdi de orada bizim onlara katılacağımız günü beklemekteler. Nagual ile Genaro güzellik âşığıydılar. Oraya sırf zevk için gittiler."

La Gorda bana doğru baktı. Söyleyecek bir şeyim yoktu. Açıklamasının etkili olabilmesi için erkin zamanlamayı mükemmel bir şekilde gerçekleştirmesi gerektiğini söylemekte haklıydı. İfade edemediğim bir hüzün duymaktaydım. Sanki ağlamak istiyordum ama üzgün ya da melankolik bir havada değildim. İfade olunamaz bir şeyin özlemini çekmekteydim, ama o özlem benim özlemim değildi. Buralara varışımdan bu yana duyumsayageldiğim bütün o duyu ve duyumlar gibi, bu da yabancı gelmekteydi bana.

Nestor'un Eligio'ya ilişkin anlattıkları geldi aklıma. La Gorda'ya onun söylediklerini aktardığımda, o da benim uçuruma atlayışımla, tonal ile nagual arasındaki yolculuğuma ilişkin görüşlerimi onlara anlatmamı istedi. Anlatımı bitirdiğimde hepsi de ürkmüş gibiydiler. La Gorda hemen kurgana ilişkin görüme geçiverdi.

"Nagual bize, bir gün ikinci dikkatimizin o kurganın üzerinde odaklanacağını anlattıydı," dedi. "O gün geldiğinde, hepimiz, tıpkı Nagual ve Genaro gibi, ikinci dikkat kesileceğiz ve onlarla katılmış olacağız."

"Yani, Gorda, sen şimdi bana olduğumuz gibi gideceğimizi mi söylemek istiyorsun?" diye sordum.

"Evet, olduğumuz gibi gideceğiz. Beden birinci dikkattir—yani, tonalın dikkati. Bu, ikinci dikkate dönüşünce, derhal öbür dünyaya gidiverir. Bir uçuruma atlamış olman, senin tüm ikinci dikkatini bir süre toplamıştı. Ne var ki, Eligio daha güçlü olduğundan, ikinci dikkati o atlayışla bağlandıydı. Evet, onun başına gelen şey buydu, biliyorsun ki o da tıpkı bizim gibiydi. Ama onun nerede olduğunu bilmek olanaksız. Nagual'ın kendisi dahi bilemediydi. Ama şayet o bir yerdeyse, o yer kuşkusuz o kurgandır. Ya da bir görüden ötekine, ola ki sonsuza dek, zıplayıp duracaktır.

La Gorda, benim tonal ile nagual arasındaki yolculuğumda, tüm varlığımızın tamamıyla ikinci dikkate dönüşmüş olduğu olasılığını büyük ölçüde, o dikkatin dünyasında onların kaybolmasına yol açtığım ve onun bizi dostlardan kaçabilmemiz amacıyla yedi sekiz yüz metre ötedeki bir yere taşımış olduğu zaman da daha kısıtlı bir ölçüde doğrulamış olduğumu söyledi. La Gorda, Nagual'm bizi sınamak amacıyla bize bırakmış olduğu meselenin, bizim kendi istençlerimizi geliştirebilecek ya da ikinci dikkatimize ilişkin erkimizi istediğimiz herhangi bir şeyin üzerine sınırsızcasına odaklayabilecek yeteneğe sahip olup olmadığımız sorusu olduğunu da ekledi.

Bir süre sessiz kaldık. Ben, gitme zamanımın geldiğini biliyor, ama yerimden kımıldayamıyordum. Eligio'nun kaderini düşündükçe elim ayağım tutmaz oluyordu. Buluşacağımız yer olan kurgana ulaşabilmiş miydi, yoksa o korkunç âlemde yitip gitmiş miydi? Bunları düşündükçe çıldıracak gibi oluyordum. O sahneleri zihnimde canlandırmak için herhangi bir çaba göstermem gerekmiyordu, zira kendi yolculuk deneyimim hâlâ gözlerimin önündeydi. Nerdeyse tanıştığımız günden bu yana don Juan'ın sık sık sözünü ettiği öbür dünya benim tarafımdan hep bir mecaz ya da en azından tanımlanamaz bir varoluş biçiminin muğlak bir tür adlandırıl-

ması olarak algılanagelmişti. Her ne kadar don Juan benim o dünyanın tanımlanması olanaksız birtakım öğelerini sezgilememi sağlamış idiyse de, bu deneyimlerime algılayışımdaki kimi yanılmalar, bazen psikotropik bitkiler bazen de tam olarak belirleyemediğim yöntemler aracılığıyla geçirmemi sağlamış olduğu yönlendirilmiş serap benzeri görüler olmaktan öte bir anlam vermemiştim. Bu deneyimlerimi her geçirişimde ben, bildiğim, aşina olduğum "ben"in bütünselliğinin sadece geçici bir süre için farklılaşmış olduğu düşüncesini kendime kalkan edegelmiştim. Kaçınılmaz olarak, o bütünselliğe yeniden döndüğümde, dünya bir kez daha benim dokunulmaz, ussal kişiliğimin sığınağı haline geliyordu. La Gorda'nın, açıklamalarıyla önüme serdiği manzaranın derinliği dehşet vericiydi.

La Gorda ayağa kalktı ve beni oturmakta olduğum tabureden çekerek kaldırdı. Alacakaranlık basmadan önce orayı terk etmem gerektiğini söyledi. Hepsi birden beni arabama kadar geçirdiler, sonra vedalaştık.

La Gorda bana son buyruğunu da bildirdi. Döndüğüm zaman doğruca Genaroların evine gitmemi söyledi.

"İşte artık o malûm şeyi gerçekleştirmeden dönmeni istemiyoruz," dedi yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle. "Ama çok da gecikmeyesin."

Küçük kız kardeşler başlarıyla onayladılar.

"Şu dağlar artık bizim buralarda kalmamıza izin vereceğe benzemiyorlar," dedi la Gorda sonra da çenesinin belirsiz bir devinimiyle vadinin karşı tarafındaki meşum, çorak tepeleri imledi.

Ona bir soru daha sordum. Biz onlarla buluşmamızı gerçekleştirdikten sonra Nagual ile Genaro'nun nereye gideceklerine ilişkin bir fikri olup olmadığını öğrenmek istedim. La Gorda gökyüzüne doğru baktı, kollarını havaya doğru kaldırdı ve kollarıyla, bu enginliğin sınırsızlığını anıştıran tanımlanması güç bir raksa başladı.